

WIDENER LIBRARY

HX 5WF7 N

31.520 Corridor

Harvard College Library.

FROM THE
CONSTANTIUS FUND.

Established by Professor E. A. SOPHOCLES of Harvard University for "the purchase of Greek and Latin books, (the ancient classics) or of arabic books, or of books illustrating or explaining such Greek, Latin, or Arabic books." Will, dated 1850.)

Received

HARVARD UNIVERSITY.

Transferred to
the LIBRARY OF THE

Classical Department,

HARVARD

Nov. 8,

OEDIPUS REX.

SOPHOCLIS
OEDIPUS REX

EDIDIT ET ADNOTAVIT

HENRICUS VAN HERWERDEN

LITT. PROF. IN ACADEMIA RHENO-TRAEECTINA

EDITIO MAJOR

ACCORDUNT

ANALECTA TRAGICA

ET

ANECDOTA AMBROSIANA

TRAEECTI AD RHENUM

APUD L. E. BOSCH & FIL.

MDCCCLXVI.

Ms. 31.520

Constantius fund.

Transferred to Class. Dept.

571

PRAEFATIO.

In curanda hac editione idem mihi proposui, quod in eadem illa re proponunt sibi omnes, ut pro parte virili conferant aliquid ad scriptorem, quem edant, melius intellegendum. Procul vero abfuit (et hoc erat, quod celari lectorem nolebam) a me aut spes aut voluntas parandi editionem, qua superiores redderem supervacaneas. Quod imprimis dictum velim de adnotationibus tum Grammaticis tum explicativis, in quibus plerumque non egi nisi de illis, quae post plurimorum interpretum operam haud inutiliter moneri posse viderentur.

Rem autem sic institui, ut textui subscriberem tum integram codicis Laurentiani varietatem e collatione Duebneri (addita hic illic Wolfianae collationis differentia), tum praecipuas viro-
rum doctorum coniecturas measque in textu novationes: omnem vero longiorem disputationem, quae aut rem criticam aut gram-
maticam aut interpretationem tangeret, reiicerem ad adnota-
tionem, quae facit partem posteriorem huius libri. In qua si forte quis quid (quod in tanta criticorum studiorum ubertate ¹⁾)

1) Haec ipsa scribenti affertur mihi opusculum BERNARDI ARNOLDI, quod inscribitur *Sophocleische Rettungen*; qui titulus vereor ne sit iusto arrogantior tum propter ea quae p. 8 dicit, O. R. v. 936 adverbium *τάχα* cum praegresso verbo *ἔξεσῶ* iungendum videri, tum imprimis propter interpretationem v. 1117, unde adiectivum *πιστός*; Genetivum regere concludit scilicet p. 33. Fieri autem posse non nego, ut ceterae viri doctissimi observationes, quas nondum legi, sint bonae frugis plenissimae. Nam vitiis sine nemo neque nascitur neque scribit.

hodie fere nequit evitari) a se iam ante me repertum deprenderit, sibi id vindicato, hoc vero habeto persuasum, me quam potuerim diligentissime sua cuique tribuisse.

Quomodo autem textum Oedipi constituerim legenti tum textum tum adnotationem satis apparebit. Unum tamen aperiendum mihi restat, nempe quibus rationibus usus sim in diiudicando, ubi praepositio $\sigma\upsilon\nu$ per Σ , ubi per Ξ scribenda foret.

Etenim, accurata instituta disquisitione, apud me constitit Sophoclem observasse has leges:

1°. $\Sigma\tau\eta\Nu$ ponitur ante consonantem.

2°. $\Xi\tau\eta\Nu$ „ „ vocalem.

Quae leges valent tam in compositis, quam extra compositionem.

EXCEPTIO I. *Initio versus etiam ante consonantem locus est potius formae $\Xi\tau\eta\Nu$.*

EXCEPTIO II. *Euphoniae causa, et post literam ξ et ubi sequens syllaba terminatur literis ξ , κ aut χ , etiam ante vocalem locus est formae $\Sigma\tau\eta\Nu$.*

Usus sum in hac disquisitione (quam, quia taedii fuit plenissima, ne quis iterum cogatur instituere, communicandam cum lectore putavi) editione Oxoniensi III, quam curavit G. Dindorfus a 1860, qui in his voculis diligenter Laurentiani codicis orthographiam secutus est.

I. CTN PONITUR ANTE CONSONANTEM.

a. in compositis hisce:

α . συγγνώμη (4), σύγγonos (1), συγκαθαρμόζειν (1), συγκαταίθειν (1), συγκατακτείνειν (1), συγκατεύχεσθαι (1), σύγκλητος (1), συγκομιζειν (1), — κοιμάσθαι (1), — κύρειν (1), — χωρεῖν (2), — λύειν (1), — βλίνειν (5), — βόλαιον (1), — βουλεύειν (1), — βουλος (1), — μανθάνειν (1), — παίειν (1), — παίζειν (1), — πλέκειν (1), — πράκτωρ (1), — πράσσειν (1), — πτύσσειν (1), — δαΐζειν (1), — δεῖν (2), — θακος (1),

—θάπτειν (1), —θιρᾶν (1), —ναύτης (1), —ναυστολεῖν (1), —τονος (1), —τυχία (1). In his 32 vocabulis, ubicunque occurrunt (occurrunt autem 41 vices), CTN metro postulatur.

β. συγ — γίνεσθαι (0.1), — γνωμοσύνη (0.1), — γνωστος (0.1), — κάμνειν (0.2), — καταζευγύναι (0.1), — κατοικεῖν (0.1), — κατοικ-
τίζειν (0.1), — κεῖσθαι (0.1), — κεραυνύναι (1.3), — χεῖν (1.1), — κολ-
λος (0.1), — βολον (1.1), — μιγῆς (2.1), — μικτος (0.1), — πίπτειν
(3.1), — πλάζεσθαι (0.1), — δετός (1.1), — δρᾶν (1.1), — θνήσκειν (3.1),
— νοεῖν (0.1), — νομος (2.1), — ταλαιπωρεῖν (0.1), — ταρασσονται (0.1),
— τέμνειν (2.1), — τόμως (1.1), — τρέχειν (2.1), — τροφος (3.2),
— τυγχάνειν (4.1). (NB. Prior numerus indicat quoties singula
vocabula metro postulantur, posterior quoties tolerantur).

Haec 28 vocabula, quae 59-ies occurrunt, CTN ob metrum postulant 27-ies, tolerant 32 vicibus, itaque excludunt nusquam.

b. *Extra compositionem:*

in *Oedipo Rege* 8 vicibus, dum metro requiritur 6 vicibus.

„ <i>O. Colonaeo</i>	8	„	„	„	„	3	„
„ <i>Antigone</i>	2	„	„	„	„	0	„
„ <i>Aiace</i>	3	„	„	„	„	2	„
„ <i>Electra</i>	14	„	„	„	„	6	„
„ <i>Trachiniis</i>	5	„	„	„	„	2	„
„ <i>Philoctete</i>	3	„	„	„	„	1	„
„ <i>Fragmentis</i>	3	„	„	„	„	2	„

Itaque CTN extra compositionem legitur ante consonantem 46 vic., et 22 vic. metro postulatur, ceteris toleratur.

Quae si componimus cum superioribus, ΣΤΝ apud Sophoclem scribitur ante consonantem 146 vicibus, postulatur 90, excluditur nusquam.

Iam videamus exempla, ubi ante consonantem modo CTN ponitur modo ΕΤΝ. Sunt autem haec:

συγγενής (7. 3. 1. 0), — γιγνώσκειν (3. 0. 1. 0), — λαμβάνειν

(6. 5. 5. 0), — μαχεῖν (1. 1. 1. 0), — μαχος (12. 8. 5. 0),
 — μετρεῖν (1. 0. 1. 0), — μετρος (1. 1. 1. 0), — πας (4. 2. 6. 0),
 — πονεῖν (1. 1. 2. 0), — Φέρειν (7. 4. 2. 0), — Φορά (17. 9. 11. 0),
 — Φορος (3. 1. 2. 0), — Φωνος (1. 1. 1. 0), — θέλειν (1. 1. 1. 0),
 — ναίειν (2. 2. 1. 0), — τιθέναι (2. 0. 1. 0), — τομος (1. 1. 1. 0).
 Numerorum, quos uncinis inclusi, primus indicat quoties Σ,
 tertius quoties Ξ vocem inchoet, secundus quoties *illa*, quartus
 quoties *haec* scriptura metro requiratur. *Itaque haec 17 vocabula*
70-ies scribuntur cum Σ, 43-ies cum Ξ. Priorem scripturam metrum
flagitat 40-ies, posteriorem ne uno quidem loco.

Ergo hoc constat CYN scribi ante consonantem tam in compositis quam extra compositionem. Contra ΞTN ante consonantem scribi posse propter (relativam) paucitatem exemplorum est valde dubium. In toto Sophocle unum tantum est vocabulum, quod eam scripturam tueri videtur, nempe adiectivum ἀξύμβλητος duobus locis:

Trach. 694 sq: εἶσω δ' ἀποστείχουσα δέρκομαι Φάτιν

ἄφραστον ἀξύμβλητον ἀνθρώπων μαθεῖν.

et in Lemniarum fragmento:

ἄπλαστον ἀξύμβλητον ἐξεθρεψάμην.

Quae tamen συκίνη ἐπικουρία est, nam quis praestiterit poetam non scripsisse utroque loco οὐ σύμβλητον? Utut est, quid valet unum exemplum adversus 131? Neque ullum huic scripturae pondus addunt octo loci, ubi *extra compositionem* ΞTN legitur *in medio versu* ante consonantem (in O. R. (3); Ant. (1), Ai. (1), Trach. (1) Philoct. (2)), quia metrum ubique patitur scripturam per Σ. In his tamen locis unus est Philoct. v. 775, ubi, ut mox videbimus, Ξ fortasse est retinendum.

Nihilominus est ubi ante consonantem ΞTN recte scribi videatur, nempe *initio versus*, quod mihi persuadent haec exempla:

In compositione: ξύγγυια (1), — λαμβάνειν (1), — θημα (1), — νκίειν (1), — νεύειν (1), — μαρτυρεῖν (1), — μαρτυς (1), — πας (3), — πλους (1), — Φημι (6, i. e. ubicunque legitur), — Φορά (1), — στᾶσ' (1). His 19 exemplis in codice Laurentiano nulla opponi possunt praeter El. 987, ubi σύγκαμν', et Phil. 1132, ubi σύννομον versum inchoat. Nam quae tria alia exstant, συγγνωστόν (fr. 323), συμπλάζεται (fr. 342 v. 5) et σύγνωτε (fr. 609) e Stobaei et Dionysii codd. prodierunt.

Extra compositionem: in Oed. Rege (1), in Oed. Col. (2), in Antigone (1), in Aiace (4), in Electra (4), in Trachiniis (1), in Philoct. (3).

His 16 exemplis nulla contraria sunt praeter O. R. 146, σὺν τῷ θεῷ κτέ. et O. C. 1257 σὺν σφῶν. Illo autem loco imprudens quod, nunc demum animadverto, retinui σῶν. Corrigatur ξύν. Videtur autem initio versuum asperior sonus literae Ξ poetae auribus gratior fuisse litera sibilante. Observetur, velim, quam saepe praepos. ἐξ tam in compositis quam extra compositionem, quamque saepe ξένος simileve vocabulum inchoët versus Sophocleos.

Eadem de causa, quia post punctum legitur, non audeo sollicitare scripturam ξύμμετρος O. R. 84 τάχ' εἰσόμεισθα' ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν nec Phil. v. 775 πλὴν σοί τε κἄμοί' ξύν τύχη δὲ πρόσφερε. Nec tamen propterea mutaverim O. C. 1106, ubi post punctum legitur σὺν πόθῳ, quia Ant. 1103 post punctum metrum postulat συντέμνουσι.

Tuto autem statui posse videtur, quam supra posui, EXCEPTIO I:

Initio versus ante consonantem praeferendam esse formam ΞΤΝ.

II. ΞΤΝ PONITUR ANTE VOCALEM.

a. in compositis hisce:

α. ξυν-ᾄδειν (1), — αλγεῖν (2), — ἄπτειν (2), — αἰρεῖν (1), — αν-

τιάζειν (1), — ασπιστής (1), — αὐδᾶν (1), — αὐλος (2), — ελθεῖν (3), — ἐμπορος (2), — ἐργάζεσθαι (1), — ἐργάτης (1), — ἐργεῖν (1), — ἐρδεῖν (2), — ἐστιος (1), — ἐτός (1), — εὐδεῖν (1), — ευνάζειν (1), — ευνος (2), — ἡγορεῖν (1), — ἡγορος (1), — ἡδεσθαι (1), — ἡρετεῖν (1), — ἰστάναι (3), — ἰστωρ (2), — οἶκος (5), — ομνύναι (2), — ωμότης (1), — ωρίς (1), — ὠφελεῖν (1). Haec triginta vocabula, quae 46 vicibus occurrunt, ubique scribuntur per Ξ. In his duo tantum bis metro postulantur ξυνάπτειν in fragm. 710, ξυνέρδειν El. 350: οὔτε ξυνίης κτέ.

β. ξυν-οίσω (3) — αιμος (10) — αινεῖν (3) — ἀλλάσσειν (1), — ἀρπάζειν (4), — ἐδρος (1), — εἰδέναι (4), — εἶναι (32), — ἦθης (1), — ἰέναι (13), — ουσία (4). Haec 11 vocabula per Ξ scribuntur 76 locis. Metro postulatur ea scriptura quinque; bis in ξυνεῖναι, ter in ξυνιέναι. Eadem vocabula per Σ scribuntur 14 locis, neque ullo ea scriptura metro requiritur, excepto unico Philoct. 1085, de quo mox videbimus.

In O. R. 34 man. paulo recentior habet ξυναλλαγῆ, man. pr. συναλλαγῆ, Trach. 845 cod. habet ὀλεθρίαις ξυναλλαγαῖς. Vulgo editur οὐλαῖσι συναλλαγαῖς e correctione Wunderi, quae ad hanc lucem erit improbanda. Restat igitur unicus locus, qui canonis meo adversatur Phil. 1085 λείπειν | οὐδέποτ' ἄλ | λάμοι | καὶ θνήσ | κοντι συνοίσει, quo loco συνοίσει etiam sententiae vix satis aptum esse non dubito affirmare. Quid poeta scripserit, eruent forsitan alii.

b. *extra compositionem.*

O. R.	v.	55	ξὺν ἀνδράσιν
"	"	124	ξὺν ἀργύρῳ
"	"	207	ξὺν αἷς
"	"	929	ξὺν ὀλβίοις
"	"	1184	ξὺν οἷς
O. C.	v.	334	ξὺν ᾤπερ

Trach.	v.	1194	ξὺν οἷς
Antig.	"	135	ξὺν ὀρμᾷ
Phil.	"	268	ξὺν ἤ.

His paucis exemplis contraria sunt pauciora haec:

O. C.	690	σὺν ὄμβρῳ
" "	817	σὺν ἔργῳ
" "	1288	σὺν ἐξόδῳ
" "	1311	σὺν ἔπτᾱ bis
" "	1341	σὺν ὄγκῳ
O. R.	657	σὺν ἀφανεῖ l. d.

In his euphonia tuetur unum σὺν ἐξόδῳ, in ceteris scripserim ΞΤΝ.

Eadem euphonia me deterret a sollicitanda scriptura verborum *συνεκσώζειν* (O. C. 566) et *συνεξακούειν* (Trach. 372) et *συνέχθειν* (Ant. 523). Similiter propter praegressum Ξ recte habere puto codicis lectionem in Phil. 122 ἄπαξ *συνήνεσα*. Sed correctione indiget *συνωφρωμένη* Trach. 869, ubi olim recte edebatur *ξυνωφρωμένη*, *σύνηθες* Phil. 894, *σύνεστιν* O. R. 303, *συνέλεγον* in fr. 218 et si quid est huiusmodi.

Hac igitur observatione nititur quam statui EXCEPTIONEM II:

Euphoniae causa, et post literam ξ et ubi sequens syllaba terminatur literis ξ κ aut χ, ante vocalem locus est formae ΣΤΝ.

Secundum has leges in hac editione e 71 locis, quibus vocolae CTN et ΞΤΝ sive in compositis sive extra compositionem in hac fabula fiunt obviam, corrigendi fuerunt tredecim. Itaque v. 44 scripsi *συμφοράς*, 73 *συμμετρούμενον*, 99 *συμφορᾶς* (cf. var. lect.), 303 *ξύνεστιν*, 347 *συμφυτεῦσαι*, 454 *συμφορᾶ*, 515 *συμφοραῖς*, 585 *σὺν φόβοισι*, 657 *ξὺν ἀφανεῖ*, 752 *σύμπαντες*, 813 *σύμπαντας*, 1110 *ξυναλλάξαντα*, 1125 *ξυνειτόμην*. Insuper v. 1339 debueram *ξὺν ἄδονᾷ*.

Easdem leges a ceteris quoque tragicis observari, quamvis veri sit simillimum, nondum audeò affirmare.

Praefandi finem facio in corrigendo errore, quem imprudens commisi in v. 779. Ibi enim quum viderem a criticis quibusdam defendi Dativum pro Genetivo iunctum cum verbo *ὑπερπλησθεῖς*, ego talem stribliginem non ferendam esse ratus calidius recepi lectionem m. sec. *μέθῃ*, pro eo quod est a m. pr. *μέθῃ*, secutus in ea re Hartungii exemplum. Quod utinam ne fecissem; nam ebrietate nemo potest *ὑπερπλησθῆναι* ut *vino*, *cibo* similibusve. Quid igitur? *Μέθῃ* est Dativus instrumenti = *διὰ μέθης*, i. e. *prae ebrietate*, iungendus cum verbis sqq. : *λάσκει παροινῶν κτέ.* Quam rem qui non intellexit scriba optimam lectionem in *μέθης* refingens *ἤρξεν ἄτης* meque cum aliis sed me, ut spero, ultimum in suum errorem pertraxit.

Μεγάλην μὲν ἐμῶι τούτων (i. e. huius erroris et si forte alios commisi) *θέμενος συγγνωμοσύνην, χαῖρε, mi lector.* Hac enim lege si quando ipse criticam, *χαλεπώτατον ἔργον ἀπάντων*, exercebis *συγγνώμομας σοὶ τοὺς βροτοὺς εἶναι δόκει.* 1)

Scribebam Traiecti ad Rhenum,
m. Septembri a. MDCCCLXVI.

1) Praeter ea vitia typographica, quae significavi p. 76, monendum a fine v. 1149 me posuisse signum interrogandi et v. 1160 *εἰς* pro *εἰς*. P. 9 bis ridiculo vitio inquinatum video nomen *ΚΡΕΙΣΝ*. Si quid forte praeterea oculos meos fefellit, emendet ipse lector.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ

ἄνδρα δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν
ἔχοι τε καὶ δύναιτο κάλλιστος πόνων.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ. ⁽¹⁾

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ΙΕΡΕΥΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΘΕΡΑΠΩΝ Λαίου

ΧΟΡΟΣ γερόντων Θηβαίων.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ. ⁽²⁾

Λιπὼν Κόρινθον Οιδίπους, πατὴρ νόθος
πρὸς τῶν ἀπάντων λοιδορούμενος ξένος,
ἦλθεν πυθέσθαι Πυθικῶν θεσπιμάτων,
ζητῶν ἑαυτὸν καὶ γένους Φυτοσπόρου.
εὐρῶν δὲ τλήμων ἐν στεναῖς ἀμυξίτοῖς
ἄκων ἔπεφνε Λαίου γεννήτορα.

⁽¹⁾ Partium distributio secundum viros doctos probabiliter haec fait, ut πρωταγωνιστῆς Oedipum, δευτεραγωνιστῆς sacerdotem Iovis, Iocastam, servum Lai et ἐξάγγελον, τριταγωνιστῆς Creontem, Tiresiam et nuntium agentem. Alii Tiresiae partes δευτεραγωνιστῆ adscribunt.

⁽²⁾ Ἀριστοφάνους γραμματικοῦ ἰπόθεσις inscribitur hoc argumentum in codice. Sed recte illi pessimos hosce versus abiudicat Dindorfius.

Σφιγγὸς δὲ δεινῆς θανάσιμον λύτας μέλος
 ἤσχυνε μητρὸς ἀγνουμένης λέχος.
 λοιμὸς δὲ Θήβας εἶλε καὶ νόστος μακρὰ.
 Κρέων δὲ πεμφθεὶς Δελφικὴν πρὸς ἐστίαν,
 ὅπως πύθοιτο τοῦ κακοῦ παυστήριον,
 ἤκουσε Φωνῆς μαντικῆς θεοῦ πάρα,
 τὸν Λαΐειον ἐκδικηθῆναι Φόνον.
 ἔθεν μαθῶν ἑαυτὸν Οἰδίπους τάλας
 πόρπαισι δισσὰς ἐξανάλωσεν κόρας,
 αὐτὴ δὲ μήτηρ ἀγχόνας διώλετο.

ΔΙΑ ΤΙ ΤΥΡΑΝΝΟΣ ΕΠΙΓΕΓΡΑΠΤΑΙ.

Ο ΤΥΡΑΝΝΟΣ ΟΙΔΙΠΟΥΣ ἐπὶ διακρίτει θατέρου ἐπιγέγραπται. χαριέντως δὲ ΤΥΡΑΝΝΟΝ ἅπαντες (¹) αὐτὸν ἐπιγράφουσιν, ὡς ἐξέχοντα πάσης τῆς Σοφοκλέους ποιήσεως, καίπερ ἠττηθέντα ὑπὸ Φιλοκλέους, ὡς Φησι Δικκίαρχος. εἰσὶ δὲ καὶ οἱ ΠΡΟΤΕΡΟΝ, ὡς ΤΥΡΑΝΝΟΝ, αὐτὸν ἐπιγράφοντες, διὰ τοὺς χρόνους τῶν διδασκαλιῶν καὶ διὰ τὰ πράγματα· ἀλήτην γὰρ καὶ πηρὸν Οἰδίποδα τὸν ἐπὶ Κολωνῷ εἰς τὰς Ἀθήνας ἀφικνεῖσθαι. ἴδιον δὲ τι πεπόνθασιν οἱ μὲν Ὅμηρον ποιηταί, τοὺς πρὸ τῶν Τρωικῶν βασιλεῖς ΤΥΡΑΝΝΟΥΣ προσαγορεύοντες, ὁψέ ποτε τοῦδε τοῦ ἐνόματος εἰς τοὺς Ἑλληνας διαδοθέντος, κατὰ τοὺς Ἀρχιλόχου χρόνους, καθάπερ Ἰππίας ὁ σοφιστὴς Φησιν· Ὅμηρος γοῦν τὸν πάντων παρανομώτατον Ἐχέτον βασιλέα Φησί, καὶ οὐ τύραννον (Od. σ, 84.)

Εἰς Ἐχέτον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα (πάντων). προσαγορευθῆναι δὲ Φησι τὸν τύραννον ἀπὸ τῶν Τυρρηνῶν· χαλεποὺς γὰρ τινας περὶ ληστεῖαν τούτους γενέσθαι. ὅτι δὲ νεώτερον τὸ τοῦ

(¹) Absurde scribitur ἅπαντες, ubi mox sequitur εἰσὶ δὲ καὶ κτέ. Medela incertior. Fortasse latet ΑΓΑ (ΣΘΕ)ΝΤΕΣ.

τυράννου ἔνομα δῆλον. οὔτε γὰρ Ὅμηρος οὔτε Ἡσίοδος οὔτε ἄλλος οὐδείς τῶν πλαιῶν τύραννον ἐν τοῖς ποιήμασιν ὀνομάζει. ὁ δὲ Ἄριστοτέλης ἐν Κυμαίων πολιτείᾳ τοὺς τυράννους Φησὶ τὸ πρότερον αἰσυμνήτας προσαγορεύεσθαι. εὐφημότερον γὰρ ἐκεῖνο τοῦνομα.

 ΑΛΛΩΣ.

Ὁ Τύραννος Οἰδίπους πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἐν τῷ Κολωνῷ ἐπιγέγραπται, τὸ κεφάλαιον δὲ τοῦ δράματος γυνῶσις τῶν ἰδίων κακῶν Οἰδίποδος, πῆρωσίς τε τῶν ἰφθαλμῶν, καὶ δι' ἀγχόνης θάνατος Ἰοκάστης.

 ΧΡΗΣΜΟΣ Ο ΔΟΘΕΙΣ ΛΑΙΩΙ ΤΩΙ ΘΗΒΑΙΩΙ

Λάιε Λαβδακίδη παίδων γένος ἔλβιον αἰτεῖς.
 δῶσω τοι Φίλον υἷον· ἀτὰρ πεπρωμένον ἐστὶ
 σοῦ παιδὸς χεῖρεσσι λιπεῖν Φάος. ὧς γὰρ ἔνευσε
 Ζεὺς Κρονίδης, Πέλοπος στυγεραῖς ἀραῖσι πθήσας,
 οὗ Φίλον ἤρπασας υἷον· (1) ὁ δ' ἠὔξατό σοι τάδε πάντα.

 ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ (2)

Ἔστι δίπουν ἐπὶ γῆς καὶ τέτραπον, οὗ μία Φανή,
 καὶ τρίπον· ἀλλάσσει δὲ Φυὴν μόνον ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
 ἔρπετὰ κινεῖται ἀνά τ' αἰθέρα καὶ κατὰ πόντον.
 ἀλλ' ὁπότεν πλείστισιν ἐρειδόμενον ποσὶ βάλιη,
 ἔνθα τάχος γυίσιςιν ἀφαυρότατον πέλει αὐτοῦ.

 (1) Cf. Apollod. III. 5, 5.

(2) Cf. Athen. Deipnos. X, p. 456 B.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ.

Κλύθι καὶ οὐκ ἐθέλουσα, κακόπτερε Μοῦσα θανόντων,
Φωνῆς ἡμετέρης σὸν τέλος ἀμπλακίης.
ἄνθρωπον κατέλεξας, ὃς ἠΐκα γαῖαν ἐφέρει,
πρῶτον ἔφυ τετράπους νήπιος ἐκ λαγόνων.
γηραλέος δὲ πέλων τρίτατον πόδα βάκτρον ἐρείδει,
αὐχένα φορτίζων, γήραϊ καμπτόμενος.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

- ὦ τέκνα, Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφή,
 τίνας ποθ' ἔδρας τάσδε μοι θαάζετε
 ἰκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι;
 πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει,
 5 ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων.
 ἀγὼ δικαίων μὴ παρ' ἀγγέλων, τέκνα,
 ἄλλων ἀκούειν αὐτὸς ᾧδ' ἐλήλυθα,
 ὁ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος.
 ἀλλ', ὦ γεραιέ, Φράζ', ἐπεὶ πρέπων ἔΦυς
 10 πρὸ τῶνδε Φωνεῖν, τίνι τρόπῳ καθέστατε,
 δείσαντες ἢ στέρξαντες; ὡς θέλοντος ἂν
 ἐμοῦ προσαρκεῖν πᾶν δυσάλγητος γὰρ ἂν
 εἶην τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτεῖρων ἔδραν.

ΙΕΡΕΤΣ.

- ἀλλ', ὦ κρατύνων Οἰδίπους χώρας ἐμῆς,
 15 ὄρᾳς μὲν ἡμᾶς ἡλίκοι προσήμεθα
 βωμοῖσι τοῖς σοῖς· οἱ μὲν οὐδέπω μακρὰν
 πτέσθαι σθένοντες, οἱ δὲ σὺν γήρα βαρεῖς,
 ἱερεὺς ἔγωγε Ζηνός, οἶδε τ' ἠθέων
 λεκτοί· τὸ δ' ἄλλο Φῦλον ἐξεστεμμένον
 20 ἀγοραῖσι θακεῖ πρὸς τε Παλλάδος διπλοῖς

V. 7. Pro ἄλλων Meinekius suspicatur ἐμῶν. V. 8 iniuria ut spurium delevit Wunderus. V. 11. στέρξαντες pro στέξαντες a. m. rec. V. 18. ἱερεῖς ἐγὼ μὲν. Correxerit Nauckius, nisi quod ἱερεῖς iam Bentleius. οἱ δεπ' ἠιθέων pr., ut videtur, οἱ δέ τ' ἠιθέων rec.

- ναοῖς ἐπ' Ἴσμηνοῦ τε μαντεία σποδῶ.
 πόλις γάρ, ὥσπερ καὐτὸς εἰσορᾶς, ἄγαν
 ἤδη σαλεύει κἀνακουφίσει κἀρα
 βυθῶν ἔτ' οὐχ οἷα τε Φοινίου σάλου,
 25 Φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονός,
 Φθίνουσα δ' ἀγέλαις βουνόμοις, τόκοισί τε
 ἀγόνοις γυναικῶν ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
 σκήψας ἐλαύνει, λοιμὸς ἔχθιστος, πόλιν,
 ὑφ' οὗ κενούται δῶμα Καδμεῖον μέλας δ'
 30 Ἄιδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται.
 θεοῖσι μὲν νυν οὐκ ἰσούμενόν σ' ἐγὼ
 οὐδ' οἶδε παῖδες ἐζόμεσθ' ἐφέστιοι,
 ἀνδρῶν δὲ πρῶτον ἐν τε συμφοραῖς βίου
 κρίνοντες ἔν τε δαιμόνων ξυναλλαγαῖς·
 35 ὅς γ' ἐξέλυσας ἄστν Καδμεῖον μολῶν
 σκληρᾶς ἀριδοῦ δασμόν, ὃν παρείχομεν,
 καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδῶς πλέον
 οὐδ' ἐκδιδαχθεῖς, ἀλλὰ προσθήκη θεοῦ
 λέγει νομίζει θ' ἡμῖν ὀρθῶσαι βίον.
 40 νῦν τ', ὃ κράτιστον πᾶσιν Οἰδίου κἀρα,
 ἱκετεύομέν σε πάντες οἶδε πρόστροποι
 ἀλκὴν τιν' εὐρεῖν ἡμίν, εἴτε του θεῶν
 Φήμην ἀκούσας εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἰσθᾶ του
 ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς συμφορὰς
 45 ζώσας ὀρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων.
 ἴθ', ὃ βροτῶν ἄριστ', ἀνόρθωσον πόλιν·
 ἴθ', εὐλαβήθηθ' ὡς σὲ νῦν μὲν ἤδε γῆ

V. 21. μαντεία σπόδη corr. m. rec., μαντείας πόδη pr. m. V. 34.
 ξυναλλαγαῖς m. paullo rec.; συναλλαγαῖς pr. V. 36. Malit aliquis ἀοιδού,
 δασμόν ἢ παρείχομεν. V. 37. Vocabula ὑφ' ἡμῶν sana esse non praesto.
 V. 42. εὐρεῖν ἡμῖν rec. in litura, ἡμῖν εὐρεῖν pr. V. 43. του] που superscr.
 a. m. recentissima.

- σωτῆρα κλήζει τῆς πάρος προθυμίας·
 ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνήμεθα
 50 στάντες τ' ἐς ὄρθον καὶ πεσόντες ὕστερον,
 ἀλλ' ἀσφαλεία τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν·
 ὄρνιθι γὰρ καὶ τὴν τότε αἰσίῳ τύχην
 παρέσχεσ ἡμῖν, καὶ τανῦν ἴσος γενοῦ.
 ὡς εἶπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς, ὥσπερ κρατεῖς,
 55 ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν·
 ὡς οὐδὲν ἐστὶν οὔτε πύργος οὔτε ναῦς
 ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

- ὦ παῖδες οἰκτροί, γνωτὰ κοῦκ ἄγνωτά μοι
 προσήλθεθ' ἰμείροντες. εὔ γὰρ οἶδ' ὅτι
 60 νοσεῖτε πάντες, καὶ νοσοῦντες, ὡς ἐγὼ
 οὐκ ἐστὶν ὑμῶν ὅστις ἐξ ἴσου νοσεῖ.
 τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἓν ἔρχεται
 μόνον καθ' αὐτόν, κοῦδέν' ἄλλον, ἢ δ' ἐμὴ
 ψυχὴ πόλιν τε καὶ με καὶ σ' ὁμοῦ στένει.
 65 ὥστ' οὐχ ὕπνω γ' εὐδοντά μ' ἐξεγείρετε,
 ἀλλ' ἴστε πολλὰ μὲν με δακρύσαντα δῆ,
 πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα Φροντίδος πλάνοις.
 ἦν δ' εὔσκοπῶν ἠῦρισκον ἴασιν μόνην,
 ταύτην ἔπραξα· παῖδα γὰρ Μενοικέως
 70 Κρέοντ', ἐμαυτοῦ γαμβρόν, ἐς τὰ Πυθικὰ

V. 48. πάρος corr. A pr. manu fuerat ^{ροσ}πάλαι. Eraso ροσ, corrector πάλαι in πάρος mutavit. In apographo Flor. Γ. annotatum γε. προμηθίας, quae Grammatici coniectura est. V. 49. μεμνήμεθα reposui pro μεμνώμεθα. V. 50. Pro στάντες τ' ἐς ὄρθον, in quibus τ' est a m. rec., fortasse ὡς στάντες ὀρθοί scribendum, virgula posita post μεμνήμεθα. V. 60. νοσοῦντων, superscr. εσ a m. recentissima. V. 62. Hunc vs. in margine habet a m. pr. V. 65. ἐνδόντα pro εὐδοντα Badhamii elegans sed vix necessaria coniectura est. V. 67. πλάνοις, sed in πλάνοις mutatum, quod est in apographo Lb. V. 68. ἠῦρισκον Elmsleius pro εὔρισκον.

ἔπεμψα Φοίβου δώμαθ', ὡς πύθοιθ' ὅ τι
 δρῶν ἢ τί Φωνῶν τήνδε ῥυσοίμην πόλιν.
 καί μ' ἤμαρ ἤδη συμμετρούμενον χρόνον
 74 λυπεῖ τί πράσσει τοῦ γὰρ εἰκότος περᾶ.
 76 ὅταν δ' ἴκηται, τηνικαῦτ' ἐγὼ κακὸς
 μὴ δρῶν ἂν εἶην πάνθ' ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός.

ΙΕΡΕΥΣ.

ἀλλ' ἐς καλὸν σύ τ' εἶπας οἶδε τ' ἀρτίως
 Κρέοντα προσστείχοντα σημαίνουσί μοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

80 ὧναξ Ἄπολλον, εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τω
 σωτήρι Βαίῃ λαμπρὸς ὥσπερ ὄμματι.

ΙΕΡΕΥΣ.

ἀλλ' εἰκάσαι μὲν, ἠδύς· οὐ γὰρ ἂν κἄρα
 πολυστεφῆς ᾧδ' εἶρπε παγκάρπου δάφνης.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τάχ' εἰσόμεσθα· ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν.
 85 ἀναξ, ἐμὸν κήδευμα, παῖ Μενοικέως,
 τίν' ἡμῖν ἤκεις τοῦ θεοῦ Φήμην Φέρων;

ΚΡΕΩΝ.

ἐσθλήν· λέγω γάρ, καὶ τὰ δύσθρο' εἰ τύχοι
 κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἔστιν δὲ ποῖον τοῦπος; οὔτε γὰρ θρασὺς
 90 οὔτ' οὖν προδείσας εἰμὶ τῷ γε νῦν λόγῳ.

ΚΡΕΩΝ.

εἰ τῶνδε χρήζεις πλησιαζόντων κλύειν,
 ἔτοιμος εἶπεῖν, εἴτε καὶ στείχειν ἔσω.

V. 72. Τήνδε ῥυσοίμην correxit Linwoodius pro τήνδε ῥυσοίμην. Man. pr. codicis habuit τήνδ' ἑρυσόμην. Ego suspicor: τήνδε λυσοίμην. V. 74. περᾶ pro πέρα (i a m. rec.) scripsi e coniectura Porsoni, deleto versu, qui in codice hunc excipit: ἄπεσι πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου. V. 78. ἐς pro εἰς Dindorfius. V. 79. προσστείχοντα pro προστείχοντα Erfurdiius. V. 87. δίσθρο' pro δίσθρο' restitui e coniectura Heimsoethii.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἔς πάντας αὐδα. τῶνδε γὰρ πλέον φέρω
τὸ πένης ἢ καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι.

ΚΡΕΩΝ.

- 95 λέγοιμ' ἂν οἳ' ἤκουσα τοῦ θεοῦ πάρα.
ἀνωγεν ἡμᾶς Φοῖβος ἐμφανῶς ἀναξ
μίασμα χώρας, ὡς τεθραμμένον χθονί
ἐν τῇδ', ἐλαύνειν μηδ' ἀνήκεστον τρέφειν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ποιῶ καθαρμῶ; τίς ὁ τρόπος τῆς συμφορᾶς;

ΚΡΕΩΝ.

- 100 ἀνδρηλατοῦντας, ἢ φόνῳ φόνον πάλιν
λύοντας, ὡς τόδ' αἶμα χειμάζον πόλιν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ποίου γὰρ ἀνδρὸς τῆδε μινύει τύχην;

ΚΡΕΩΝ.

ἦν ἡμῖν, ὦναξ, Λαίῳσ ποθ' ἡγεμῶν
γῆς τῆσδε, πρὶν σὲ τήνδ' ἀπευθύνειν πόλιν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

- 105 ἔξοιδ' ἀκούων· οὐ γὰρ εἰσεῖδόν γ' ἐγώ.

ΚΡΕΩΝ.

τούτου θανόντος νῦν ἐπιστέλλει σαφῶς
τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινά.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

οἳ δ' εἰσὶ ποῦ γῆς; ποῦ ποθ' εὐρεθήσεται
ἵχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας;

ΚΡΕΩΝ.

- 110 ἐν τῇδ' ἔφασκε γῆ. τὸ δὲ ζητούμενον

V. 99. συμφορᾶς] Inceperat librarius σ scribere, sed priusquam perfecerat in ξ transiit: unde nunc figura apparet ex utraque litera composita. Cf. Praef. V. 101. λύοντας ex δίοοντας factum L. V. 102. Recepi m. pr. lectionem τῆσδε, quam rec. mutavit in τήσδε. V. 105. γ' ἐγώ pro γέ ποι Hartungius. V. 107. τινά] τινᾶσ cum puncto super σ a m. pr., quod erasit rec. L. V. 108. ποθ' de meo dedi pro τόδ', et ita Meinekius.

άλωτόν, ἐκφεύγει δὲ τὰ μελούμενον.

ΟΪΔΙΠΟΤΣ.

πότερα δ' ἐν οἴκοις, ἢ ἂν ἀγροῖς ὁ Λαῖος,
ἢ γῆς ἐπ' ἄλλης τῷδε συμπίπτει Φόνω;

ΚΡΕΩΝ.

θεωρός, ὡς ἔφασκεν, ἐκδημῶν, πάλιν
115 πρὸς οἶκον οὐκέθ' ἴκεθ', ὡς ἀπεστάλη;

ΟΪΔΙΠΟΤΣ.

οὐδ' ἄγγελός τις οὐδὲ συμπράκτωρ ὁδοῦ
κατεῖφ', ὅτω τις ἐκμαθῶν ἐχρήσατ' ἄν;

ΚΡΕΩΝ.

θνήσκουσι γάρ, πλὴν εἰς τις, ὅς Φόβω Φυγῶν
ῶν εἶδε πλὴν ἐν οὐδὲν εἶχ' εἰδῶς φράσαι.

ΟΪΔΙΠΟΤΣ.

120 τὸ ποῖον; ἐν γὰρ πόλλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν,
ἀρχὴν βραχεῖαν εἰ λάβοιμεν ἐλπίδος.

ΚΡΕΩΝ.

ληστὰς ἔφασκε συντυχόντας οὐ μιᾷ
ῥώμῃ κτανεῖν νιν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χερῶν.

ΟΪΔΙΠΟΤΣ.

125 πῶς οὖν ὁ ληστής, εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ
ἐπράσσειτ' ἐνθένδ', ἐς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη;

ΚΡΕΩΝ.

δοκοῦντα ταῦτ' ἦν Λαῖου δ' ὀλωλότος
οὐδεὶς ἀρωγὸς ἐν κακοῖς ἐγίγνετο.

ΟΪΔΙΠΟΤΣ.

κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδῶν τυραννίδος
οὕτω πεσοῦσης εἶργε τοῦτ' ἐξειδέναί;

ΚΡΕΩΝ.

130 ἢ ποικιλῶδὸς Σφίγξ τὸ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν

V. 117. κατεῖφ' ὄτῳ scripsi e Dindorfii coniectura pro κατεῖθ', ὄτῳ. Cod. κατεῖθεν ὄτῳ m. pr., — ὄτῳ rec. V. 128. ἐγίγνετο] ἐγείνετο pr., unde inani lusu Nauckius ἐφαινετο suspicatur.

μεθέντας ἡμᾶς τὰ Φανῆ προσήγετο.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' ἐξ ὑπαρχῆς αὖθις αὖτ' ἐγὼ Φανῶ.

ἐπαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ

πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστρόφην

135 ὥστ' ἐνδίκως ὄψεσθε καμὲ σύμμαχον,

γῆ τῆδε τιμωροῦντα τῷ θεῷ θ' ἅμα.

ὑπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω Φίλων,

ἀλλ' αὐτὸς αὐτοῦ, τοῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος.

ὅστις γὰρ ἦν ἐκεῖνον ὁ κτανὼν τάχ' ἂν

140 κᾶμ' ἂν τοιαύτη χειρὶ πημαίνειν θέλοι.

[κείνω προσαρκῶν οὖν ἐμαυτὸν ὠφελῶ.]

ἀλλ' ὡς τάχιστα, παῖδες, ὑμεῖς μὲν Βάθρων

ἴστασθε, τούσδ' ἄραντες ἰκτῆρας κλάδους,

ἄλλος δὲ Κάδμου λαδὸν ὧδ' ἀθροίζετω,

145 ὡς πᾶν ἐμοῦ δράσοντος. ἢ γὰρ εὐτυχεῖς

σὺν τῷ θεῷ Φανούμεθ', ἢ πεπτωκότες.

ΙΕΡΕΥΣ.

ὦ παῖδες, ἰστώμεσθα τῶνδε γὰρ χάριν

καὶ δεῦρ' ἔβημεν ὧν ὄδ' ἐξαγγέλλεται.

Φοῖβος δ' ὁ πέμψας τάσδε μαντείας ἅμα

150 σωτήρ θ' ἴκοιτο καὶ νόσου παυστήριος.

ΧΟΡΟΣ.

στρ. α'. ὦ Διὸς ἀδυεπὲς Φάτι, τίς ποτε τᾶς πολυχρύσου

Πυθῶνος ἀγλαὰς ἔβας

Θήβας; ἐκτέταμαι, Φοβερὰν Φρένα δείματι

ἴηιε Δάλιε Παιάν, (πάλλων,

V. 134. προ σοῦ, eraso σ ante τοῦ L. sec. Wolfium. V. 135. ξέμμαχον teste Wolfio L., tacet eam lectionem Duebnerus. V. 140. πημαίνειν scripsi pro τιμωρεῖν de coniectura, in quam incidit quoque Nauckius. Cf. meae Ex. Crit. p. 114. V. 141. Hunc versum in margine habet L. a. m. pr. Suspectum habeo cum Bergkio. V. 153. πάλλων] γρ. πολλῶν ab S. (ita vocatur a Dindorfio manus antiqua, quae scholia adscripsit in margine). Infelix est grammatici locum non intellegentis coniectura.

ἐν δ' ἔλαχρε πάλαι τ' ἐπιματέρων
 ἀπτῶν παρὰ βόμῳ ἔλλαθεν ἄλλαν
 185 λυγρῶν πύων ἱετῆρες ἐπιστευαχουσίαι.
 παῖν δὲ λάμπει στρουβέττά τε γῆρας ἡμαυλῶν
 ὦν ὕπερ, ὧ χρυσέα θύγατες Διός,
 εὐῶπα πέμψου ἀλκῶν

στρ. γ. Ἄρη τε τὸν μαλερόν, δε νῦν ἄχαλκας ἀπτίδων
 192 Φλέγει με περιβόατον, ἀντιάζω
 παλίστουτον δράμημα κωτίσαι πάτρας
 ἄπουρον, εἴτ' ἐς μέγαν
 195 θάλαμον Ἀμφιτρίτας,
 εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον ὄρμων
 Θρήκιον κλυθῶνα·
 τέλει γάρ εἴ τι νύξ ἀφῆ,
 τοῦτ' ἐπ' ἡμαρ οἴχεται
 200 τόν, ὧ τῶν πυρφόρων
 ἀστραπῶν κράτη νέμων,
 ὧ Ζεῦ πάτερ, ὑπὸ σῶ Φθίσου κεραιυῆ.

ἀπ. γ. Λύκει' ἀναξ, τά τε σὰ χρυσοστρέφων ἀπ'
 (ἀγκυλῶν)
 205 βέλη βέλομι' ἀν' ἀδάματ' ἐνδατεῖσθαι
 ἀρωγὰ προσταθέντα, τάς τε πυρφόρους

V. 184. παραβόμῳ L., unde Nauckius interpretatur ἀπὸν ἀσπρῶν. Dind.
 ἀπῶν pro ἀπῶν debetur Dindorfio. V. 185. contra notam
 νέγους (sic) L. V. 190. Ἄρη pro Ἄρηα dicit ad montem pro
 περιβόατον pro περιβόατος Dindorfii, ἀρῆα pro ἀρῆα an
 ἀπῶν est. V. 192. ἔλαχρον pro ἐλαχρον (εἰ ταυθον ἢ πρ) scribit
 V. 198. εἴλας] Arndtius suspicatur sic. Dindorfius
 ἔλαστος codex. Corripit Meinekius. V. 200. τῶν πυρφόρων
 ἀγκυλῶν pro ἀγκυλῶν debetur Klemelino. V. 205. βέλη
 ἔρη pro ἔρηα scripsi auctore Dindorfio ἀρῆα pro
 204. προσταθέντα] Dindorfio ἀπῶν placuit ἀρωγὰς

155 ἀμφὶ σοὶ ἀζόμενος, τί μοι ἢ νέον,
ἢ περιτελλομέναις ὥραις πάλιν ἐξανύσεις χρέος.
εἶπέ μοι, ὦ χρυσέας τέκνον· Ἐλπίδος, ἄμβροτε
Φάμα.

ἀντ. α'. Πρῶτά σε κεκλομένῳ, θύγατερ Διός, — υ υ
160 γαιάοχόν τ' ἀδελφεῶν (Ἀθάνα,
Ἄρτεμιν, ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον εὐκλέα
καὶ Φοῖβον ἐκαβόλον, ἰὼ (θάσσει,
τρισοὶ ἀλεξίμοροι προΦάνητέ μοι,
165 εἴ ποτε καὶ προτέρας ἄτας ὑπερορнуμένας πόλει
ἠνύσατ' ἐκτοπίαν Φλόγα πῆματος, ἔλθετε
(καὶ νῦν.

στρ. β'. ὦ πόποι, ἀνάριθμα γὰρ Φέρω
πῆματα· νοσεῖ δέ μοι πρόπας
170 στόλος, οὐδ' ἔνι Φροντίδος ἔγχος
ᾧ τις ἀλέξεται. οὔτε γὰρ ἔκγονα
καυτᾶς χθονὸς αὔξεται οὔτε τόκοισιν
ἰηῶν καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες·
175 ἄλλον δ' ἂν ἄλλῳ προσίδοις ἄπερ εὔπτερον ὄρνιν
κρεῖσσον ἀμαιμακέτου πυρὸς ὄρμενον
ἀκτὰν πρὸς ἐσπέρου θεοῦ·

ἀντ. β'. ὦν πόλις ἀνάριθμος ὄλλυται·
νηλέα γένεθλα πρὸς πέδῳ
180 θαναταΦόρα κεῖται ἀνοίκτως·

V. 159. κεκλομένῳ bona est correctio, quam m. rec. superscripsit primae lectioni κεκλόμενος. — υ υ Ἀθάνα] ἄμβροτ' Ἀθάνα, male repetito adiectivo e vs. superiore. Heimsoethius suspicatur ὄβριμ' Ἀθάνα. V. 165. ὑπερορнуμένας L. Correxit Musgravius. V. 166. ἠνύσατ' dedi pro ἠνύσατε mutato spiritu leni in asperum, idem ubique in eodem verbo facturus. Pro φλόγα πῆματος elegantius scriberetur φλόγ' ἀμύχανον. V. 172. καυτᾶς emendavi pro κλυτᾶς. V. 175. ἄλλῃ pro ἄλλῳ coniecit Dobraeus. V. 179. Vulgo νηλέα δέ, sed δέ interpolatum esse bene perspexit Heimsoethius. V. 180. ἀνοίκτως mihi suspectum; fortasse poeta scripsit ἀν' ἄστυ.

ἐν δ' ἄλοχοι πολιαί τ' ἔπι ματέρες
 ἀκτὰν παρὰ βώμιον ἄλλοθεν ἄλλαν
 185 λυγρῶν πόνων ἰκετῆρες ἐπιστενάχουσιν.
 παιὰν δὲ λάμπει στονόεσσά τε γῆρυς ὄμαυλος
 ὦν ὑπερ, ὧ χρυσέα θύγατερ Διός,
 εὐῶπα πέμψον ἀλκάν'

στρ. γ'. Ἄρη τε τὸν μαλερόν, δε νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων
 192 Φλέγει με περιβόατον, ἀντιάζω
 παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι πάτρας
 ἄπουρον, εἴτ' ἐς μέγαν
 195 θάλαμον Ἀμφιτρίτας,
 εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον ὄρμων
 Θρήκιον κλυδῶνα
 τέλει γάρ εἴ τι νύξ ἀφῆ,
 τοῦτ' ἐπ' ἤμαρ οἴχεται
 200 τόν, ὧ τᾶν πυρφόρων
 ἀστραπᾶν κράτη νέμων,
 ὧ Ζεῦ πάτερ, ὑπὸ σῶ Φθίσου κεραυνῶ.

ἀντ. γ' Λύκει' ἀναξ, τά τε σὰ χρυσοστρόφῳ ἀπ'
 (ἀγκυλᾶν
 205 βέλη θέλοιμ' ἂν ἀδάματ' ἐνδατεῖσθαι
 ἀρωγὰ προσταθέντα, τὰς τε πυρφόρους

V. 184. παραβώμιον L., unde Nauckius reposuit ἀχάν παραβώμιον. Ibid. ἄλλαν pro ἄλλαι debetur Dindorfio. V. 185. contra metrum ἰκετῆρες ἐπιστοκάχουσι (sic.) L. V. 190. Ἄρη pro Ἄρεα dedi ad mentem Dindorfii. V. 191. περιβόατον pro περιβόατος Dindorfii, ἀντιάζω pro ἀντιάζων Hermannii emendatio est. V. 192. ἐξόριον pro ἄπουρον (ἔπουρον m. pr.) coniecit Heimsöethius. V. 193. τέλει] Arndtius suspicatur ἀεί, Dindorfius τελεῖν, alii alia. V. 199. οἴχεται codex. Correxuit Meinekius. V. 200. τᾶν inseruit Hermannus. V. 204. ἀγκυλᾶν pro ἀγκύλων debetur Elmsleio. V. 205. βέλη pro βίλεα et mox (208) ὄρη pro ὄρεα scripsi auctore Dindorfio. ἀδάματ' pro ἀδάμαστ' Erfurdiius. V. 206. προσταθέντα] Dindorfio edere placuit προσταχθέντα.

- Ἄρτεμίδος αἴγλας, ξὺν αἴς
 Λύκι' ὄρη διάσσει
 τὸν χρυσομίτραν τε κικλήσκω,
 210 τᾶσδ' ἐπώνυμον γᾶς,
 οἰνῶπα Βάκχον εὖιον,
 Μαινάδων ὀμόστολον,
 πελασθῆναι φλέγοντ'
 ἀγλαῶπι — υ —
 215 πεύκα 'πὶ τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν.

ΘΙΔΙΠΟΤΣ.

- αἰτεῖς· ἂ δ' αἰτεῖς, τᾶμ' ἐὰν θέλῃς ἔπη
 κλύων δέχεσθαι τῇ νόσῳ θ' ὑπηρετεῖν,
 ἀλκὴν λάβοις ἂν κἀνακούφισιν κακῶν
 ἀγῶ ξένος μὲν τοῦ λόγου τοῦδ' ἐξερῶ,
 220 ξένος δὲ τοῦ πραχθέντος· οὐ γὰρ ἂν μακρὰν
 ἴχνηυον αὐτό, μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον.
 νῦν δ', ὕστερος γὰρ ἀστὸς εἰς ἀστουὺς τελῶ,
 ὑμῖν προφωνῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε·
 ὅστις ποθ' ὑμῶν Λαίϊον τὸν Λαβδάκου
 225 κάποιδεν ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο,
 τοῦτον κελεύω πάντα σημαίνειν ἐμοί·
 κεῖ μὲν φοβεῖται, τοῦπίκλημ' ὑπεξελῶν
 αὐτὸς καθ' αὐτοῦ· πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν
 ἀστεργές οὐδέν, γῆς δ' ἄπεισιν ἀσφαλῆς.
 230 εἰ δ' αὖ τις ἄλλον οἶδεν ἐξ ἄλλης χθονὸς

V. 211. μονόστολον cum γρ. ὀμόστολον ab S. V. 214. Lacunam indicavit Dindorfius. V. 217. Pro vocabulis corruptis (εἴη γ) ΟΣΜΙ fortasse reponendum (εῶ) ΘΕΣΜΙ; neque ineptum foret τῇ δίκῃ. V. 221. αὐτό] In apographis plerisque legitur αὐτός, quod recepit Schneidewinus deletο μή. V. 222. αὐτός pro ἀστὸς ex duobus apographis Wunderus. V. 227. ὑπεξέλου pro ὑπεξελῶν edidit in Teubneriana Dindorfius. Aut lacunosa haec verba sunt, aut graviter corrupta. V. 229. ἀσφαλῆς] γρ. ἀβλαβῆς rec., quae coniectura me iudice non necessaria in plerisque legitur apographis. V. 230. ἐλθόντ' pro ἄλλον suspicatur Nauckius. An ἐλθῶν?

- τὸν αὐτόχειρα, μὴ σιωπάτω. τὸ γὰρ
 κέρδης τελεῶ ἔγωγε χὴ χάρις προσκείσεται.
 εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε, καὶ τις ἢ Φίλου
 δείσας ἀπάσει τοῦπος ἢ χαυτοῦ τόδε,
 235 ἀκ τῶνδε δρᾶσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμοῦ.
 τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ τοῦτον, ὅστις ἐστί, γῆς
 τῆσδ', ἧς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω,
 μήτ' ἐσδέχεσθαι μήτε προσφωνεῖν τινά,
 μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θύμασιν
 240 κοινὸν ποιεῖσθαι, μήτε χέρνιβας νέμειν.
 ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας, ὡς μιάσματος
 τοῦδ' ἡμῖν ὄντος, ὡς τὸ Πυθικὸν θεοῦ
 243 μαντεῖον ἐξέφηνεν ἀρτίως ἐμοί.
 255 οὐδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον,
 ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὕτως εἶναι,
 ἀνδρὸς γ' ἀρίστου βασιλέως τ' ὀλωλότος,
 ἀλλ' ἐξερευνᾶν νῦν δ' ἐπεὶ κυρῶ γ' ἐγὼ
 ἔχων μὲν ἀρχάς, ἄς ἐκεῖνος εἶχε πρὶν,
 260 ἔχων δὲ λέκτρα καὶ γυναῖχ' ὁμόσπορον,
 κοινῶν τε παίδων κοῖν' ἄν, εἰ κείνῳ γένος
 μὴ ἄδυστύχησεν, ἦν ἂν ἐκπεφυκότα —
 νῦν δ' ἐς τὸ κείνου κρατ' ἐνήλαθ' ἢ τύχη—
 ἀνθ' ὧν ἐγὼ τάδ', ὡσπερὶ τοῦμοῦ πατρός,
 265 ὑπερμαχοῦμαι κατὰ πᾶν ἀφίξομαι,
 ζητῶν τὸν αὐτόχειρα τοῦ Φόνου λαβεῖν,

V. 237. Pro *τέμω* praetulerim *ἔχω*. V. 240. *χέρνιβος* pr., sed correxit m. ant. V. 244—254 alieno loco legebantur. Logicum sententiarum ordinem sic restituere conatus sum, ut primum e Ribbeckii coniectura, quam sequitur quoque Dindorfius, V. 246—251 transponerem post 272, deinde reliquos quinque versus e coniectura mea insererem post v. 268. V. 257 τ' addidit m. ant. V. 258. *ἐπεὶ κυρῶ* pro *ἐπικυρῶ* debetur Burtono, γ' pro τ' Meinekio. V. 261. *καὶ γῶν* τὰ pro *κοινῶν τε* acuta et nescio an vera est Schmidtii suspicio. V. 265. *πάντ'* (sic) m. pr. L. Correxist Nauckius.

- τῷ Λαβδακείῳ παιδί Πολυδώρου τε καὶ
 268 τοῦ πρόσθε Κάδμου τοῦ πάλαι τ' Ἀγήνορος·
 244 ἐγὼ μὲν οὖν τοιοῦσδε τῷ τε δαίμονι
 245 τῷ τ' ἀνδρὶ τῷ θανόντι σύμμαχος πέλω·
 252 ὑμῖν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκῆπτω τελεῖν,
 ὑπέρ τ' ἑμαυτοῦ, τοῦ θεοῦ τε, τῆσδέ τε
 254 γῆς ᾧδ' ἀκάρπως καθέως ἐφθαρμένης.
 269 καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν εὐχομαι θεοὺς
 270 μήτ' ἄροτον αὖθις γῆς ἀνιέναι τινα
 μήτ' οὖν γυναικῶν παῖδας, ἀλλὰ τῷ πότμῳ
 272 τῷ νῦν φθереῖσθαι· καὶ τοῦδ' ἐχθίονι·
 246 κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴτε τις
 εἷς ὃν λέληθεν εἴτε πλειόνων μέτα,
 κακὸν κακῶς νιν ἄμορον ἐκτρῖψαι βίον.
 ἐπεύχομαι δ', οἴκοισιν εἰ ξυνέστιος
 250 ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτ' ἐμοῦ ξυνειδότος,
 251 παθεῖν ἄπερ τοῖσδ' ἀρτίως ἠρασάμην.
 ὑμῖν δὲ τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις, ὅσοις
 τὰδ' ἔστ' ἀρέσκονθ', ἧ τε σύμμαχος Δίκη
 275 χοῖ πάντες εὖ ξυνεῖεν εἰσαεὶ θεοί.

ΧΟΡΟΣ.

ὥσπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες, ᾧδ', ἀναξ, ἐρῶ.
 οὔτ' ἔκτανον γὰρ οὔτε τὸν κτανόντ' ἔχω
 δεῖξαι. τὸ δὲ ζήτημα τοῦ πέμψαντος ἦν
 Φοίβου τόδ' εἰπεῖν, ὅστις εἴργασται ποτε.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

- 280 δίκαι' ἔλεξας· ἀλλ' ἀναγκάσαι θεοὺς

V. 252. τὰ πάντ' sed addito ταῦ a m. ant., unde Nauckius suspicatur
 τὰπίόντ', quod nemo facile probabit. Si quid mutandum, possis: ὑμῖν δ' ἐτοιμῶς
 πάντ' ἐπισκῆπτω τελεῖν. V. 253. τῆσδέ τε] δέ τε a m. ant. in litura
 literarum δε. V. 270. αὖθις corrigendum putavi pro αὐτοῖς. γῆς Vauvil-
 lersius pro γῆν. V. 248 ἄμορον Porsonus pro ἄμοιρον, quod est in codice,
 crasa ante α littera κ, ut videtur.

ἂν μὴ θέλωσιν οὐδ' ἂν εἷς δύναιτ' ἀνήρ.

ΧΟΡΟΣ.

τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμ' ἅμοι δοκεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

εἰ καὶ τρίτ' ἐστί, μὴ παρῆς τὸ μὴ οὐ Φράσαι.

ΧΟΡΟΣ.

285 ἀνακτ' ἀνακτι ταῦθ' ὀρῶντ' ἐπίσταμαι
μάλιστα Φοῖβῳ Γειρεσίαν, παρ' οὗ τις ἂν
σκοπῶν τάδ', ὄναξ, ἐκμάθοι σαφέστατα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἀλλ' οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπράξαμεν.
ἔπεμψα γὰρ Κρέοντος εἰπόντος διπλοῦς
πομπούς· πάλαι δὲ μὴ παρὼν θαυμάζεται.

ΧΟΡΟΣ.

290 καὶ μὴν τά γ' ἄλλα κωφὰ καὶ παλαί' ἔπη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τὰ ποῖα ταῦτα; πάντα γὰρ σκοπῶ λόγον.

ΧΟΡΟΣ.

θανεῖν ἐλέχθη πρὸς τινῶν ὀδοιπόρων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἤκουσα καγὼ τὸν δὲ δρῶντ' οὐδεὶς ὀρᾷ.

ΧΟΡΟΣ.

295 ἀλλ' εἴ τι μὲν δὴ δείματων ἔχει μέρος,
τὰς σὰς ἀκούων οὐ μενεῖ τοιάσδ' ἀράς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ᾧ μὴ 'στι δρῶντι τάρβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' οὐξελέγξων αὐτὸν ἔστιν· οἶδε γὰρ

V. 281. οὐδ' ἂν εἷς] οὐδὲ εἰς accentu super ε deleto et super ι a m. rec. posito. Vera lectio legitur in paucis apographis. V. 287. οὐκ ἐναργῶς pr., corr. m. ant. ἐπράξαμεν pro ἐπραξάμεην emendavit Meinekius. V. 293. δὲ δρῶντ' anonymus pro δ' ἰδόντ'; praeterea pro ὀρᾷ corrigendum suspicor θροεῖ. V. 294. δειμάτων Hartungius. Cod. δειματόστ' pr., literis σι uno ductu expressis.

V. 297 οὐξελέγξων, eraso altero λ, et ξ a m. pr. superscripto.

τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ὦδ' ἄγουσιν, ᾧ
τάληθες ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνῳ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

300 ὦ πάντα νωμῶν Τειρεσία, διδακτά τε
ἄρρητά τ' οὐράνιά τε καὶ χθονοστιβῆ,
πόλιν μὲν, εἰ καὶ μὴ βλέπεις, Φρονεῖς δ' ὅμως
οἷα νόσῳ ξύνεστιν ἧς σε προστάτην
σωτῆρά τ', ὄναξ, μοῦνον ἐξευρίσκομεν.

305 Φοῖβος γάρ, εἴ τι μὴ κλύεις τῶν ἀγγέλων,
πέμψασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν, ἔκλυσιν
μόνην ἂν ἐλθεῖν τοῦδε τοῦ νοσήματος,
εἰ τοὺς κτανόντας Λαΐιον μαθόντες ἢ
κτείναιμεν, ἢ γῆς Φυγάδας ἐκπεμφαίμεθα.

310 σὺ δ' οὖν Φθονήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν Φάτιν
μήτ' εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδόν,
ῥῦσαι σεαυτὸν καὶ πόλιν, ῥῦσαι δ' ἐμέ,
ῥῦσαι δὲ πᾶν μίασμα τοῦ τεθνηκότος.
ἐν σοὶ γὰρ ἐσμέν' ἄνδρα δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν
315 ἔχοι τε καὶ δύναιτο κάλλιστος πόνων.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

Φεῦ Φεῦ, Φρονεῖν ὡς δεινὸν ἔνθα μὴ τέλη
λύη Φρονοῦντι. ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ
εἰδῶς διώλεσ'. οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἰκόμην.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί δ' ἔστιν; ὡς ἄθυμος εἰσελήλυθας.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

320 ἄφες μ' ἐς οἶκους· ῥᾶστα γὰρ τὸ σὸν τε σὺ
κἀγὼ διοίσω τοῦμόν, ἣν ἐμοὶ πίθη.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

V. 304. ξύνεστιν] σύνεστιν cod. V. 305. εἴ τι μὴ Lud. Stephani pro εἰ
καὶ μή. κλήησ pr. superscripto ἔκλυεσ a. rec. V. 308. ἢ pro εἰ Meinekias.

V. 310. σὺ δ' οὖν rec. σὺ νῦν pr. An scribendum σὺ νυν? V. 315. πόνοσ, ων
ab S superscripto.

οὔτ' ἔννομ' εἶπας οὔτε προσΦιλῆ πόλει
τῆδ', ἢ σ' ἔθρεψε, τήνδ' ἀποστερῶν Φάτιν.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

325 ὄρῳ γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν Φώνημ' ἶδν
πρὸς καιρόν· ὡς οὔν μὴδ' ἐγὼ ταῦτόν πάθω.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

μὴ πρὸς θεῶν Φρονῶν γ' ἀποστραΦῆς, ἐπεὶ
πάντες σε προσκυνοῦμεν οἷδ' ἰκτῆριοι.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

πάντες γὰρ οὐ Φρονεῖτ'. ἐγὼ δ' οὐ μὴ ποτε
τᾶμ' ὡς ἂν εἶπω, μὴ τὰ σ' ἐκΦήνω κακά.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

330 τί Φῆς; ξυνειδῶς οὐ Φράσεις, ἀλλ' ἐννοεῖς
ἡμᾶς προδοῦναι καὶ καταΦθεῖραι πόλιν;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἐγὼ οὔτ' ἐμαυτὸν οὔτε σ' ἀλγυνῶ. τί ταῦτ'
ἄλλως ἐλέγχεις; οὐ γὰρ ἂν πύθοιό μου.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

335 οὐκ, ὦ κακῶν κάκιστε, καὶ γὰρ ἂν πέτρου
Φύσιν σύ γ' ὀργάνειας, ἐξερεῖς ποτέ,
ἀλλ' ὦδ' ἄτεγκτος ἀτελεύτητος Φανεῖ;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ὀργὴν ἐμέμψω τὴν ἐμήν, τὴν σοὶ δ' ὁμοῦ
ναῖουσαν οὐ κατεῖδες, ἀλλ' ἐμὲ φέγεις.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

340 τίς γὰρ τοιαῦτ' ἂν οὐκ ἂν ὀργίζοιτ' ἔπη
κλύων, ἂ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάζεις πόλιν;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἤξει γὰρ αὐτά, κὰν ἐγὼ σιγῆ στέγω.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

V. 322. ἔννομον cod. Ingeniose coniectum est ἔμφορον. εἶπεσ pr. V. 325
ὡστ' οὐ pro ὡς οἶν suspicatur Dobraeus. V. 329. ἀνογας pro oculis corruptis
τᾶμ' ὡς ἂν edidit de coniectura sua Nauckius. V. 332. ἐγὼ τ'. Vulgatum
habent pauca apographa et Athenaeus X, p. 453 E. V. 337. σοὶ pro σὴν Dindorfius.

οὐκ οὐκ ἄ γ' ἕξει καὶ σὲ χρὴ λέγειν ἐμοί;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι. πρὸς τὰδ', εἰ θέλεις,
θυμοῦ δι' ὀργῆς ἤτις ἀγριωτάτη.

ΟΙΔΙΠΟΣ.

345 καὶ μὴν παρήσω γ' οὐδέν, ὡς ὀργῆς ἔχω,
ὥνπερ ξυνίημι. ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ
καὶ συμφυτεῦσαι τούργον, εἰργάσθαι θ', ὅσον
μὴ χερσὶ καίνων· εἰ δ' ἐτύγχανες βλέπων,
καὶ τούργον ἂν σοῦ τοῦτ' ἔφην εἶναι μόνου.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

350 ἄληθες; ἐννέπω σὲ τῷ κηρύγματι
ὥνπερ προεῖπας ἐμμένειν, καὶ φ' ἡμέρας
τῆς νῦν προσαυδᾶν μήτε τούσδε μήτ' ἐμέ,
ὡς ὄντι γῆς τῆσδ' ἀνοσίφ' μιάστορι.

ΟΙΔΙΠΟΣ.

οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε
355 τὸ ῥῆμα; καὶ που τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

πέφφυγα· τάλιθες γὰρ ἰσχυρὸν τρέφω.

ΟΙΔΙΠΟΣ.

πρὸς τοῦ διδαχθεῖς; οὐ γὰρ ἔκ γε τῆς τέχνης.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

πρὸς σοῦ· σὺ γὰρ μ' ἄκοντα προὔτρέψω λέγειν.

ΟΙΔΙΠΟΣ.

ποῖον λόγον; λέγ' αὖθις, ὡς μᾶλλον μάθω.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

360 οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν; ἢ ἄπειρᾶ υ υ;

V. 346. ὥνπερ pro ἀπερ dedi e Blaydesii coniectura. V. 347. cod. ξυμφυτεῦσαι. V. 349. εἶναι addidit m. antiqua, e coniectura, ut videtur, neque ea improbabili, quare nihil muto. Schneidewinus μόνου βροτῶν proposuit, Kirchoffius ἅπαν μόνου; ego vulgatam praefero. V. 351. προεῖπας Brunckius pro
ξ
προεῖπας. V. 355. καὶ που idem pro καὶ ποῦ. V. 360. συνῆκας, ξ ab alia

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωτόν· ἀλλ' αὖθις Φράσον.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

Φονέα σε Φημί τάνδρὸς οὗ ζῆτεῖς κυρεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἀλλ' οὐ τι χαίρων δίς γε πημονὰς ἐρεῖς.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

εἶπω τι δῆτα κάλλ', ἴν' ὀργίζῃ πλέον;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

365 ὅσον γε χρήζεις· ὡς μάτην εἰρήσεται.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

λεληθέναι σε Φημί σὺν τοῖς Φιλτάτοις
αἰσχισθ' ὀμιλοῦντ', οὐδ' ὄραν ἴν' εἶ κακοῦ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἦ καὶ γεγενηὸς ταῦτ' αἰεὶ λέξειν δοκεῖς;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

εἴπερ τί γ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας σθένος.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

370 ἀλλ' ἔστι, πλὴν σοί· σοὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστ', ἐπεὶ
τυφλὸς τά τ' ὄτα τόν τε νοῦν τά τ' ὄμματ' εἶ.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

σὺ δ' ἄβλιός γε ταῦτ' ὀνειδίζων, ἂ σοὶ
οὐδεὶς ὅς οὐχὶ τῶνδ' ὀνειδιεῖ τάχα.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

375 μιᾶς τρέφει πρὸς νυκτός, ὥστε μήτ' ἐμὲ
μήτ' ἄλλον, ὅστις Φῶς ὄρα, βλάψαι ποτ' ἄν.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

οὐ γάρ σε μοῖρα πρὸς γ' ἐμοῦ πεσεῖν, ἐπεὶ
ἱκανὸς Ἀπόλλων, ᾧ τὰδ' ἐκπρᾶξαι μέλει.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

m. ant. Delevi in fine vs. λέγειν, errore repetitum e v. 358. Bruncius coniecit: οὐχὶ ἐνηκας; πρὸς τί μ' ἐκπειρᾷ πάλιν; Debuerat certe μοῖα κπειρᾷ πάλιν;

V. 371. Verba τά τ' ὄτα corrupta videntur. V. 376. σε — γ' ἐμοῦ Bruncius pro με — γε σοῦ.

Κρέοντος, ἢ σοῦ ταῦτα τὰ ξευρήματα;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδέν, ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- 380 ὦ πλοῦτε καὶ τυραννὶ καὶ τέχνῃ τέχνης
 ὑπερφέρουσα τῷ πολυζήλω βίῳ,
 ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ Φθόνος φυλάσσεται,
 εἰ τῆσδέ γ' ἀρχῆς οὐνεχ', ἦν ἐμοὶ πόλις
 δωρητόν, οὐκ αἰτητόν, εἰσεχειρίσειν,
- 385 ταύτης Κρέων ὁ πιστός, οὐξ ἀρχῆς φίλος,
 λάθρα μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἰμείρεται,
 ὑφείς μάγον τοιούδε μηχανορράφον,
 δόλιον ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσιν
 μόνον δέδορκε, τὴν τέχνην δ' ἔφυ τυφλός.
- 390 ἐπεὶ, Φέρ' εἶπέ, ποῦ σὺ μάντις εἶ σαφής;
 πῶς οὐχ, εἴθ' ἢ βραφωδὸς ἐνθάδ' ἦν κύων,
 ἠΰδα τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον;
 καίτοι τό γ' αἴνιγμ' οὐχὶ τοῦπίοντος ἦν
 ἀνδρὸς διειπεῖν, ἀλλὰ μαντείας ἔδει
- 395 ἦν οὔτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προῦφάνης ἔχων
 οὔτ' ἐκ θεῶν του γνωτόν' ἀλλ' ἐγὼ μολών,
 ὁ μηδὲν εἰδὼς Οἰδίπους, ἔλυσά νιν,
 γνώμη κυρήσας οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθών·
 ὃν δὴ σὺ πειρᾶς ἐκβαλεῖν, δοκῶν θρόνοις
- 400 παραστατήσειν τοῖς Κρεοντείοις πέλας.
 κλάων δοκεῖς μοι καὶ σὺ χῶ συνθεῖς τάδε
 ἀγηλατήσειν· εἰ δὲ μὴ ἴδοικαι γέρων
 εἶναι, παθὼν ἔγνωσ' ἂν οἶά περ Φρονεῖς.

ΧΟΡΟΣ.

ἡμῖν μὲν εἰκάζουσι καὶ τὰ τοῦδ' ἔπη

V. 397. εἰδὼς ex ουθεὶς factum. εἰλονα pro ἔπαναα scripsi e coniectura Helmssoethii. V. 401. κλάεις pro κλαίεις Dindorfius.

405 ὀργῇ λελέχθαι καὶ τὰ σ', Οἰδίπους, δοκεῖ.
δεῖ δ' οὐ τοιούτων, ἀλλ' ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ
μαντεῖ' ἄριστα λύσομεν, τόδε σκοπεῖν.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

εἶ καὶ τυραννεῖς, ἐξισωτέον τὸ γοῦν
ἴσ' ἀντιλέξαι· τοῦδε γὰρ κἀγὼ κρατῶ.
410 οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δοῦλος, ἀλλὰ Λοξία·
ὥστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράφομαι.
λέγω δ', ἐπειδὴ καὶ τυφλὸν μ' ὠνειδίσας·
σὺ καὶ δεδορκῶς οὐ βλέπεις ἴν' εἴ κακοῦ,
οὐδ' ἔνθα ναίεις, οὐδ' ὅτων οἰκεῖς μέτα.
415 ἄρ' οἴσθ' ἀφ' ὧν εἶ; καὶ λέληθας ἐχθρὸς ὧν
τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ νέρθε κἀπὶ γῆς ἄνω,
καὶ σ' ἀμφιπλήξ μητρὸς τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς
ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἀρά,
βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ σκότον.
420 Βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἔσται λιμὴν,
ποῖος Κιβαιρῶν οὐχὶ σύμφωνος τάχα,
ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις
ἄνορμον εἰσέπλευσας, εὐπλοίας τυχῶν;
ἄλλων δὲ πλῆθος οὐκ ἐπαισθάνει κακῶν.
425 [ἄ σ' ἐξισώσει σοὶ τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις.]
πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα καὶ τοῦμὸν στόμα
προπηλάκιζε. σοῦ γὰρ οὐκ ἔστιν βροτῶν
κάκιον ὅστις ἐκτριβήσεταιί ποτε.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἦ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τούτου κλύειν;
430 οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐχὶ θᾶσσον; οὐ πάλιν

V. 405. Οἰδίπου. Correxit Elmsleius. V. 413. δεδορκῶς οὐ e Reiskii coniec-
tura dedi pro θίδορκας κοῦ. V. 420. λιμὴν videtur corruptum. Cod. λιμὴν
(v ant.). V. 425. σῶ τοκεὶ καὶ σοῖς τέκνοις coniecit Nauckius. Mihi hic
versus interpolatoris esse videtur.

ἄφορρος οἴκων τῶνδ' ἀποστραφεῖς ἄπει;
ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

οὐδ' ἰκόμην ἔγωγ' ἄν, εἰ σὺ μὴ 'κάλεις.
ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

οὐ γάρ τί σ' ἤδη μῶρα Φωνήσουτ', ἐπεὶ
σχολῆ γ' ἄν οἴκους τοὺς ἐμούς σ' ἔστειλάμην.
ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

435 ἡμεῖς τοιοῖδ' ἔΦυμεν, ὡς σοὶ μὲν δοκεῖ,
μῶροι, γονεῦσι δ', οἳ σ' ἔΦυσαν, ἔμφρονες.
ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ποίοισι; μεῖνον. τίς δέ μ' ἐκΦύει βροτῶν;
ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἦδ' ἡμέρα φύσει σε καὶ διαΦθερεῖ.
ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὡς πάντ' ἄγαν αἰνικτὰ κάσαΦῆ λέγεις.
ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

440 οὔκουν σὺ ταῦτ' ἄριστος εὐρίσκειν ἔΦυς;
ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

τοιαῦτ' ὀνειδίζ', οἷς ἔμ' εὐρήσεις μέγαν.
ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

αὕτη γε μέντοι σ' ἡ τέχνη διώλεσεν.
ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἀλλ' εἰ πόλιν τήνδ' ἐξέσωσ', οὐ μοι μέλει.
ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἄπειμι τοίνυν καὶ σὺ, παῖ, κόμιζέ με.
ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

445 κομιζέτω δῆθ' ὡς παρὼν σύ γ' ἐμποδῶν
ὀχλεῖς, συθείς τ' ἄν οὐκ ἄν ἀλγύνοις πέρα.

V. 434. Vulgo σχολῆ σ' ἄν — ἰστειλάμην. Recepi coniecturam Porsoni.
V. 435. σοὶ μὲν pro μὲν σοὶ Elmsleius. V. 439. ἄγαν τ' pr., sed τ' eraso.
V. 440. σὺ inter versus ab S. V. 442. τέχνη pro τύχη Bentleius. V. 445.
σίγῃ in γρ. a. m. paullo recentiore. . . γ' pr., elutis duabis ante γ' literis.
Aprographa pleraque σίγ', pauca τάγ' exhibent. Vereor ne valde in his turbatum sit. Fortasse scribendum: κομιζέτω δῆτ' ἐκποδῶν σὺ γὰρ παρὼν μ' ἄχλεις κτέ. V. 446. ἀλγύνοις πέρα pro ἀλγύναις πλέον edidit, auctore Meinekio.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

- εἰπὼν ἄπειμ' ὦν οὔνεκ' ἦλθον, οὐ τὸ σὸν
 δείσας πρόσωπον· οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως μ' ὀλεῖς.
 λέγω δέ σοι· τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν πάλαι
 450 ζῆτεῖς ἀπειλῶν κἀνακηρύσσων Φόνου
 τὸν Λαίειον, οὗτός ἐστιν ἐνθάδε,
 ξένος λόγῳ μέτοικος, εἶτα δ' ἐγγγενῆς
 Φανήσεται Θηβαῖος, οὗδ' ἡσθήσεται
 τῆ συμφορᾷ· τυφλὸς γὰρ ἐκ δεδορκότος
 455 καὶ πτωχὸς ἀντὶ πλουσίου ξένην ἐπι
 σκήπτρῳ προδεικνύς γαῖαν ἐμπορεύσεται.
 Φανήσεται δὲ παισὶ τοῖς αὐτοῦ ξυγῶν
 ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατήρ, κἀξ ἧς ἔφυ
 γυναικὸς υἱὸς καὶ πόσις, καὶ τοῦ πατρὸς
 460 ὁμόσπορός τε καὶ Φονεύς. καὶ ταῦτ' ἰὼν
 εἴσω λογίζου· κἂν λάβῃς ἐψευσμένον,
 Φάσκειν ἐμὴ ἤδη μαντικῆ μῆδὲν Φρουεῖν.

ΧΟΡΟΣ.

- στρ. α' Τίς ὄντιν' ἂ θεσπίεπεια Δελφίς εἶπε πέτρα
 465 ἄρρητ' ἄρρήτων τελέσαντα Φοινίαισι χερσίν;
 ὦρα νιν ἀελλάδων
 ἵππων σθεναρώτερον
 Φυγᾶ πόδα νωμᾶν.
 ἔνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρόσκει
 470 πυρὶ καὶ στεροπαῖς ὁ Διὸς γενέτας,
 δειναὶ δ' ἅμ' ἔπονται

V. 448. pro ὄτου de mea coniectura dedi ὄτως. V. 449. δέτοι pr., erasa σ.

V. 458. αὐτὸς Erfurdinus pro αὐτός. 464. ἡθεπεραι pr., ut videtur, L. εἶδε
 πέτρα Flor. Γ. An poetae manus fuit οἶδε? V. 465. φοινί... σι pr. Videtur
 φοινίεσαι fuisse, non φοινίωσι, quod credebat Elmsl. DUEBN. M. pr. φοινίωσι
 WOLF. Fortasse verum est φοινίωσι, ut edidit Nauckius. V. 466. ἀελλοπόδων,
 quod correctum ex Hesychio s. v. ἀελλάδων.

Κῆρες ἀναπλάκῃτοι.

- ἀντ. α'. Ἐλαμψε γὰρ τοῦ νιΦέντος ἀρτίως Φανεῖσα
 475 Φάμα Παρνασοῦ τὸν ἄδηλον ἄνδρα πάντ' ἰχνεύειν.
 Φοιτᾶ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν
 ὕλαν ἀνά τ' ἄντρα καὶ
 πετραῖος ὁ ταῦρος,
 μέλεος μελέω ποδὶ χηρεύων,
 480 τὰ μεσόμΦαλα γᾶς ἀπονοσΦίζων
 μαντεῖα τὰ δ' αἰὶ
 ζῶντα περιποτᾶται.
- στρ. β'. Δεινά με νοῦν δεινὰ ταρασσει σοΦὸς οἰωνοθέτας,
 485 οὔτε δοκοῦντ' οὔτ' ἀποΦάσκονθ' ὅ τι λέξω δ'
 (ἀπορῶ.
 πέτομαι δ' ἐλπίσιν οὔτ' ἐνθάδ' ὄρων οὔτ' ὀπίσω.
 τί γάρ ἢ Λαβδακίδαις
 490 ἢ τῷ Πολύβου νεῖκος ἔκειτ' οὔτε πάροιθ' ἐποτ'
 (ἔγωγ' οὔτε τανῦν πω
 ἔμαθον, πρὸς ὅτου δὴ βασάνω * * * *
 ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον Φάτιν εἶμ' Οἰδιπόδα
 Λαβδακίδαις ἐπίκουρος ἀδήλων θανάτων.
- ἀντ. β'. Ἄλλ' ὁ μὲν οὔν Ζεὺς ὄ τ' Ἀπόλλων ξυνετοὶ
 καὶ τὰ βροτῶν
 500 εἰδότες ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις πλέον ἢ γῶ Φέρεται,
 κρίσις οὐκ ἔστιν ἀλαθής· σοΦία δ' ἂν σοΦίαν
 παραμείψειεν ἀνήρ.
 ἀλλ' οὔποτ' ἔγωγ' ἄν, πρὶν ἴδοιμ' ὀρθὸν ἔπος,
 (μεμΦομένων ἂν καταΦαίην.

V. 475. φήμα. V. 478. πετραῖος, litera, quae super o scripta erat, crasa. Fuit hand dubie ω. DUEBK. πετραῖος ὁ ταῦρος m. pr. Mutavit ὁ in ὡς m. rec. WOLF. Elmsleius πετραῖος ὡς ταῦρος m. pr. scriptum esse indicaverat. Verba corrupta esse non dubito; de medela non constat. V. 484. μὲν οὔν. Recepti Nauckii coniecturam: ego cum Bergkio suspicatus eram με νῦν. Cum Nauckio mox v. 491 indicavi lacunam. An βασάνου (πίστιν ἔχων)? V. 501. ἀλαθής scripsi pro ἀληθής.

510 Φανερά γὰρ ἐπ' αὐτῷ πτερόεσσ' ἦλθε κόρα
ποτέ, καὶ σοφὸς ὤφθη βασιάνῳ θ' ἀδύπολις·
τῷ ἀπ' ἐμᾶς Φρενὸς οὐποτ' ὀφλήσει κακίαν.

ΚΡΕΩΝ.

515 ἄνδρες πολῖται, δεῖν' ἔπη πεπυσμένος
κατηγορεῖν μου τὸν τύραννον Οἰδίπου
πάρειμ' ἀτλητῶν. εἰ γὰρ ἐν ταῖς συμφοραῖς
ταῖς νῦν νομίζει πρὸς τί μου πεπονθέναι
λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν ἐς βλάβην Φέρον,
οὔτοι βίου μοι τοῦ μακραίωνος πόθος,
520 Φέροντι τήνδε βάξιν. οὐ γὰρ εἰς ἀπλοῦν
ἢ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου Φέρει,
ἀλλ' ἐς μέγιστον, εἰ κακὸς μὲν ἐν πόλει,
κακὸς δὲ πρὸς σοῦ καὶ Φίλων κεκλήσομαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ἦλθε μὲν δὴ τοῦτο τοῦνειδος τάχα
ὀργῇ βιασθὲν μᾶλλον ἢ γνώμῃ Φρενῶν.

ΚΡΕΩΝ.

525 τοῦπος δ' ἐφάνθη, ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι
πεισθεῖς ὁ μάντις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγοι;

ΧΟΡΟΣ.

ἠυδατο μὲν τὰδ', οἶδα δ' οὐ γνώμῃ τίνι.

ΚΡΕΩΝ.

ἔξ ὀμμάτων δ' ὀρθῶν τε καὶ ὀρθῆς Φρενὸς
κατηγορεῖτο τοῦπίκλημα τοῦτό μου;

ΧΟΡΟΣ.

530 οὐκ οἶδ', ἂ γὰρ δρῶσ' οἱ κρατοῦντες οὐχ ὀρθῶ.

V. 510. ἀδύπολις pro ἡδύπολις Dindorfius. V. 511. τῷ. In apographis quacis, teste Dindorfio, S additum hiatus removendi causa. Si quid mutandum sit, praestet: τῷ ρ' ἀπ' κτέ. V. 516. πρὸς τ' ἐμοῦ a. m. ant., litera ε in rasura. προστεμοῦ vel προσγεμοῦ pr., literis στ vel σγ uno ductu expressis. Correxit Hartungius. V. 523 τάχα dedi pro τὰχ' ἄν. V. 525. τοῦ πρόσδ' L. Recepi verissimam lectionem apographi Laur. B, (ap. Elmsl. Praef. Schol. p. XVI), nimis dia spretam a criticis. V. 528. δ' e Suida additum. τε] δὲ corr. rec.

αὐτὸς δ' ὄδ' ἤδη δωμαίων ἔξω περᾶ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

οὗτος σύ, πῶς δεῦρ' ἦλθες, ἢ τοσόνδ' ἔχεις
 τόλμης πρόσωπον, ὥστε τὰς ἐμὰς στέγας
 ἴκου, Φονεὺς ὦν τοῦδε τάνδρως ἐμφανῶς
 535 ληστής τ' ἐναργῆς τῆς ἐμῆς τυραννίδος;
 Φέρ' εἰπέ πρὸς θεῶν, δειλίαν ἢ μωρίαν
 ἰδὼν τιν' ἐν μοι ταῦτ' ἐβουλεύσω ποιεῖν;
 ἢ τοῦργον ὡς οὐ γνωριοῖμί σου τόδε,
 δόλω προσέρπον κοῦκ ἀλεξοίμην μαθών;
 540 ἄρ' οὐχὶ μῶρόν ἐστι τοῦγχειρήμα σου,
 ἄνευ τε πλούτου καὶ Φίλων τυραννίδα
 θηρᾶν, δὲ πλήθει χρήμασιν θ' ἀλίσκεται;

ΚΡΕΩΝ.

οἴσθ' ὡς ποίησον; ἀντὶ τῶν εἰρημένων
 ἴσ' ἀντάκουσον, κᾶτα κρῖν' αὐτὸς μαθών.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

545 λέγειν σὺ δεινός· μανθάνειν δ' ἐγὼ κακὸς
 σοῦ· δυσμενῆ γὰρ καὶ βαρύν σ' ἠύρηκ' ἐμοί.

ΚΡΕΩΝ.

τοῦτ' αὐτό νῦν μου πρῶτ' ἀκουσον ὡς ἐρῶ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

τοῦτ' αὐτὸ μή μοι Φράζ', ὅπως οὐκ εἶ κακός.

ΚΡΕΩΝ.

εἴ τοι νομίζεις κτήμα τὴν ἀθραδίαν
 550 εἶναί τι τοῦ νοῦ χωρίς, οὐκ ὀρθῶς Φρονεῖς.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

εἴ τοι νομίζεις ἄνδρα συγγενῆ κακῶς
 δρῶν οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην, οὐκ εἶ Φρονεῖς.

V. 532. ἢ Elmsl. pro ἢ quod m. rec. additum. V. 537. ἐν ἐμοί quod emendavit Hermannus. ποιεῖν hic et alibi cod. V. 538. γνωριοῖμι pro γνωρισοίμι Elmsleius. V. 541. πλούτου dedi pro πλήθους ex egregia Heimsoethii coniectura. V. 546. εὔρηκ'. V. 547. αὐτὸ νῦν μου. Correxī accentus, praecunte Bergkio.

ΚΡΕΩΝ.

ξύμφημί σοι ταῦτ' ἔνδικ' εἰρήσθαι· τὸ δὲ
πάθῃμ' ὁποῖον Φῆς παθεῖν δίδασκέ με.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

555 ἔπειθες, ἢ οὐκ ἔπειθες, ὡς χρεῖή μ' ἐπὶ
τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψασθαί τινα;

ΚΡΕΩΝ.

καὶ νῦν ἔθ' αὐτός εἰμι τῷ βουλευέματι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πόσον τιν' ἤδη δῆθ' ὁ Λάϊος χρόνον —

ΚΡΕΩΝ.

δέδρακε ποῖον ἔργον; οὐ γὰρ ἐννοῶ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

560 ἄφαντος ἔρρει θανασίμῳ χειρώματι;

ΚΡΕΩΝ.

μακροὶ παλαιοὶ τ' ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τότ' οὐχ ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ;

ΚΡΕΩΝ.

σοφός γ' ὁμοίως κἀξ Ἰσου τιμώμενος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἐμνήσατ' οὖν ἐμοῦ τι τῷ τότ' ἐν χρόνῳ;

ΚΡΕΩΝ.

565 οὐκ οὖν ἐμοῦ γ' ἐστῶτος οὐδαμοῦ πέλας.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

[ἀλλ' οὐκ ἔρευναν τοῦ θανόντος ἔσχετε;

ΚΡΕΩΝ.

παρέσχομεν, πῶς δ' οὐχί; κοῦκ ἠκούσαμεν.]

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πῶς οὖν τόθ' οὗτος ὁ σοφός οὐκ ἠὔδα τάδε;

ΚΡΕΩΝ.

οὐκ οἶδ'. ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ σιγαῖν Φιλῶ.

V. 562. οὐχ pro οὖν scripsi, auctore Bergkio. V. 566, sq. spurios esse arbitror.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

570 τόσον δέ γ' οἶσθα καὶ λέγοις ἂν εὖ Φρονῶν.

ΚΡΕΩΝ.

ποῖον τόδ' ; εἰ γὰρ οἶδά γ', οὐκ ἀρνήσομαι.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὀθούνεκ', εἰ μὴ σοὶ ξυνῆλθε, τάσδ' ἐμὰς
οὐκ ἂν ποτ' εἶπε Λαῖτου διαΦθοράς.

ΚΡΕΩΝ.

575 εἰ μὲν λέγει τάδ', αὐτὸς οἶσθ'. ἐγὼ δέ σου
μαθεῖν δικαίῳ ταῦθ' ἄπερ κάμοῦ σὺ νῦν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἐκμάνθαν'. οὐ γὰρ δὴ Φονεὺς ἀλώσομαι.

ΚΡΕΩΝ.

τί δῆτ', ἀδελΦὴν τὴν ἐμὴν γήμας ἔχεις ;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἄρνησις οὐκ ἔνεστιν ὧν ἀνιστορεῖς.

ΚΡΕΩΝ.

ἄρχεις δ' ἐκείνη ταῦθ', ἃ γ' ἐστ' ἴσον, νέμων ;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

580 ἂν ἤ θελούσῃ πάντ' ἐμοῦ κομίζεται.

ΚΡΕΩΝ.

οὐκ οὐν ἰσοῦμαι σΦῶν ἐγὼ δυοῖν τρίτος ;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς Φαίνει Φίλος.

ΚΡΕΩΝ.

οὐκ, εἰ διδοίης γ' ὡς ἐγὼ σαυτῷ λόγον.

σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον, εἴ τιν' ἂν δοκεῖς

585 ἄρχειν ἐλέσθαι σὺν Φόβοισι μᾶλλον ἢ

V. 570. τόσον pro τὸ σὸν Hermannus. V. 572. τάσδ' pro τὰς Doederlinus.
V. 575. ταῦθ' Brunckius pro ταῦθ'. V. 576. μὴ φονεὺς edidit Hartungius.
Laur. A οὐ γὰρ σὴ μὴ φονεὺς. V. 579. ταῦθ', ἃ γ' ἐστ' scripsi de coniectura
mea pro ταῦτά γῆς. Legitur autem hic versus in mg. ab eadem m vel S. V. 581.
θελούσῃ Hartungius pro θέλουσα. V. 583. ἔχω pro ἐγὼ non inepte suspicatur
Heimsoethius. V. 586. ἄτρεστα ναιοντ' coniecit Nauckius, ἄτρεστον οἰκοῦντ'
Meinekius; quorum illud praetulerim.

- ἄτρεστον εὐδοντ', εἰ τὰ γ' αὖθ' ἔξοι κράτη.
 ἐγὼ μὲν οὖν οὔτ' αὐτὸς ἰμείρων ἔφυν
 τύραννος εἶναι μᾶλλον ἢ τύραννα δρᾶν,
 οὔτ' ἄλλος ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται.
 590 νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνευ Φόβου φέρω,
 εἰ δ' αὐτὸς ἦρχον, πολλὰ κὰν ὀκνῶν ἔδρων.
 πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἠδίων ἔχειν
 ἀρχῆς ἀλύπου καὶ δυναστείας ἔφου;
 οὔπω τοσοῦτον ἠπατημένος κυρῶ,
 595 ὥστ' ἄλλα χρῆζειν ἢ τὰ σὺν κέρδει καλά.
 νῦν πᾶσι χαίρω, νῦν με πᾶς ἀσπάζεται,
 νῦν οἱ σέθεν χρῆζοντες αἰκάλλουσί με·
 τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖσι πᾶν ἐνταῦθ' ἔνι.
 πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμ' ἀφείς τάδε;
 600 οὐκ ἂν κακὸς γένοιτο νοῦς καλῶς φρονῶν.
 ἀλλ' οὔτ' ἐραστῆς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυν
 οὔτ' ἂν μετ' ἄλλου δρῶντος ἂν τλαίην ποτέ.
 καὶ τῶνδ' ἔλεγχον τοῦτο μὲν Πυθῶδ' ἰὼν
 πυθοῦ τὰ χρησθέντ', εἰ σαφῶς ἠγγειλά σοι
 605 τοῦτ' ἄλλ', εἴαν με τῶ τερασκόπῳ λάβης
 κοινῇ τι βουλευσάντα, μή μ' ἀπλῆ κτάνης
 ψήφῳ, διπλῆ δέ, τῆ τ' ἐμῇ καὶ σῆ, λαβῶν.
 γνώμῃ δ' ἀδήλω μή με χωρὶς αἰτιῶ.
 οὐ γὰρ δίκαιον οὔτε τοὺς κακοὺς μάτην
 610 χρηστοὺς νομίζειν οὔτε τοὺς χρηστοὺς κακοὺς.
 Φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν ἴσον λέγω

V. 591. ἄκων in ὀκνῶν mutandum esse vidit Heimsoethius. V. 598. αἰκάλλουσι
 L. Dindorfius pro ἐκκαλοῦσι. V. 600. Legebatur κακὸς post νοῦς. De coniec-
 tura mea transposui. V. 601, sq. intelligerem sic scriptos: ἀλλ' οὔτ' ἐραστῆς
 σῆς ἔφυν τυραννίδος οὔτ' ἂν μετ' ἄλλου ῥῶντος (i. e. ἐρῶντος) ἂν σταίην
 ποτέ. vel, ut coniecit Heimsoethius: ἀλλ' οὔτε ληστῆς τῆσδε σῆς ἀρχῆς
 ἔφυν οὔτ' — δρᾶν τόδ' — ποτέ. V. 604. πεύθου in litura. Fuit επιθου,
 quod πυθοῦ et πεύθου significare potest. DIND. Vulgo editur πεύθου; sed nescio
 an aoristus sit praeferendus. V. 608. χωρὶς errori debet originem; conieci μῶρος.

καὶ τὸν παρ' αὐτῷ βίοτον, ὃν πλεῖστον Φιλεῖ.
 ἀλλ' ἐν χρόνῳ γνώσει τὰδ' ἀσφαλῶς, ἐπεὶ
 χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν μόνος,
 615 κακὸν δὲ κἂν ἐν ἡμέρᾳ γνοίης μιᾷ.

ΧΟΡΟΣ.

καλῶς ἔλεξεν εὐλαβουμένῳ πεσεῖν,
 ἀναξ' Φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς.

ΟΙΔΙΠΟΤΕ.

ὅταν ταχύς τις οὐπιβουλεύων λάθρα
 χωρῆ, ταχὺν δεῖ καμὲ βουλεύειν πάλιν.
 620 εἰ δ' ἡσυχάζων προσμενῶ, τὰ τοῦδε μὲν
 πεπραγμέν' ἔσται, τὰμὰ δ' ἡμαρτημένα.

ΚΡΕΩΝ.

τί δῆτα χρήζεις, ἧ με γῆς ἔξω βαλεῖν;

ΟΙΔΙΠΟΤΕ.

ἤκιστα θνήσκειν, οὐ Φυγεῖν σε βούλομαι.

ΚΡΕΩΝ.

ὅταν προδείξῃς γ', οἷόν ἐστιν ὃ Φθονεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΤΕ.

625 ὡς οὐχ ὑπείξων οὐδὲ πιστεύσων λέγεις;

ΚΡΕΩΝ.

οὐ γὰρ Φρονοῦντά σ' εὔ βλέπω.

ΟΙΔΙΠΟΤΕ.

τὸ γοῦν ἐμόν.

ΚΡΕΩΝ.

ἀλλ' ἐξ Ἰσου δεῖ τοῦμόν.

ΟΙΔΙΠΟΤΕ.

ἀλλ' ἔφυς κακός.

V. 618. λάθραι et sic supra v. 386, infra v. 787 λάθραι (sic). In huius vocabuli orthographia sequor Dindorfium. V. 623 vitiosum esse ostendunt v. 640, sq. Conieci μὴ ἐκοντα θνήσκειν κτέ. vel εἶπ', ἧ σε — φυγεῖν βουλήσομαι. V. 624. Vulgo e codice editur ὅταν προδείξῃς, οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν, quae mutavi de coniectura mea. V. 627. τοῦμόν de coniectura mea scripsi pro κάμόν. V. 628 εἰκτέον pro ἀρκτέον debetur Hartungio.

ΚΡΕΩΝ.

εἰ δὲ ξυνίης μηδέν;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

εἰκτέον γ' ὅμως.

ΚΡΕΩΝ.

οὔτοι κακῶς γ' ἄρχοντος.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ᾧ πόλις πόλις.

ΚΡΕΩΝ.

630 κάμοι πόλεως μέτεστιν, οὐχὶ σοὶ μόνῳ.

ΧΟΡΟΣ.

παύσασθ', ἄνακτες· καιρίαν δ' ὑμῖν ὄρῳ
 τήνδ' ἐκ δόμων στείχουσαν Ἴοκάστην, μεθ' ἧς
 τὸ νῦν παρεστῶς νεῖκος εὔ θέσθαι χρεῶν.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

635 τί τήνδ' ἄβουλον, ᾧ ταλαίπωροι, στάσιν
 γλώσσης ἐπήρασθ' οὐδ' ἐπαισχύνεσθε γῆς
 οὔτω νοσοῦσης ἴδια κινουῦντες κακά;
 οὐκ εἶ σύ τ' οἴκους σύ τε, Κρέον, κατὰ στέγας,
 καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος ἐς μέγ' οἴσετε;

ΚΡΕΩΝ.

640 ὅμαιμε, δεινά μ' Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις
 δρᾶσαι δικαιοῖ, θάτερον δυοῖν κακοῖν,
 ἢ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος, ἢ κτεῖναι λαβῶν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ξύμφημι δρῶντα γάρ νιν, ᾧ γύναι, κακῶς
 εἴληφα τοῦμὸν σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ.

V. 630. μέτεστιν οὐχὶ e libris Triclinianis restitutum pro μέτεσαι ἐφ' ὅ, quod servatum in apographis plerisque, οὐχὶ in nonnullis in οὐ mutato. DIND. V. 633. παρεστῶς, ο in ω mutatum a m. ant. Male plerique editores sprevere bonam correctionem. V. 634. τήνδ' pro τήν Heimsoethii coniectura est. V. 635. ἐπήρασθ'] οθ in ε mutatum a m. ant. V. 636. ἴδιαν κινουῦντες pr. V. 637. εἰκόουσ pr., sed εσ erasum et ο a m. ant. additum. Κρέον pro Κρέων Elmsleius. V. 640. θάτερον δυοῖν Dindorfius pro δυοῖν ἀποκρίνας. V. 641. in mg. additus a m. pr.

ΚΡΕΩΝ.

μή νυν οναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἴ σέ τι
645 δέδρακ', ὀλοίμην, ὧν ἐπαιτιᾶ με δρᾶν.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ῶ πρὸς θεῶν πίστευσον, Οἰδίπους, τάδε,
μάλιστα μὲν τόνδ' ὄρκον αἰδεσθεῖς θεῶν,
ἔπειτα καὶ μὲ τούσδε θ' οἱ πάρεισί σοι.

ΧΟΡΟΣ.

στρ. Πιθοῦ θελήσας Φρονήσας τ', ἀναξ, λίσσομαι.

ΟΙΔΙΠΟΣ.

650 τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω;

ΧΟΡΟΣ.

τὸν οὔτε πρὶν νήπιον νῦν τ' ἐν ὄρκῳ μέγαν
(καταΐδεσαι.

ΟΙΔΙΠΟΣ.

οἶσθ' οὖν ἂν χρήζεις;

ΧΟΡΟΣ.

οἶδα.

ΟΙΔΙΠΟΣ.

655 Φράζε δὴ τί Φῆς.

ΧΟΡΟΣ.

τὸν ἐναγῆ Φίλον μήποτ' ἐν αἰτία
ξὺν ἀφανεῖ λόγῳ σ' ἄτιμον βαλεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΣ.

εἶ νυν ἐπίστω, ταῦθ' ὅταν χρήζης, ἐμοὶ
ζητῶν ὄλεθρον ἢ Φυγὴν ἐκ τῆσδε γῆς.

ΧΟΡΟΣ.

660 οὐ τὸν πάντων θεῶν θεὸν πρόμον

V. 644. μή νυν. Correxit Dindorfius. V. 648. πάρεισ' ἴσοι pr. V. 652. οὔποτε a m. recentissima. V. 656 ἐναγῆ. In schol. γρ. φίλον ἐναγῆ ab S; ἀναγῆ ex Hesychio, qui id per καθαρῶς explicat, edidit Bergkiius. V. 657 pro σὺν dedi ξὺν. ^{γω}λογον, literis γω a m. antiqua superscriptis. ο' inseruit Hermannus. βαλεῖν pro ἐκβαλεῖν e Suida paucisque apographis restitutum. Bergkiius edidit μηδέποτ' — λόγων ἄτιμον κτέ. Locus corruptus. V. 658. χρήζης pro ζητῆς est Meinekii emendatio. V. 659. φυγεῖν pr. Correxit m. ant.

Ἄλιον ἐπεὶ ἄθεος ἄφιλος ὅτι πύματον
ὀλοίμαν, Φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω.

665 ἀλλά μ' ἄδυσμῶρος γὰρ Φθίνου-
σα τρύχει, καὶ τὰδ' εἰ κακοῖς κακὰ
προσάψει τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σΦῶν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

670 ὁ δ' οὖν ἴτω, κεῖ χρεῖ με παντελῶς θανεῖν,
ἢ γῆς ἀτιμῶν τῆσδ' ἀπωσθῆναι βίῃ.
τὸ γὰρ σόν, οὐ τὸ τοῦδ', ἐποικτεῖρω στόμα
ἐλεινόν· οὗτος δ' ἐνθ' ἂν ἤστυγῆσεται.

ΚΡΕΩΝ.

675 στυγνὸς μὲν εἶκων δῆλος εἶ, βαρὺς δ', ὅταν
θυμοῦ περάσῃς. αἱ δὲ τοιαῦται Φύσεις
αὐταῖς δικαίως εἰσὶν ἀλγίσται φέρειν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

οὐκουν μ' ἐάσεις κακτὸς εἶ;

ΚΡΕΩΝ.

πορεύσομαι,
σοῦ μὲν τυχῶν ἀγνώτος, ἐν δὲ τοῖσδ' ἴσος.

ΧΟΡΟΣ.

ἀντ. Γύναι, τί μέλλεις κομίζεῖν δόμων τόνδ' ἔσω;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

680 μαθοῦσά γ' ἤτις ἢ τύχη.

ΧΟΡΟΣ.

δόκησις ἄλλως λόγων ἤλθε, δάπτει δὲ καὶ τὸ
μὴ ἕνδικον.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν;

ΧΟΡΟΣ.

ναίχι.

V. 665. μ' ἄδυσμῶρος scripsi e coniectura Heimsoethii pro μοι δυσμῶρος. Supra μοι aliquid erasum, pro quo u posuit m. recentissima. V. 666. τρύχει ψυχάν. Delevi substantivum cum Heimsoethio. V. 667. προσφῶν. V. 672. ἐλεινόν Porsonus pro ἐλεεινόν. V. 681. ἄλλως scripsi de coniectura mea pro ἀγνώς (s ab S additum.) Pro δάπτει Nauckius edidit δάκνει.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

καὶ τίς ἦν λόγος;

ΧΟΡΟΣ.

685 ἄλις ἔμοιγ' ἄλις, γὰς προπονουμένας,
Φαίνεται ἔνθ' ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν.

ΟΙΔΙΠΟΣ.

ὄρας ἴν' ἤκεις; ἀγαθὸς ὦν γνώμην ἀνὴρ
τοῦμόν παρήης καὶ καταμβλύνεις κέαρ.

ΧΟΡΟΣ.

ῶναξ, εἶπον μὲν οὐχ ἅπαξ μόνον,
690 ἴσθι δὲ παραφρόνιμον, ἄπορον ἐπὶ φρόνιμα
πεφάνθαι μ' ἄν, εἴ σ' ἐνοσφιζόμεν,
ὅς τ' ἐμὰν γὰν Φίλαν ἐν πόνοις
695 σαλεύουσαν κατ' ὀρθὸν οὔρισας,
τανῦν τ' εὐπομπὸς ἂν γένοιο.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πρὸς θεῶν δίδαξον καὶ μ', ἀναξ, ὅτου ποτὲ
μῆνιν τοσὴνδε πράγματος στήσας ἔχεις.

ΟΙΔΙΠΟΣ.

700 ἐρῶ· σὲ γὰρ τῶνδ' ἐς πλέον, γύναι, σέβω.
Κρέοντος, οἷά μοι βεβουλευκῶς ἔχει.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

λέγ', εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγναλῶν ἐρεῖς.

ΟΙΔΙΠΟΣ.

Φονέα με Φησὶ Λαΐτου καθεστάναι.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

αὐτὸς ξυνειδῶς, ἢ μαθὼν ἄλλου πάρα;

V. 688. παρήης καὶ καταμβλύνεις Hartungius pro παριεῖς καὶ καταμβλίνων
V. 689. ῶναξ Triclinius pro ἀναξ. V. 691. σ' ἐνοσφιζόμεν pro σε νοσφιζομαι
Hartungius, nisi quod scripsit σ' ἐνοσφιζόμεν. V. 695. σαλεύουσαν pro ἀλίονσαν
dedi e Dobraei coniectura. V. 696. δ' pr. sed τ' a m. ant. ἂν γένοιο pro
εἰ δύναι γενοῦ coniecit Heimsoethius. In cod. δύναι pr., orasis qui super a
positi fuisse videntur accentibus duobus.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

705 μάντιν μὲν οὖν κακοῦργον ἐσπέμψας, ἐπεὶ
τό γ' εἰς ἑαυτὸν πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

σύ νυν ἀΦεῖς σεαυτὸν ὧν λέγεις πέρι,
ἐμοῦ ἴπακουσον καὶ μάθ' οὔνεκ' ἐστὶ σοι
βρότειον οὐδὲν μαντικῆς λαχὸν τέχνης.
710 Φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα.
χρησμὸς γὰρ ἤλθε Λαίῳ ποτ', οὐκ ἐρῶ
Φοῖβου παρ' αὐτοῦ, τῶν δ' ὑπηρετῶν ἄπο,
ὡς αὐτὸν ἔξοι μοῖρα πρὸς παῖδος θανεῖν,
ὅστις γένοιτ' ἐμοῦ τε κἀκείνου πάρα.
715 καὶ τὸν μὲν, ὥσπερ γ' ἡ Φάτις, ξένοι ποτὲ
λησταὶ Φονεύουσ' ἐν τριπλαῖς ἀμαξίτοῖς·
παιδὸς δὲ βλάστας οὐ διέσχον ἡμέραι
τρεῖς, καὶ νιν ἄρθρα κείνος ἐνξεύξας ποδοῖν
ἔρριψεν ἄλλων χερσὶν ἄβατον εἰς ὄρος.
720 κἀνταῦθ' Ἀπόλλων οὔτ' ἐκείνον ἤνυσεν
Φονέα γενέσθαι πατρὸς οὔτε Λάιον
τὸ δεινὸν οὐφοβεῖτο πρὸς παιδὸς παθεῖν.
τοιαῦτα Φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν,
ὧν ἐντρέπου σὺ μηδέν· ὧν γὰρ ἂν θεὸς
725 χρεῖαν ἐρευνᾷ, ῥαδίως αὐτὸς Φανεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

οἶόν μ' ἀκούσαντ' ἀρτίως ἔχει, γύναι,
ψυχῆς πλάνημα κἀνακίνησις Φρενῶν.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ποῖα μερίμνη τοῦθ' ὑποστραφεῖς λέγεις;

V. 709. λαχὸν pro ἔχον debetur Heimsoethio. V. 712. παρ' pro γ' ἀπ' Meinek-
kuis. V. 713. ἔξοι pro ἔξοι (sic pr., ἔξει m. ant.) Wunderus. V. 719. ἄβατον
εἰς Musgravius pro εἰς ἄβατον. V. 722. θανεῖν, cui m. recentissima adscriptit
γε. παθεῖν, quod legitur in apographis plerisque omnibus. V. 725. Vocabula
χρεῖαν ἐρευνᾷ vix sana sunt. V. 728. ποῖα μερίμνη coniecit Meinekuis pro
ποῖας μερίμνης.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἔδοξ' ἀκοῦσαι σοῦ τόδ', ὡς ὁ Λάιος
730 κατασφαγεῖν πρὸς τριπλαῖς ἀμαξίτοῖς.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ἠὺδᾶτο γὰρ ταῦτ', οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

καὶ ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος οὗτος, οὗ τόδ' ἦν πάθος;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

Φωκίς μὲν ἡ γῆ κλήζεται, σχιστὴ δ' ὁδὸς
ἐς ταῦτὸ Δελφῶν κατὰ Δαυλίας ἄγει.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

735 καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν οὐξεληλυθώς;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

σχεδόν τι πρόσθεν, ἢ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονὸς
ἀρχὴν ἐφαίνου, τοῦτ' ἐκηρύχθη πόλει.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὦ Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι βεβούλευσαι πέρι;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τί δ' ἐστὶ σοι τοῦτ', Οἰδίπους, ἐνθύμιον;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

740 μήπω μ' ἐρώτα. τὸν δὲ Λάιον Φύσιν
τὶν' εἶρπε φράζε, τίνα δ' ἀκμὴν ἤβης ἔχων.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

μέλαν χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κᾶρα,
μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάται πολὺ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

οἴμοι τάλας· ἔοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς
745 δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πῶς Φῆς; ὀκνῶ τοι πρὸς σ' ἀποσκοποῦσ', ἄναξ.

V. 730. *τριπλαῖς* pro *διπλαῖς* correctum ex apographis. V. 740, sq. Dindorfius pro *εἶχε* dedit *ἦλθε*, quod non sufficit. Reposui *εἶρπε*; sed vereor ne plura turbata sint. V. 742. *μέλαν* pro *μέγας* Meinekii est coniectura.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

δεινῶς ἀθυμῶ, μὴ βλέπων ὁ μάντις ἦ.
δειξίεις δὲ μάλλον, ἦν ἐν ἐξείπης ἔτι.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

καὶ μὴν ὀκνῶ μὲν, ἀν δ' ἔρη μαθοῦσ' ἐρῶ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

750 πότερον ἐχώρει βαιὸς ἢ πολλοὺς ἔχων
ἀνδρας λοχίτας, οἷ' ἀνὴρ ἀρχηγέτης;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πέντ' ἦσαν οἱ σύμπαντες, ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν
κῆρυξ· ἀπήνη δ' ἦγε Λαΐου βίαν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

755 αἰαῖ, τὰδ' ἤδη διαφανῆ. τίς ἦν ποτὲ
ὁ τούσδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν, γύναι;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

οἰκεύς τις, ὅσπερ ἴκετ' ἐκσωθεὶς μόνος.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἦ καὶν δόμοισι τυγχάνει τανῦν παρών;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

οὐ δῆτ'· ἀφ' οὔ γὰρ κεῖθεν ἦλθε καὶ κράτη
σέ τ' εἶδ' ἔχοντα Λαίον τ' ὀλωλότα,
760 ἐξικέτευσε τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγῶν
ἀγρούς σφε πέμψαι καπὶ ποιμνίων νομάς,
ὡς πλεῖστον εἶη τοῦδ' ἀποπτος ἄστεως.
κάπεμψ' ἐγὼ νιν ἄξιός γάρ, οἷ' ἀνὴρ
πιστός, φέρειν ἦν τῆσδε καὶ μείζω χάριν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

765 πῶς ἀν μόλοι δῆθ' ἡμῖν ἐν τάχει πάλιν;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πάρεστιν. ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι;

V. 749. ὀκνῶμεν. V. 752. σύμπαντας scripsi pro ξίμπαντας. V. 752.
ἐν αὐτοῖσι δ'. V. 753. Λαίον βίαν scripsi de coniectura mea pro Λαίον μία.
V. 763 οἷ' Hermannus pro ὄγ'. V. 764. πιστός pro δοῦλος Meinekius coniecit.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

δέδοικ' ἔμαυτίν, ὦ γυναί, μὴ πόλλ' ἄγαν
εἰρημέν' ἦ μοι, δι' ἅ νιν εἰσιδεῖν θέλω.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ἀλλ' ἴξεται μὲν ἀξία δέ που μαθεῖν
770 καὶ γὰρ τά γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ', ἀναξ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

κοῦ μὴ στερηθῆς γ' ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων
ἐμοῦ βεβῶτος. τῷ γὰρ ἂν καὶ μείζονι
λέξαιμ' ἂν ἢ σοὶ διὰ τύχης τοιαῦδ' ἰών;
ἐμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος,
775 μήτηρ δὲ Μερόπη Δωρίς. ἠγόμην δ' ἀνὴρ
ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρὶν μοι τύχη
τοιαδ' ἐπέστη, θαυμάσαι μὲν ἀξία,
σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία.
ἀνὴρ γὰρ ἐν δείπνοις μ' ὑπερπλησθεὶς μέθης
780 λάσκει παροινῶν πλαστὸς ὡς εἶην πατρί.
καὶ γὰρ βαρυνθεὶς τὴν μὲν οὔσαν ἡμέραν
μόλις κατέσχον, θατέρω δ' ἰὼν πέλας
μητρὸς πατρὸς τ' ἤλεγχον· οἱ δὲ δυσφόρως
τοῦνειδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον.
785 καὶ γὰρ τὰ μὲν κείνοιον ἑτερπόμην, ὅμως δ'
ἔκνιζέ μ' ἀεὶ τοῦθ'· ὑφεῖρπε γὰρ πολὺ.
λάβρα δὲ μητρὸς καὶ πατρὸς πορεύομαι
Πυθῶδε καὶ με Φοῖβος ὦν μὲν ἰκόμην
ἄτιμον ἐξέπεμψεν, ἀλλὰ δ' ἀθλίω
790 καὶ δεινὰ καὶ δύσφημα προῦφηνεν λέγων,

V. 770 γοῦν pro γ' ἐν suspicatur Heimsoethius. V. 772. μείζοναῖ, a in e mutato a. m. ant. erasoque i. V. 779. μέθη pr., μέθησ a m. ant. V. 780. Pro καλεῖ παρ' οἴνω de mea coniectura rescripsi λάσκει παροινῶν. V. 788. μ' ὁ Abieci articulum cum Heimsoethio. V. 789. δ' ἀθλίω pr., duabis super ω literis erasis. Hinc δ' ἀθλίω scripsi pro vulgato δ' ἀθλία. V. 790. δίσσημα Heimsoethius pro δύσημα. προῦφηνεν pro προῦφάνη Wunderus.

- ὡς μητρὶ μὲν χρεῖη με μιχθῆναι, γένος δ'
 ἄτλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὄραῖν,
 Φονεὺς δ' ἐσοίμην τοῦ Φυτεύσαντος πατρός.
 καὶ γὰρ ἴπακούσας ταῦτα τὴν Κορινθίαν
 795 ἄστροις τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα
 ἔΦευγον, ἔνθα μήποτ' ὀφιοίμην κακῶν
 χρησμῶν ὀνειδίη τῶν ἐμῶν τελούμενα.
 στείχων δ' ἴκνοῦμαι τούσδε τοὺς χώρους, ἐν οἷς
 σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὄλλυσθαι λέγεις.
 800 [καί σοι, γύναι, τὰ ληθῆς ἐξερῶ τριπλῆς]
 ὅτ' ἤ κελεύθου τῆσδ' ὁδοιπορῶν πέλας,
 ἐνταῦθά μοι κῆρύξ τε καπὶ πωλικῆς
 ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβῶς, οἶον σὺ Φῆς,
 ξυνητιάζον· καὶ ξ' ὁδοῦ μ' ὅθ' ἠγεμῶν
 805 αὐτός θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἠλαυνέτην,
 καὶ γὰρ τὸν ἐκτρέποντα, τὸν τροχηλάτην,
 παίω δι' ὀργῆς· καί μ' ὁ πρέσβυς ὡς ὄρα
 ὄχους παραστείχοντα, τηρήσας μέσον
 κἀρα διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο.
 810 οὐ μὴν ἴσην γ' ἔτισεν· ἀλλὰ συντόμως
 σκῆπτρῳ τυπεῖς ἐκ τῆσδε χειρὸς ὕπτιος
 μέσης ἀπήνης εὐθὺς ἐκκυλίνδεται
 κτείνω δὲ τοὺς σύμπαντας. εἰ δὲ τῷ ξένῳ
 τούτῳ προσῆν καὶ Λαίῳ τι συγγενές,
 815 [τίς τοῦδ' ἄνδρὸς νῦν ἐστ' ἀθλιώτερος;]
 τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνὴρ;

V. 791. *χρεῖη* Dawesius pro *χρεῖ ἦε*, i altero craso. V. 800 in mg. habet a m. recentiore. V. 801. *ἦ* pro *ἦν* Elmsleius. V. 808. *ὄχους* Doederlinus pro *ὄχου*. V. 810. Recepi Dobraei emendationem *συντόμως* pro *συντόμος*. V. 812. *ἐκκυλίνδεται* i ante *δ* erasum; coepit igitur librarius scribere *ἐκκυλίεται*, sed errorem suum correxit. V. 813. *ξύμπαντας*. V. 814. *προσῆν καὶ* pro *προσῆκει* scripsi auctore Heimsöethio. V. 815 ut spurium eiecit Dindorfius.

εἰ μὴ ξένων ἕξεσσι μῆδ' ἀστῶν τινὶ
 δόμοις δέχεσθαι, μῆδὲ προσφωνεῖν ἐμέ,
 ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων. καὶ τὰδ' οὔτις ἄλλος ἦν
 820 ἢ γὼ π' ἐμαυτῷ τάσδ' ἀρὰς ὁ προστιθείς.
 λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐν χεροῖν ἐμοῖν
 χραίνω, δι' ὧν περ ὄλετ'. ἄρ' ἔφυν κακός;
 ἄρ' οὐχὶ πᾶς ἀναγνος; εἴ με χρὴ Φυγεῖν,
 καὶ μοι Φυγόντι μῆστι τοὺς ἐμοὺς ἰδεῖν
 825 μῆδ' ἐμβατεύειν πατρίδος, ἢ γάμοις με δεῖ
 μητρὸς ζυγῆναι καὶ πατέρα κατακτανεῖν
 [Πόλυβον, ὅς ἐξέφυσε καξέθρεψέ με].
 ἄρ' οὐκ ἀπ' ὧμοῦ ταῦτα δαίμονός τις ἂν
 κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἂν ὀρθοίη λόγον;
 830 μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὧ θεῶν ἀγνὸν σέβας,
 ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν, ἀλλ' ἐκ βροτῶν
 βαίην ἄφαντος πρόσθεν ἢ τοιάνδ' ἴδοι
 κηλῖδ' ἐμαυτῷ συμφορᾶς ἀφιγμένην.

ΧΟΡΟΣ.

835 ἡμῖν μὲν, ὦναξ, ταῦτ' ὀκνήρ'. ἕως δ' ἂν οὔν
 πρὸς τοῦ παρόντος ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα.

ΟΙΔΙΠΟΣ.

καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐστὶ μοι τῆς ἐλπίδος,
 τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πεΦασμένον δὲ τίς ποθ' ἢ προθυμία;

ΟΙΔΙΠΟΣ.

ἐγὼ διδάξω σ'. ἦν γὰρ εὐρεθῆ ἴσως

V. 817. εἰ — τινί, ut volebat Nauckius, scripsi pro ὧ — τινά. V. 818. ἐμέ
 pro τινά dedi auctore eodem. V. 821. Pro ἐμαῖν scripsi ἐμοῖν. V. 823. πάντ'
 pro πᾶς edidit Nauckius, fortasse recte. V. 825. μῆδ' Dindorfius pro μὴ μ' pr.
 in μὴ τ' mutato a m. antiqua. V. 827 spurium esse primus intellexit Wunderus.
 V. 829. ἂν ὀρθοίη Schaeferus pro ἀνορθοίη. V. 831. ταύτην. Suprascr. ἡν m.
 recentissima teste Wolfio. V. 832. ἴδοιμ Firnhaberus pro ἴδεν. V. 836. γ'
 addidit m. ant. σαφῶς pro πάθος reposui e coniectura Meinekii.

840 σοὶ ταῦτ', ἔγωγ' ἂν ἐκπεφευγοίην σαφῶς.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ποῖον δέ μου περισσὸν ἤκουσας λόγον;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ληστὰς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν,

ὡς νῦν κατακτείνειαν. εἰ μὲν οὖν ἔτι

λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμόν, οὐκ ἐγὼ ἕκτανον

845 [οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος·]

εἰ δ' ἄνδρ' ἔν' οἰόζωνον ἀυδήσει, σαφῶς

τοῦτ' ἐστὶν ἤδη τοῦργον εἰς ἐμὲ ῥέπον.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ἀλλ' ὡς Φανέν γε τοῦπος ᾧδ' ἐπίστασο,

κοὐκ ἔστιν αὐτῷ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν·

850 πόλις γὰρ ἤκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνη, τάδε.

εἰ δ' οὖν τι κάκτρέποιτο τοῦ πρόσθεν λόγου,

οὔτοι ποτ', ὦναξ, σὸν γε Λαΐου Φόνον

Φανεῖ δίκης ἐς ὀρθόν, ὅν γε Λοξίας

διεῖπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν.

855 καίτοι νῦν οὐ κεῖνός γ' ὁ δύστηνός ποτε

κατέκταν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιθεν ὤλετο.

ὥστ' οὐχὶ μαντείας γ' ἂν οὔτε τῆδ' ἐγὼ

βλέψαιμ' ἂν οὔνεκ' οὔτε τῆδ' ἂν ὕστερον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καλῶς νομίζεις. ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην

860 πέμψον τινὰ στελοῦντα μηδὲ τοῦτ' ἀΦῆς.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πέμψω ταχύνας· ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους.

οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμ' ἂν ὦν οὐ σοὶ Φίλον.

V. 843. κατακ... εν pr., quae in mg. literas κτ scripsit, κατακτείνειαν m. ant. DUEBN. κατακτείνειεν habuisse videtur. ELMSL. At hoc certe non habuit. Fort. κατακτείνουεν. WOLF. Hoc recepit Nauckius. V. 845 spurius mihi videtur. V. 853. δίκης ἐς ὀρθόν pro δίκαιος ὀρθόν emendavit Linwoodius. V. 862. οὐ σοὶ pro οὐ σοι correxit Wunderus. Num versus genuinus sit, dubito.

ΧΟΡΟΣ.

- στρ. α'. Εἴ μοι ξυνεῖη Φέροντι
μοῖρα τὰν εὔσεπτον ἀγνεῖαν λόγων
865 ἔργων τε πάντων, ὧν νόμοι πρόκεινται
ὑψιπόδες, οὐρανίαν
δι' αἰθέρα τεκνωθέντες, ὧν Ὀλυμπος
πατὴρ ἴσος, οὐδὲ νιν
θνατὰ Φύσις ἀνέρων
870 ἔτικτεν, οὐδὲ μήποτε λάβα κατακοιμάσῃ.
μέγας ἐν τούτοις θεός, οὐδὲ γηράσκει.
- ἀντ. α'. Ἵβρις φυτεύει τύραννον·
Ἵβρις, εἰ πολλῶν ὑπερπλησθῆ μάταν,
875 ἀ μὴ πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα,
ἀκροτάταν εἰσαναβᾶσ'
* * ἀποτμον ὥρουσεν εἰς ἀνάγκαν,
ἴν' οὐ ποδὶ χρησίμῳ
χρῆται· τὸ καλῶς δ' ἔχον
880 πόλει πάλαισμα μήποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι.
θεὸν οὐ λήξω ποτὲ προστάταν ἴσχων.
- στρ. β'. Εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν ἢ λόγῳ πορεύεται,
885 Δίκας ἀφόβητος, οὐδὲ δαιμόνων ἔδη σέβων,
κακά νιν ἔλοιτο μοῖρα, δυσπότμου χάριν χλιδαῖς,
890 εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως
ἢ τῶν ἀθίκτων ἔξεται ματάζων.

V. 866. ὑψιπόδες] ψ in litura literae φ. Vox corrupta. V. 867. Προ τεκνωθέντες Bergkii coniecit ταυνοθέντες. Si participium sanum est, scribendum certe κατ' αἰθίρα. Pro δι' prim. m. habuit δε, ut videtur. V. 869. θνητή. V. 870. μήποτε Elmsleius pro μὴν ποτε. V. 877. ἀπότομον cod. Iubente metro, cum Nauckio recepi ἀποτμον (cum gl. θυστηχῆ) ex apographo. Ante hoc vocabulum indicavi lacunam. V. 878. ἴν' pro ἴνθ' metri causa scripsi, monente Nauckio. Pro χρησίμῳ suspicor ἐνσίμῳ. Post 889 sequebatur: καὶ τῶν ἀσίπτων ἔρξεται (ξ et γ factum), quae vs. sequentis dittographiam esse iudico cum Reiskio.

- τίς ἔτι πόν' ἐν τοῖσδ' ἀνὴρ
 θεῶν βέλη ψυχᾶς ἀμύνειν;
 895 εἰ γὰρ αἱ τοιαῖδε πράξεις τίμιαί,
 τί δεῖ με χορεύειν;
- ἀντ. β'. Οὐκέτι τὸν ἄθικτον εἶμι γὰς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων,
 900 οὐδ' ἐς τὸν Ἄβαισι ναόν, οὐδὲ τὰν Ὀλυμπίαν,
 εἰ μὴ τὰδε χειρόδεικτα πᾶσιν ἀρμόσει βροτοῖς.
 ἄλλ', ὧ κρατύνων, εἴπερ ὄρθ' ἀκούεις,
 904,905 Ζεῦ, μὴ λάθοι σὲ σάν τ' ἐς αἰὲν ἀρχάν.
 Φθίνοντα γὰρ Λαῖου
 θέσφατ' ἐξαιροῦσιν ἤδη,
 κούδαμοῦ τιμαῖς Ἀπόλλων ἐμφανής·
 910 ἔρρει δὲ τὰ θεῖα.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

- χώρας ἀνακτες, δόξα μοι παρεστάθη
 βωμοὺς ἰκέσθαι δαιμόνων, τὰδ' ἐν χεροῖν
 στέφη λαβούση κάπιθυμιάματα.
 ὑψοῦ γὰρ αἴρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν
 915 λύπαισι παντοίαισιν· οὐδ' ὅποι' ἀνὴρ
 ἔννοους τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται,
 ἄλλ' ἐστὶ τοῦ λέγοντος, εἰ Φόβους λέγοι.
 ὅτ' οὖν παραινοῦσ' οὐδὲν ἐς πλέον ποιῶ,
 πρὸς σ', ὧ Λύκει' Ἀπολλων, ἄγχιστος γὰρ εἶ,
 920 ἰκέτις ἀΦῖγμαί τοῖσδε σὺν κατάργμασιν,

V. 892, sq. Vulgo editur: τίς ἔτι ποι' ἐν τοῖσδ' ἀνὴρ θυμοῦ (cod. θυμῶ) βέλη | εὐξεται (cod. ἔρξεται, corr. Musgr.) ψυχᾶς ἀμύνειν, lacunaque statuitur in v. antithetico 906 ante ναόν. Probabilior Hermannii correctio, quam sequor. An ἀμύνειν? V. 896 corruptus. In cod. ad χορεύειν additur ποιεῖν ἢ (Dind. transp. ἢ ποιεῖν) τοῖς θεοῖς. V. 904. Recepi Bergkii coniecturam pro scriptura codicis misere interpolata: Ζεῦ πάντ' ἀνάσσειν μὴ λάθοι σὲ τὰν τε σάν (σ' ἀν pr.) ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν. V. 912. βωμοὺς pro ναοὺς Heimsoethii coniectura

est. V. 917. εἰ — λέγοι, literis ἦν a m. ant. et η a m. pr. superscriptis. V. 918. ἐς] εὐ. V. 920. κατάργμασιν Wunderus pro κατεγγμασιν.

ὅπως λύσιν τιν' ἡμῖν εὐαγαῆ πόρης·
ὡς νῦν ὀκνοῦμεν πάντες ἐκπεπληγμένοι
κεῖνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεῶς.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

925 ἄρ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, μάθοιμ' ὅπου
τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἐστὶν Οἰδίου;
μάλιστα δ' αὐτὸν εἶπατ', εἰ κάτισθ' ὅπου.

ΧΟΡΟΣ.

στέγαι μὲν αἶδε, καὐτὸς ἔνδον, ὦ ξένε·
γυνὴ δὲ μήτηρ ἦδε τῶν κείνου τέκνων.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

930 ἀλλ' ὀλβία τε καὶ ξὺν ὀλβίοις αἰεὶ
γένοιτ', ἐκείνου γ' οὔσα παντελῆς δάμαρ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

αὐτῶς δὲ καὶ σύ γ', ὦ ξέν· ἄξιος γὰρ εἶ
τῆς εὐεπείας οὔνεκ'. ἀλλὰ Φράζ' ὅτου
χρήζων ἀΦῖξαι χῶ τι σημῆναι θέλων.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῶ, γύναι.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

935 τὰ ποῖα ταῦτα; παρὰ τίνος δ' ἀΦιγμένος;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἐκ τῆς Κορίνθου. τὸ δ' ἔπος οὐξερῶ τάχ' ἂν
ἦδοιο μὲν, πῶς δ' οὐκ ἂν; ἀσχάλλοις δ' ἴσως.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τί δ' ἔστι, ποῖαν δύναμιν ὧδ' ἔχει διπλῆν;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

940 τύραννον αὐτὸν οὐπιχώριοι χθονὸς
τῆς Ἰσθμίας στήσουσιν, ὡς ἠδᾶτ' ἐκεῖ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τί δ', οὐχ ὁ πρέσβυς Πόλυβος ἐγκρατῆς ἔτι;

V. 924. ὅπου] malim ἔνα. Pro ΑΓΓΕΛΟΣ cod. θεράπων πολέβου. V. 935.
παρὰ a m. ant. radendo in πρόο mutatum. δ' addidit m. ant. V. 936. τάχ'
ἂν Brunckius pro τάχα. V. 938. Nauckius coniecit πῶς ἂν — ἔχοι.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐ δῆτ', ἐπεὶ νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

πῶς εἶπας; ἢ τέθνηκεν;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἔφθιτ'· εἰ δὲ μὴ
λέγω τάληθές, αὐτὸς ἀξιῶ θανεῖν.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

- 945 ὦ πρόσπολ', οὐχὶ δεσπότη τὰδ' ὡς τάχος
μολοῦσα λέξεις; ὦ θεῶν μαντεύματα,
ἴν' ἐστέ τοῦτον Οἰδίπου πάλαι τρέμων
τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνοι, καὶ νῦν ὄδε
πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν οὐδὲ τοῦδ' ὑπο.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

- 950 ὦ Φίλτατον γυναικὸς Ἰοκάστης κάρα,
τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμάτων;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ἄκουε τάνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλύων
τὰ σέμν' ἴν' ἤκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

οὗτος δὲ τίς ποτ' ἐστὶ καὶ τί μοι λέγει;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

- 955 ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν
ὡς οὐκέτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὄλωλότα.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

τί Φῆς, ξέν'; αὐτός μοι σὺ σημήνας γενοῦ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,

V. 943. Cod. πῶς εἶπας; ἢ τέθνηκε Πόλυβος; Nunt. εἰ δὲ μὴ | λέγω γ' ἰγὼ τάληθές ἀξιῶ θανεῖν. Audacter reposui; quod pro lectione manifesto depravata a poeta scribi potuisse videtur. In his ἔφθιτο incertum esse facile largior. Αὐτὸς coniecit quoque Dindorfius. V. 948. Pro ὄδε Blaydesius coniecit ἰδοῦ. V. 951. δεῦρο δωμάτων πάρος; suspicatur Heimsoethius. V. 957. σημήνας] Litera ἡ eluta. Videtur σημάνας potius fuisse quam σημήνας. γρ. σημάτωρ S, eaue lectio extat in apographis plerisque.

ἔξισθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

960 πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῆ;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ροπή.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

νόσοις ὁ τλήμων, ὡς ἔοικεν, ἔφθιτο.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνω.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

965 Φεῦ Φεῦ, τί δῆτ' ἄν, ὃ γύναι, σκοποῖτό τις
τὴν Πυθόμαντιν ἐστίαν, ἢ τοὺς ἄνω
κλάζοντας ὄρνις, ὧν ὑφίγητῶν ἐγὼ
κτενεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν, ὁ δὲ θανὼν
κάτω κέκευθε γῆς· ἐγὼ δ' ὄδ' ἐνθάδε
ἄψαυστος ἔγχους, εἴ τι μὴ τῷμῳ πόθῳ
970 κατέφθιθ'· οὕτω δ' ἂν θανὼν εἴη ἕξ ἐμοῦ.
τὰ δ' οὖν γέροντα συλλαβῶν θεσπίσματα
κεῖται παρ' Αἰδῆ Πόλυβος ἄξι' οὐδενός.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

οὐκουν ἐγὼ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἡὔδα· ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγόμην.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

975 μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν Βάλῃς.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

καὶ πῶς λέχος τὸ μητρὸς οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ;

V. 959. ἔξισθ' pro εὐ ἔσθ' debetur Meinekio. V. 960. φόνοισιν pro δόλοισιν coniecit idem. V. 966. δ' ante ἐγὼ erasum. V. 967. Recta scriptura κτενεῖν pro κτανεῖν ex uno annotata est apographo. DICK. V. 968. δὴ primo omissum addidit eadem m. Deleta illa vocula, e Cobeti coniectura scripsi κάτω κέκευθε pro κεύθει κάτω. V. 971. γέροντα pro παρόντα repperit Heimsoethius. V. 976. λέχος τὸ μητρὸς transposui pro τὸ μητρὸς λέχος. λέκτρον super λέχος scripsit S.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος, οἷς τὰ τῆς τύχης
κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφής;
εἰκὴ κράτιστον ζῆν, ὅπως δύναιτό τις.

980 σὺ δ' ἐς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα·
πολλοὶ γὰρ ἤδη καὶ οὐκ εὐραστῶν βροτῶν
μητρὶ ξυνηνάσθησαν. ἀλλὰ ταῦθ' ὅτω
παρ' οὐδέν ἐστι, ῥᾶστα τὸν βίον φέρει.

ΟΙΔΙΠΟΤΗΣ.

985 καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξείρητό σοι,
εἰ μὴ ἕρπει ζῶσ' ἢ τεκοῦσα· νῦν δ' ἐπεὶ
ζῆ, πᾶσ' ἀνάγκη, κεί καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι.

ΟΙΔΙΠΟΤΗΣ.

μέγας, ξυνήμ' ἀλλὰ τῆς ζώσης φόβος.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὑπερ;

ΟΙΔΙΠΟΤΗΣ.

990 Μερόπης, γεραϊέ, Πόλυβος ἧς ὤκει μετὰ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τί δ' ἔστ' ἐκείνης ὑμῖν ἐς φόβον φέρον;

ΟΙΔΙΠΟΤΗΣ.

θεήλατον μάντευμα δεινόν, ὧ ξένε.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἦ ῥητόν; ἢ οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι;

ΟΙΔΙΠΟΤΗΣ.

995 μάλιστά γ' εἶπε γάρ με Λοξίας ποτὲ
χρῆναι μιγῆναι μητρὶ τήμαυτοῦ, τό τε
πατρῶον αἶμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἐλείν.

V. 977. οἷς pro ᾧ correxit Meinekius. V. 979. εἰκὴν. V. 980. Fortasse δ' οὐν scribendum pro δ' εἰς. Dindorfius δ' ἐς. V. 981. καὶ in litura duarum literarum S. V. 982. ξυνηνάσθησαν Dindorfius pro ξυνηνάσθησαν. V. 987. γ' addidit Porsonus. V. 993. οὐχὶ Brunckius pro οὐ.

ἄν οὔνεχ' ἢ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι
μακρὰν ἀπωκεῖτ'· εὐτυχῶς μὲν, ἀλλ' ὅμως
τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαβ' ἤδιστον βλέπειν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

1000 [ἢ γὰρ τὰδ' ὀκνῶν κείθεν ἦσθ' ἀπόπτολις;

ΟΙΔΙΠΟΣ.

πατρός τε χρήζων μὴ Φονεὺς εἶναι, γέρον.]

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τί δῆτ' ἐγὼ οὐχὶ τοῦδε τοῦ φόβου σ', ἀναξ,
ἐπείπερ εὔνοους ἦλθον, ἐξελευσάμην;

ΟΙΔΙΠΟΣ.

καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

1005 καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμην, ὅπως
σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος εὔπράξαιμί τι.

ΟΙΔΙΠΟΣ.

ἀλλ' οὔποτ' εἶμι τοῖς φυτεύσασίν γ' ὁμοῦ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὦ παῖ, καλῶς εἶ δῆλος οὐκ εἰδῶς τί δρᾶς.

ΟΙΔΙΠΟΣ.

πῶς, ὦ γεραϊέ; πρὸς θεῶν, δίδασκέ με.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

1010 εἰ τῶνδε φεύγεις οὔνεκ' εἰς οἶκους μολεῖν.

ΟΙΔΙΠΟΣ.

ταρβῶν γε μὴ μοι Φοῖβος ἐξέλθη σαφής.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἢ μὴ μίασμα τῶν φυτευσάντων λάβης;

V. 998. ἀπωκεῖτ' (sic) codex. In apogr. Flor. I' et Paris. uno est ἀπόκειτ', unde Dindorfius in ed. Teubn. recepit ἀπόκειτ'. V. 1000, sq. aut ambo sunt spurii aut solus v. 1001 suffectus est in genuini, postquam exciderat, locum. V. 1002. ἐγὼ οὐχί Porsonus pro ἔγωγ' οὐχί (χί erasum). V. 1004. οὐ a m. pr. vel S insertum literis minoribus. V. 1007. Pro γ' ὁμοῦ suspicor πίλας. ὁ in ὁμοῦ ex ε factum. V. 1009. τι vel τε post θεῶν erasum. V. 1011. ταρβῶν ex apographis pro ταρβῶ. ἐξέλθου, η super super οι a m. rec. scripto.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

τοὔτ' αὐτό, πρέσβυ, τοὔτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἄρ' οἶσθα δῆτα πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

1015 πῶς δ' οὐχί, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὀθούνεκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

πῶς εἶπας; οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοὔδε τάνδρός, ἀλλ' ἴσον.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

καὶ πῶς ὁ Φύσας ἐξ ἴσου τῷ μή; λέγε.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

1020 ἀλλ' οὐ σ' ἐγείνατ' οὔτ' ἐκεῖνος οὔτ' ἐγώ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

δῶρόν ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβῶν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

καθ' ὧδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστερξεν μέγα;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἢ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

1025 σὺ δ' ἐμπολήσας, ἢ κιχῶν μ' αὐτῷ δίδως;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

εὐρῶν ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ᾠδοιπόρεις δὲ πρὸς τί τούσδε τοὺς τόπους;

V. 1016. ὄθ' ὄνεκ' pr. (vitium ortum e veteri literatura, qua ὄ significabat ὄ, ὦ et οἴ). Literam ν ante ν inseruit m. ant. V. 1019. μή; λέγε de coniectura mea scripsi pro μηθέν; V. 1023. μ' ἔχων pro μέγα conij. Meinekii, haud sciam an recte. Inter μέ et γα duae litterae erasae, fortasse τα. V. 1025. κιχῶν ex Heimsoethii coniectura dedi pro τεκῶν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἐνταῦθ' ὀρείοις ποιμνίοις ἐπεστάτου.

ΟΙΔΙΠΟΣ.

ποιμὴν γὰρ ἤσθα καπὶ θητεία πλάνης;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

1030 σοῦ τ', ὦ τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ.

ΟΙΔΙΠΟΣ.

τί δ' ἄλλος ἴσχοντ', ἔνθα Φῆς, με λαμβάνεις;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά.

ΟΙΔΙΠΟΣ.

οἴμοι, τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

λύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς.

ΟΙΔΙΠΟΣ.

1035 δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὥστ' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης ὅς εἴ.

ΟΙΔΙΠΟΣ.

ὦ πρὸς θεῶν, [πρὸς μητρός, ἢ πατρός,] Φράσον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

οὐκ οἶδ' ὁ δοὺς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῶον Φρονεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΣ.

ἦ γὰρ παρ' ἄλλου μ' ἔλαβες οὐδ' αὐτὸς κιχών;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

1040 οὐκ, ἀλλὰ ποιμὴν σ' ἄλλος ἐκδίδωσί μοι.

ΟΙΔΙΠΟΣ.

τίς οὗτος; ἦ κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τῶν Λαΐου δήπου τις ὠνομάζετο.

V. 1030. τ' pro γ' Hermannus. V. 1031. ἐν καιροῖς cod. Confeci ἐνθα φῆς. Cod. ἴσχω, sed ἴσχοντ' in mg. a m. pr. V. 1034. λύω. Supra λ scripsit θ ead. m. WOLFIIUS. V. 1037. Induxi vocabula πρὸς — παιρός, veteris lacunae, ut suspicor, supplementum. Fortasse supplendum: τίς εἶμι κάκ τίνων. V. 1039. κιχών pro τυχών debetur Heimsoethio. V. 1040. Inserui pronomen ο'.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἢ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πάλαι ποτέ;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

μάλιστα· τούτου τάνδρὸς οὔτος ἦν βοτήρ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

1045 ἢ κάστ' ἔτι ζῶν οὔτος, ὥστ' ἰδεῖν ἐμέ;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὕμεῖς γ' ἄριστ' εἶδεῖτ' ἂν οὐπιχώριοι.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἔστιν τις ὑμῶν τῶν παρεστώτων πέλας,
ὅστις κάτοιδε τὸν βοτήρ', ὃν ἐννέπει,
εἴτ' οὖν ἐπ' ἀγρῶν εἴτε κἀνθάδ' εἰσιδῶν;

1050 σημήναθ', ὡς ὁ καιρὸς κήρῃσθαι τάδε.

ΧΟΡΟΣ.

οἶμαι μὲν οὐδέν' ἄλλον ἢ τὸν ἐξ ἀγρῶν,
ὃν κἀμάτευες πρόσθεν εἰσιδεῖν ἀτὰρ
ἢδ' ἂν τὰδ' οὐχ ἦκιστ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

γύναι, νοεῖς ἐκεῖνον, ὄντιν' ἀρτίως

1055 μολεῖν ἐφείμεσθα τόν θ' οὔτος λέγει;

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τί δ' ὄντιν' εἶπε; μηδὲν ἐντραπῆς. τὰ δὲ
ῤηθέντα βούλου μηδὲ μεμνήσθαι μάτην.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ' ὅπως ἐγὼ λαβῶν
σημεῖα τοιαῦτ' οὐ Φανῶ τοῦμόν γένος.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

1060 μὴ πρὸς θεῶν, εἶπερ τι τοῦ σαυτοῦ βίου
κῆδει, ματεύσης τοῦθ'· ἄλις νοσοῦσ' ἐγώ.

V. 1046. γ' pro γὰρ restitutum e quibusdam apographis. εἰδῆτ' ἂν in litura a m. ant. (a m. rec. sec. Wolfium). Videtur ἂν εἰδῆτ' fuisse. DUEBN. Sec. Wolfium m. pr. aliquid superscripsit, quod legi non possit. V. 1053. κήρῃσθαι, σ ab alia manu inserto. V. 1053. καὶ μάτευσ. V. 1054, sq. sunt vitiosi. Conieci: γύναι, τί φῆς — ἐφείμεσθα; τόνθ' — λίγει; V. 1056. τί, sed σ ab eadem, ut videtur, m. addito. V. 1061 ἐγώ e scholiasta et apographo pro ἔχω redditum est poetae.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

θάρσει. σὺ μὲν γὰρ οὐδ' ἔαν τρίτης ἐγὼ
μητρὸς Φανῶ τρίδουλος, ἐκΦανεῖ κακῆ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ὅμως πιθοῦ μοι, λίσσομαι μὴ δρᾶ τάδε.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

1065 οὐκ ἂν πιθοίμην μὴ οὐ τάδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

καὶ μὴν Φρονοῦσά γ' εὔ τὰ λῶστά σοι λέγω.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

τὰ λῶστα τοίνυν ταῦτά μ' ἀλγύνει πάλαι.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ᾧ δύσποτμ', εἴθε μήποτε γνοίης ὅς εἶ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

1070 ἄξει τις ἐλθὼν δεῦρο τὸν βοτῆρά μοι;
ταύτην δ' ἔατε πλουσίῳ χαίρειν γένει.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ιοῦ ἰοῦ, δύστηνε· τοῦτο γάρ σ' ἔχω
μόνον προσειπεῖν, ἄλλο δ' οὔποθ' ὕστερον.

ΧΟΡΟΣ.

1075 τί ποτε βέβηκεν, Οἰδίπους, ὑπ' ἀγρίας
ἄξασα λύπης ἢ γυνῆ; δέδοιχ' ὅπως
μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναρρήξει κακά.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

1080 ὅποια χρήζει ρηγνύτω τοῦμόν δ' ἐγώ,
κεῖ σμικρόν ἐστι, σπέρμ' ἰδεῖν βουλήσομαι.
αὕτη δ' ἴσως, Φρονεῖ γὰρ ὡς γυνὴ μέγα,
τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται.
ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς Τύχης νέμων
τῆς εὔ διδούσης οὐκ ἀτιμασθήσομαι.

V. 1062. θάρσει pro θάρρει debetur Brunckio, ἔαν pro ἂν εκ Hermannō.
V. 1064. δρᾶν, litera r a m. rec. addita. V. 1078. αὕτη Hermannus pro αὐτή.
V. 1079. γ' post ἐμὴν erasum.

[τῆς γὰρ πέφυκα μητρός· οἱ δὲ συγγενεῖς
μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν.]
τοιόσδε δ' ἐκφύς οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι

1085 ποτ' ἄλλος, ὥστε μὴ ἔκμαθεῖν τοῦμόν γένος.

ΧΟΡΟΣ.

στρ. Εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμὶ καὶ κατὰ γνώμαν ἴδρις,
1090 οὐ τὸν Ὀλυμπον ἀπείρων, ὃ Κιθαιρών, οὐκ ἔσει
(τὰν αὔριον

πανσέληνον, μὴ οὐ σέ γε καὶ πατριώταν Οἰδίου
καὶ τροφὸν καὶ ματέρ' αὔξειν,

1095 καὶ χορεύεσθαι πρὸς ἡμῶν, ὡς ἐπίηρα φέροντα
(τοῖς ἐμοῖς τυράννοις.

ἴηιε Φοῖβε, σοὶ δὲ ταῦτ' ἀρέστ' εἴη.

ἀντ. Τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔτικτε τῶν μακραιώνων
(κορᾶν

1100 Πανὸς ὀρεσσιβάτα πατρὸς πελασθεῖσ', ἢ σέ γ'
(εὐνάτειρά τις

Λοξίου, τῷ γὰρ πλάκες ἀγρόνομοι πᾶσαι Φίλαι
εἴθ' ὁ Κυλλάνας ἀνάσσει,

1105 εἴθ' ὁ Βακχεῖος θεὸς ναίων ἐπ' ἄκρων ὀρέων
(σ' εὐρημα δέξασθ' ἔκ του

Νυμφᾶν Ἐλικωνίδων, αἷς πλεῖστα συμπαίζει.

V. 1082, sq. spurios esse suspicor, nec duos vs. sequentes genuinos esse ausim affirmare. Quos si scripsit Sophocles, certe mendosi sunt. Doederlinus coni. ἀλλόσ'. V. 1085. ποτ' . V. 1086. γνώμαν Erfurdthius pro γνώμην. V. 1091, sq. Quicquid tetigeris, ulcus est: nam nec τὰν αὔριον πανσέληνον nec πατριώταν (acute πατρίρ' ὠδάν coni. Hartungius) quid sibi velit bene intelligitur, nec de syntactica loci ratione satis constat. V. 1094. ματὶρ' Dindorfius pro μητρί'. V. 1097. κορᾶν pro ἄρα Blaydesii est coniectura. V. 1100. πατρός πελασθεῖσα Lachmannus pro προσπελασθεῖσα. V. 1101. γ' εὐνάτειρά τις pro γε θυγάτηρ debetur Arndtio. V. 1104. Vocabula ἀνάσσειν — θεός inter lineas addidit S. DUEBN. Verba εἴθ' ὁ Κυλλάνας ἀνάσσειν forte omissum m. pr. inter lineas adscripsit et per errorem ex ν omissio ἀνάσσειν (v. 1105) repetiverat pro ναίων. WOLF. V. 1105. ναίων radendo factum ex ἀνάσσειν. V. 1106. σ' addidit Dindorfius. V. 1108. νυμφᾶν pr., a cω facto. Ἐλικωνίδων. Correxerit Porsonus.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

- 1110 εἰ χρή τι κἀμὲ μὴ ξυναλλάξαντά πω,
 πρέσβεις, σταθμαῖσθαι, τὸν βοτῆρ' ὄραν δοκῶ,
 ὕπερ πάλαι ζητοῦμεν. ἔν τε γὰρ μακρῶ
 γήρα ξυναῖδει τῶδε τάνδρῃ σύμμετρος,
 ἄλλως τε τοὺς ἄγοντας ὄντας οἰκέτας
 1115 ἔγνωκ' ἑμαυτοῦ· τῇ δ' ἐπιστήμη σύ μου
 προὔχοις τάχ' ἄν που, τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος.

ΧΟΡΟΣ.

ἔγνωκα γάρ, σάφ' ἴσθι· Λαΐου γὰρ ἦν,
 εἴπερ τις ἄλλος πιστὸς ὡς νομεὺς ἀνὴρ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

- σὲ πρῶτ' ἐρωτῶ, τὸν Κορίνθιον ξένον,
 1120 ἦ τόνδε Φράζεις;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

τοῦτον, ὕπερ εἰσορᾶς.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

οὔτος σύ, πρέσβυ, δεῦρό μοι Φώνει βλέπων
 ὅσ' ἄν σ' ἐρωτῶ. Λαΐου ποτ' ἦσθα σύ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἦ δοῦλος οὐκ ὠνητός, ἀλλ' οἴκοι τραφεῖς.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἔργον μεριμνῶν ποῖον ἦ βίου τίνα;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

- 1125 ποίμναις τὰ πλεῖστα τοῦ βίου ξυνειπόμην.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύναυλος ὦν;

V. 1110 *ξυναλλάξαντα* scripsi pro *συναλλάξαντα*. V. 1111. Pr. m. *πρέσβεισ*. Ultimo σ *eraso*, *vn* *suprascr.* a m. rec. V. 1114. *ἄλλως τε τοὺς*] Sic m. *recentior*, ἀλλ' *ὡσπερ* pr. In mg. *αλλως* a m. pr. *Ἀρῶας τε τοὺς* ed. Nauckius, minus recte. *όντας* pro *ὡσπερ* scripsi ex eiusdem coniectura. V. 1115. *τῇδε* δ'. V. 1118. Vulgo *ὡς*. Cod. *ὦ* pr., σ addidit S. Probabilius videri possit, in archetypo fuisse *ὦν* quam *ὡς*. V. 1119. *ἦ*] *εἰ* pr., sed corr. ab eadem. V. 1123. *ἦ* pro *ἦν* correctum e Porphyrio ap. schol. Ven. II. E. 533. V. 1125. *ξυνειπόμην* scripsi pro *συνειπόμην*.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἦν μὲν Κιθαιρῶν, ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα τῆδέ που μαθῶν;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

τί χρῆμα δρῶντα; ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

1130 τόνδ' ὃς πάρεστιν ἢ ξυναλλάξας τί πως;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ἄπο.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

κοῦδέν γε θαῦμα, δέσποτ'. ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς

ἀγνώτ' ἀναμνήσω νιν. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι

κάτοιδεν, ἦμος τὸν Κιθαιρῶνος τόπον

1135 νέμων διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἐνί,

ἐπλησίαζε τῷδε τάνδρῳ τρεῖς ὄλους

ἐξ ἦρος εἰς ἀρκτοῦρον ἐκμήνουσ χροῖνουσ·

χειμῶνι δ' ἤδη τὰμά τ' εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ

ἤλαυνον οὗτός τ' ἐς τὰ Λαΐτου σταθμά.

1140 λέγω τι τούτων, ἢ οὐ λέγω πεπραγμένον;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακροῦ χρόνου.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Φέρ' εἰπέ νῦν, τότε οἶσθα παῖδά μοί τινα

δούς, ὡς ἐμαυτῷ θρέμμα θρεψαίμην ἐγώ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

τί δ' ἐστί, πρὸς τί τοῦτο τοῦπος ἱστορεῖς;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

1145 ὄδ' ἐστί, ὧ τᾶν, κείνος ὃς τότε ἦν νέος.

V. 1130. ξυναλλάξας] Prius λ ex v factum. πο ex πο.σ factum, eraso, ut videtur, ἰ ante σ. Dindorfius restituit πως. V. 1131. ἄπο Blydesius pro ἔπο. V. 1132. γ' ἐσαυῶμι pr. V. 1135. νέμων ex Heimsoethii coniectura dedi pro ὁ μὲν et ἐπλησίαζε pro ἐπλησίαζον. V. 1137. ἐκμήνουσ Porsonus pro ἐμμήνουσ. V. 1138. χειμῶνα cod. In sprogaphis plerisque est γρ. χειμῶνι, quod verum puto. V. 1139. εἰσ. Corr. Dind.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐ σιωπήσας ἔσει;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἄ, μὴ κόλαζε, πρέσβυ, τόνδ', ἐπεὶ τὰ σὰ
δεῖται κολαστοῦ μᾶλλον ἢ τὰ τοῦδ' ἔπη.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

τί δ', ὦ Φέριστε δεσποτῶν, ἀμαρτάνω·

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

1150 οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδ', ὃν οὗτος ἱστορεῖ.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

λέγει γὰρ εἰδῶς οὐδέν, ἀλλ' ἄλλως πονεῖ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

σύ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἐρεῖς, κλάων δ' ἐρεῖς.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τὸν γέροντά μ' αἰκίσῃ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

οὐχ ὡς τάχος τις τοῦδ' ἀποστρέψει χέρας;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

1155 δύστηνος, ἀντὶ τοῦ; τί προσχρήσεις μαθεῖν;

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδ', ὃν οὗτος ἱστορεῖ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἔδωκ': ὀλέσθαι δ' ὠφέλον τῆδ' ἡμέρα.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἀλλ' ἐς τόδ' ἤξεις μὴ λέγων γε τοῦνδικον.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

πολλῷ γε μᾶλλον, ἢν φράσω, διόλλυμαι.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

1160 ἀνὴρ ὄδ', ὡς ἔοικεν, εἰς τριβὰς ἐλᾷ.

V. 1150. σε post ἱστορεῖ erasum. DUEBN. ἱστορεῖσθ, sed posterius σ erasum.
 WOLF. V. 1151. εἰδῶς οὐδέν in litura. Fait οὐδέν εἰδῶς. V. 1152. σύ] ὄ
 pr. κλάων Dind. pro κλαίων. V. 1155. cod. προσχρήζων, quod correxit
 Blaydesius. V. 1157, τῆιδ' ἐν ἡμέρα cod. V. 1158. ἐς Dind. pro εἰς. τὸ
 δῆ. εἰσ pr., eraso ei post ἡ.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

οὐ δῆτ' ἔγωγ', ἀλλ' εἶπον ὡς δοίην πάλαι.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πόθεν λαβών; οἰκεῖον, ἢ 'ξ ἄλλου τινός;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἐμὸν μὲν οὐκ ἔγωγ', ἐδεξάμην δέ του.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τίνος πολιτῶν τῶνδε κακ ποίας στέγης;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

1165 μὴ πρὸς θεῶν, μή, δέσποθ', ἰστόρει κέρα.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἄλωλας, εἴ σε ταῦτ' ἐρήσομαι πάλιν.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

τῶν Λαΐου τοίνυν τις ἦν γεννημάτων.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἢ δοῦλος, ἢ κείνου τις ἐγγενῆς γεγώς;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

οἴμοι, πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1170 κᾶ'γωγ' ἀκούειν ἀλλ' ὅμως ἀκουστέον.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

κείνου γέ τοι δὴ παῖς ἐκλήζεθ'. ἢ δ' ἔσω
κάλλιστ' ἂν εἴποι σὴ γυνὴ τὰδ' ὡς ἔχει.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ἢ γὰρ δίδωσιν ἥδε σοι;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

μάλιστ', ἀνάξ.

V. 1165. *πίρα* pro *πλίον* scribendum vidit Heimsoethius. V. 1167. Pro *γεννημάτων* conieci *ἐκ θυμάτων*; nisi forte verum vidit Hartungius rescribens: *τινὸς γεννήματ' ἦν*. Cod. *τίς* pro *τις*. V. 1170. *ἀκοίων* cod. Correctum ex schol. Recta scriptura est etiam ap. Plut. Mor. p. 552 C, 1093 B et superscr.

in apogr. uno *ἀκοίων*. DIND. V. 1171. *γε* in litura a m. ant. Fuit fortasse *δί*. *ε* etiam a pr. m. habuit. DUEBN. Pr. m. *φύτοι*, ut videtur. WOLF. V. 1172. Pro *κάλλιστ'* cum Nauckio praetulerim *μάλιστ'*.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὡς πρὸς τί χρείας,

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ὡς ἀναλώσαιμί νιν.

ΟΙΔΙΠΟΤΕ.

τεκοῦσα τλήμων;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

1175

θεσφάτων γ' ὅκνω κακῶν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ποίων;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

κτενεῖν νιν τοὺς τεκόντας ἦν λόγος.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

πῶς δῆτ' ἀΦῆκας τῷ γέροντι τῷδε σύ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

κατοικτίσας, ὧ δέσποθ', ὡς ἄλλην χθόνα
δοκῶν ἀποίσειν, αὐτὸς ἔνθεν ἦν· ὁ δὲ

1180

νάκ' ἐς μέγιστ' ἔσωσεν. εἰ γὰρ οὗτος εἶ,
ὅν Φησιν οὗτος, ἴσθι δύσποτμος γεγώς.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἰοῦ ἰοῦ· τὰ πάντ' ἄρ' ἐξήκει σαΦῆ.

ὧ Φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν,

ὅστις πέφασμαι φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν, ξὺν
(οἷς τ')

1185 οὐ χρῆν ὀμιλῶν, οὓς τέ μ' οὐκ ἔδει κτανῶν.

ΧΟΡΟΣ.

στρ. α'. Ἰὼ γενεαὶ βροτῶν,

ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ μηδὲν ζώσας ἐναριθμῶ.

τίς γάρ, τίς ἀνὴρ πλέον

1190 τᾶς εὐδαιμονίας Φέρει

V. 1182. ἀρ' ἐξήκει pro ἄν ἐξήκει coniectura repperit Nauckius. V. 1185. ἰὼ m. ant., ὧ pr. V. 1187. τὸ μηδὲν cod. Delovi articulum e Bergkii suspicione. V. 1188. ἐν ἀριθμῶν pr.

- ἢ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν
καὶ δόξαντ' ἀποκλιῖναι;
τὸν σὸν τοι παράδειγμ' ἔχων,
τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σὸν, ὃ τλαῖμον Οἰδιπόδα,
1195 οὐδὲν μακαρίζω (βροτῶν
ἀντ. α'. Ὅστις καθ' ὑπερβολὰν
τοξεύσας ἐκύρησας πάντ' εὐδαίμονος ὄλβου,
ὃ Ζεῦ, κατὰ μὲν Φθίσας
τὰν γαμφώνυχα παρθένον
1200 χρησμοδόν, θανάτων δ' ἐμᾶ
χώρᾳ πύργος ἀναστάς
ἔξ οὔ καὶ βασιλεὺς καλεῖ
ἀμὸς καὶ τὰ μέγιστ' ἐτιμάθης, ταῖς μεγάλαισιν
Θήβαισιν ἀνάσσω. (ἐν
στρ. β'. Τανῦν δ' ἀκούειν τίς ἀθλιώτερος;
1205 τίς ἄταις ἀγρίαις τόσαις
ξύνοικος ἀλλαγᾶ βίου;
ἰὼ κλεινὸν Οἰδίπου κάρα,
1208 πῶς γάμου λιμῆν
αὐτὸς ἤρκεσεν
παιδὶ καὶ πατρὶ
θαλαμηπόλῳ πέλειν;
1210 πῶς ποτε πῶς ποθ' αἰ πατρῷαί σ' ἄλοκες φέρειν,
(τάλας,

V. 1193. τὸ σὸν τοι. Correxerit Camerarius. V. 1195. οὐδὲν Hermannus pro οὐδένα. V. 1197. τοῦ πάντ' cod. Auctore Bergkio abieci articulum, quo facto ἐκύρησας scripsi pro ἐκράτησας. Heimsoethius proposuerat ἐκίρησε τοῦ. V. 1200. Pro χρησμοδόν expectaveris ῥαψοδόν. 1201. ἀνέστει pr. ἀνίστατο rec. Debuerat ἀναστάς, ut vere correxisse mihi videtur Elmsleius. V. 1203. ἀμὸς pro ἰμὸς Blaydesii correctio est, metri causa probabilis. V. 1205. Cod. τίς ἐν πόνοις, τίς ἄταις ἀγρίαις. Deleto interpretamento inserui necessarium τόσαις, utrumque duce Heimsoethio. Mox v. 1208. sqq. admisi eiusdem ingeniosissimam conlecturam. Nam sensu cassa est scriptura codicis: ὃ μέγας λιμῆν αὐτὸς (sic) — θαλαμηπόλῳ πεσεῖν.

- σῖγ' ἔδυνάθησαν ἐς τοσόνδε;
- ἀντ. β'. ἘΦηῦρέ σ' ἄκονθ' ὁ πάνθ' ὀρῶν χρόνος,
δικάζει τ' ἄγαμον γάμον
- 1215 τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον.
ἰὼ Λαίτιον ᾧ τέκνον,
εἴθε σ' εἴθε σε
μήποτ' εἰδόμαν.
δύρομαι γὰρ ὡς
περίαλλ' ἰὰν χέων
- 1220 ἐκ στομάτων. τὸ δ' ὀρθὸν εἰπεῖν, ἀνέπνευσά τ'
(ἐκ σέθεν
- 1222 καὶ κατεκοίμησα τοῦμόν ὄμμα.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

- ᾧ γῆς μέγιστα τῆσδ' ἀεὶ τιμώμενοι,
οἳ' ἔργ' ἀκούσεσθ', οἷα δ' εἰσόψεσθ', ὅσον δ'
- 1225 ἀρεῖσθε πένθος, εἶπερ ἐγγενῶς ἔτι
τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων.
οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἴστρον οὔτε Φᾶσιν ἂν
νίψαι καθαρμῶ τήνδε τὴν στέγην, ὅσα
κεύθει, τὰ δ' αὐτίκ' ἐς τὸ Φῶς Φανεῖ κακὰ
- 1230 ἐκόντα κοῦκ ἄκοντα. τῶν δὲ πημονῶν
μάλιστα λυποῦσ', αἱ Φανῶσ' αὐθαίρετοι.

ΧΟΡΟΣ.

λείπει μὲν οὐδ' ἂ πρόσθεν ἤδεμεν τὸ μὴ οὐ
βαρύστον' εἶναι πρὸς δ' ἐκείνοισιν τί Φῆς;

V. 1212. *ἔδυνάθησαν*. Veram formam servavit, teste Dindorfio, unum apographum. V. 1213. *ἔφηῦρε* Dind. pro *ἔφεῦρε*. Pro *ἄκονθ'* conieci *ἀγνώθ'*. V. 1214. τ' Hermannus pro τὸν. πάλαι, quod in cod. additur post γάμον, delevi auctore Heimsoethio. V. 1216. ᾧ inseruit Erfurdus. V. 1217. σε addidit Wunderus. V. 1218. *εἰδόμαν* ex apographo uno Tricliniano restitutum pro *ἰδομαν* (*ἰδόμην* pr.) DIND. *δύρομαι* pro *οδύρομαι* Seidlerus. V. 1219. *ἰὰν χέων* Burgesius pro *ἰαχέων*. V. 1225. *ἐγγενῶς*] An sanum sit dubitatur. V. 1229. *ἐς*] *εἰς*. V. 1231. αἳ] αἳ 'ν rec. et in mg. αἳ ἄν. V. 1232. *ἤδεμεν* Elmsleius pro *ἤθειμεν*. V. 1234. Post καὶ tres literae erasae.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ὁ μὲν τάχιστος τῶν λόγων εἶπεῖν τε καὶ
1235 μαθεῖν, τέθνηκε θεῖον Ἰοκάστης κἄρα.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ δυστάλαινα, πρὸς τίνος ποτ' [αἰτίας];

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

αὐτὴ πρὸς αὐτῆς. τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν
ἄλγιστ' ἄπεστιν· ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα.
ὅμως δ', ὅσον γε κἂν ἐμοὶ μνήμης ἔνι,
1240 πεύσει τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα.
ὅπως γὰρ ὀργῇ χρωμένη παρῆλθ' ἔσω
θυρῶνος, ἴετ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ
λέχη, κόμην σπῶσ' ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς.
πύλας δ', ὅπως εἰσῆλθ', ἐπιρράξασ' ἔσω,
1245 καλεῖ τὸν ἤδη Λάϊον πάλαι νεκρὸν,
μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχουσ', ὑφ' ὧν
θάνοι μὲν αὐτός, τὴν δὲ τίκτουσαν λίποι
τοῖς οἴσιν αὐτοῦ δύστεκνον παιδουργίαν.
γοᾶτο δ' εὐνάς, ἔνθα δύστηνος διπλοῦς
1250 ἐξ ἀνδρὸς ἀνδρα καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι.
χῶπως μὲν ἐκ τῶνδ' οὐκέτ' οἶδ' ἀπόλλυται·
βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους, ὑφ' οὗ
οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν.
ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον περιπολοῦντ' ἐλεύσομεν.
1255 Φοιτᾶ γὰρ ἡμᾶς ἔγχος ἐξαιτῶν πορεῖν,
γυναϊκά τ' οὐ γυναῖκα, μητρώαν δ' ὅπου
κίχοι διπλῆν ἄρουραν οὗ τε καὶ τέκνων.
λυσσῶντι δ' αὐτῷ δαιμόνων δείκνυσί τις·
οὐδεὶς γὰρ ἀνδρῶν, οἱ παρῆμεν ἐγγύθεν.

V. 1236. αἰτίας suspectum habeo cum Meinekio. V. 1242. εὐθὺς, eraso σ.
V. 1244. ἐπιρράξασ' Dobraeus pro ἐπιρρήξασ'. V. 1245. καλεῖ Erfurditius pro
κάλεσ. V. 1246. Pro παλαιῶν malim μεταίων. V. 1250. ἀνδρα] ἀνδρα
rec. et ita plura apographa. Eur. H. F. 950 comparatur ab Elmsleio.

- 1260 δεινὸν δ' αὖσας, ὡς ὑψηγοῦ τινός,
 πύλαις διπλαῖς ἐνήλατ', ἐκ δὲ πυθμένων
 ἔκλινε κοῖλα κληῖθρα κάμπιπτει στέγη.
 οὗ δὴ κρεμαστὴν τὴν γυναῖκ' ἐσειδομεν,
 πλεκταῖσιν αἰώραισιν ἐμπεπλεγμένην.
- 1265 ὅπως δ' ὄρᾳ νιν, δεινὰ βρυχηθεὶς τάλας,
 χαλᾶ κρεμαστὴν ἀρτάνην. ἐπεὶ δὲ γῆ
 ἔκειτο τλήμων, δεινὰ δ' ἦν τάνθένδ' ὄρᾳν.
 ἀποσπάσας γὰρ εἰμάτων χρυσηλάτους
 περόνας ἀπ' αὐτῆς, αἴσιν ἐξεστέλλετο,
- 1270 ἄρας ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων,
 αὐδῶν τοιαῦθ', ὀθούνεκ' οὐκ ὄψοιντό νιν
 οὐθ' οἱ ἔπασχεν οὐθ' ὀποῖ' ἔδρα κακά,
 ἀλλ' ἐν σιότῳ τὸ λοιπὸν οὐς μὲν οὐκ ἔδει
 ὄψοίαθ', οὐς δ' ἔχρηζεν οὐ γνωσοίατο.
- 1275 τοιαῦτ' ἐφυμνῶν πολλάκις τε κούχ' ἅπαξ
 ἦρασ' ἐπαίρων βλέφαρα. Φοίνιαι δ' ὁμοῦ
 γλῆναι γένει' ἔτεγγον, οὐδ' ἀνίσταν
 Φόνου μυδῶσας σταγόνας, ἀλλ' ὁμοῦ μέλας
 ὄμβρος χαλαζὰ θ' αἱματοῦσσι ἐρρήγνυτο.
- 1280 [τάδ' ἐκ δυοῖν ἔρρωγεν οὐ μόνου κακά,
 ἀλλ' ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῆ κακά.]
 ὁ πρὶν παλαιὸς δ' ὄλβος ἦν πάροιθε μὲν

V. 1251 ἀπολλένας pr. cum litura super v. V. 1260. ὑψ' ἤγητοῦ. Multa apographa habent ὑψηγοῦ. V. 1264. sq. Vulgo πλεκταῖς ἐώραις ἐμπεπλεγμένην. ὁ δὲ | ὅπως ὄρᾳ κτέ. Cod. ὅπως δ' et sec. Wolf. ἐμπεπλεγμένην. Quae mutavi de coniectura mea. In ἐμπεπλεγμένην tamen aliud participium latero suspicor. V. 1266. ἐπιθεγῆν, m. pr., tamen ab ead. m., ut videtur, in e mutato. Spiritus et accentus super ἐπεὶ δὲ a m. rec. Verba ἐπεὶ — ὄρᾳν corrupta. V. 1270. ἄρθρα, altero ρ ex ω facta. V. 1271. ὄψοιντο, οὐν a m. ant. ὄσσοιντο conij. Bergkii. V. 1275. τε ab alia m. ant. δε pr. Pro δ' ὁμοῦ malim δέ νιν. V. 1279. Cod. χαλαζῆς αἱματος. Correxerit Porsonus. ἐρρήγνυτο de mea coniectura dedi pro ἐτέγγετο. V. 1280, sq. suspectos habeo cum Dindorfio: ita tamen, ut in genuino rum locum suspectos putem.

ὄλβος δικαίως, νῦν δὲ τῆδε θῆμέρα
 στεναγμός, ἄτη, θάνατος, αἰσχύνη, κακῶν
 1285 ὅσ' ἐστὶ πάντων ὀνόματ', οὐδέν ἐστ' ἀπόν.

ΧΟΡΟΣ.

νῦν δ' ἔσθ' ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακοῦ;

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

βοᾷ διοίγειν κληῖθρα καὶ δηλοῦν τινὰ
 τοῖς πᾶσι Καδμείοισι τὸν πατροκτόνον,
 τὸν μητρὸς — αὐδῶν ἀνόσι' οὐδὲ ρητά μοι,
 1290 ὡς ἐκ χθονὸς ρίψων ἑαυτόν, οὐδ' ἔτι
 μενῶν δόμοις ἀραιὸς, ὡς ἠράσατο.
 ῥώμης γε μέντοι καὶ προηγητοῦ τινὸς
 δεῖται· τὸ γὰρ νόσημα μεῖζον ἢ Φέρειν.
 δεῖξει δὲ καὶ σοί. κληῖθρα γὰρ πυλῶν τάδε
 1295 διοίγεται· θέαμα δ' εἰσόψει τάχα
 τοιοῦτον οἶον καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι.

ΧΟΡΟΣ.

ᾧ δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις,
 ᾧ δεινότατον πάντων ὅσ' ἐμοὶ
 προσέκυρσ' ἤδη. τίς σ', ᾧ τλήμων,
 1300 προσέβη μανία, τίς ὁ πηδήσας
 μάσσονα δαίμων τῶν μακίστων
 πρὸς σῆ δυσδαίμονι μοίρα;
 ἀλλ' οὐδ' ἐσιδεῖν δύναμαί σ', ἐθέλων
 πόλλ' ἀνερέσθαι, πολλὰ πυθέσθαι
 1305 [πολλὰ δ' ἀθρῆσαι]

V. 1283. τῆδε θῆμερα. Nauckius e Lobeckii coniectura edidit τῆδ' ἐν ἡμέρα.
 V. 1289. μητέρ' — corrigit Nauckius. μὴ προσανδῶν pr., μητρὸς ἀνδῶν in litura
 a m. ant. V. 1294. κληῖθρα γε. V. 1298. ἐμοὶ scripsi pro ἐγώ. V. 1299. σ' a
 m. ant. additum. V. 1301. μακίστων a m. pr. e κακίστων factum. μάσσονα
 dedi pro μεῖζονα. V. 1303. Post μοίρα praeunte Dindorfio omisi verba φεῦ
 φεῦ δέσταινος, huc invecta e sqq. v. 1307. V. 1304. σ' ἐθέλων pro σε θέλων
 Dind. e duobus apographis. V. 1305. Vocabula πολλὰ δ' ἀθρῆσαι spuria esse
 concedo Nauckio et Heimsoethio, nec praestiterim Sophoclea esse verba πολλὰ
 πυθέσθαι, suspecta etiam illi.

τοίαν Φρίκην παρέχεις μοι.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

αἰαῖ αἰαῖ,

Φεῦ Φεῦ δύστανος ἐγώ. ποῖ γὰρ

1310 Φέρομαι τλάμων; πᾶ μοι Φθογγά;

Φοράδην μοι, δαῖμον, ἐνήλω.

ΧΟΡΟΣ.

ἐς δεινόν, οὐδ' ἀκουστύν, οὐδ' ἐπόψιμον.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

στρ. α'. Ἴὼ σκότου

νέφος ἐμὸν ἀπότροπον, ἐπιπλόμενον ἄφατον,

1315 ἀδάμασόν τε καὶ δυσούριστον ὄν.

οἴμοι,

οἴμοι μάλ' αὔθις· οἶον εἰσέδου μ' ἅμα

κέντρων τε τῶνδ' οἴστρημα καὶ μνήμη κακῶν.

ΧΟΡΟΣ.

καὶ θαυμά γ' οὐδὲν ἐν τοσοῖσδε πήμασιν

1320 διπλᾶ σε πενθεῖν καὶ διπλᾶ θροεῖν κακά.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἀντ. α'. Ἴὼ Φίλος,

σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίπολος ἔτι μόνιμος· ἔτι γὰρ

ὑπομένεις με τὸν τυφλὸν κηδεμῶν.

Φεῦ Φεῦ.

1325 οὐ γὰρ με λήθεις, ἀλλὰ γιγνώσκω σαφῶς,

καίπερ σκοτεινός, τήν γε σὴν αὐδὴν ὅμως.

V. 1307. Cod. αἰ αἰ αἰ. V. 1311. Cod. πᾶ μοι φθογγά | διαπέταται φοράδην; | ἰὼ δαῖμον ἔν' ἐνήλον. In his διαπέταται deletit Dindorfius. Cetera, licet incerta sint, constitui ad mentem Nauckii, nisi quod hic minus recte scripsit ἐνήλον. V. 1312. Malim per exclamaticum scribere ὡς δεινόν κτέ. V. 1314. ἐπιπλόμενον. V. 1315. ἀδάμαστον. Corr. Bernannus. ὄν addidit idem. Lectio incerta. V. 1320. θροεῖν e Nauckii coniectura dedi pro φορεῖν. V. 1322. ἐμὸς ἐπίπολος] γρ. καὶ ἐμοῖς ἐπὶ πόνοις S. Hinc Bergkiius conī. σὸ μὲν ἐμοῖς πόνοις. V. 1323. κηδεμῶν pro κηδεῖων eiusdem est coniectura. V. 1325. γιγνώσκω. V. 1326. αὐδὴν] Inter υ et δ aliquid erasum.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ δεινὰ δράσας, πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς
ὄψεις μαρᾶναι; τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- στρ. β. Ἐπόλλων τάδ' ἦν, Ἐπόλλων, Φίλοι,
1330 ὁ κακὰ [κακὰ] τελῶν [ἐμὰ] τάδ' ἐμὰ πάθη.
ἔπαισε δ' αὐτόχειρ νιν οὔτις, ἀλλ' ἐγὼ τλάμων.
τί γὰρ ἔδει μ' ὄρᾶν,
1335 ὅτῳ γ' ὄρῶντι μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκύ;

ΧΟΡΟΣ.

ἦν ταῦθ' ὅπωςπερ καὶ σὺ Φῆς.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- τί δῆτ' ἐμοὶ βλεπτόν, ἢ
στερκτόν, ἢ προσήγορον;
τί τ' ἔστ' ἀκούειν σὺν ἀδονᾶ, Φίλοι;
1340 ἀπάγετ' ἐκποδῶν ὅτι τάχιστα με,
ἀπάγετ', ὦ Φίλοι, τὸν ὄλεθρον μέγαν,
1345 τὸν καταρατότατον, ἔτι δὲ καὶ θεοῖς
ἐχθρότατον βροτῶν.

ΧΟΡΟΣ.

δεΐλαιε τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἴσον,
ὡς ἠθέλησα μηδὲ σ' ἂν γυνῶναί ποτε·

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

- ἀντ. β. Ὅλοιθ' ὅστις ἦν ὄς ἀγρίας πέδας
1350 νομάς ἐπιποδίας ἔλαβε μ' ἀπό τε Φόνου
ἔρυτο κἀνέσωσεν, οὐδὲν ἐς χάριν πράσσω

V. 1330. Vocabula unciis inclusa addidit una ex antiquioribus. *πάθηα* cod., quod correxi ad Dindorfii mentem. V. 1335. γ' corr. ex θ' m. ant. V. 1336. *τάδ'* cod. V. 1339. *τί τ' ἔστ'* correxi pro *ἔτ' ἔστ'*. *σὺν* inserui auctore Heimsoethio. *ἀδονᾶ* Dind. pro *ἠδονᾶ*. V. 1340. *ἐκποδῶν* rescripsi pro *ἐκτόπιον*. V. 1341. *ὄλεθρον* Turnebus pro *ὀλέθριον*. *με γὰς* ingeniose coni. Bergkii. V. 1348. *ὡς σ' (δοσ' pr.) ἠθέλησα μηδ' ἀναγνῶναι ποτ' ἂν* cod. Correxuit Neuius. V. 1349. *ἀτ' ἀγρίας*. Praepositio omissa in aliquot apographis. V. 1350. *νομάς* pro *νομάδος* dedi cum Bergkio. Vulgo *νομάδ'* legitur ex Elmslei correctione. Plura in his turbata. *ἔλαβί μ'* in *ἔλυσε* mutavit m. valde antiqua.

τότε γὰρ ἂν θανὼν

1355 οὐκ ἦ Φίλοισιν οὐδ' ἐμοὶ τοσύνδ' ἄχος.

ΧΟΡΟΣ.

θέλουτι κάμοι τοῦτ' ἂν ἦν.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

οὐκουν πατρός γ' ἂν Φουεὺς

ἦλθον, οὐδὲ νυμφίος

βροτοῖς ἐκλήθην ἂν ὦν ἔφυν ἄπο.

1360 νῦν δ' ἄθεος μὲν εἰμ', ἀνοσίων δὲ παῖς,

ὀμολεχῆς δ' ἀφ' ὧν αὐτὸς ἔφυν τάλας.

1365 εἰ δέ τι πρεσβύτερον ἔτι κακοῦ κακόν,

τοῦτ' ἔλαχ' Οἰδίπους.

ΧΟΡΟΣ.

οὐκ οἶδ' ὅπως σε Φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς.

κρείσσων γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὦν ἢ ζῶν τυφλός.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ὡς μὲν τὰδ' οὐχ ὦδ' ἔστ' ἄριστ' εἰργασμένα,

1370 μὴ μ' ἐκδίδασκε, μηδὲ συμβούλευ' ἔτι.

ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδ' ὄμμασιν ποίοις βλέπων

πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον εἰς Αἴδου μολῶν,

οὐδ' αὖ τάλαιναν μητέρ', οἷν ἐμοὶ δυοῖν

ἔργ' ἔστι κρείσσων ἀγχόνης εἰργασμένα.

1375 ἀλλ' ἢ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος,

βλαστοῦσ' ὅπως ἔβλαστε, προσλεύσσειν ἐμοί;

οὐ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτε

οὐδ' ἄστν γ', οὐδὲ πύργος, οὐδὲ δαιμόνων

ἀγάλαθ' ἰρά, τῶν ὀ παντλήμων ἐγὼ

1380 [κάλλιστ' ἀνὴρ εἷς ἔν γε ταῖς Θήβαις τραφεῖς]

V. 1352. ἔρνετο Dind. pro ἔρνετο et ἐς pro εἰς. V. 1355. ἦ idem pro ἦν. V. 1355. ἄχος cod. V. 1359. ἂν inserui, monente Heimsoethio. V. 1360. ἄθεος Erfurditius pro ἀθλιος. V. 1361. ὀμολεχῆς pro ὀμογενῆς Meinekius. V. 1365. ἔνν Hermannus pro ἔφυν (sic). V. 1373. οἷν in litura m. ant. pro οἷν, ut videtur. DUERN. M. pr. οἷν, cui ead. m. aliquid superscr., quod nunc legi nequit. Rec. m. οἷν. WOLF. V. 1379. ἰρά pro ἰερά Dind. V. 1380 mihi suspectus.

- ἀπεστέρησ' ἑμαυτόν, αὐτὸς ἐννέπων
 ὠθεῖν ἅπαντας τὸν ἀσεβῆ, τὸν ἐκ θεῶν
 Φανέντ' ἀναγνον καὶ γένους τοῦ Λαΐου.
 τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμὴν
 1385 ὀρθοῖς ἔμελλον ὄμμασιν τούτους ὄραν;
 ἦκιστά γ' ἀλλ' εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ' ἦν
 πηγῆς δι' ὧτων Φραγμός, οὐκ ἂν ἐσχόμην
 τὸ μὴ ἀποκλῆσαι τοῦμὸν ἄθλιον δέμας,
 ἴν' ἢ τυφλός τε καὶ κλύων μηδέν· τὸ γὰρ
 1390 τὴν Φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν γλυκύ.
 ἰὼ Κιθαιρών, τί μ' ἐδέχου; τί μ' οὐ λαβῶν
 ἔκτεινας εὐθύς, ὡς ἔδειξα μήποτε
 ἑμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἔνθεν ἢ γεγώς;
 ὦ Πόλυβε καὶ Κόρινθε καὶ τὰ πάτρια
 1395 λόγῳ παλαιὰ δώμαθ', οἶον ἄρά με
 κάλλος κακῶν ὕπουλον ἐξεθρέψατε.
 [νῦν γὰρ κακός τ' ὢν ἐκ κακῶν εὐρίσκομαι.]
 ὦ τρεῖς κέλευθοι καὶ κεκρυμμένη νάπη
 δρυμός τε καὶ στενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς,
 1400 αἱ τοῦμὸν αἶμα τῶν ἐμῶν χειρῶν ἀπο
 ἐπίετε πατρός, ἄρά μου μέμνησθ' ἔτι
 οἷ' ἔργα δράσας ὑμῖν εἶτα δεῦρ' ἰὼν
 ὅποι' ἔπρασον αὖθις; ὦ γάμοι γάμοι,
 ἐφύσαθ' ἡμᾶς καὶ φυτεύσαντες πάλιν
 1405 ἀνεῖτε ταῦτὸν σπέρμα κἀπεδείξατε
 πατέρας ἀδελφοὺς παῖδας, αἶμ' ἐμφύλιον,

V. 1382. τὸν ἔκθεον suspicatur Badhamius, deleto v. sequente, qui si Sophocleus est, procul dubio monstrum alere censendus est. V. 1387. φραγμός mavult Dindorfius. ἀνεσχόμην cod. Corr. Brunckius. V. 1388. ἀποκλείσαι. V. 1389. ἦ pro ἦν restitutum ex apographis. V. 1393. ἦ Elmsleius pro ἦν. V. 1397 merito suspectum habuit Hartungius. V. 1401. ἔτι] Recte sic plura apographa pro codicis lectione ὅτι, γρ. ὅταν S. V. 1405. τοῦμὸν pro ταῦτὸν edidit Nauckius. Cl. v. 792, suspicor ἀελητον.

- νύμφας γυναῖκας μητέρας τε, χῶπόσα
 αἴσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίγνεται.
 ἀλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ' ἂ μηδὲ δρᾶν καλόν,
 1410 ὅπως τάχιστα πρὸς θεῶν ἔξω μέ ποι
 [καλύφατ', ἢ Φονεύσατ', ἢ θαλάσσιον]
 ἐκρίφατ', ἔνθα μήποτ' εἰσόψεσθ' ἔτι.
 ἴτ', ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν.
 πίθεσθε, μὴ δείσητε. τὰμὰ γὰρ κακὰ
 1415 οὐδεὶς οἶός τε πλὴν ἐμοῦ φέρειν βροτῶν.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' ὦν ἐπαιτεῖς ἐς δέον πάρεσθ' ὄδε
 Κρέων τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλευεῖν, ἐπεὶ
 χώρας λέλειπται μοῦνος ἀντὶ σοῦ Φύλαξ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

- οἴμοι, τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος;
 1420 τίς μοι φανεῖται πίστις ἔνδικος; τὰ γὰρ
 πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφηύρημαι κακός.

ΚΡΕΩΝ.

οὔθ' ὡς γελαστής, Οἰδίπους, ἐλήλυθα,
 οὔθ' ὡς ὄνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν.

* * * * *

- ἀλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ καταισχύνεσθ' ἔτι
 1425 γένεθλα, τὴν γοῦν πάντα βόσκουσαν φλόγα
 αἰδεῖσθ' ἀνακτος Ἥλιου, τοιόνδ' ἄγος
 ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι, τὸ μήτε γῆ
 μήτ' ὄμβρος ἰρὸς μήτε Φῶς προσδέξεται.
 ἀλλ' ὡς τάχιστ' εἰς οἶκον ἐσκομίζετε
 1430 τοῖς ἐν γένει γὰρ τὰγγενῆ μάλισθ' ὄρᾶν

V. 1410. ποι pro ποι, delete v. sequente, scribendum proposuit Meinekius
 V. 1414. πείθεσθαι m. pr., πείθεσθε ant. Correxerit Elmsleius. V. 1416 ἐς
 Dind. pro εἰς. V. 1421. ἐφηύρημαι Elmsl. pro ἐφείρημαι. V. 1422. οὐ r.,
 una post v litera eluta; οὐχ rec. in mg. V. 1423. οὔθ' pr. οὐδ' rec., οὐχ alia
 rec. in mg. Post v. 1423 statuenda videtur aliquot versuum lacuna. V. 1428. ἰρός
 Dind. pro ἱερός.

μόνοις τ' ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακά.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

πρὸς θεῶν, ἐπεὶπερ ἐλπίδας μ' ἀπέσπασας,
ἄριστος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἄνδρ' ἐμέ,
πιθοῦ τί μοι· πρὸς σοῦ γάρ, οὐδ' ἐμοῦ, Φράσω.

ΚΡΕΩΝ.

1435 καὶ τοῦ με χρείας ὧδε λιπαρεῖς τυχεῖν;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ῥῖψόν με γῆς ἐκ τῆσδ' ὅσον τάχισθ', ὅπου
θνητῶν θανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος.

ΚΡΕΩΝ.

ἔδρασ' ἂν εὖ τοῦτ' ἴσθ' ἄν, εἰ μὴ τοῦ θεοῦ
πρώτιστ' ἔχρηζον ἐκμαθεῖν τί πρακτέον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

1440 ἀλλ' ἢ γ' ἐκείνου πᾶσ' ἐδηλώθη Φάτις,
τὸν πατροφόντην, τὸν ἀσεβῆ μ' ἀπολλύναι.

ΚΡΕΩΝ.

οὔτως ἐλέχθη ταῦθ'· ὅμως δ' ἴν' ἔσταμεν
χρείας ἄμεινον ἐκμαθεῖν τί δραστέον.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

οὔτως ἄρ' ἀνδρὸς ἀθλίου πεύσεσθ' ὕπερ;

ΚΡΕΩΝ.

1445 καὶ γὰρ σὺ νῦν τᾶν τῷ θεῷ πίστιν Φέροις.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

καὶ σοί γ' ἐπισκίπτω τε καὶ προστρέψομαι,
τῆς μὲν κατ' οἴκους αὐτὸς ὃν θέλεις τάφον
θεοῦ· καὶ γὰρ ὀρθῶς τῶν γε σῶν τελεῖς ὕπερ
ἐμοῦ δὲ μήποτ' ἀξιωθήτω τόδε

1450 πατρῶον ἄστυ ζῶντος οἰκητοῦ τυχεῖν,
ἀλλ' ἔα με ναίειν ὄρεσιν, ἐνθα κλήζεται
οὐμὸς Κιθαιρῶν οὔτος, ὃν μήτηρ τέ μοι

V. 1436. ῥίψον. V. 1437. θανοῦμαι Meinekian pro φανοῦμαι. V. 1445. τ' ἀν. V. 1446. τε] γε, superscripto τε a m. ant. προστρέψομαι, ε a m. pr. ex facto.

- πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντι κύριον τάφον,
 ἴν' ἐξ ἐκείνων, οἳ μ' ἀπωλλύτην, θάνω.
- 1455 καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα, μήτε μ' ἂν νόσον
 μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν· οὐ γὰρ ἂν ποτε
 θνήσκων ἐσώθην, μὴ 'πί τῳ δεινῷ κακῷ.
 ἀλλ' ἢ μὲν ἡμῶν μοῖρ' ὅποιπερ εἶσ' ἴτω
 παίδων δὲ τῶν μὲν ἀρσένων μὴ μοι, Κρέον,
- 1460 προθῆ μέριμναν· ἄνδρες εἰσίν, ὥστε μὴ
 σπάνιν ποτὲ σχεῖν, ἐνθ' ἂν ᾧσι, τοῦ βίου·
 τοῖν δ' ἀθλίον οἰκτροῖν τε παρθένοιον ἐμοῖν,
 οἷν οὔποθ' ἡμῆ χωρὶς ἐστάθῃ Βοράς
 τράπεζ' ἄνευ τοῦδ' ἀνδρός, ἀλλ', ὅσων ἐγὼ
- 1465 ψαύοιμι, πάντων τῶνδ' ἀεὶ μετειχέτην·
 τοῖν μοι μέλεσθαι· καὶ μάλιστα μὲν χεροῖν
 ψυῖσαι μ' ἕασον ἀποκλαύσασθαι κακά.
 ἴθ', ὄναξ,
 ἴθ' ᾧ γονῆ γενναῖε· χερσὶ τῶν θιγῶν
- 1470 δοκοῖμ' ἔχειν σφάς, ὥσπερ ἡνίκ' ἔβλεπον.
 τί Φημι;
 ἤδη κλύω που πρὸς θεῶν τοῖν μοι Φίλοιον
 δακρυρροοῦντοιν, καὶ μ' ἐποικτεῖρας Κρέων
 ἔπεμφέ μοι τὰ Φίλτατ' ἐκγόνοιον ἐμοῖν;
- 1475 λέγω τι;

ΚΡΕΩΝ.

λέγεις· ἐγὼ γάρ εἰμ' ὁ πορσύνας τάδε,
 γνοὺς τὴν παροῦσαν τέρψιν, ἧς σ' εἶχεν πόθος.

V. 1453. ζῶντι Toupius pro ζῶντε. V. 1457. τί τῶν pr. V. 1459. κρείων.
 V. 1460. προθῆ Elmsleius pro πρόσθῃ. V. 1462. Correxī scripturam codicis: ταῖν
 δ' ἀθλίων οἰκτραῖν — ἐμαῖν. V. 1463. αἶν. Cetera gravem passa videntur
 corruptelam. Fortasse pro ἡμῆ cum Hartungio ἤδη, et pro ἐστάθῃ cum Nauckio
 ἐπλήσθῃ reponendum. V. 1465. Pro τῶνδ' fortasse praestat τῶδ'. V. 1466. αἶν.
 Brunckius ex apographo ταῖν. Dedit τοῖν. V. 1469. δ' ἂν pr., τ' ἂν recentior.
 Correxī Elmsleius. V. 1470. σφᾶς cod., σφᾶς apogr. Pal. V. 1472. ἤδη pro οὐ
 δὴ Meinekii est coniectura. V. 1474. ἐγγόνοιον, correctum ex uno apographo.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

- ἀλλ' εὐτυχοίης, καί σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ
 δαίμων ἄμεινον ἢ ἔμε Φρουρήσας τύχοι.
 1480 ὦ τέκνα, ποῦ ποτ' ἐστέ; δεῦρ' ἴτ', ἔλθετε
 ἐς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας,
 αἶ τοῦ Φυτουργοῦ πατὴρς ὑμῖν ὦδ' ὄραν
 τὰ πρόσθε λαμπρὰ προὔξενησαν ὄμματα
 ὅς ὑμῖν, ὦ τέκν', οὐθ' ὄρων οὐθ' ἱστορῶν
 1485 πατὴρ ἐφάνθη ἐνθεν αὐτὸς ἠρόθην.
 καὶ σφῶ δακρύω· προσβλέπειν γὰρ οὐ σθένω·
 νοούμενος τὰ λοιπὰ τοῦ πικροῦ βίου,
 οἶον βιῶναι σφῶ πρὸς ἀνθρώπων χρεῶν.
 ποίας γὰρ ἀστῶν ἤξετ' εἰς ὀμιλίας,
 1490 ποίας δ' ἐορτάς, ἐνθεν οὐ κεκλαυμένα
 πρὸς οἶκον ἴξεσθ' ἀντὶ τῆς θεωρίας;
 ἀλλ' ἠνίκ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἤκητ' ἀκμάς,
 τίς οὗτος ἔσται, τίς παραρρίψει, τέκνα,
 τοιαῦτ' ὄνειδη λαμβάνων, ἂ τοῖσί τε
 1495 γονεῦσιν ἔσται σφῶν θ' ὁμοῦ δηλήματα;
 τί γὰρ κακῶν ἄπεστι; τὸν πατέρα πατὴρ
 ὑμῶν ἐπεφνεν· τὴν τεκοῦσαν ἤροσεν,
 ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη, κακ τῶν ἴσων
 ἐκτήσαθ' ὑμᾶς, ὧν περ αὐτὸς ἐξέφυ.
 1500 τοιαῦτ' ὄνειδιεῖσθε. κἄτα τίς γαρμεῖ;
 οὐκ ἔστιν οὐδεὶς, ὦ τέκν', ἀλλὰ δηλαδὴ

V. 1477. ἢ σ' εἶχεν pr., ἣν εἶχεσ corr. m. ant. Scripsi ἧς σ' εἶχεν et πόθος pro πάλαι. V. 1480. ἴτ' a m. rec. V. 1481. ἐς Elmsl. pro ὡς. V. 1485. Pro πατὴρ possis ἀροτῆρ suspicari. V. 1491. ἴξεσθ' ab S. ἤξεσθ' pr. DUEBN. Secundum Wolfium supra εθ scripsit σ ead. m. pr., et m. rec. η mutavit in ε (si recte sustuli manifestum in eius adnotatione errorem). V. 1492. δεῖ pr., δ' ἢ rec. corrector. DUEBN. M. pr. η in δη fere in ε coaluit. WOLF. V. 1493. Conieci: τίς οὗτός ἐστιν, ὅς παρ. V. 1494. ἀ τοῖς ἐμοῖς manifesto errore cod. Correxi, ut potui. V. 1498. Pro ἐσπάρη malim ἐτεράφη, vel certe ἐκουπερ, quod suavit Meinckius. Ni gravius in his peccatum est.

- χέρσουσ Φθαρήναι καγάμουσ ὑμᾶσ χρεῶν.
 ὦ παῖ Μενοικέωσ, ἀλλ' ἐπεὶ μόνουσ πατῆρ
 τούτοιν λέλειψαι, νῶ γάρ, ὦ Φυτεύσαμεν,
 1505 ὀλώλαμεν δὺ ὄντε, μή σφε περιίδησ
 πτωχᾶσ ἀνάνδρουσ ἐκγενεῖσ ἀλωμένασ,
 μηδ' ἐξισώσησ τάσδε τοῖσ ἐμοῖσ κακοῖσ.
 ἀλλ' οἴκτισόν σφασ, ὦδε τηλικᾶσδ' ὄρῶν
 πάντων ἐρήμουσ, πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος.
 1510 ξύννευσου, ὦ γενναῖε, σῆ ψαύσασ χερσί.
 σφᾶν δ', ὦ τέκν', εἰ μὲν εἰχέτην ἤδη Φρένασ,
 πόλλ' ἂν παρήνου· νῦν δὲ τοῦτ' εὐχεσθέ μοι,
 οὔ καιρὸσ ἤ ζῆν, τοῦ βίου δὲ λῶνοσ
 ὑμᾶσ κυρῆσαι τοῦ Φυτεύσαντουσ πατρός.
 ΚΡΕΩΝ.
 1515 ἄλισ ἴν' ἐξήκεισ δακρύων· ἀλλ' ἴθι στέγησ ἔσω.
 ΟΙΔΙΠΟΥΣ.
 πειστέον, κεί μηδὲν ἠδύ.
 ΚΡΕΩΝ.
 πάντα γὰρ καιρῶ καλά.
 ΟΙΔΙΠΟΥΣ.
 οἶσθ' ἐφ' οἷσ οὖν εἶμι;
 ΚΡΕΩΝ.
 λέξεισ, καὶ τότε εἴσομαι κλύων
 ΟΙΔΙΠΟΥΣ.
 γῆσ μ' ὅπωσ πέμφεισ ἄποικον.
 ΚΡΕΩΝ.
 τοῦ θεοῦ μ' αἰτεῖσ δόσιν.
 ΟΙΔΙΠΟΥΣ.
 ἀλλὰ θεοῖσ γ' ἔχθιστουσ ἦκω.

V. 1504. ταῦταιν cod. V. 1505. περιίδησ pro παρίδησ incerta est Dawesii correctio. V. 1506. ἐγγενεῖσ, cum apostropho super v; ἐκγενεῖσ dubia coniectura reposuit Dindorfius. V. 1512. Vocabula εὐχεσθέ μοι, quippe sanissima, frustra tentantur. V. 1513. ἢ Meinekio pro αἰεῖ. V. 1517. εἶμι Brunckio pro εἶμι.

ΚΡΕΩΝ.

τοιγαροῦν τεύξει τάχα.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

Φῆς τὰδ' οὔν;

ΚΡΕΩΝ.

1520 ἄ μὴ Φρονῶ γὰρ οὐ Φιλῶ λέγειν μάτην.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

ἄπαγέ νῦν μ' ἐντεῦθεν ἤδη.

ΚΡΕΩΝ.

στεῖχέ νυν, τέκνων δ' ἀΦοῦ.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

μηδαμῶς ταύτας γ' ἔλη μου.

ΚΡΕΩΝ.

πάντα μὴ βούλου κρατεῖν
καὶ γὰρ ἀκράτησας οὐ σοι τῷ βίῳ ξυνέσπετο.

ΟΙΔΙΠΟΤΣ.

[ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι, λεύσσειτ', Οἰδίπους
(ὄδε,1525 ὅς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ἤδη καὶ κράτιστος ἦν
(ἀνὴρ,ὅστις οὐ ζήλω πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων,
εἰς ὅσον κλυδῶνα δεινῆς συμφορᾶς ἐλήλυθεν.ὥστε θνητὸν ὄντ' ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν
ἡμέραν ἐπισκοποῦντα μηδέν' ὀλβίζειν, πρὶν ἂν

1530 τέρμα τοῦ βίου περάσῃ μηδὲν ἀλγεινὸν παθῶν.]

V. 1519. Pro ἤκω malim οἰκῶ. V. 1521. ἄπαγε νῦν — στεῖχε νῦν.
V. 1524—1530 Sophocleus non esse arbitrator. V. 1526. Hartungius edidit: οὐ
τίς οὐ — ταῖς τύχαις ἐπέβλεπεν; V. 1528. ὄντα κείνην, ε ante κ inserto
ab S. Pro ἰδεῖν Nauckius suspicatur χρεῶν. V. 1529. μηδέν' ὀλβίζειν πρὶν
ἂν]. Quatuor vocabula, quae super versum scripta fuerant, erasa. In mg. ab S.
gr. πάντα προσδοκᾶν ἕως ἂν.

CORRIGENDA.

- Vss. 103, 112, 224, 308 Λάιος et Λάιον pro Λάιος et Λάιον.
— v. 779 μέθη pro μέθης. — v. 1174 χρείας; pro χρείας .
— v. 1260 άύσας pro άυσας.
-

ADNOTATIO.

V. 1. *πάλαι νέα*. VERG. A. III, 181 „*seque novo veterum deceptum errore locorum.*” Huiuscemodi oppositiones veteribus poetis sunt in deliciis. Noster in *Electr.* v. 757 *ἐν βραχεῖ χαλκῷ μέγιστον σῶμα*, in *O. C.* v. 620 *νέκυσ ψυχρὸς ποτ' αὐτῶν θερμὸν αἶμα πίεται*, et ita saepissime.

V. 2. *ἔδρα* de *ικετή* dictum, ut mox v. 13., *O. C.* 1163, 1166. *Θοάζετε* h. l. significare *καθίζετε* non *σπεύδετε* post accuratam Dindorfii de hoc loco disputationem in adnotatione ed. Oxon. dubium esse nequit. Pessime Hartungius de coniectura edidit, quod ne Graecum quidem est, *βοάσσετε*. Vss. 1—3 sententia: *ὦ ἄνδρες Θηβαῖοι, τί ἰκέτι μοι κάθησθε*. De supplicandi ratione apud Graecos qui diligenter exposuit Wunderus (in excursu I) immemor fuit loci Aeschylei, *Choeph.* 1035, quo peracta caede Orestes *ξὺν τῷδε βάλλω καὶ στέφει*, inquit, *προσιξομαι μεσόμφαλόν (θ') ἴδρυμα*, ubi *στέφος* dicitur *lana ramo circumvoluta s. vittis*, ut loquitur Verg. *Aen.* VII 237. Eleganter haec velamenta ab Aeschylo *Suppl.* 192 vocantur *ἀγάματ' αἰδοίου Διός*. Qui absque illis supplicat ab Euripide in *Oreste* v. 1383 dicitur *ἀφύλλους στόματος ἐξάπτων λιτάς*.

V. 4. *ῥέμει* — *παιάνων*. Dem. XVIII § 17 *παιάνων ἢ πόλις ἢν μεστή*. Codd. *ἐπαίνων*, quod hinc emendavit Cobetus.

V. 7. Cf. Aesch. *Pers.* 261: *παρὰν τε καὶ λόγους ἄλλων κλύων*. Pro *ἄλλων* nuper Meinekius in *Analectis Sophocleis* p. 219 acute coniecit *ἐμῶν*, collato *Trach.* v. 391: *μίμν' ὡς ἔδ' ἀνθρώκιν ἐμῶν ὑπ' ἀγγέλων, ἀλλ' αὐτόκλητος ἐκ δόμων πορεύεται*. Iure autem negat, qui loci ad tuendam vulgatam lectionem afferri

soleant, Eurip. Or. 531 et Xenoph. Cyrop. I 6. § 2, huc trahi posse. Non tamen ausus sum ἐμῶν in textum recipere, propterea quod vereor, ne pronomini versum inchoanti maior sit emphasis, quam loci sententia patitur. Si vulgata sana est, qua tamen de re et ego valde dubito, malim ἄλλων habere ἐπεξήγησιν praegressi ἀγγέλων, additam a poeta, ut augeretur vis oppositionis, quam interpretari cum aliis παρ' ἄλλων ἀγγελλόντων. ¹⁾ Verissime autem l. l. Meinekius monet ΑΜΩΝ (ἄμῶν) pro ΑΛΛΩΝ (ἄλλων) ideo verisimile non esse, quod Sophocles forma Dorica nusquam usus sit, nisi ubi vulgaris metro excludatur. Eadem observatio fortasse non valet de Aeschilo, apud quem fide Medicei editum est Eumen. v. 440 ἦσαι Φυλάσσων ἔστιαι ἀμῆς πέλας. Cf. Sept. v. 417. Formam autem Doricam perite idem M. reddidit Sophocli in Aiace v. 516 καὶ μητέρ' ΑΜΗΝ μοῖρα τὸν Φύσαντά τε καθεῖλε pro ΑΛΛΗ. Homerus, quem illo loco poetam imitatum esse iam non praeteriit Alexandrinus (cf. Schol.), Il. Z. v. 414 praeiverat dicendo: ἦτοι γὰρ πατέρ' ἄμῶν ἀπέκτανε δῖος Ἀχιλλεύς. Plurima autem Laurentiani codicis vitia ex unciali scriptura prognata aut feliciter iam correctata sunt a vv. dd. aut etiamnunc corrigi possunt. Pauca exempla afferam. Αἰ. v. 674 ΔΕΪΩΝ (δειῶν) in ΛΕΪΩΝ mutandum vidit Musgravius. Ib. v. 645 ΑΙΩΝ (αἰῶν) in ΔΙΩΝ (δῖων) Bergkiius. O. C. v. 1579 pro scriptura codicis ΕΛΥΤΕ ex apographo repositum est ΕΔΥΤΕ (Cf. var. lect. ad v. 101). ²⁾ Ib. v. 379. πρὸς λαμβάνει | κῆδος τε καινόν. E ΚΑΙΝΟΝ Elmsleius sollerter eruit ΚΑΙΝΟΝ = ΚΑΙΝΟΝ i. e. κλεινόν. Quam optimam emendationem iniuria spreuit Dindorfius non reputans καινόν dici non potuisse nisi de eo, qui mortua aut repudiata uxore aliam duxisset, quae res non cadit in Polynicem. ³⁾ Ibid. v. 1016 sq. ΕΞΗΡΠΙΑΜΕΝΟΙ pro ΕΞΕΙΡΠΑΜΕΝΟΙ certa esi Schmidtii correctio.

1) Vitii non immunis eadem vox mihi videtur ap. Aesch. Suppl. 636 ἄρη τον ἐρότοις θερίζοντα βροτιούς ἐν ἄλλοις. Magis certe poeticum puto ἐρότοις — ἐν αἰμίμοις sulcis — cruentis. Sqq. v. 643 sic constituerim: δῖον ἐπιδόμενοι πρᾶκτορ' ἐπίσκοπον δημοσολέμητον, ὃν τίς ἂν δόμος ἔχων ἐπ' ὀρόφων λαίνοιο; βροτός δ' ἐρίζει.

2) Plutarch. Phoc. XII: Τῶν δ' ἀτάκτων καὶ λαλῶν καὶ πονηρῶν διαθεδρασκόντων. Pro λαλῶν lege δειλῶν.

Ad idem genus errorum pertinet, quod vitium ego in hac fabula v. 173 sustuli scribendo ΚΑΤΤΑΚ (καυτᾶς) pro ΚΑΥΤΑΚ (κλυτᾶς). In Electr. v. 82 θέλεις | μείνωμεν αὐτοῦ κἀνακούσωμεν γέων certissime corrigendum κἀπακούσωμεν (i. e. καὶ ἐπικ.). Est autem literarum Ν et Π in unciali scriptura frequens confusio. Ex similitudine vero literarum Θ et Ο causam repeto, cur in Trach. 988 legatur ἐξήδης ὕσον pro ἐξήδησθ' ὕσον, quod quantocyus restituendum, 2) similiterque confusio literarum C et E peperisse videtur tempus praesens μνημονεύεις Philoct. 121, ubi necessarium est Futurum μνημονεύσεις. Finem huic adnotationi imponam corrigendo locum a multis frustra tentatum, O. C. 47 sq. ἀλλ' οὐδ' ἐμοί τοι τοῦξανιστάνκι πόλεως | δίχ' ἐστι θάρσος, πρὶν γ' ἂν ἐνδείξω τί δρῶ. In ΤΙΔΡΩ latere puto ΠΑΡΩ i. e. παρών. Sensus: prius quam praesens civibus rem indicavero. Participium παρών eodem modo quasi-pleonastico additur v. c. in Aiace v. 1131 et 1156, Trachin. 422, respondens formulae vernaculae in person.

V. 8 ut spurium e textu eliminavit Wunderus. Male. Cf. tum Nauckii tum Dindorfii ad h. v. annotationes. Prodit autem hic versus statim ab initio illam vanitatem, quae inhaerens optimi ceteroquin regis moribus, pro parte saltem excusat fati in eum crudelitatem. Misericordiam potius spirare quam vanitatem Nauckius, opinor, non dixisset, si verius iudicasset de Oedipi persona, cuius gravissimum vitium τὸ μεῖζον ἢ κατ' ἀνθρώπων φρονεῖν prorsus praetervidit. Ceteris vero argumentis, quae pro huius versus γνησιότητι pugnant, hoc accedit quod, si eum retinemus, maior est Oedipi orationis concinnitas: ita enim versuum numeri, quibus singulae sententiae

1) Contrario errore apud Eurip. in H. F. v. 541 Λυκός οἱ' ὁ κλεινός γῆς ἄναξ δὲώλοσε scribitur pro καινός, quod poetae reddas, cl. v. 567. Ineptum enim est κλεινός in Megarae oratione de viro, quem non modo oderat sed etiam contemnebat. Ib. v. 780 pro κλεινόν ἄρμα cum Nauckio malim τὸ κλεινόν ἄρμα.

2) Eadem confusio pessumdedit Eur. Med. v. 739, ubi editur κάσικηρκεύμασε τὰχ' ἂν πίθοιο, ut violenter correctum est pro κἀπικηρκεύματα οὐκ ἂν πίθοιο. At in ΠΙΘΟΙΟ latet ΠΡΟΟΙΟ, quare corrigas κἀπικηρκεύματα οὐκ ἂν πρόοιο. Sensus enim: amicus fias inimicis meis, nec eorum per praecones sollicitationes neglegas.

inclusae sunt, hoc schema referunt: 3 + 2 + 3 + 2 + 3 = 13.
Post καθίστατε v. 10 in declamando brevis fiat pausa.

V. 11. στέρξαντες. Verbum στέργειν fere significat ἀρμότ-
τεσθαι τῇ προσῶχί τύχῃ, i. e. accommodare se ad ea, quae
mutari nequeunt et hinc aequo et placido animo ferre. Cf. O.
C. 519, Trach. 991 et O. C. v. 7. Itaque huius loci sensus esse
videtur haec: quomodo affecti (πᾶς δεικνήμενοι) s. quo animo sedetis,
perculsi timore an tranquilli? Et sic fere Elmsleius, qui fortasse
vertendum ait: metune perculsi an spem salutis habentes? Dindor-
fius nixus loco O. C. 1091 sqq. στέρξαντες non diversum esse
ait ab ἰμείροντες v. 59. At obstat, ni fallor, usus Aoristi. Ita
enim poeta scripsisset στέργοντες.

Ib. θέλοντος ἄν. Mente suppleatur: εἰ δυναίμην.

V. 16. βωμοῖσι τοῖς σοῖς. Frustra Nauckius, quem fortasse
decepit Aeschyli locus Suppl. 365, coniecit δόμοισι. 1) Recte enim
schol. ὡς γὰρ ἐπὶ θεῶν βωμοὺς πάρεσιον ἐπὶ τοὺς πρὸ τῶν βασιλείων
ἰδρυμένους, neque huiusmodi ἱκετεῖα sine ara cogitari potest.
Infra v. 142 per βάθρων intellige arae gradus, in quibus sup-
plices depositis velamentis consederant.

V. 16, sqq. Vulgata e codice scriptura gravissimis dubiis
obnoxia est. Nam primo si ipsa verba per se spectantur,
male membro generali atque indefinito οἱ — σθένοντες opponitur
membrum definitum substantivo ἱερεῖς (ἱερέης est Brunkii cor-
rectio), secundo post ἐρῶ μὲν Ζηρός, ubi exspectaveris οἱ δ'
ἄλλων θεῶν, sequitur οἱ δ' ἐπ' ἠθέων λεκτοί, tertio suspecta est
illa tmesis adiectivi ἐπίλεκτος, quod ipsum adiectivum pro
λεκτός in tragicorum scriptis frustra quaeritur. Accedit quod
de hac quidem lectione codicis non satis constat Duebnerum
inter et Gustavum Wolfium, qui οἱ δὲ ἠθέων, erasa litera
post δε a m. pr., legi testatur. Sed etiam gravior diffi-
cultas nascitur extrinsecus: nam haud intellegitur, quomodo
Iovis sacerdos v. 31 longaevos illos sacerdotes una cum
infantibus et adolescentulis (sic enim explicantur v. 16 sq.)
uno nomine παῖδες complecti potuerit: θεοῖσι μὲν νυν οὐκ ἰστούμενόν
σ' ἐρῶ οὐδ' οἱ δὲ παῖδες ἐξόμεθ' ἐφέστιοι. Sensit eam difficul-
tatem Meinekius eamque tolli posse arbitratur scribendo πάντες,

1) Aesch. Eumen. 509 ne quis, cl. v. 530, coniciat βωμός (pro δόμος)
δικας, moneo puris illa carmina constare trochaeis.

quod, me iudice, in hac quidem sententia admodum langueret, neque sic tolluntur ceterae, quas modo enumeravi, difficultates. Praeterea illud *παῖδες* aliquod certe praesidium habet in v. 58 ἃ *παῖδες* *αἰκτροί*, v. 143 ἀλλ' ὡς *τάχιστα*, *παῖδες*, *ὑμεῖς* et v. 147 ἃ *παῖδες* *ιστάμεσθα*. Licet enim concedam hasce appellationes non per se satis definire aetatem eorum qui compellantur, mirum tamen tam crebro illas iterari, dum nusquam praeterquam dubio illo loco, de quo agimus, senum neque sacerdotum fiat mentio, quos tamen honoris certe causa a rege speciali nomine compellendos fuisse credideris.

Non ergo, se me audias, interfuerunt huic *ἰσταί* senes praeter ipsum Jovis sacerdotem, quo duce supplices regis opem implorant, quemque rex, ut par erat, seorsim compellavit σὺ ὃ' ἃ *γεραῖέ κτε.*, postquam prius ipsos supplices allocutus est. Ad amussim his respondent v. 31 sq. ἐγὼ οὐδ' οἶδ' *παῖδες*. Quae sensisse videtur Nauckius (cuius tamen rationes ignoro) locum, de quo agimus, sic corrigens, ut edidi. Ipse suspicabar: *βαρεῖς ἱερεῖς ἐγὼ εἶμι Ζηνὸς κτε.* Cf. Phil. 585. Rectissime autem N. contendit vocabula οἶδε σὺν γήρῃ *βαρεῖς*, more tragicis satis familiari, spectare solum Jovis sacerdotem.

Iam alia oritur quaestio. Necessarione *infantes* supplicibus interfuisse cogitandi sunt? Pendet ea quaestio ab interpretatione vocabulorum *οἱ μὲν οὐδέπω μακρὰν πτέσθαι σθένοντες*, quae de infantibus accipi *posse* sponte apparet. Au vero *debent*? Debent, si constat tragicos vocabulo *νεοσσός*, (*νεοσσοί* enim sunt *οἱ οὐδέπω μακρὰν πτέσθαι σθένοντες*, ut recte iam olim observavit Musgravius) usos esse *de solis infantibus*. At dicitur *etiam de adultis*, ut apparet ex Aeschyli Choephoris v. 256 (cf. 501), ubi Orestes se et Electram, adultos ambos, τοῦ αἰκτροῦ χάρην ita vocat. Hinc forsitan non absurdum fuerit suspicari vocabulis *οἱ μὲν — σθένοντες* non intelligendos esse infantes sed adolescentulos, qui deinde vocantur ἤθεσι et mox *παῖδες*, quos misericordiae excitandae gratia sacerdos cum pullis comparaverit, quippe qui alieno auxilio ad dirigendum vitae cursum nondum tuto possint carere. Comparare possis vernaculi sermonis formulam *noy niet op eigen wicken kunnen drijven*, quae respondet Latinae *natare sine cortice*. Qua interpretatione hoc lucraremur, ut demito ornatu poetico haec esset prioris membri sententia: *οἱ μὲν νεοί, οἱ δὲ γέροντες*,

cui chiasmice subiungeretur alterum membrum, quo illud explicaretur: ἐγὼ ἱερεὺς Ζηνός, εἶδε τ' ἠθέαν λεκτοί.

V. 17. σὺν γήρῃ βαρεῖς i. e. *graves annis*, ut loquitur Horat. Sat. I, 1, v. 4. Βαρύς sensu passivo = βαρυνόμενος, ut infra v. 673.

V. 19. λεκτοί, ut videtur, ἀριστίδην.

V. 20. θακεῖ. Hoc verbum unde θάκημα et θάκησις, cum primitivo θάσσειν frequenter a tragicis usurpatur pro καθίζειν. Substantivum θᾶκος in Atticorum dialectu respondet Ionicae formae θᾶκος, ex Homero et Herodoto notissimae. Tragicis non nisi illa forma in usu fuit; Aeschilo in Prom. 280 en 833, illic e codice Mediceo, hic e Brunckii coniectura, θᾶκος redditum est pro θᾶκος.

V. 21. Mirum est m. pr. cod. Laur. habere μαντείας πόδω; nam saepissime quidem illius libri scriba τ finale vocabuli praecedentis praefigit vocabulo sequenti, aut inversa ratione τ initiale iungit ultimae literae vocis praegressae; sed id facere non solet, nisi ubi altera litera est τ, ut ambae literae στ uno ductu scribantur. Sic v. 142 ὦ στάχιστα, v. 134 προ στοῦ θανόντος, v. 236 ὅστις ἔστι, v. 281 βασιλέωστ δλωλότος, v. 294 δείματστ ἔχει, v. 446 τυθείστ ἄν, alia. Non tamen idcirco veram esse puto Kiehlīi suspicionem μαντείας πόδω, qua si opus esset, simul corrigendum foret ἐπ' Ἴσμηνῶ. Vulgatam lectionem iam bene explicavit Scholiasta, quem secuti sunt recentiorum plerique interpretum.

V. 23. σαλεύει. Moschopulus: σαλεύειν κυρίως ἐπὶ νηὸς λέγεται, ὅταν ἐπ' ἀγκύρας κινήται καὶ ἀσταθῆς (ins. ἦ) ὑπὸ τῶν κυμάτων ταραττουένη. Schol. ad h. l. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν χειμαζομένων νεῶν. Est autem huius verbi usus apud tragicos fere metaphoricus. Cf. Eur. Rhes. 248, Soph. El. 1074, Ter. fr. VII. 10 Aesch., Prom. 1083 χθὼν σεσάλευται = σέσεισται. Infra v. 695 hoc verbum Sophocli reddidimus e Dobraei coniectura. Compositum ἀποσαλεύειν sign. *iacitari in salo* = μετεωρίζεσθαι ἐν τῷ πελάγει. Cf. Thuc. I, 137, VIII, 16, Demosth. p. 1213.

V. 24. βυθῶν. Recens Schol. ap. Brunckium ἀπὸ τοῦ σάλου βυθῶν κτέ. Si haec est vera loci interpretatio, quam sequuntur, ni fallor, omnes, ipsi *fundo marino* a poeta tribuitur fluctuum agitatio, mare *funditus* agitante procella. Cf. Antig. v. 586

sqq.: ὅμοιον ὥστε ποντίαις οἴδμα δυσπνόοις ὅταν Θρήσσαισιν ἔρεβος ὕφαλον ἐπιδράμη πνοαῖς, κυλίνδει βυσσόθεν κελαϊνὰν θῖνα καὶ δυσάνεμον. Neque, licet singulari numero βυβός dici soleat (cf. Ai. 1087, Phil. 783, O. C. 500, fragm. ap. Plut Mor p. 17 c., Prom. 430, Cho. 500, Suppl. 403, Fr. Inc. 168), pluralis numerus illi interpretationi obstat. Cf. trag. adesp. fr. 83, 4, quod colorem habet omnino Sophocleum: καὶ με συμΦ:ρῶς ἀεὶ βαθεῖα κῆλις ἐκ βυβῶν ἀναττρέφει. At vel sic tamen de huius explicationis veritate subdubito non tam propter Genetivorum, quorum alter ab altero pendeat, concervationem (neque enim illud plane est insolitum) quam propter nimiam huius compositionis obscuritatem. Quid autem, si βυβῶν fuerit participium verbi βυβῶν, quod *mergi* significet = ἐς βυβὸν πεσεῖν, cf. Ai. 1082? Ita demum in h. l. quadraret elegans Brunckii versio Latina: *nec potest amplius mersum aestu sanguineo extollere caput*. Frustra autem viri egregii adnotationes ad h. l. consului. In antiquiorum quidem scriptis, quae hodie supersunt, verbum βυβῶν non legitur, sed reperitur apud Nicandrum in Theriac. v. 596, et notum est verbum factitivum βυβίζειν (Cf. ἀριστᾶν — ἀριστιζειν). Ceterum huius loci metaphoram egregie illustrant pulcherrima verba Aeschylī Sept. 795 de Thebis servatis ab hostibus: πόλις δ' ἐν εὐδίᾳ τε καὶ κλυθωνίου | πολλαῖσι πληγαῖς ἄντλον οὐκ ἐδέξατο. Comparatur igitur civitas, ut saepissime, navi cum procella conflictanti, neque cum Schneidewino de diluvio cogitandum esse videtur.

V. 25 sqq. Agrorum et animalium sterilitas ab Aeschylō in Eumenidibus tribuitur viro, quod iratae Dirae terrae instillent. Cf. v. 478 sq. et 800 sqq. Hinc placatae a Minerva ipsae canunt v. 938 sqq: Δειδροπήμων ἐὲ μὴ πνέει βλάβα, — Φλογμός τ' ἄμικτοσσηγῆς Φυτῶν τὸ μὴ περᾶν ἔρον τόπων μὴδ' ἄκαρπος αἰανῆς ἐφερπέτω νόσος, μῆλ' αὖ τ' εὐθενούντα γὰρ ξὺν διπλοῖσιν ἐμβρύοις τρέφοι χρόνῳ τεταχμένῳ κτέ. Cf. Suppl. 674—692.

V. 27. ἐν δὲ adverbialiter = πρὸς δὲ τούτοις. Cf. Dindorf. ad. v. 181. Aptē comparaveris formulas πρὸς δὲ, μετὰ δὲ et ἐπὶ δὲ, Herodoti lectoribus notissimas.

In Antig. v. 420 et Electr. 713 ambigua quaestio est, sitne de tmesi an de hoc usu adverbiascenti cogitandum.

V. 27. πυρφόρος vocatur h. l. *Pestis* (= πυρετοφόρος), O. C.

55 *Prometheus*, Phil. 1198 *Jupiter* (ἀστεροπητής), Eur. Suppl. 260 *Ceres*; infra denique (206) πυρφόροι αἴγλαι i. e. *faces tri-*
buuntur Dianae.

V. 28. σκήψας: *ceu fulmen.* Cf. Aesch. Pers. 717 λοιμοῦ τις ἦλθε σκηπτός et Herod. I. 105 τοῖσι τούτων ἐκγόνοισι ἐνέσκηψε ὁ θεὸς θήλεαν νοῦστον. Alii iam attulerunt Thuc II, 47. Praeterea cf. idem ib. c. 49. Verbo *incumbere* simili vi de morbis utuntur poetae Latini. Vide Peerlkampium ad Hor. Carm. I. 3, 31. — ἐλαύνει *verat, agitat.* Cf. Ai. 275, 504, 756, Trach. 1047, Plat. Phaedr. 240 d.

V. 30. πλουτίζεται. Poetae iniuriam facit opinio eorum, qui h. l. alluisse eum putant ad Πλούτων, licet concedam tragicos interdum plus iusto huiuscemodi verborum lusibus indulsisse. Sed ab hoc certe loco ea ψυχρότης est alienissima.

V. 32. ἐφέσταισι proprie = ἐπιβήμοισι. Cf. Trach. 205. Solemni usu vox usurpatur de *supplicibus.* Cf. Aesch. Eum. 547, 639, Suppl. 360. Eodem sensu mox 41 πρόστροποι, ubi nihil opus est admittamus Scholiastae coniecturam: ἴσως δὲ τοῦτ' εἶπὼν ὁ ὑποκριτὴς προσπίπτει εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἄρχοντος.

V. 34. δαιμόνων ξυλλαλαγῶς. Recte scholiasta intellexit δαιμόνων esse Genet. obiectivum interpretans ἐν ταῖς πρὸς τὸ θεῖον κοινωνίαις καὶ ὁμιλίαις. Similiter infra v. 960 explicandum νόστου ξυλλαλαγῆ, quod non satis accurate Brunckius vertit *morbi interventu.* Comparari debet locutio νόσῳ (κακίῃς, συμφοραῖς, sim.) συνεῖναι. Συλλαλλάττειν enim est συνεῖναι, ὁμιλεῖν. Cf. infra v. 1130, Eur. Her. 4, Dem. XXIV. p. 192.

V. 35. Si lectio sana, ἐξέλυσας h. l. valet κατέλυσας, ἔπαυσας. Cf. Trach. 656. Ceterum haud sciam, an poeta scribendo σκληρῶς αἰδοῦ, δασμὸν ἢ (pro εἶ) παρείχομεν, vulgarem verbi usum sequi maluerit.

V. 37. Quod editur καὶ ταῦθ' ὑπ' ἡμῶν permirum est nemini superiorum interpretum fecisse negotium. Etenim, quid, quaeso, Thebani Oedipum de aenigmate docere potuissent? Qui si ipsi πλέον τι scivissent, non opus iis fuisset, ut opinor, Oedipo. Contra sana ratio postulat, ut deorum ope Oedipus dicatur griphum solvisse, licet nihil ipse comperisset ad aenigma explicandum. Cf. v. 396. Hinc erat, quum corrigendum suspicarer καὶ ταῦτά γ' ἡμῶν κτέ., ut ἡμῶν penderet a πλέον. Sed

retinuit me observatio post formulam καὶ ταῦτα (*idque*) nusquam addi particulam γε. ¹⁾ Videndum igitur an ab omni parte satisfaciatur quod etiam mihi venit in mentem: καὶ ταῦτα Θηβῶν οὐδὲν ἐξειδάς πλέον κτέ. Ad verba ἐξειδάς — ἐκδιδαχθεὶς cf. Trach. 581 μήτ' ἐπισταίμεν ἐγὼ μήτ' ἐμαύθουμι, Eur. Phoen. 33 γνούς — ἢ μαθάν, Demosth. pro Phormione § 1.

V. 38. προσθήκη θεοῦ· ἐπικουρία. Schol. Recte; nam προστίθεσθαι τινι est: adiungere se partibus alicuius. Cf. O. C. v. 1332 οἷς ἐν σὺ προσθῆ, τοῖσδ' ἔφασκ' εἶναι κράτος.

V. 41. Cf. O. C. 1327.

V. 42. ἀλλήν i. e. ἀποτροπήν τοῦ κηκοῦ.

V. 44. τὰς συμφορὰς = τὰς ἀποβάσεις. Cf. Thuc. I. 140 ibique schol., quem locum iam comparavit Musgravius, et ζέσας est vigentes (*successu florentes*), ut infra v. 483. Locus igitur sanissimus, neque ulla causa erat, cur Hartungius rescriberet ἴσας — τοῖς βουλευόμεσιν, quae praeterea inepta sententia est, siquidem stultis non minus quam prudentibus eventus consiliis respondere dici recte possunt, quia mala consilia malos, bona bonos eventus habere solent.

V. 48. προθυμίας. Mireris Wunderi et Bergkii iudicium prae optima codicis scriptura arripientium varianam lectionem γε. προμηθίας ex apographo Flor. Γ. Utriusque vocabuli constans est in libris MSS. confusio. In O. C. 1043 ὄχινο τῆς προμηθίας nescio an aptius sit τῆς προθυμίας.

V. 49. μεμνήμεθα. Optativus requiritur; est enim sententia εὐχτική, non προτροπική. De forma Attica, quam restituui, vide Elmsleium ad Heracl. v. 283.

V. 50. σταύτες τ' ἐς ὄρθον. In cod. omissum τ'. Procul dubio ἐς natum est dittographia, et inde factum, ut genuina vocula exciderit. Nec tamen mihi quidem placet Blaydesii coniectura κατ' ὄρθον. Melius ad sententiam M. Schmidtus in Philologo a 1861 p. 410 proposuit σταθέντες ὄρθοι. Et ὄρθοι verum videtur, sed quin iam Genetivus ἀρχῆς pendeat a verbo μεμνήμεθα,

1) Suae natura haec formula admitti nequit in locis, qualis est Aesch. Eumen. 115 sq., ubi hucusque sine suspitione scribitur: 'Ο δ' ἐξαλίξας οἴχεται νεβροῦ δίκην, καὶ ταῦτα κοίφως ἐλ μίσση ἀρκιστάτων ἄροισεν. Ni forte versiculus excidit post ἀρκιστάτων, pro ταῦτα correxerim κάρτια, quod vocabulum Aeschylō esse in deliciis nemo ignorat.

durius ex eodem suspensa sunt nuda participia. Quare praetulerim *μεμνήμεθα*, ὡς σπάντες ὄρθοί i. e. *ita regni tui recordemur, ut qui primum erecti deinde ceciderimus.*

V. 52. ἔρριθι. Nota formula *δέχεσθαι τὸν ἔρριν* (δαίμον) i. e. *accipere omen*, interpretamento oblitterata est ap. Aesch. Ag. 1623, ubi Aegistho dicenti: Ἄλλὰ μὴν καὶ γὰρ πρόκαπος οὐκ ἀναίνομαι θανεῖν chorus ferociter succlamat: *δεχομένοις λέγεις θανεῖν σε τὴν τύχην καρπούμεθα.* Expulso manifesto interpretamento, poetae reddatur *δεχομένοις λέγεις τὸν ἔρριν τὴν τύχην καρπούμεθα.*

V. 54. Schol. τὸ πᾶν τοῦ κινδύνου εἰ σε Φθάνει κτῆ. Corrige *εἰς σὲ Φέρει*, i. e. *te spectat.*

V. 56. οὔτε πύργος οὔτε κῆρ. Cf. Ant. 913 οὐ πύργος οὐ νᾶες ἐκφύγοιεν.

V. 57. ἔρημος — ἔσω. Similis est abundantia in verbis Aeschyli Pers. 293 *ἀνακτρον τάξιν ἡρήμου θανάου*, ubi *ἀνακτρον* per prolepsin additur. Uno vocabulo poeta O. C. 917 dixit (πόλι) *κένυτρον*. Cf. Aesch. Pers. 118 et 716.

V. 62. ἄλγος omisum esse in Laurentiano testatur G. Wolfius, quod permirum est Duebnerum, qua est oculorum acie et in his rebus peritia, fugere potuisse. Agnoscit autem hanc vocem Teles ap. Stob. Flor. 95. 21, qui notabili varietate pro tribus vs. 62—64 exhibet duos hosce: *Τὸ μὲν γὰρ ὁμῶν ἄλγος εἰς ἔν ἔρχεται, ἐγὼ δ' ἑμαυτὸν καὶ πόλι καὶ σὲ στένω*, quae scriptura placebat Nauckio, cui lubens concedo nimium fere languere ista *μόνον καθ' αὐτὸν κοῦδέν' ἄλλον*, neque minus *εἰς ἔν ἔρχεται* (cl. v. 519) recte dictum videri. Habet tamen illa formula *ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ* pro *ἐγὼ* colorem ita Sophocleum, ut interpolatoris ea esse credere nequeam. Quis ignorat Sophocleum illud ex *Antigona ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλαι τέθηκε?* Cf. mox v. 95, O. C. 1207 et El. 775. Fortasse igitur Teletem memoria lapsum esse existimare satius est.

V. 65. ὕπνω εὐδόντα. Similia congesserunt interpretes, quae vide apud ipsos. Hinc Badhami coniecturam *ἐνδόντα* vocavi in var. lect. *vix necessariam*. Est tamen ita lenis et elegans, ut fortasse acu rem tetigisse dicendus sit.

V. 67. ὀδοὺς Φροντίδος. Eadem metaphora utitur Eurip. Or. 632 *διπλῆς μερίμνης διπτύχους ἰὼν ὀδοὺς*, Hec. 744 *σῶν ὀδὸν βουλευμάτων*, Herodot. III, 157 et VII 234 *τὰς διεξόδοις*

τῶν βουλευμάτων. Cf. Hippol. 290. Non sine parodia, ut videtur, Comicus Nub. 75 νῦν οὖν ἔλην τὴν νύκτα Φροντίζων ὁδοῦ | μίαν εὖρον ἀτραπὸν δαιμονίως ὑπεφυᾶ. Paulo aliter infra v. 311 εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδόν. Similiter Eur. Phoen. 918 ἄκουε δὴ νυν θεσφάτων ἐμῶν ὁδόν et Arist. Pac. 733 ἡμεῖς δ' αὖ τοῖσι θεαταῖς | ἦν ἔχομεν ὁδὸν λόγων εἴπωμεν. — πλάνοις i. e. πλανώμενον. Cf. Schol.

V. 68. σκοπῶν ἤϊρισκον. Cf. infra v. 286 σκοπῶν — ἐκμάθοι. Similiter O. C. 252 ἴδοις ἄν ἀθρῶν, ubi lacuna fortasse explenda ad hoc exemplum: οὐ γὰρ ἴδοις ἄν ἀθρῶν βροτῶν (οὐτιν' ἄν), ὅστις ἄν, εἰ θεὸς ἄγοι, Φυγεῖν δύναίτο. Prono certe errore librarii oculi ab οὐτιν' ἄν ad ὅστις ἄν aberrare potuerunt.

V. 71. ἔπεμψα. Verbum πέμπειν in στέλλειν, cuius interpretamentum est, mutetur Eur. Iph. A. 100, cl. 119 et 396

V. 72. τήνδε βυτοίμην. Cod. δ' ἐρυσάμην, unde vulgo τήνδε βυτοίμην. Primus Linwoodius Futurum βυτοίμην requiri intellexit, recepitque eam lectionem Nauckius et Dindorfius in Teubneriana. Sed ne sic quidem locus persanatus est; nam spondaeus est in sede quarta senarii. In anapaesticis quidem et melicis tragicos hanc sumsisse libertatem, ut brevem vocalem ante litteram ρ non producerent, satis constat, sed in senariis eos eandem admisisse praeter hunc locum hodie nec vola est nec vestigium. 1) Unicum exemplum olim afferebatur Aesch. Prom. 235, sed dudum ibi e Mediceo restitutum est ἐξελυτάμην βροτοῦ τοῦ μὴ διαρρησθέντα εἰς Αἴδου μολεῖν. In quibusdam apographis haec lectio abiit in ἐξερυσάμην, quae scriptura pravae coniecturae quam corruptelae similior est. Idem h. l. Sophocli accidisse suspicor, ut quod ipse dederit λυτοίμην, a sciolo in βυτοίμην mutatum sit. Ita sensus erit: *quo pacto hanc urbem redimerem s. liberarem a malis*. Cf. Aesch. Suppl. 1051. ὅσπερ ἰὼ πημονᾶς | ἐλύσατ' εὖ χειρὶ παιωνίᾳ κατασχεθῶν.

V. 74. λυπεῖ τί πράσσει. In his solus, ut videtur, interpretum sed iniuria haesit Bergkii, λύπη τι θράσσει suspi-

1) Non hac sola de causa improbanda ratio, qua Keckius rescripsit in editione sua conclamatum Aeschyli locum in Agamemnone v. 534. σπαρνάς τε ἀρήξειε καὶ κακοστρώτους κτε., Musis iratis corrigens σπαρνάς τε ἀρήξειε. Loci tamen sententiam bene assecutus est, quo magis miror eum non coniecisse: σπαρνάς τε βρύξειε κτε. (a verbo βρίζω).

cans. Recte Dindorfius confert *Æi.* 794 ὥστε μ' ᾠδίνειν τί Φῆς, nec tamen satis recte vertit: *angit cogitantem, quid faciat*. Potius πράττειν vi intransitiva accipiendum esse suadet loci sententia, et vertendum *quid agat*, i. e. *angit me metus, ne quid forte ei acciderit*. In sqq. non poteram non amplecti Porsoni coniecturam πέρῃ mutantis in περῃ, deleto vs. sequent, qui misere languet. Cf. Suid. in v. τοῦ καθήκοντος. Nempe περῃ significat εἰς πέρας ἦναι, quo sensu hoc verbo S. utitur infra v. 674 βάρῃ δ' ἔτῃν θυμοῦ περάσῃς. Bergkiius coniecit: τοῦ γὰρ εἰκότος πέρῃ [ἄπεσθ', ἔτῃν δὲ πάλιν ἴκητ', ἐγὼ κακῶς κτέ; quam suspicionem nemo sanus illi prætulerit.

V. 80. τὰς pro τῶ coniecit Marklandus, recte refutatus a Porsono, qui comparat Aesch. Sept. 478 et Choeph. 136.

V. 81. λαμπρὸς — ὄμματι i. e. Φαῖδρὸς λάμπουσι προσώπῃ, ut ait comicus Eq. 550. Cf. O. C. 318.

V. 82. ἡδύς h. l. = ἡδόμενος. Supra inversa ratione ἰσοῦμενον pro ἴσον. Trach. 860 ἀηδὴς καὶ συναφουμένη.

V. 83. πολυστεΦῆς — δάφνης i. e. πολλῇ τῇ δάφνῃ ἐστεφανωμένος, quippe θεωρός. Cf. Eur. Hipp. 860, Ar. Plut. 20.

V. 84. τάχ' εἰσόμestha. Cf. Aiac. 631 τάχ' εἰσόμestha μαντέων ὑπέρτερον. — σύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν. Pedestri oratione dixeris: εἰς ἐπήκουσεν γὰρ ἐλήλυθεν s. ἔστηκεν.

V. 86. Φήμην Φέρων. Heimsoethius in egregio libro: *Kritische Studien zu den Griechischen Tragikern* I. p. 207 e cod. Mon. 500 profert memorabilem sane varietatem Φέρων Φάτιν, quam collata glossa Hesychiana Φάτις· Φήμη genuinam esse perperam iudicat. Prorsus enim nihil est in vulgata scriptura, quo vel levissime offendamur, siquidem vocabulo Φήμη et Φάτις promiscue poeta usurpat (illud undecies hoc, undevicies apud eum repperi), itaque temerarium arbitror levissimi libri lectionem gravissimae optimi codicis auctoritati antepone. Redemit autem vir acutus hoc et similia σφάλματα egregiis emendationibus, in quibus non pessima est, qua luculenter correxit vs. sequent, rescribendum docens δύσθρα, quod ipsum legisse Scholiastam apparet e scholio ad h. l.: ἔ δὲ νῦς· λέγω γὰρ πάντα ἂν εὐτυχεῖν τὴν πόλιν, εἰ καὶ τὰ δύσθημα τύχῃ κατ' ὄρθον ἐξεληθόντα. Quid enim aliud, quaeso, δύσθηρα significat quam δύσθημα? Vitium ut longe pleraque in Sophocle, est Suida, Zonara et Stobaeo (Floril. 108: 54) antiquius. Suidas et Zonaras in v. δύσθηρα

habent ἐξιόντα pro ἐξελλόντα. 1) In interpungendo h. l. secutus sum Schneidewinum et Bergkium. Vulgo perperam virgula ponitur post δύοσφορ'.

V. 89. οὔτε — προδείσας i. e. οὔτε γὰρ θαρρῶ οὔτε δέδοικα.

V. 91. πλησιαζόντων h. l. = πλήτιον ζυτων. Sic ἰσάζειν, νεάζειν, ἡσυχάζειν, μετριάζειν, συσκιάζειν, σκυθραπάζειν, πλεονάζειν Gr. ponuntur pro ἴσου, νεύ, ἡσυχον, μέτριον, σύσκιον, πλέονα εἶναι.

V. 93. ἐς πάντας i. e. apud omnes. Cf. Eur. Hipp. 986, cl. 989. Hinc corrige Eur. Suppl. 1066: ἢ θύγατερ, οὐ μὴ μῦθον ἐπὶ πολλοὺς ἐρεῖς; L. ἐς. Mox pro Φέριω frustra Blaydesius coniecit τρέφω, ναῖν Φέρειν πένθος, λυπήν, ἄλγος, similia, optime dicuntur. Cf. Eur. Alc. 337, Iph. T. 688, ib. 97b. Melius fortasse, suadente lege rhetorica, illud verbum nostro reddas in Antig. 1089 sq. καὶ γυνὴ τρέφειν τὴν γλῶσσαν ἡσυχαιτέρω τὸν νοῦν τ' ἀμείνω τῶν Φρενῶν ἔν νῦν Φέρει, ubi paullo melius, ni fallor, scriberetur τρέφει.

V. 100 sq. Φόνρ Φόνου — λύουτας. i. e. caedem caede redimentes. Eurip. Or. 510 Φόνρ Φόνου λύσει. Cf. ib. 597. Verbo medio in eadem re usus est Aeschylus Choeph. 803 τῶν πάλαι πεπραγμένων λύσασθ' αἵμα προσφάτοις δίκαις. Ib. 48 τί γὰρ λύτρον πεισούτος αἵματος πέδω; Cf. ib. 309 et 400 sqq. — Eur. I. T. 1223 Φόνρ Φόνου ἐκνίψω, H. F. 40 ἕς Φόνρ σβέσση Φόνου, metaphora sumta non ab igni, sed ab aqua. Cf. Aesch. Ag. 957 ἔστιν θάλασσα, τίς δέ νιν κατασβέσει;

Creon autem his versibus ipsa oraculi verba referre videtur, quare non opus fuerit Brunckii coniectura pro τὸδ' requirentis τήνδ'. Nec persuasit mihi Meinekius nuper in *Analectis Sophocleis* p. 221 eam suspicionem commendans.

1) Eadem medicina adhibita, sanus exhibit locus Aeschyleus, qui nunc corruptus legitur Suppl. 513, ubi Argivorum regi vituperanti chorum εὐφημον εἴη τοῦπος εὐφημομένη hic respondet: οὔτοι τι θαῦμα θνητοφρεῖν γόβω φρενός. Aliquanto enim magis ad rem erit, ut opinor, θνητοφροεῖν i. e. θνητοφρεῖν. Similis literarum OP in PO transpositio locum habuisse videtur Eur. Ion. 18 sq. κάκτιθῆσιν ὡς θνητοῦμενον κοίλης ἐν ἀντίπηγος εὐτρόχῳ κύκλω, ubi quid sit εὐτρόχῳ nemo facile dixerit. Unice aptum videtur εὐτόρῳ κύκλω. Cf. v. 40 et 1391. Simile quid accidisse videtur ibid v. 1117 sq.: τὸ μὴ δίκαιον τῆς δίκης ἡσοώμενον ἐξεύρεν ὁ θεός. ETEΥΞΕΝ (nam sic scribendum) in EΞEYΠEN abiisse vides.

V. 105. ἀκούων — ἐσεῖδον. Eur. Hel. 117 εἶδες σὺ τὴν
 δύστηνον ἢ κλύων λέγεις. Ad ἐξεῖδ' ἀκούων cf. O. C. 1171. —
 γ' ἐγώ. Hartungii inventum probat Dindorfius bene observans
 „recte addi pronomen, ut disertius quam verbo solo signifi-
 „cetur, quam longe O. ab omne vel originis suae vel faci-
 „noris a se commissi culpa absit.”

Vulgata lectio γέ πω, licet de Laio dudum mortuo ridicula
 sit, defensorem tamen nacta est Nauckium, qui afferens Agam.
 296, Med. 365, Electr. Soph. 403, οὔπω dictum esse pro οὐδαμῶς
 perhibet. Frustra, si quid iudico; nam in illis locis princeps
 significatio formulae οὔπω = *nondum* satis pellucet, quod idem
 valet infra de v. 594. Usum autem Homericum, cuius longe
 diversa ratio est, in poeta Attico nihil moror.

Aequè absurdum est, quod apud Eurip. in cognomine fabula
 v. 224 Andromache de Hectore pridem defuncta dicit: καὶ
 μαστὸν ἤδη πολλάκις νόβοισι τοῖς | ὕπεσχεον. Corrigendum puto
 aut καὶ τόνδε μαστὸν κτέ., cl. Aesch. Choeph. 196, aut lenius
 καὶ μαστὸν ἤδε i. e. ἐγώ.

V. 102. Revocavi scripturam prim. man. τῆδε, quae melius
 quam τήνδε poetae mentem referre videatur. Sensus: *cuius enim*
viri ita (i. e. hoc modo, his verbis) *deus indicat calamitatem?*
 Quod non assecutus sciolus male bonam lectionem pro suo
 captu mutasse videtur.

V. 106. ἐπιστέλλει σαφῶς = ἀνωγεν ἐμθανῶς v. 96.

V. 107. αὐτοέντης = ἀβέντης. E forma soluta, quae Sophocli
 propria est secundum Phrynichum Bekk. Anecd. p. 15 11,
 quaeque contracta est procul dubio antiquior, suspiceris,
 alteram vocabuli partem olim habuisse digamma, quod deinde
 abiisse in spiritum asperum. De vera vocis origine frustra
 quaero; nam Grammaticorum derivationes absurdae sunt. —
 Sequiores ἀβέντης usurpabant ἐπὶ τοῦ δεσπότης, improbante
 Phrynicho Ecl. p. 120 Lob. Quibus praeiverat Euripides in
 Suppl. 442.

Ib. τινά bene explicatur a Dindorfio. „Prudenter poeta
 „oraculum τινά dixisse finxit, quum neque Oedipum nominare
 „posset, quem postmodum apparet non alios punire sed ipsum
 „puniri debere, nec Creontem, qui in postrema demum fabula
 „Oedipo succedit.” Fallantur igitur, qui ex apographis rece-

perunt τινάς, nec minus ii, qui θεός aut ἄναξ substituendum nuper putarunt. Eodem iure, opinor, hic subiectum θεός omitti potuit, quo omissum est v. 102.

V. 108. πού ποῖ. In vulgata lectione πού τὸδ' prorsus ineptum pronomen relativum de vestigiis nondum repertis neque indicatis. Cf. Electr. 1442. Male eam tuetur, nulla addita suae opinionis ratione, Heimsoethius K. S. p. 154.

V. 111. „Quae Creon ad Oedipi interrogationem respondet, „ea Creontis personae minus accommodata sunt, quare existimo „equidem non hoc tantum respondisse deum, interfectorem „Laii Thebis esse indagandum sed adiecisse etiam reliqua, ut „non inepte ἐκφύγειν scribendum esse conicias, oratione et „sententia oraculorum rationi accommodatissima.” MEINEKIUS An. Soph. p. 221. Cur ea verba Creontis personae minus convenient, haudquaquam perspicio. Locus communis est (cf. Chaeremon ap. Stob. Ecl. phys. I. p. 236 et Terent. Heaut. IV. 2, 8.), quem non video cur alienum putemus ab eo, qui Oedipi objectioni suo Marte respondeat. Praeterea dubito an satis recte sic diceretur pro ἄλλων εἶναι ἐκφύγειν δὲ κτλ.

V. 112. Quod ad improbabilitatem attinet huius Oedipi ignorantiae multo, me iudice, melius Erfurdus provocavit ad locum Aristotelis de Poet. c. 15, quam fecit Bothius, qui eam rem ex praemeditata Jocastae reticentia, cuius nullum in fabula vestigium est, explicare frustra conatur. Fac autem Iocastam rem consulto celasse Oedipum, num inde ea inscitia fit verisimilior? Nonne aequè improbable est, rem, quam nemo Thebanorum ignorabat, per tot annos a nullo cum rege esse communicatam?

V. 116. συμπράκτωρ ὁδοῦ poetice pro συνοδοίπορος.

V. 117. Non dubitavi admittere probabilem Dindortii emendationem κατεῖδ' ὄτρ, qua tollitur omnis difficultas, quae est in codicis scriptura κατεῖδ' ὄτρου. Hanc tamen Meinekius An. Soph. p. 222 retineri posse putat, quod saepe in tragoedia, ubi duae res commemoratae sint, in sequentibus una tantum respiciatur. Quam sententiam vellem exemplis illustrasset. Verum fugit virum egregium ineptissime quaeri, an itineris comes vidisset eiusmodi quid, quia hoc tantum scire intererat, an quid eorum, quae vidisset, indicasset. Quod autem ipse proposuit

V. 105. ἀκούων — ἰσαῖον. Eur. Hel. 117 εἶδες σὺ τὴν
 εὐστραχὴν ἢ καὶ τὸν λαγυρί. Ad ἰσαῖον ἀκούων cf. O. C. 1171. —
 γ' ἔγώ. Hartungii inventum probat Dindorfius bene observans
 „recte addi pronomen, ut disertius quam verbo solo signifi-
 cetur, quam longe O. ab omne vel originis suae vel faci-
 noris a se commissi culpa absit.”

Vulgata lectio γέ τω, licet de Laio dudum mortuo ridicula
 sit, defensorem tamen nacta est Nauckium, qui afferens Agam.
 296, Med. 365, Electr. Soph. 403, εἶπω dictum esse pro εὐδαμῆς
 perhibet. Frustra, si quid iudico; nam in illis locis princeps
 significatio formulae εἶπω = *proculdubio* satis pellucet, quod idem
 valet infra de v. 594. Usum autem Homericum, cuius longe
 diversa ratio est, in poeta Attico nihil moror.

Aequè absurdum est, quod apud Eurip. in cognomine fabula
 v. 224 Andromache de Hectore pridem defuncta dicit: καὶ
 μαστὴν ἤδη πηλλᾶκις εἴδισσι τοῖς | ὑπεσχον. Corrigendum puto
 aut καὶ τόνδε μαστὴν κτέ., cl. Aesch. Choeph. 196, aut lenius
 καὶ μαστὴν ἤδε i. e. ἔγώ.

V. 102. Revocavi scripturam prim. man. τῆδε, quae melius
 quam τήδε poetae mentem referre videatur. Sensus: *cuius enim*
tiri ita (i. e. hoc modo, his verbis) *deus indicat calamitatem?*
 Quod non assecutus sciolus male bonam lectionem pro suo
 captu mutasse videtur.

V. 106. ἐπιστέλλει σπῶδε = ἄνωγον ἐχθρῶς v. 96.

V. 107. αὐτοῦτοντης = αὐθεντης. E forma soluta, quae Sophocli
 propria est secundum Phrynichum Bekk. Anecd. p. 15 11,
 quaeque contracta est procul dubio antiquior, suspicaris,
 alteram vocabuli partem olim habuisse digamma, quod deinde
 abfuisse in spiritum asperum. De vera vocis origine frustra
 quaero; nam Grammaticorum derivationes absurdae
 Sequiores αὐθεντης usurpabant ἐπὶ τοῦ δεσπότου
 Phrynicho Ecl. p. 120 Lob. Quae
 Suppl. 442.

Io. πρὸς bene explicat
 „oraculum πρὸς dixisse fi
 „posset, quem postmod
 „puniri debere, nec C
 „Oedipo succedit.”

perunt τινός, nec minus ii, qui *θεός* aut *ἀνάξ* substituendum nuper putarunt. Eodem iure, opinor, hic subiectum *θεός* omitti potuit, quo omissum est v. 102.

V. 108. *πρὸς πρὸς*. In vulgata lectione *πρὸς τὸν* prorsus ineptum pronomen relativum de vestigiis nondum repertis neque indicatis. Cf. Electr. 1442. Male eam tuetur, nulla addita suae opinionis ratione, Heimsoethius K. S. p. 154.

V. 111. „Quae Creon ad Oedipi interrogationem responderet, „ea Creontis personae minus accommodata sunt, quare existimo „equidem non hoc tantum respondisse deum, interfectorem „Laii Thebis esse indagandum sed adiecisse etiam reliqua, ut „non inepte ἐκ Οἰδίῳ ἐν scribendum esse conicias, oratione et „sententia oraculorum rationi accommodatissima.” MEINEKIUS An. Soph. p. 221. Cur ea verba Creontis personae minus convenient, haudquaquam perspicio. Locus communis est (cf. Chaeremon ap. Stob. Ecl. phys. I. p. 236 et Terent. Heaut. IV. 2. 8.), quem non video cur alienum putemus ab eo, qui Oedipi obiectioni suo Marte respondeat. Praeterea dubito an satis recte sic diceretur pro ἀνάξ ἐστὶν ἐκ Οἰδίῳ ἐν θεῷ κτλ.

V. 112. Quod ad improbabilitatem attinet huius Oedipi ignorantiae multo, me indice, melius Erfurdus provocavit ad locum Aristotelis de Poet. c. 15, quam fecit Bothius qui eam rem ex praemeditata Jocastae reticentia, cuius nullum in fabula vestigium est, explicare frustra conatur. Sed autem, Iocastam rem consulto celasse Oedipum, num magis casu scititia fit verisimilior? Nonne seque improbable est rem, quam nemo Thebanorum ignorabat, per tot annos a nullo eorum regere esse communicatam?

V. 113. *πρὸς πρὸς* poetice pro *πρὸς τὸν*.

V. 114. *πρὸς πρὸς* admittere probationem Lindormi. *πρὸς πρὸς*

qua *πρὸς πρὸς* difficultas *πρὸς πρὸς* *πρὸς πρὸς*

ere? *πρὸς πρὸς* *πρὸς πρὸς* *πρὸς πρὸς*

a po *πρὸς πρὸς* *πρὸς πρὸς* *πρὸς πρὸς*

de ei *πρὸς πρὸς* *πρὸς πρὸς* *πρὸς πρὸς*

vell *πρὸς πρὸς* *πρὸς πρὸς* *πρὸς πρὸς*

mer *πρὸς πρὸς* *πρὸς πρὸς* *πρὸς πρὸς*

qu *πρὸς πρὸς* *πρὸς πρὸς* *πρὸς πρὸς*

Id *πρὸς πρὸς* *πρὸς πρὸς* *πρὸς πρὸς*

ἔτιςατ' ἄν longe est violentius, et aliorum suspiciones κατῆλθε et κάτειτ', quae vim inferant Graecitati, manifesto falsae sunt. In κατεῖπε incidit quoque M. Schmidtus in Philologo a. 1861 p. 410. Quod vero idem v. 119 pro εἶδε proposuit εἶπε, omnino improbandum. Etenim rectissime poeta dicit, hominem ita metu fuisse exanimatum, ut videns non videret, neque igitur singula facinoris momenta enarrare posset. Non igitur is poterat sua facere verba Electrae v. 925 πῶς δ' οὐκ ἐγὼ κάτοιδ' ἃ γ' εἶδον ἐμΦανῶς; sed erat ea animi conditione, qua fuit Deianira in Trach. 21 sqq., ubi ait: καὶ τρόπον μὲν ἂν πόναν | οὐκ ἂν διείποιμ', οὐ γὰρ εἶδ', ἀλλ', ὅστις ἦν | θανάων ἀταρβῆς τῆς θέας, ὅδ' ἂν λέγοι. Ad εἶδος Φράσαι cf. Electr. 1447 κατειδυῖαν Φράσαι.

V. 122. ληστὰς. Obiter glossemate purga Herod. I. 41: μή τινες κατ' ἑδδν κλαῖπες [κακουργοί] ἐπὶ δήλησι Φανέωσι θυμῖν.

V. 130. πρὸς ποσί. Eodem sensu usitatus est ἐν ποσί. Cf. Eurip. I. T. 1312, Tro. 938, Alc. 742. Sic Latini ante pedes posita; cf. Cic. de Or. III § 160.

V. 131. προσήγετο. Recte utitur poeta verbo medio, quia τὸ πρὸς ποσὶν pertinet ad ipsam Sphingem.

V. 132. Φανᾶ. Hoc verbum, velim, reddatur Sophocli in Aiac. v. 646: ἄπανθ' ὁ μικρὸς κἀναρτίθμητος χρόνος | Φύει τᾶδῆλα καὶ Φανέντα κρύπτεται. Miror neminem dum vidisse sententiam requirere Φαίνει τᾶδῆλα κτέ. Cf. Philoct. 297. Quod tamen Stobaeus Ecl. Phys. 1. 9. 234 habet ποιεῖ τᾶδῆλα κτέ, corruptum est e vulgata lectione.

V. 134. πρὸς τοῦ θινόντος, quod est a. m. pr., Hartungius edidit, fieri potest ut recte. Optime certe dicitur τὴν ψῆφον τίθεσθαι πρὸς τινος et similia. Eurip. Alc. v. 58 πρὸς τῶν ἐχόντων, Φοῖβε, τὴν νόμον τίθης. In hac ipsa fabula v. 1434 πρὸς τοῦ γὰρ οὐδ' ἐμοῦ Φράσω. Cf. Trach. 479, Arist. Vesp. 647. Eodem sensu saepe Latini scriptores utuntur praep. ab. In re tamen, quam ad liquidum perducere nequeo, reliquorum editorum iudicium secutus sum.

Ib: τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφῆν. Schol. Laur. γρ. τήνδε θεσπίζει γραφῆν. Haec varia lectio, quam frustra Elmsleius traxit ad vocabula τήνδε μηνύει τυχήν v. 102, manifesto nihil est aliud nisi editae lectionis corruptela.

V. 138. αὐτὸς αὐτοῦ poetice pro αὐτὸς ἐμυτοῦ. Cf. El. 285. Eadem formula ponitur pro secunda persona αὐτὸς σαυτοῦ O. C. 930 αἰσχύνεις πόλιν | τὴν αὐτὸς αὐτοῦ. Cf. ib. 1356. Improbanda videtur opinio eorum, qui αὐτοῦ in talibus cum spiritu leni scribendum censeant.

V. 140 *πιμαίνειν* pro *τιμωρεῖν* proposui in Ex. Crit. p. 140, nescius in eandem coniecturam incidisse Nauckium. *Πιμαίνειν*, quod verbum cum substantivo *πιμονή* nostro est in deliciis, eo facilius in *τιμωρεῖν* abire potuit, quod paucis ante versibus poeta hoc vocabulo utitur. Bergkiius edidit *τιμωροῦνθ' ἔλοι*, quam correctionem ut cuiquam probet, valde vereor.

V. 141. Quod hic vs. in margine legitur a m. pr., inde nullum peti potest argumentum contra eius fidem; nam saepius librarius codicis Laurentiani versus a se omissos postea adscripsit in margine. Nec tamen possum, quin suspectum eum habeam cum Bergkio. Est enim post vs. 137—140 plane inutilis, neque satis me iudice defenditur hac scholiastae annotatione καὶ τοῦτο κινήτικόν τοῦ θεάτρον — [τὰ γὰρ ἐναντία ἀποβήσεται. Nam, hoc versu delete, restat tragica illa ironia, quam Grammaticus innuit, eaque aliquanto subtilior in his: ὑπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω Φίλων | ἀλλ' αὐτὸς αὐτοῦ τοῦτ' ἀποσκεδῶ μῦθος. Accedit, quod hoc versu expuncto, lucratur concinnitas compositionis. Quippe ita numeri versuum, quibus singulae sententiae inclusae sunt, hoc schema efficiunt: 3, 2, 2, 2, 2, 3. Ultimum suspecti huiusce versus vocabulum ὠφελῶ me admonet mirae constructionis cum Genetivo, cui iungitur in O. C. 436: ἐπεὶ τοι τὴν μὲν αὐτίχ' ἡμέραν ὀπηνίχ' ἔξει θυμός, ἥδιστον δέ μοι τὸ καθυκνεῖν ἦν καὶ τὸ λεισθῆναι πέτροις οὐδεὶς ἔρωτος τοῦδ' ἐφαίνετ' ὠφελῶν. Schol. explicat ἀπολαῦσαι ποιῶν ἔρωτος, quod fac ita dici potuisse, praeterea probandum ἔρωτα veteres dixisse pro *re cupida*. Utut est, quis credat Sophoclem tam obscure locutum esse, quum plane atque eleganter posset?

οὐδεὶς ἐρῶντα τοῦδ' ἐφαίνετ' ὠφελῶν.

V. 147. ἐξαγγέλλεται i. e. ἐπαγγέλλεται, *profitetur*.

V. 153. ἐκτέταμαι fere = ἀνήρτημαι, μετέωρός εἰμι. Bene post hoc verbum distinxit Nauckius. Vulgo minus recte inciditur post Φρένα.

V. 154. ἰήιε. Ducitur hoc adiectivum ab interiectione ἰή,

ut εἴως ab εὐσι. Dindorfius iam attulit Agam. 147 ἰήιον δ' ἐπ' κνω-
καλῶ παιᾶν', ἰή. Hinc verbum formavit Aristophanes Eq. 408:
τὸν Ἰουλίου τ' ἄν οἶομαι γέροντα πυροπίπην | ἠσθέντ' ἰηπαιωνίσαι
καὶ βακχέβακχον ἄσαι.

V. 155. ἀζόμενος. Verbum Homericum, quod de *sacra* im-
primis *reverentia ac metu* usurpari solet, non raro adhibuerunt
tragicæ. Cf. Aesch. Eum. 367, 356, Suppl. 639, Eur. Alc. 327,
Her. 600, Or. 1116, ubi male olim ante Elmsleium legebatur
οὐ χάζομαι. His locis adde Heracl. 1037 ἀλλ' οὐ χρησμὸν ἠρόμην
θεοῦ, ubi ex infelici Musgravii coniectura hucusque editur
ἠδούμην. Corrigendum ἠζόμεν intellexit Cobetus (Mnem. VI p.
16), comparata glossa Hesychiana: οὐχ ἄζομαι· οὐ σέβομαι, οὐκ
ἐντρέπομαι. Similiter hoc loco schol. explicat τεβόμενος τὰ ὑπὸ
σοῦ εἰρημένεα. Formam activam ἄζω habet solus Sophocles O. C.
134 τὰ δὲ νῦν τιν' ἤκειν λόγος οὐδὲν ἄζοντ' i. e. ἐντρέπόμενον οὐδὲν.

V. 159. ἄμβροτ' ante Ἄθάνεα errore repetitum esse e. v.
praecedenti non latuit Heimsoethium K. S., cuius tamen
coniectura ἄβριμ' incertior est quam quae tuto admittatur.
Nusquam enim Minerva sic dicitur, diversumque est quod
ipse affert ὀβριμοπάτρι. Cybelen ὀβρίμην vocavit Euripides Or.
1454 Ἰδαία μᾶτερ ὀβρίμη. Malui igitur indicare lacunam. 1) In
eodem vs. cum Brunckio recepi correctionem m. rec. κεκλωμένω.
In fidem soloecæ scripturae κεκλόμενος afferuntur duo loci,
quorum alter huc non facit, alter manifesto depravatus est.
Prior est Platonis Leg. VI, p. 769 c: ὡς εἴ ποτέ τις ἐπινοήσῃ
γράψαι τε ὡς κάλλιστον ζῶον καὶ τοῦτ' αὖ μὴδέποτε ἐπὶ τὸ Φαυλότερον
ἀλλ' ἐπὶ τὸ βέλτιον ἴσχειν τοῦ ἐπιόντος ἀεὶ χρόνου, ξυνοεῖς ὅτι
θνητὸς ὢν, εἰ μὴ τινε καταλείψει διάδοχον τοῦ ἐπανορθοῦν
τε, ἂν τι σφάλῃται τὸ ζῶον ὑπὸ χρόνων, καὶ τὸ παραλειφθὲν ὑπὸ
τῆς ἀσθενείας τῆς ἑαυτοῦ πρὸς τὴν τέχνην οἷός τε εἰς τὸ πρόσθεν
ἔσται Φαιδρῶνων ποιεῖν ἐπιδιδόναι, σμικρὸν τινε χρόνον αὐτῷ πόνος
παραμεινεῖ πάμπολυς. Locum, quem interpretes in bre-
vius contractum afferre solent, totum adscripsi, ut lectori
appareret, quam facilem ibi excusationem habeat post longas

1) Simile vitium corrigi potest in Arist. Pac. v. 720 ὦ κάναθαρ' οἴκαδ' [οἴκαδ']
ἀποπετώμεθα, ubi anaphoræ locus non est. Legendum: ὦ κάναθαρ', οἴκαδ'
(αὐθις) ἀποπετώμεθα.

sententiarum ambages mutata constructio, cum praesertim vocabula *θυητός ὦν* commodè coniungi possint cum verbo proxime sequenti *καταλείπει*. Alter locus, quem depravatam esse dixi, est Menandri fr. ap. Mein. F. C. IV p. 74. Ἰδιον ἐπιθυμῶν, μόνος μοι θάνατος οὗτος φαίνεται | εὐθάνατος, ἔχοντα πολλὰς χολλάδας κεῖσθαι παχὺν | ὕπτιον κτέ. Num punctum temporis dubitandum, comicum scriptum reliquisse: Ἰδιον ἐπιθυμῶ' μόνος κτέ.? Optime Bergkii in ed. III Pindaro Ol. III, 46 reddidit: ἔθεν σπέρματος ἔχοντα (ut probabiliter legit Aristarchus pro absurdo ἔχοντι) ῥίζαν πρέπει τὸν Αἰνησιδάμου ἐγκωμίων — τυγχανέμεν. Mirer autem, si sani sint loci Aesch. Choeph. v. 405 sq. πέπαλται — μοι Φίλον κέαρ — κλύουσαν οἶκτον et Soph. Electr. 479—481.

V. 160. *γαιάοχον* h. l. = *πελιοῦχον*, quemadmodum Aeschylus Sept. 796 vocavit Iovem: *γαιάοχε παγκρατὲς Ζεῦ*. Sensu longe diverso apud Homerum, (quem sequitur Pindarus Ol. I 39 aliisque locis, Aeschylus Sept. 806 et Sophocles O. C. 1072) *γαιήοχος* est unius Neptuni epitheton.

V. 161. *κυκλόεντα* recte de forma fori accipiunt Wunderus, Dindorfius, alii. Qui de choris cycliciis cogitant, ineptire mihi videntur.

V. 162. *ἐκαβόλον*. Huius vocabuli frequens est usus in traegodia, quae abstinet formis epicis *ἑκατος*, *ἐκατηβόλος*, *ἐκατηβελέτης* et *ἐκάεργος*.

V. 164. *ἀλεξίμορος* formatum a Sophocle ad analogiam vocabuli usitatissimi *ἀλεξίκακος*.

Vs. 165. *εἴ ποτε*. Formula ab Homero inde in precibus sollemnis. Cf. Il. A 39, 394, E 115, Ω 705. Adde Ar. Thesm. 1155 sqq., quem locum adscribam, qualem nuper Meinekii in Vindiciis Aristophaneis ingeniose correctum poetae reddidit: *θεσμοφόρῳ πολυποτνία, μόλετον, ἔλθετον, ἀντόμεσθ', εἰ | καὶ πρότερόν ποτ' ἐπικῶα ἤλθετ' ἰῶ | ἀΦίκεσθ', ἰκετεύομεν, ἐνθάδε καὶ νῦν*.

V. 166. *Φλόγα πήματος*. In Aiace v. 195 Ajax a choro dicitur *ἄταν οὐρανιαν Φλέγων*. Elegantius igitur poeta, evitato altero Genetivo *πήματος*, scribere potuerat *ἄτας — Φλόγ' ἀμήχανον*, cui vocabulo fortasse exitiosum fuit sequens *πήματα*. Vide tamen an vulgata scriptura defendi possit loco Aiace v. 363, ubi Sophocles coniunxit τὸ πήμα τῆς ἄτης. Cf. formulae

Homericæ πῆμα κκεῖτο et δύης — πῆμα. Eo autem aptius poeta usus est vocabulo Φλόγῃ (*vehementiam*), quod in praegressis illis ἄτας ὑπερορνομένους πόλει imago, ni fallor, sumpta est ab *hostili exercitu urbi imminente*, cl. Aeschyl. Sept. 89: βοῶ ὑπὲρ τειχέων | ὁ λεύκασπις ὄρνυται λέως. Nempe Φλόξ subinde dicitur *fox belli* v. c. Eur. Erechth. fr. ap. Lyc. Leocr. § 264 ed. Bekk. v. 23 πόλιν δὲ πολεμία κατεῖχε Φλόξ, neque aliter mox ipse noster de Marte inermi (Peste) v. 191 Φλέγει με περιβόατον κτέ.

V. 170. Suidas in voc. ἔγχος citat: οὐδὲ νῶ Φροντίδος ἔγχος, deceptus, ut recte perspexit Dindorfius, verbis scholiastae ad h. l. οὐκ ἔνεστι τῶ νῶ Φροντίδος ἔγχος.

V. 172. Pro κλυτᾶς coniectum est κλυτά, λιτᾶς, κλυτᾶς, κλειτᾶς, quorum nihil est, quod mihi quidem satisfaciatur. Manifesto enim sententia postulat terrae epitheton, quo ipsa calamitas, qua laborat, significetur, videlicet αὐχμός, quem cum pestilentia coniunctum fuisse accepimus v. 25 Φθίονσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονός. Terra autem continuis solibus, deficiente pluvia, *torrida*, quam, ut utar verbis Sophocleis Trach. 145 θάλλπος θεοῦ κλονεῖ¹⁾, optime, opinor, dicitur καυτή, a verbo κάω. Parum vero aut nihil ΚΑΥΤΑC et ΚΑΥΤΑC inter se differre et metro requiri spondeum, vix opus est moneam.

V. 173. Heimsoethius K. S. p. 9 citra necessitatem (nam locum sanissimum bene iam explicavit Schol.) violentissime tentat: ἰήους καμάτους ἀνύτουσι γυναικες.

V. 175. ἄλλον δ' ἂν ἄλλῃ. Particula ἂν tum necessaria est tum legitur in codice L., non intrusa est a Brunckio, ut contendit Hartungius, qui in textum recepit infelicem suam coniecturam: ἄλλον δ' ἔπ' ἄλλῃ. Vulgatam tuentur critici allatis hisce locis: Soph. El. 235, Ai. 866, Eur. Or. 1257, Phoen. 1496, Helen. 195. Adde Hel. 365. Fatendum tamen nullum horum locorum huiusce prorsus similem esse; quare fieri possit, ut recte Dobraeus Adv II. 32 coniecerit ἄλλον δ' ἂν ἄλλῃ, cl. Antig. v. 138. Falluntur certe ex mea sententia, qui putant vocabula ἄλλον — ἄλλῃ pertinere ad comparationem cum ave, quorsum sola me iudice spectat moriendi celeritas. Apte iam

1) Illum locum sic correxerim: τὸ γὰρ νεάζον ἐν τοιοῦθε βύσκειται | χώροις, ἔν' αὐτ' οὐ δίψιον θάλλπος θεοῦ, | οὐδ' ὄμβρος, οὐδὲ πνευμάτων οὐδὲν κλονεῖ. Cf. Eur. Rhes. 417.

comparatus est locus Eur. Suppl. 1142 ποτανοὶ δ' ἤνυσαν τὸν Ἄιδου.

V. 176. ἀμμιμακέτου πυρός. Cf. Hes. Theog. 319. Epica vox est originis incertae, quam Homerus usurpavit in Iliade de Chimaera ζ 179 et Π 329, in Odyssea ξ 311 de malo navis. Ab epicis sonorum vocabulum, quod non amplius intellegebant, mutuati sunt primum lyrici (cf. Pind. Isthm. VIII 74. Pyth. I 28, III 58 IV 370), deinde tragicorum princeps hoc loco et O. C. 127 de Furiis ἄλλος ἐς τᾶνδ' ἀμμιμακετᾶν κορᾶν.

V. 178. Hartungius ἀνκρίθμων edidit, ne metro quidem cohibitus. Cf. v. 167.

V. 180. Optime Heimsoethius K. S. p. 360 intellexit voculam δὲ a librario asyndeton, quod h. l. rectissime habet, non ferente suppletum esse. Ea vocula expuncta, metrum bene respondet versui antithetico: πῆματ' νοσεῖ κτέ. Minus feliciter idem delendum suspicatur τε v. 191 et scribendum Λύκι' ἄναξ in v. antithetico 203. Etenim bene iam olim observavit Musgravius Apollinem, ut deum *averruncum*, Λύκειον vocari solere, cll. Aesch. Sept. 133, Soph. El. 645, 655, 1379. Vide praeterea v. 919 infra et Aesch. Suppl. 686: εὐμενῆς δ' ὁ Λύκειος ἔστω πάσῃ νεολαίᾳ, ubi praecedunt haec: νούσων δ' ἐσμὸς (cf. Horatiana *februum cohors*) ἀπ' ἀστῶν | Ἴζοι κράτους ἀτερπήνης. Ad νηλέα Schol. haec habet: τὰ μὴ τυχόντα ἐλέου· τὸ αὐτὸ δὲ ἐστὶ τῶ ἀνοίκτως. Recte: sed eam ipsam ob causam suspectum habeo ἀνοίκτως, quod sapit glossema, nisi forte corruptela natum est ex ἄν' ἄστῃ. i. e. *per urbem*. Ceterum non indignus est qui comparetur pulcher Ovidii locus, *Metam.* VII. 606 sqq.

V. 181. ἐν δ'. Cf. ad. v. 27. Haud intellecta huius formulae vi, Nauckius coniecit ἡδέ, immemor vocabulis non sententiis copulandis eam voculam inservire. ¹⁾ Eiusdem ingeniosam sane coniecturam ἀχὰν παρεβόμιον pro ἀκτὰν παρὰ βόμιον iusto acerbius perstrinxit nuper Meinekius in An. Soph. Vereor enim, ut locus Aeschyli Choeph. 718 ἀκτὴ χόματος, quem primus Erfurdus comparavit, vulgatam scripturam satis tueatur, quae si a Sophocle profecta est, saltem cum Dindorfio pro ἄλλα corrigendum ἄλλαν, quod idcirco recepi. Apte in fidem suae

1) Apud Aesch. Eum. 406: πρόσσω δικαίων ἢ δ' ἀποστρεφῆ θέμις corrigendum esse ἦ δ' iam vidit Abreschius.

coniecturae Nauckius attulit Eur. Phoen. 1749 ἀμφιβωμίους λιτάς.
— Ἄχάν autem eo facilius in ἀκτάν potuit corrumpi, quod
v. 177 illud vocabulum fuerat praegressum.

V. 185. ἰκετῆρες pro ἰκέτιδες, ut supra v. 81 τύχη—σωτῆρι
pro σωτείρη. Ad loci sententiam apte compares Ovid. Metam.
VII. 587 sqq.

V. 186. στονόεσσα γῆρυς ὄμαυλος i. e. στενάγματα
σύμφωνα τῷ πκιᾶνι.

V. 188. εὐωπός et οἴνωπος esse heteroclitica bene observat Din-
dorfius. Illud legitur Eur. Or. 916 et Ion. 1161, hoc Bacch. 236 et
I. T. 1245. Formam femininam εὐᾶπις usurpavit noster Trach.
523. Cf. Hom. Od. 113 (aliisque locis). In oratione pedestri
respondet εὐπρόσωπος.

V. 190. μαλερόν i. e. ἄγριον, vox epica, lyrica et tragica.
Aesch. Pers. 62, Ag. 137, Choeph. 322, Eur. Tro. 1300, ubi
lege: μαλερῶ (pro μαλερᾶ) μέλαθρα πυρὶ κατάδρομα. In dialogo
non reperitur.

V. 185. ἀντιάζω pro ἀντιάζων bene emendavit Hermannus,
probante Dindorfio. Sine causa dissentit Heimsoethius K. S.
p. 361 sic scribens „damit würde bei Ἄρεά τε die Pest selbst
„aufgefodert sich gefälligst zu entfernen, was freilich aller an-
„deren Götter Hilfe unnöthig machen würde und darauf soll
„dann τὸν ᾧ τῶν — κερκυνῶ folgen.“ At vir eximius non intellexit
verbi ἀντιάζω non ipsam Pestem esse obiectum sed deos in
praecedentibus invocatos. Sensus: vos precor, ut Mars tergum
vertat. Ἄντιάζειν praeterea in tragoedia nusquam usurpatur de
impetu hostili. De περιβόατον pro περιβόατος vide ipsum Din-
dorfium adnotantem in edit. Oxoniensi III.

V. 193. ἄπουρον. Lectionem m. pr. ἔπουρον recepit Hartungius,
quam plane vitiosam esse bene contendit iam Brunckius.
Fortasse rem acu tetigit nuper Heimsoethius ἐξόριον (cf. Poll.
VI 198) restituendum esse coniciens. Ita metrum huius vs.
accurate responderet metro v. antithetici 207. Quia tamen in
nominibus propriis haud raro poetae sibi aliquam permittunt
licentiam, nihil novavi. Verba παλίσσυτον — ἄπουρον signi-
ficant ὑποστρέψαι ἐκ τῆς πατρίδος. Praeter παλίσσυτον a. verbo
σεύω tragici formarunt αὐτίσσυτος, θεόσσυτος, κραιπνόσσυτος, λα-
βρίσσυτος, et fortasse νεόσσυτος, quod servavit Hesychius.

V. 198 sq. τέλει i. e. τελέως, ἀτέχνως. ELMSLEIUS. τέλει i. e. θανάτῳ, *mortis si quid nox reliqui fecerit*. MEINEKIUS An. Soph. p. 223. At ἀφιέναι τι τινι significat potius *aliquid alicui permittere, remittere*, aut, ubi absolute ponitur, *omittere, negligere* (χαίρειν ἔξω). Quare potius cum Dindorfio probaverim Hermannii coniecturam τελεῖν, ut sententia sit: *nox si quid malorum perficiendum reliquerit*. Nec male haberet ἀεί, quod proposuit Arndtius, probante Heimsoethio K. S. p. 361. Bergkii lectio: *τελεῖ γάρ· εἴ τι νύξ ἀφῆ* quid significet, non satis assequor.

V. 199. οἴχεται pro ἔρχεται evidens est Meinekii emendatio An. Soph. p. 223, et ita legit Scholiasta, qui interpretatur τοῦνο μεθ' ἡμέραν ἀνήρπασται. Cf. praeterea Heimsoethius K. S. p. 361, qui in cod. Vindob. 281 glossatorem adscripsisse monet ἀφανίζεται, comparans corruptam glossam Hesychianam οἴχη' ἠφανίσθη. Inversa ratione ap. Aristoph. in Vesp. 1261 ὄστ' ἀφείς σ' ἀποίχεται corrigendum est ἀπέρχεται. Pro μεθ' ἡμέραν ἐπ' ἡμερ dixit Sophocles quoque in fragm. ap. schol. ad Eur. Phoen. 227, indicante Meinekio l. l. Cf. Eur. Cycl. 336.

V. 200. πυρφόρων ἀστραπᾶν κράτη νέμων. Similiter Sophocles Iovem in Phil. 1198 vocat πυρφόρον ἀστεροπητήν.

V. 206. ἀρωγὰ προσταθέντα. Locum corruptum esse putans Dindorfius edidit προσταχθέντα, cui emendationi parum favet metrum v. antithetici, qui in eadem sede habet iambum, quod non praeteriit Meinekium A. S. p. 224. Hic „si necessaria est” ait „Sophoclei loci correctio etiam faciliore mutatione προσταγέντα „scribi potuerit.” Nolim tamen rarissimam hanc Aoristi formam, qua Sophocles nusquam usus est, huic poetae obtrudere. „Sed” ita pergit vir clarissimus „προστήναι com-
mode explicare licet de telis dei opem ferentibus, quem-
admodum in Aiace habes πρόστη' ἀναγκαίης τύχης.” Cui loco tum alios addere possis cum Herod. IX 107: καὶ ἐν τούτῳ οἱ δορυφόροι Μαιίστew προσστήταν.

V. 207. τὰς — πυρφόρους Ἀρτέμιδος αἴγλας. Interpretum ad h. l. adnotationibus addatur locus Ciceronis Verr. IV § 74 „(Dianae Segestanae) admodum amplum et excelsum signum „cum stola; verumtamen inerat in illa magnitudinis aetas atque „habitus virginalis; sagittae pendebant ab humero, sinistra „manu retinebat arcum, dextra ardentem facem praeferebat.”

V. 212. *οὐδῶπα* — *Μαινάδων ἐμίστολον*. Similiter Aeschylus ap. Tzetzen ad Lycophr. v. 1247 Πάτερ Θέεινε, *Μαινάδων ζευκτήριε* et Ion Eleg. I: *Θυρτοφόροις μέγα πρῆσβέων Διόνυσος*.

V. 213. *πελασθῆναι*. Bergkiius, ne opus esset articulo, quem primus Hermannus inseruit in v. antithetico, coniecit *πελασθῆν*, formam tragicis inauditam.

V. 214 sq. Heimsoethius K. S. p. 185 supplet *ἀγλαῶπι* [*λάμπαδι*], correcto *σπουδᾶ* pro *πέυκx*, qua coniectura, licet parum sit probabilis, melius certe metro consulitur quam Hartungiana *ἀγλαῶπα πευκίαν* | *Φλόγ' ἐπί*, eiecta vocula *ᾶ* e vs. antithetico nescio cuius apographi auctoritate. Ad *ἀπότιμον* = *ἄτιμον* cf. *ἀπίξενον* pro *ἄξενον* v. 196 et *ἀπομούσως* pro *ἀμούσως*. Adiectivi *ἀποκαίριος* pro *ἄκαιρος* Phil. 155, quippe nati e locutione adverbiali *ἀπὸ καιροῦ*, alia ratio est.

V. 217. *τῆ νόσῳ*. Num, quaeso, Thebani erant monendi, *propulsato morbo malorum levamen se consecuturos esse?*, ut concedamus, quod ne verum quidem est, Pestem solam fuisse calamitatem, qua premerentur. Cf. v. 25 sqq. et 171 sqq. Quali sententia quid ineptius, quid ieiunius, quid denique falsius cogitari possit, non video. Contra id ipsum postulatur, quod infra textum monui, *τῷ θεῷ*. Cff. vss. 136, 243 et 252 sqq. Corruptelae autem ratio sic videtur explicanda, ut summanus olim quum in detrito codice nihil appareret praeter literas T. . ΘΕΩΙ eas a librario confusas esse cum his T. . ΟΩΙ et hinc male suppletum esse T[HI N]ΟΩΙ, quum debuisset T[ΩΙ] ΘΕΩΙ. ¹⁾ Scholiasta, qui *ἐπαρκεῖν καὶ συμπράττειν* interpretatur, genuinam lectionem fortasse habuit ante oculos. Ceterum *ὑπηρετεῖν τῆ νόσῳ*, quo de dubitabam, per se rectissime dicitur. Lucian. XLV, 23: *ἀλλ' ἦν ποτε κοῦφος πυρετὸς ἐπιλάβηται, πρὸς ὀλίγον ὑπηρετήσας αὐτῷ κτέ.*

V. 218. *ἀλκῆν* — *κκκῶν*. Cf. Eur. Andr. 28: *ἀλκῆν τιν' εὐρεῖν κἀπικούρησιν κκκῶν*, ubi malim *κἀπικούφισιν*. Orest. 1341 *οἴκτειρον ἡμᾶς κἀποκούφιστον κκκῶν*.

V. 220. Schol. *οὐ γὰρ ἂν τοσούτου ὄντος τοῦ χρόνου τοῦ μεταξὺ ἀνεξήτων τὸ πρῶγμα, εἰ μὴ ἦδειν καταληφόμενος' ἐλπίδα*

1) Contrarius error invasit Eur. Or. 398, ubi Oresti dicenti *λίπη μάλιστα γ' ἡ διμφθειροισά με* respondetur a Menelao *δεινή γὰρ ἡ θεός, ἀλλ' ὄμως ἰάσιμος*. Suspicio: *δεινή γε νοῦσος κτέ.*

δ' αὐτοῖς ὑποβάλλει ὅτι δύναται ἀνευρεῖν τὸν Φονέα, ἵνα προθυμότερον συλλάβωνται αὐτῷ. *Nisi enim, ait, aeque essem ignarus rumoris de caede, quam ipsius facinoris, non nunc demum, longo tempore praeterlapso, illud investigarem, si non haberem aliquid indicii* (nempe oraculum allatum a Creonte, cl. v. 242, ut putat Dindorfius). *Nunc vero, nam post Laium interfectum demum inter cives receptus sum, vobis cell.* Vocabulum μακρὰν hanc interpretationem admittere persuasit mihi locus Euripideus Troad. v. 460: οἷ τ' ἐνερῆ' ἀδελφοὶ χά τεκῶν ἡμᾶς πατήρ | οὐ μακρὰν δέξεσθέ με; neque igitur necesse est (cl. v. 16 et 998) interpretemur *procul investigarem*, ut fecit cum aliis Schneidewinus, qui propterea, recepto ex apographis quibusdam αὐτὸς pro αὐτῷ, voculam μὴ deleuit, locum sic explicans: *rem vobis proponam, quia solus investigans non multum proficerem, quippe qui nullum habeam indicium.* At, ne recepta quidem hac correctione, quem ille voluit sensus nascetur, *primo* quod ita v. 219 ad ἐξερῶ poeta addidisset ὑμῶν, *secundo* quod formula οὐ γὰρ ἂν ¹⁾ necessario spectat ea verba, in quibus est gravissimum sententiae pondus, itaque referendum est ad illa ξένος μὲν τοῦ λόγου — ξένος δὲ τοῦπραχθέντος (quae mox stabiliuntur verbis ὕστερος — τελεῶ), non ad ἐξερῶ, *tertio* quod aliud est *procul investigare*, aliud *investigando proficere*.

Quamquam igitur procul ab hac tum interpretatione tum emendatione abhorreo, nolo tamen reticere me quoque dubitare de vulgatae scripturae integritate. Vix enim σύμβολον ad oraculum illud referri posse credideris, quippe in quo nullum de interfectore indicium appareat. Quocirca nescio an corrigendum sit: οὐ γὰρ ἂν μακρὰν | ἵχνησον αὐτὸ κοῦκ ἔχον τι σύμβολον hoc sensu: *Quae dicam aeque ignarus sermonum de Laii morte quam ipsius facinoris: sin minus, id hercle non investigarem longo temporis spatio praeterlapso neque omni carens indicio*, h. e. statim rem investigassem, quum recentem indicia nondum deficerent.

V. 222. οὖν δ', ὕστερος γὰρ κτέ. Ad constructionem compara

1) Ellipsis, huic formulae propria, saepius a scribis expleta est. Ita v. c. Herod. IV, 144: οὐ γὰρ ἂν τοῦ καλλίονος παριόντος κτιζεῖν χώρον τὸν αἰσχίονα ἐλίσθαι, [εἰ μὴ ᾗσαν τυφλοὶ] ultima quatuor verba insiticia esse locum insipientibus apparebit.

II. Ω 223. — Ἄστος εἰς ἄστους τελῶ. Apte compararunt editores κωνὸς ἐν κωνοῖσι Ai. 267, ἐν ξένῃ ξένου, alia, quare non ausus sum sequi exemplum eorum, qui ex apographis quibusdam pro ἄστος substituunt αὐτός. Perpetua autem est in libris MSS. utriusque vocabuli confusio. Apud Euripidem in Suppl. v. 355 λαβῶν δ' Ἄδραστον δεῖγμα τῶν ἐμῶν λόγων | ἐς πλῆθος αὐτῶν εἶμι, obtemperatum oportuit Elmsleio corrigenti ἄστων. Recte nuper Meinekios idem vocabulum Sophocli reddidit O. C. 912, ubi infeliciter Heimsoethius K. S. p. 60 proposuit αὔθις, nec melius Nauckius υἷός.

V. 227. Locum aut hiuſcum esse dixi aut gravissime depravatam. Nihil certe hucusque repertum esse reor quod sufficiat. Hartungius de sua coniectura edidit: κεί μὲν φοβεῖται τοῦπίκλημ', ἐπεξίτω αὐτὸς καθ' αὐτοῦ, non memor Graecum esse ἐπεξίτω αὐτὸς ἐκαστῶ. Non magis probaverim quod in Teubneriana editione de suo scripsit Dindorfius ὑπεξέλοι, ut sit *crimen subterfugiat*, nam, ut taceam Optativo locum non esse, falsam esse eam coniecturam verba αὐτὸς καθ' αὐτοῦ, quae ita idoneo sensu careant, satis evincunt. Denique repudio, quod nuper post Blaydesium et Nauckium proposuit Heimsoethus K. S. p. 92: καὶ μὴ φοβεῖσθω τοῦπίκλημ' ὑπεξελεῖν κτέ., quae et violenta mutatio est, et aperte pugnat cum notione verbi ὑπεχειρεῖν. Bene iam monuit Hartungius ἐλεῖν, ἐξελεῖν, ὑπεξελεῖν ἔγκλημα κατὰ τινος Graecis inaudita esse. Electr. 1420, quo loco abutuntur critici, ὑπεχειρεῖν significat *subducere*.

V. 229. ἄστεργές = πικρὸν per litoten, ut saepe ἀτερπής pro λυπρός et apud poetas Latinos *inamabilis* pro *invisus*, *odiosus* ponitur. Mox ἀσφαλής satis defenditur loco O. C. 1288 neque ulla causa est, cur cum Dindorfio in Teubneriana praeferamus Grammatici coniecturam ἀβλαβής.

V. 230 corruptum esse nemo dubitat. Plerique critici sedem vitii quaesiverunt in vocabulis ἐξ ἄλλης χθονός, quia iussisset oraculum μίαισμα χώρας — τεθραμμένον χθονὶ ἐν τῇδ' ἐλαύνειν, neque igitur de peregrinis esset quicquam edicendum. Hinc Wunderus partim e Vauvillersii partim e Neuii coniectura edidit ἢ ἔξ ἄλλης χερρός, quam mutationem non sufficere intellegens Heimsoethius praeterea rescribi iussit: ἢ καυτόχειρα, h. e., ipso interprete, ἢ ἐξ ἄλλης χερρός ἢ καὶ οἰκειαῖς χερσὶ τοῦργον

ποιήσαντα. At nemo facile probaverit hanc sententiam verbis ita correctis inesse. Erat, quum putarem Sophoclem in Trach. 391 similiter locutum esse ubi scripsit: οὐκ ἐμῶν ὑπ' ἀγγέλων ἀλλ' αὐτόκλητος ἐκ δόμων πορεύεται, sed huius loci aliam rationem esse neminem utrumque locum diligenter comparantem latebit. Aliam viam ingressus est Nauckius in ἄλλον laterē ἐλθόντ' suspicatus. At ne sic quidem tollitur difficultas; nam haud intellegitur cur haec speciatim adderet rex, quum iam in superioribus v. 224. sqq. generatim dixisset: ὅστις — Λάϊον — κάτοιδεν — ἐκ τίνος διώλετο, τοῦτον κελύω πάντα σημαίνειν ἐμοί.

Recte tamen Nauckius hoc perspexisse mihi videtur ἄλλον depravatum esse, reliqua sana, et, nisi egregie fallor, poetae reddendum est: εἰ δ' αὖ τις ἐλθὼν οἶδεν ἐξ ἄλλης χθονὸς τὸν αὐτόχειρα, μὴ σιωπάτω.

Nempe Oedipus postquam dixerat: *si quis vestrum* (i. e. civium Thebanorum) *novit Laii interfectorem, eum omnia indicare mihi iubeo* aptissime subiungit: *sin vero qui peregrinus* (ἐλθὼν ἐξ ἄλλης χθονός) *Thebis degens facinoris auctorem cognoverit, ne taceto.* Sic demum intellegitur quorsum spectent sequentia τὸ γὰρ κέρδος τελῶ γὰρ χῆ χάρις προσκίσεται. Civibus suis rex imperat, a peregrinis petit polliceturque iis tum mercedem tum gratiam. Ne quis obmoveat huic coniecturae, non satis recte sic sibi respondere verba κεί μὲν φοβεῖται et εἰ δ' αὖ τις ἐλθὼν, secum reputet omnium consensu ista depravata esse.

V. 232. κέρδος — χῆ χάρις προσκίσεται. Cf. Eur. Rhes. 112 παντὶ γὰρ προσκείμενον | κέρδος πρὸς ἔργω τὴν χάριν τίκτει διπλῆν.

V. 237. Si νέμω sanum est, θρόνους per ζεύγμα additum sit necesse est; nam, ut nihil est tritius quam κράτη νέμειν (cf. Ai. 1016 et supra v. 201), θρόνους νέμειν nec dici memini, nec qui dici potuerit satis intellego, sed constanter Graeci dicunt θρόνους ἔχειν. Cf. O. C. 1354, Aesch. Sept. 205, Eur. H. F. 167. Praeterea h. l. offensione non caret, quod post breve intervallum v. 240 idem verbum νέμειν in eadem senarii sede recurrit, quam rem, nisi ubi cum emphasi idem vocabulum repetitur, anxie Sophocles, ut omnes boni poetae, evitare solet: quod in paucis criticis bene observavit Heimsoethius. Vix igitur dubito h. l. scribae oculos aberrasse ad v. 240, Sophoclem autem recte et ordine scripsisse: ἤς ἐγὼ κράτη τε

καὶ θρόνους ἔχω, ut fecit in Antig. v. 137: ἐγὼ κράτη δὴ πάντα
καὶ θρόνους ἔχω. Cf. infra v. 586.

V. 238. μήτ' ἐσδέχεσθαι. Cf. Eur. Or. 430 ἐκκλήμοι γὰρ
δαμάτων ἔποι μύλω. — Μήτε προσφανεῖν. Cf. ib. 75 προσφέγμασι
γὰρ οὐ μιννομι σεθεν, et 512 sqq. Ad χέρνιβας νέμειν cf.
ib. v. 1601* εὖ γούν θίγοις ἄν χερνίβων.

V. 240. χέρνιβας. Fortasse non iniuria Bergkiius retinuit
primae manus scripturam χέρνιβος, qui potest esse genetivus
partitivus; ut νέμειν χέρνιβος ad verbum significet *tribuere* (par-
tem) *aquae lustralis*. Neque singularis numerus insolitus est.
Cf. Soph. fragm. 708, Aesch. Eum. 656, Eur. Alc. 100, H. F.
929; qui locus rem egregie illustrat: μέλλων δὲ δαλὸν χεῖρὶ
δεξιᾷ φέρειν ἐς χέρνιβ' ὡς βιάψειεν. Cf. Athen. IX p. 409
A et inprimis Arist. Pac. 956—962. — κοινός pro κοινῶν dixit
etiam Aristophanes Vesp. 917.

V. 244—254. De tranponendis v. 246—251 post 272 Rib-
beckius egit in Museo Rhenano XIII p. 129—132. Non autem
huic primo aliquid horum suboluisse apparebit legenti Dobraei
annotationem in Advers. II p. 32. Praeterea vero ipsa res
clamare mihi visa est, versum 255 οὐδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα
μὴ θεήλατον κτέ. statim sequi debere post illa: ὡς τὸ Πυθικὸν
θεοῦ μαυτεῖον ἐξέφηγεν ἀρτίως ἐμοί, neque minus v. 244 sq. ἐγὼ
μὲν οὖν τοῖσδε τῷ τε δαίμονι κτέ. non potuisse olim obtinere
alium locum quam post illa verba: νῦν δ' ἐπεὶ (v. 258) —
τοῦ πάλας τ' Ἀγῆνορος (v. 268), quibus rex significavit se,
Lai successorem, illiusque viduae maritum, nihil intentatum
relicturum esse, ut caedis auctorem pervestiget. Idcirco
illos quoque vss. loco, quo nunc leguntur, movere non
dubitavi.

V. 258. Hartungius de sua coniectura edidit νῦν δ' ἔφη,
κυρῶ τ' ἐγὼ ut ad ἔφη cogitetur θεός ἐλαττέον εἶναι τὸ ἄγος (cf.
θεήλατον 255), quod sane memorabile foret breviloquentiae
exemplum. Ego cum ceteris criticis Burtoni correctionem reci-
pere non dubitavi, nisi quod pro τ' correxi γ', quod commen-
davit Meinekiius An. Soph. p. 224, bene monens τε post κοινῶν
hanc totam orationis partem κοινῶν — ἐκπεφυκότα coniungere
cum proxime antecedentibus. Eiusdem viri iudicium in Teub-
neriana ed. probavit Dindorfius.

V. 261. κοινῶν τε παίδων κοίν' ἄν. Infeliciter Nauckius κύματ' = κυήματ', paullo melius Hartungius σώματ' pro κοίν' ἄν substituendum esse coniecit. Longe sane his opinionibus praestat, me iudice, Schmidtii suspicio, quam proposuit in Philol. a. 1861: καὶ νῶν (i. e. mihi et Laio) τὰ παίδων κοίν' — ἦν ἄν ἐκπεφυκότων, nisi quod fortasse ἐκπεφυκότα servari poterit. ¹⁾ Nuper tamen vulgata scriptura egregium defensorem nacta est Meinekium, qui interpretatur: *communes nobis nati essent liberi fraternitatis vinculo inter se nexi*, quasi dicas κοινῶν τε παίδων ἀδελφότητα.

Obscurius sane, si ita scripsit, poeta, locutus esse censendus est et idcirco vituperandus. Σοφόν τοι, ait Euripides, τὸ σαφές, οὐ τὸ μὴ σαφές; neque eo vitio laborat, quod hic poeta, similiter repetito adiectivo κοινός, dixit in Ione v. 652 κοινὴν τραπέζης δαΐτα πρὸς κοινὴν πεσών.

V. 264. τὰδ'. Non necessariam esse Mudgii correctionem τοῦδ' pro τὰδ' hodie fere convenit inter criticos, certatim laudantes Ai. 1346. Addere possis locum Aristoph. Vesp. v. 334 τίς γὰρ ἐστ' ὁ ταῦτά σ' εἰργων, κάποκλείων τῆ θύρῃ, nisi, ibi potius aut mecum legendum sit: τίς γὰρ ἐστ' ὃ τᾶν ὁ σ' εἰργων, aut οὐνταῦθά σ' εἰργων, quod in *Vindiciis Aristophaneis* proposuit Meinekium. Quaerendum autem loco, quem tractamus, an propter comparationem ὡσπερὶ τοῦμοῦ πατρὸς pronomen demonstrativum τοῦδε recte omitti potuerit. Ego quidem de ea re valde dubito. Videant alii.

V. 244. „Da nicht von Gesinnungen die Rede ist, sondern „van Handlungen ist τοιοῦδε verschrieben für τοιοῦσδε.“ Heimsöethius K. S. p. 91. Argutius quam acutius, et acutius quam verius!

V. 245. πέλω. Rarior est in tragoedia forma media πέλωμι, cui locus concedi non videtur nisi in melicis. Quare apud

1) Simillima corruptela laborare mihi videtur locus Euripideus in Oreste v. 1054, ubi Electrae dicenti: πῶς ἄν ξίφος γὰρ ταῦτόν, εἰ θίμις, κτάνοι, | καὶ μνημα δέξοιτ' ἐν; respondet frater: "Ἥδιστ' ἄν εἴη ταῦθ' ὄρας δὲ δὴ φίλων | ὡς ἰσπανισμεθ', ὥστε κοινῶν εἶν τάφοι. Non sepulchri communio, opinor inde sequebatur, quod amicis destituti essent, sed utriusque praematura mors, qua fiebat ut sepulchro indigerent. Procul dubio igitur reponendum: ὥστε καὶ τῶν δέ εἰν τάφοι: i. e. ut vel sepulchro nobis opus sit.

Aesch. in Eumen. 199 αὐτὸς σὺ τούτων οὐ μεταίτιος πέλει verius mihi videtur πέλεις.

V. 254. κἀθέως. Non meminerat Heimsoethius loci Sophoclei in Electr. 1181 ὃ σῶμ' ἀτίμως κἀθέως ἐφθαρμένον, quum K. S. p. 91 infelicissime coniecisset κἀτέκνωσ. Adverbium ἀκάρπως non tantum fructus agrorum sed etiam (trita tragicis metaphora) maternae ἀρούρας proventus spectare videtur. Ἄθεοι dicuntur, quos dii ore sua destituerunt. Cf. v. 1360 νῦν δ' ἄθεος μὲν εἰμ' ἀνοσιῶν δὲ παῖς. Hinc recte Phrynichus Bekk. p. 14 explicat: οἶον μηδενὸς θεῶν ἐπικουρίας παρούτης.

V. 270. αὐτοῖς mutandum erat in αὐθις, quocum saepius in codd. confundi constat. Diversa est eorum locorum ratio, quos ad h. l. tuendum excitavit Wunderus. Herod. V. 85 extr. αὐτὸν valet μῶνον. Rectissime, ut hoc utar, mox v. 248 in apodosi additur νιν, quia ibi sententia interiecta a prodosi dirimitur. Cf. Trach. 287 sqq. et Electr. 1364 sqq. Ἀνιέναι s. ἀναδιδόναι fruges tam ipsa terra dicitur quam, ut h. l., dii.

V. 272. Ad dictionem compara Electr. v. 1370, Antig. 64, Aesch. Prom. 871. — πότμος est vocabulum medium. Cf. Aesch. Pers. 695.

V. 248. Porsoni emendationem ἄμωρον contra Blaydesii coniecturam κακὸν κακῶς νιν δύσμορον τρίψαι βίον bene tuetur Meinekius An. Soph. p. 225.

V. 250. Annotare neglexi in var. lect. me ξυνειδότης correxisse pro συνειδότης.

V. 275. Cf. O. C. 1124.

V. 276. Cf. Ant. 329 τὸ γὰρ | πρᾶγμ' οὐτ' ἔδραστ' οὐτ' εἶδον ὅστις ἦν ὁ δρῶν.

V. 278. τοῦ πέμψαντος. Cf. infra v. 301.

V. 276. εἶλες pro ἔλχβες Eustathius p. 1309, 14, memoriae errore, ut videtur Dindorfio. Ib. ὥσπερ — ὥδε. Cf. O. C. 276, et 284, ubi ὥδε in apodosi omissum.

V. 280. ἀλλ' ἀναγκάσαι θεοὺς κτέ. Similis sententia legitur apud Euripidem in Ione v. 374 sqq: ἐς γὰρ τοσοῦτον ἀμαθίας ἔλθοιμεν ἂν, εἰ τοὺς θεοὺς ἄκοντας ἐκπονήσομεν, φράζειν ἂ μὴ θέλουσιν ἢ προβωμίους σφαγαῖσι μήλων ἢ δι' οἰωνῶν πτεροῖς. Romanis id non omnibus aequè persuasum fuisse, docet exemplum Tulli regis apud Livium I c. 31 extr., licet prava et illis ea religio videretur.

V. 287. Bene intellexit Meinekius hic locum non esse verbo medio *πράττεσθαι*. Similiter apud Aristophanem *Vesp.* v. 183 corrigendum puto *Φέρ' ἴδωμεν* pro *Φέρ' ἴδωμαι*, quae forma a comedia prorsus aliena est.

V. 292. *ἔδοιπύρων*. Hic rumor propius aberat a vero. A mente poetae prorsus aberravit Schmidtius, qui coniecit *ἔδοιδόκων*, quod si verum esset, hoc colloquium inepte abundaret. Cf. 122.

V. 293. Primus Dindorfius ex anonymi coniectura edidit *τὸν δὲ δρῶντ' οὐδείς ὄρᾳ*. Heimsoethius autem intelligens ne *ὄρᾳ* quidem ferri posse proposuit *ἔρεϊ* (K. S. p. 21). At ita O. loqui non potuit, nisi si desperaret de iis, quae ipse paullo ante in contione (v. 224 sqq.) edixerat. Perspicuum vero est regem chori verbis *θανεῖν ἐλέχθη πρὸς τινων ἔδοιπύρων* sic fere debuisse respondere: *Audivi et ego, sed nemo dicit quis facinus commiserit*. Hinc verum esse puto: *τὸν δὲ δρῶντ' οὐδείς θροεῖ*, quod olim scriptum *ΘΡΟΕΙ* facile abiit in *ΟΡΟΙ*, unde mox natum est *ΟΡΑΙ*. Verbum *θροεῖν* pro *λέγειν* Sophocli est in deliciis; praeterquam enim h. l. et v. 1320, ubi restitutum est a Bergkio pro *φορεῖν*, decies septies legitur in fabulis eius superstitibus. Fortasse his locis addi potest *Trach.* 419, ubi nescio an in *ὄρᾳς* idem verbum delitescat (*θροεῖς*), quod moneo in usum eorum, qui in sanando illo loco depravatissimo ingenium experiri velint.

V. 294. Iure spreverunt critici Wunderi coniecturam *τρέφει μέρος*. Nam etsi *δείμα τρέφειν* Sophocleum est et bene Graecum, *δείματος μέρος τρέφειν* subabsurdum est. Nempe *μέρος* (s. *μοῖραν*) *τινός* Graeci iungere solent verbis *ἔχειν*, *λαμβάνειν*, *λαγχάνειν* ad significandam eam notionem, quae subest compositis *μετέχειν*, *μεταλαμβάνειν*, *μεταλαγχάνειν*. In plerisque edd. recepta est coniectura Tricliniana *δείματός γ' ἔχει μέρος*, in qua *γε* metri fulcrum esse nec praeterea quicquam, fugiet neminem. Hinc cum Dindorfio admisi correctionem Hartungii.

V. 297. Sine idonea causa haec tentat Heimsoethius (K. S. p. 195), *ἀλλ' οὐξελέγξων νιν πάρεστιν* coniciens, quae lectio, me iudice, est vulgata deterior. Mihi certe, quem *ἄγουσιν* (v. 298), is nondum adesse videtur.

V. 300. *ὦ πάντα νωμῶν*. Plato *Cratyl.* 411 d. *τὸ νωμῶν καὶ τὸ σκοπεῖν τχύτόν*. Cf. *Herod.* IV 128. — Sophocles h. l. et

Aeschylus Sept. 24 abstinuerunt ab imitando loco Homerico de Calchante ὅς τ' ἴδδει τά τ' ἔόντα τά τ' ἐσσόμενα πρὶ τ' ἔόντα, quem poeta minus ingeniosus Euripides saepius expressit. Cf. Helena v. 14, Iph. T. 1264, Ion. 7.

ib. διδακτά τε ἄρρητά τ'] i. e. ῥητά τε καὶ ἄρρητα.

V. 301. χθονοστιβῆ] vox ab ipso, ut videtur, poeta formata non nisi h. l. reperitur. Analogā πεδοστιβῆς, ἀπτιβῆς, εὐστιβῆς, et apud sequiores ἰμοστιβῆς et μονοστιβῆς.

V. 305. εἴ τι μὴ primus recepit Wunderus, quem Dindorfius et alii secuti sunt. Aberraverant scribae oculi ad v. 302. Minus placet Fritzschi coniectura, quam Bergkius recepit, εἰ μὴ καί.

V. 308. „Prorsus inutile ad sensum ac prope dixerim lan-
„guidum est istud εὔ, quo debilitatur potius sententiae vis
„quam acuitur. Neque ullo alio loco Sophocles μανθάνειν εὔ
„coniunxit, qui si vim notionis quae subest verbo μανθάνειν
„intendit, ἐκμανθάνειν dicit constanter” MEINERUS An. Soph.
p. 226. Ap. Eur. Hel. 320 correxerim ἐκμανθούσῃ δὲ pro δ' εὔ.

V. 312. ῥῦσαι σεαυτὸν κτέ. Similis est orationis color in Electra v. 987, ubi sororis implorat auxilium: πῦσον ἐν κακῶν ἐμῆ, πῦσον δὲ σεαυτήν. Homerus Od. v. 230. ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα σάω δ' ἐμέ.

V. 316. τέλη λύη = λυσιτελή. Eodem sensu nudum verbum λύειν usurpat Soph. El. 1005 λύει γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν οὐδ' ἐπωφελεῖ. Saepius sic Euripides sed cum Dativo casu. Cf. Med. 566, 1112 et 1362, Alc. 631. Hesych. λύει· λυσιτελεῖ. Fortasse eodem verbo usus est Euripides in Suppl. 597: ἀρετὴ δ' οὐδὲν φέρει βροτοῖσιν κτέ., ubi libri variant inter φέρει et λέγει, quorum verborum neutrum satis aptum est. Λύει speciose suspicatur Heimsoethius. — Ad sententiam apte comparaveris Trach. 312 sq., qui locus his Tiresiae verbis illustratur.

V. 318. διώλεσα i. e. ἐπελαθόμεν, ut σώζειν (s. σώζεσθαι) dicitur pro μνημονεύειν. Cf. O. C. 1530, Trach. 682, Aesch. Prom. 523, Eur. Suppl. 916, Hel. 265 sq.

V. 320 sqq. ἄφες μ'. Similiter, sed arte longe inferiore, apud Euripidem in Phoenissis v. 894 sqq. Tiresias oraculum Creonti aperire recusat; Creon, ut loquatur, vatem impellit (ἄκοντα προὔτρέπει λέγειν).

V. 322. ἔννομα. Tiresias, qui ut vates Apollinis publica fruebatur auctoritate, reticendo Phoebi oracula, si non contra

scriptas leges, at certe contra τοὺς ἀγράφους νόμους peccare Oedipo poterat videri. Quare fortasse nihil novandum.

V. 324. Dindorfius in ed. Teubner. de coniectura sua edidit: ὄρθω γὰρ οὐτε σοὶ τὸ σὺν Φάνημ' ἰὸν | πρὸς καιρὸν ὄρθῶς, μήτ' ἐγὼ ταυτὸν πάθω; in qua lectione ὄρθῶς mihi displicet et post μήτε, ni fallor, requireretur Optativus, ut legitur v. c. Antig. 685: ἐγὼ δ' ὅπως σὺ μὴ λέγεις ὄρθῶς τάδε | οὐτ' ἂν δυναίμην, μήτ' ἐπιστάμην λέγειν. Ad languidum istud ὄρθῶς defendendum alios requirimus fideiusfores quam Lucianum, unde Dindorf. citat ὄρθῶς κατὰ καιρὸν (vol. III p. 244). Quae autem e Sophocle affert δικαίως ὄρθῶν v. 853 infra, ubi ipse probat verissimam emendationem δίκης ἐς ὄρθῶν, et Trach. 347, ubi hoc ipsum legitur, nihil huc facere nemo melius intellet quam ipse vir praeclarissimus. Etiam in eo fallitur, quod ait scholiastam ad h. l. explicare μηδὲ per μή, interpretantem: καὶ γὰρ οὐν Φωνῆν μὴ πρὸς καιρὸν ἀφίεναι Φυλάσσομαι. Nam, si quid video, hic recte solvit voculam μηδέ in καὶ μή. Similiter v. superiore οὐδὲ σοὶ non valet, opinor, ne tibi quidem, sed et (etiam) tibi non. Ita haud raro Graeci dicunt: εἴ τις καὶ ἄλλος, καὶ γὰρ et similia, καὶ posito in utroque membro.

Hoc vero libens Dindorfio concedo parum probabilem esse aposiopesisin verbi σιγῶ, ad quam confugit Scholiastes.

Nescio igitur an vera sit lenissima Dobraci correctio ὥστ' οὐ μὴδ' ἐγὼ ταυτὸν πάθω. Comparari poterit locus Aristophaneus in Pace. v. 1037: ὥστ' οὐχὶ μὴ παύσει ποτ' ἂν ζηλωτὸς ἄπασιν. Ad Φάνημ quod attinet, est id vocabulum Sophocli peculiare. Cf. Aiac. 16, Phil. 233 et 1295.

V. 329. τᾶμ' ὥς ἂν εἶπω. Corrupta haec esse, vix quisquam dubitat: medicina perquam incerta, ut vel ex ingenti coniecturarum numero potest apparere, quarum praecipuas commemorabo. Brunckius: τᾶμ' ἐξενεῖπω (debuerat certe ἐξανεῖπω, ut ait Dind.) Dindorfius: τᾶμ' ἐξανοίξω vel ἐξελίξω, cl. Eur. Suppl. 141 σὺ δ' ἐξελίτσεις πῶς θεοῦ θεσπίτμικτα; At ibi de interpretando non de aperiendo oraculo sermo est. Quare hoc quidem nomine praetulerim τᾶμ' ἐξενέγκω, cl. Trach. 741: οἶμοι τίν' ἐξήνεγκας, ὃ τέκνον, λόγον; Nuperrime Meinekius in An. Soph. p. 226 τᾶμ', ὥς ἂν ἢ Φῶ i. e. nunquam ego mea, utcumque se habeant, effabor, ut εἶπω sit explicatio voculae Φῶ (cl. Hesych.

Φῶ· εἶπω). Aliis nescio, sed mihi ista *utcumque se habeant* huic loco parum convenire videntur, nec cur Tiresias adderet satis causae fuisse puto.

Meliorem viam iniisse mihi videntur qui εἶπω sanum esse statuentes vitii sedem quaesiverunt in voculis τᾶμ' ὡς ἄν. In his est C. F. HERMANNUS, qui proposuit τὰ μάσσον' εἶπω, non male. Cf. Aesch. Ag. 598: καὶ νῦν τὰ μάσσω μὲν τί δεῖ λέγειν ἐμοί; Minus mihi placet Bergkianum ἃ μούστ' ἀνείπω s. ἃ μούστιν εἶπω. Melius ferrem, quod reposuit Hartungius τὰ θέσφατ' εἶπω, aut quod edidit Nauckius ἀνωγας εἶπω. Eodem tamen iure possis τᾶγνωτον εἶπω et alia fortasse haud pauca, ita ut nilquicquam certi de hoc loco statui posse videatur.

V. 335. ὀργάνειας h. l. = ὀργίσειας; alibi idem verbum notionem habet intransitivum = ὀργιζέσθαι. Cf. Trach. 552 et Eur. Alc. 1110. Mirum est formam ὀργίσειν, qua Aristophanes, Plato, alii utuntur, nusquam apparere apud tragicos, apud quos tamen forma media huius verbi non est infrequens. Cf. 339, 364. Satis iam explosa est summi Hemsterhusii παραδίωθωσις: ὀργάσειας, quae imposuit Ruhnkenio ad Tim. lex. p. 129.

V. 336. ἀτελεύτητος Gl. ἀπρηκτος, ἀκαμπής. Agnoscit Eustathius p. 441. Reicienda certe Scholiastae interpretatio: τὸν μὴ τελευτὴν ἐπάγοντα τοῖς ζητούμενοις, quam probare videtur Dindorfius. Ni quid peccatum sit a scribis, melius cum Nauckio intellegas *intractabilem* (mit dem man nicht zu ende, nicht weiter komt). Cogitavi de reponendo κἀνερεύητος i. e. *et inscrutabilis*, vel κἀπαράιτητος. i. e. *et inexorabilis*.

V. 337. τὴν σὴν (ὀργήν). Cf. O. C. 855, ubi idem animi vitium Oedipo exprobat a Creonte. Adde ib. 954 sqq.

V. 338. ἀλλ' ἐμὲ ψέγεις. His verbis, ut recte ait Nauckius, cum emphasi repetitur cogitatio ὀργήν ἐμέμψω τὴν ἐμήν. Locis, quos affert, addatur Eurip. Andr. 711 ἢ στεῖρος οὔσα μόσχος οὐκ ἀνέξεται | τίκτουτας ἄλλους, οὐκ ἔχουσ' αὐτὴ τέκνα. Temere igitur quem tractamus locum vexavit Hartungius violentissime rescribens: ἀλλὰ λαυθάει. Obiter verbum ψέγειν reddatur Sophocli O. C. v. 594; ubi Theseo vituperanti Oedipus respondet: ἔταν μάθης μου, νουθέτει, τανῶν δ' ἔα. Cui ille: διδασκ' ἄνευ γνώμης γὰρ οὐ με χρὴ λέγειν. Genuinum esse ψέγειν vix poterit dubi-

tari. Similiter ap. Eur. Suppl. 565 malim πολλοὺς ὑπεκφύγοις ἢ ἀνθρώπων ψόγουσ pro λόγουσ.

V. 343. πρὸς τὰδ'. Cf. v. 426, i. e. *proinde*. Sequentē Imperativo haec formula usurpatur ab eo, qui significare velit se firmiter aliquid decrevisse, quicquid inde sequatur, aut quicquid obnitatur adversarius. Cf. Electr. 820, O. C. 455, Eurip. Syl. fr. 1, Aesch. Prom. 915, 992 et 1043 et Bacch. 431, ubi nondum me poenitet olim coniecisse: τὸδ' ἐγὼ οὐ ψέγοιμ' ἄν pro τὸδε τοι λέγοιμ' ἄν.

V. 347. καὶ συμφυτεῦσαι — εἰργάσθαι. Propositio σὺν mente repetenda ad εἰργάσθαι. Alii iam laudarunt Ant. 537, sed prorsus simile est quod Aeschylus dixit in Prometheo v. 331 πάντων μετασχὼν καὶ τετολημῶσ ἐμοί, quem versum iniuria suspectum habuit Kiehlus in dissertatione *de Prometheo denno edendo* p. 55.

V. 348. καινῶν. Verbum simplex in antiquiore Graecitate apud solos tragicos reperitur praeterquam ap. Xenoph. Cyropaed. IV 2. § 24, ubi legendum suspicor: οὗτοι δὲ κατακαινόντων. Cf. Suid. in v. κατακαινῶν. Locos Xenophonteos, ubi verbum compositum exstat, suppeditabit Sturzius in lexico Xen.

V. 349. εἶναι recte suppletum videtur a. m. antiqua. Sophocles enim post Φημί nusquam hoc verbum videtur omisisse.

V. 354. ἐξεκίνησας ῥῆμα paullo vehementius dictum quam ἐκρίπτειν, ἀπορρίπτειν sive ἐκβάλλειν.

V. 356. τἀληθὲς — ἰσχυρῶν τρέφω. Ad sententiam cf. 369. O nulli quicquam mentite Hor. Serm. II, 5, 5. Antig. 1195 ὁρθὸν ἀληθεὶ' ἀεί. Dem. XIX § 208 τἀληθὲς ἰσχυρόν.

V. 359. Cf. Aesch. Choeph. 767 λέγ' αὐθις, ὡς μάθω σαφέστερον.

V. 360. Si vera est Brunckiana coniectura ita correctā ut in var. lect. significavi, verbo ἐκπειρᾶσθαι poeta usus est eodem sensu, quo Aristophanes Eq. 1234: καὶ σου τοσοῦτο πρῶτον ἐκπειράσομαι. Ad πρὸς τί cf. infra v. 766 et Aiac. v. 40.

V. 365. σὺν τοῖς Φιλτάτοις. Cf. v. 1184, unde apparet nihil esse cur cum Nauckio corrigamus τοῖσι Φιλτάτοις. Neque in metro quicquam est, quo merito offendamur.

V. 369. τῆς ἀληθείας σθένος. Teste Heimsoethio p. 206 cod. Mon. 500 exhibet κράτος superscripto σθένος, unde non debebat concludere illud esse genuinum. Quod attinet ad sententiam,

similiter vim veritatis laudat Euripideus Tiresias Phoen. 922, quaerens ex Creonte: ἀπόλωλεν ἀλήθει', ἐπεὶ σὺ δυστυχεῖς;

V. 370. ἔστι — ἔστ'. Idem est orationis color in O. C. 787 οὐκ ἔστι σοι ταῦτ', ἀλλὰ σοι τὰδ' ἔστ' ἐκεῖ | χάρως ἀλάστωρ οὐμὸς ἐννηκίων ἀεὶ. Singularis autem est in repetito verbo emphasis. Sic infra v. 335 ἐπειθεὶς ἢ οὐκ ἐπειθεὶς; Aesch. Sept. 203 ἤκουσας ἢ οὐκ ἤκουσας, ἢ καὶΦῆ λέγω; cf. ib. 100. Infra 1141 λέγω — ἢ οὐ λέγω; Eur. Ipn. 825. — Huius autem scenae, qua me iudice non est alia in toto hoc dramate artificiosior, bene sensit summam praestantiam Patin *Etudes sur les tragiques Grecs, Sophocle* p. 170. „Quel contraste entre cet aveugle, a qui sont visibles les „événements les plus secrets, et ce prince d' un esprit si „clairvoijant, qui ne connait pas lui même. Par quel singulier „rapport sa cecité insultée par Oedipe devient elle le présage „et comme la cause de l'aveuglement volontaire, auquel „l'infortuné se condamne”.

V. 371. Huius versus *πρῆχῆστις*, de qua vide interpretes, paene deterret me a sententia, quam protuli in Ex. Crit. p. 115 vocabula τὰ τ' ἄτ'α depravata videri. Nec tamen eum scrupulum animo potui evellere ob duas praesertim causas. Primo enim *caecus* erat, non *surdus*, Tiresias. At prae ira, inquit, Oedipus ei etiam illud naturae vitium, etsi falso, obiicere poterat. Quod fac ita esse, visu quidem postea se privavit Oedipus, auditu, ut ipse ait 1386 sqq., privare se non potuit; neque ergo Tiresias potuit respondere loco. quem tractamus: σὺ δ' ἄβλιός γε ταῦτ' ἐνειδίζωι, ἃ σοὶ οὐδεὶς ἔς οὐχὶ τῶνδ' ἐνειδιεῖ τὰχ'α. Durum certe haec ita explicare, ut spectent sola vocabula: τὸν τε νοῦν τὰ τ' ἔμματα. Nihil tamen repperi, quod vocabulis τὰ τ' ἄτ'α cum aliqua veri specie substitui possit. Quaerant alii. Ceterum comparetur Horatius Serin: II. 3, 284: sanus utrisque, | *auribus* atque *oculis*; *mentem* nisi litigiosus | exciperet dominus "cett. — Ib. τὸν τε νοῦν. Hoc substantivum hodie male legitur ap. Arist. Ran. 1396: *πειθὼ δὲ κοῦφόν ἐστι καὶ νοῦν οὐκ ἔχον*, Suspisor: *κῶγκον οὐκ ἔχον*, i. e. *pondere carens*.

V. 372. Κρέων δὲ κτέ. Hunc versum, ut monui in Ex. Crit. p. 86, in rem suam convertit Plutarchus in *consol. ad Apollon*. 30 p. 117 A: διὸ καὶ ἐπὶ πᾶσιν οὐδύρονται στένοντες καὶ τὴν ἑαυτῶν ἀτυχεῖαν αἰτιώμενοι, πρὸς οὓς ὑποτυχῶν ἄν τις εἴποι

θεὸς δέ σοι πῆμ' οὐδὲν, ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοι.

καὶ ἢ διὰ τὴν ἀπαιδευσίαν ἄνοια καὶ παραφροσύνη.

Receptit scilicet Wagnerus hunc vs. inter Anonymorum tragicorum fragmenta n. CXXXV.

V. 380 sqq. Oedipus, quippe tum opibus et potentia, tum scientia insignis, illarum invidia Creontem, huius Tiresiam captum esse suspicatur. Nec mirum: ἔνεστι γὰρ πῶς, ut vere ait Aeschylus, τοῦτο τῆ τυραννίδι νόσημα, τοῖς Φίλοισι μὴ πεποιθέναι. Ceterum, praeter Phil. 137 sq., compara Eur. Bacch. 905 ἕτερα δ' ἕτερος ἕτερον ἔλβη καὶ δυνάμει παρήλθε.

V. 385. Cf. Trach. 541.

V. 387. ὑφείς subornans = ὑποπέμψας. Infra 705 eodem sensu μάντιν κηκοῦργον εἰσπέμψας.

V. 388. ἀγύρτην. De hac voce vide Steinium ad Herod. IV 35,10. — ἐν τοῖς κέρδεσιν. Similiter Antig. 1055 τὸ μαντικὸν γὰρ πᾶν Φιλάργυρον γένος. Cf. Iph. A. 520 sq., 956 sqq., Bacch. 255 sqq.

V. 390. σαφῆς i. e. ἀληθῆς fere sollemne est apud tragicos de Apolline ceterisque vatibus. Μάντις — ἀκρὸς dixit noster Electr. 1499, unde Euripidi Heracl. 65 reddo: μάντις δ' ἦσθ' ἄρ' οὐκ ἀκρὸς τᾶδε pro οὐ καλός.

V. 393. Ad structuram compara Thuc. VI. 22 extr. πολλὰ γὰρ οὔσα (ἢ στρατιὰ) οὐ πάσης ἔσται πόλεως ὑποδέξασθαι.

V. 394. μαντείας ἔδει trita locutio de rebus obscurioribus. Cf. Eur. Hipp. 236 τᾶδε μαντείας ἄξια πολλῆς ibique Valckenaerii adnotatio; praeterea Rhés. 952, Med. 239, Hipp. 346, Aesch. Choeph. 777.

V. 397. ΕΛΥΤΑ pro ΕΠΑΥΤΑ certa est emendatio; nam vocula *νιν* non alio potest referri quam ad *κίνιγμα*. Ovid. Metam. VII. „Carmina Laiades non intellecta priorum solverat ingeniiis.” Mira codicis corruptela ὁ μηδὲν οὐδεὶς Οἰδίπῳ usque eo imposuit Schmidtio, ut in Philologo a. 1861 perquam infeliciter coniecerit ὁ μηδὲν ὠδῆς κτέ., ne absurda quidem constructione deterritus.

V. 402. γέρων saepe denotat ingenii imbecillitatem, ut νέος imperitiam ac levitatem. Cf. Soph. O. C. 931, Eurip. Andr. 678, Iph. A. 489. Hinc ut bene observat Dindorfus, poeta dicit ἐδόκεις.

V. 403. παθὸν ἔγνωσ ἄν. Locis, quos interpretes ad proverbialem hanc locutionem illustrandam attulerunt addatur Aesch. Ag. 1609: γνώσει γέρον ἄν ὡς διδάσκεισθαι βαρῦ | τῷ τηλικούτῳ σωφρονεῖν εἰρημενον. Cf. 1649.

V. 410. οὐ γὰρ τι. De hac formula vide Valckenaerium ad Hipp. 792. Ib. σοὶ ζῶ δοῦλος. Eur. Iph. A. 33 σὸς δὲ δοῦλος οὐκ ἔφυ. Nempe servis non erat παρρησία. Phoen. 392 δούλου τὸδ' εἶπας μὴ λέγειν ἅ τις φρονεῖ. Ion. 673 καθαρὰν γὰρ ἦν τις ἐς πόλιν πέσῃ ξένος | κἄν τοῖς λόγοισιν ἄστος ἦ, τότε στόμα | δοῦλον πέπαται οὐκ ἔχει παρρησίαν. Ceterum infitias non ibo, si in codice legeretur, praeplacituram mihi fuisse huiuscemodi scripturam: οὐδ' αὖ Κρέοντος κτέ. Ita diceret: οὐ γὰρ σὸς εἰμι δοῦλος, οὐδ' αὖ μέτοικος, προστάτην νέμων Κρέοντα.

V. 413. θεοδικῶς οὐ βλέπεις certa est Reiskii emendatio, qui apposite laudat. Ai. 85, recepta iam a Brunckio. Seniores editores ad pristinas sordes redire maluerunt, donec recentissima aetate critici agnovere huius coniecturae praestantiam. Ipse eam commendavi Ex. Crit. p. 115 et nuperrime Meinekius An. Soph. p. 226, laudans Soph. fr. ap. Stob. Flor. IV 1, Aesch. Ag. 1623, Prom. 447, Demosth. p. 796. 26. Eadem opera corrigendum arbitrator locum Eur. Bacch. v 359 μέμνηνας ἤδη καὶ πρὶν ἐξέστης φρενῶν. Necessarium videtur ἐξεστῶς. Ad nostri loci formam cf. Bacch. 506 οὐκ οἶδ' ὅτι ζῆς, οὐδ' ὅ δρᾶς, οὐδ' (male vulgatur οὐθ') ὅστις εἶ.

V. 418. ἀρά. Significari Ἐρινῶν recte monent interpretes. Ipsae Furiae ap. Aesch. Eumen. 416 dicunt: ἡμεῖς γὰρ ἔσμεν Νυκτὸς αἰανῆς τέκνα Ἄραϊ δ' ἐν οἴκοις γῆς ὑπαὶ κεκλήμεθα. Inversa ratione subinde pro ἀραὶ ponuntur Ἐρινύες v. c. Aesch. Sept. 701, O. C. 1298; utrumque vocabulum iungitur Sept. 70 Ἄρα εἰ Ἐρινύς πατρός. Laii et Oedipi Furiis Aegidas templum condidisse Spartaе, auctor est Herodotus IV. 149. Obscurus est Her. V 43.

V. 420. λιμὴν. Schol. τὸν λιμένα τίθησιν ἀντὶ τοῦ τύπου* τροπικῶς ἀντὶ τοῦ ποῖ οὐκ ἐλευσῆ βοῶν; Ex Antig. 977 et Ai. 641 apparet λιμὴν esse receptaculum. HARTUNG. et WUNDER. Welche felsiche Bucht am Meere, welcher Berg im Lande wird nicht bald in deinem Jammerruf einstimmen. NAUCK. Vide, quid valeat ars interpretandi: vocabulum, quod portum significat, fit subito aut locus

quicumque aut sinus saxis inclusus! Etsi cum Nauckio admiror artem Sophocleam, qua vocabulo λιμήν utitur, ut quasi sponte prodeat imago illa petita e navigatione v. 422, sq., non tamen possum quin artificii plenissimam vocem habeam suspectam. Augetur ea suspicio, comparatis locis similibus, quales ad h. l. congesserunt interpretes. Ad horum enim exemplum expectaveris pro λιμήν aliud nomen proprium, quo idem rerum genus, quod per Κιθαιρών, significetur. Possis v. c. suspicari βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἔσθ' ἄλικῶν | ποῖος Κιθαιρῶν οὐχὶ σύμφωνος τάχα; ut Tiresias vocaverit primum Boeotiae montem τὸν τυχόντα (Heliconem), deinde eum montem, in quo infans expositus fuerat Oedipus. Cf. infra v. 1105 sq. Ἐσθ' ἄλικῶν eadem crasi scriberetur, quo Arist. Pac. 253 dixit χρησθ' ἄτερῶ, qua crasi non intellecta, eo facilius genuinae lectioni substitui poterat ἔσται λιμήν, quo magis in vicinia sermo fit de rebus cognatis: ἄνορμον εἰσέπλευσας κτέ. Ceterum compares infra v. 1226: ὀϊμαι γὰρ οὐτ' ἂν Ἴστρον οὔτε Φάσιν ἂν κτέ.

V. 425. Bergkiius coniecit: ἄ γ' ἐξαιστώσει σε σὺν τοῖς σοῖς τέκνοις, minus, me iudice, probabilius quam Nauckius: ἄ σ' ἐξισώσει σῶ τοκεῖ καὶ σοῖς τέκνοις ¹⁾. Interpolatorem tamen non Sophoclem emendasse videtur; non enim ἄλλα κακά, sed id ipsum, quod supra memoraverat, malum, coniugium matris, Oedipum suorum liberorum fratrem erat redditurum. Eam autem rem, quam apertius tangendi nunc locus non erat, sapienter poeta reservat ad v. 457 sqq. Prorsus vero ineptum est, quod Hartungio edere placuit: σοῖς τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις.

V. 426. τοῦμὲν στόμα i. c. τοὺς ἐμοὺς λόγους pro ἐμὲ τὸν λέγοντα. Est hic vocabuli usus Sophocli proprius. Cf. infra 671, Ai. 1110, O. C. 794, 981, 1276, Ant. 997, Trach. 1176, El. 633.

V. 427. προπηλακίζειν, prosae scriptoribus valde usitatum, in tragoedia hoc unico loco legitur.

V. 428. ἐκτριβήσεται. Cf. Eur. Hipp. 682 Ζεὺς σε — πρόρριζον ἐκτριψειεν. Herod. VI. 86 ἐκτέτριπται τε πρόρριζος ἐκ Σπάρτης.

1) Idem corruptelae genus perdidit locum Arist. Nub. v. 1119 εἶτα τὸν καρπὸν τεκούσας ἀμπέλους φυλάξομεν, ubi inversa ratione corrigendum: τὸν καρπὸν (fruges) τε καὶ τὰς ἀμπέλους, in quam coniecturam iam Coraësius video incidisse.

V. 403. παθὼν ἔγνωσ ἄν. Locis, quos interpretes ad proverbialem hanc locutionem illustrandam attulerunt addatur Aesch. Ag. 1609: γνώσει γέρων ὦν ὡς διδάσκεισθαι βαρῶ | τῷ τηλικούτῳ σωφρονεῖν εἰρημενον. Cf. 1649.

V. 410. οὐ γὰρ τι. De hac formula vide Valckenaerium ad Hipp. 792. Ib. σοὶ ζῶ δοῦλος. Eur. Iph. A. 33 σὸς δὲ δοῦλος οὐκ ἔφυ. Nempe servus non erat παρρησίᾳ. Phoen. 392 δοῦλου τοῦ εἴπας μὴ λέγειν ἅ τις φρονεῖ. Ion. 673 καθαρὰν γὰρ ἦν τις ἐς πόλιν πέσῃ ξένος | κἂν τοῖς λόγοισιν ἀστὸς ἦ, τότε στόμα | δοῦλον πέπαται οὐκ ἔχει παρρησίαν. Ceterum infitias non ibo, si in codice legeretur, praeplacituram mihi fuisse huiuscemodi scripturam: οὐδ' αὖ Κρέοντος κτέ. Ita diceret: οὐ γὰρ σὸς εἰμι δοῦλος, οὐδ' αὖ μέτοικος, προστάτην νέμων Κρέοντα.

V. 413. δεδορκῶς οὐ βλέπεις certa est Reiskii emendatio, qui apposite laudat. Ai. 85, recepta iam a Brunckio. Seniores editores ad pristinas sordes redire maluerunt, donec recentissima aetate critici agnovere huius coniecturae praestantiam. Ipse eam commendavi Ex. Crit. p. 115 et nuperrime Meinkius An. Soph. p. 226, laudans Soph. fr. ap. Stob. Flor. IV 1, Aesch. Ag. 1623, Prom. 447, Demosth. p. 796. 26. Eade opera corrigendum arbitror locum Eur. Bacch. v 359 μέμνησ ἤδη καὶ πρὶν ἐξέστης φρονεῖν. Necessarium videtur ἐξεστάς. Ad nostri loci formam cf. Bacch. 506 οὐκ εἶδ' ὅτι ζῆς, οὐδ' ὅ σῆρας, εἶδ' (male vulgatur εἶδ') ἔστις εἶ.

V. 418. ἀρά. Significari Ἐρινῶν recte monent interpretes. Ipsae Furiæ ap. Aesch. Eumen. 416 dicunt: ἡμεῖς γὰρ ἐσμὲν Νυκτὸς αἰώφης τέκνα Ἄραϊ δ' ἐν οἴκοις γῆς ὑπαὶ κεκλήμεθα. Inversa ratione subinde pro ἀρά ponuntur Ἐρινῶες v. c. Aesch. Sept. 701, O. C. 1298; utrumque vocabulum iungitur Sept. 2 Ἐρινῶες πατρίς. Iam et Oedipi Furiis Aegidas templi disse Spartaë, auctor est Herodotus IV 142. Ots V 43.

V. 420. ἀμείβω. Schol. ἔν τῷ ἀμείβω ἀντι τοῦ πάλ εἰς τὸ ἀμείβω esse receptum. Büchel au Meinkius Jammereruf ἀμείβω τανδὶ: vocat

quicumque aut *πῶσα αἴσα ἡελιάνα!* Etsi cum Nauckio admiror
 artem Sophocleam, qua vocabulo *αἴσα* utitur, ut quasi sponte
 prodeat imago *Ἥλα* petita e navigatione v. 422, sq. non tamen
 possum quin artificii plenissimam vocem habeam suspectam.
 Augetur ea suspicio, comparatis locis similibus, quales ad h. l.
 congesserunt interpretes. Ad horum enim exemplum expec-
 taveris pro *αἴσα* aliud nomen proprium, quo idem rerum
 genus, quod per *Καλιόν*, significetur. Possis v. e. suspicari
βῆς; ἢ τῆ; τῆ; τοῖς οὐκ ἐρίδαλον τῆς Κ.Ι.ζ.α.α. αἴσ.
τῶν οὐκ ἐρίδαλον τῶν οὐκ ἐρίδαλον; ut Tiresias vocaverit primum Boeotiae montem
τὸν τοχόντα (Heliconem), deinde eum montem, in quo infans
 expositus fuerat Oedipus. Cf. infra v. 1105 sq. *Ἐρίδαλον*
 eadem crasi scriberetur, quo Arist. Pac. 253 dixit *χρηστῆρας*,
 qua crasi non intellecta, eo facilius genuinae lectioni substitui
 poterat *ἔστιν αἴσα*, quo magis in vicinia sermo sit de rebus
 cognatis: *ἀπορρο ἀπέτασται κτῆ.* Ceterum compares infra v. 1226:
ἄλλ' ἄρα γὰρ οὐκ ἔστιν οὐκ ἐρίδαλον τῆς οὐκ ἐρίδαλον.

V. 425. Bergkiius coniecit *ἢ γ' ἀφίπταται τὸ τὸν τὸν τὸν*
τῶν οὐκ ἐρίδαλον, minus, me iudice, probabiliter quam Nauckius: *ἢ*
ε' ἀφίπταται τὸ τῶν οὐκ ἐρίδαλον τῶν οὐκ ἐρίδαλον. Interpolatorem tamen
 non Sophoclem emendasse videtur; non enim *ἄλλ' ἄρα*, sed
 id ipsum, quod supra memoraverat, malum, conjugium matris,
 Oedipum suorum liberorum fratrem eras reddidit. Eam
 autem rem, quam apertius tangendi aene locus non erat, sapienter
 poeta reservat ad v. 457 sqq. Prorsus vero ineptum est, quod
 Hartungio edere placuit: *τῶν οὐκ ἐρίδαλον τῶν οὐκ ἐρίδαλον.*

V. 426. *τῶν οὐκ ἐρίδαλον* i. e. *τῶν οὐκ ἐρίδαλον* pro *ἄλλ' ἄρα* *λεγομένη*.
 Est hic vocabuli usus Sophocli proprius. Cf. infra 271. Al. 1110,
 O. C. 734, 951, 1276, Ant. 997, Trach. 1172, El. 333.

V. 427. *τῶν οὐκ ἐρίδαλον*, proae scriptoris valde usitatum,
 in *τῶν οὐκ ἐρίδαλον* loco legitur. Cf. Eur. Hipp. 423 *τῶν οὐκ ἐρίδαλον* — *τῶν οὐκ ἐρίδαλον*
τῶν οὐκ ἐρίδαλον τῶν οὐκ ἐρίδαλον ἐκ Στρατιῶν.

Ubi in Arist. Nub. v. 1119 *τῶν οὐκ ἐρίδαλον*
 ubi diversa ratione corrigendum *τῶν*
 in quam coniecturam iam Cornesium

Proprie igitur dicitur de arbore, radicitus excisa. Her. VI 37
σφέας πίτυος τρόπῳ ἀπειλείε ἐκτρίψειν.

V. 430. οὐκ εἰς ἄλθρον. Similiter ἐς Φθόρον Aeschylus Ag. 1240, Sept. 234. Formula εἰς κόρακας, comicis usitatissima, aliena est a tragoediae gravitate.

V. 434. σχολῆ, ut μόλις, per litoten pro οὐδαμῶς dictum.

V. 435. ὡς μὲν σοὶ δοκεῖ. Transponere σοὶ μὲν suadet Graecitas, iubet metrum. Vide Elmsleium in Schol. Praefat. p. XI.

V. 436. γονεῦσι δ' οἷ σ' ἔφυσαν i. e. τοῖς φύσει (ἔργῳ) γονεῦσι, qui opponuntur τοῖς ποιήσει (λόγῳ), Polybo et Meropae.

V. 438. ἦδ' ἡμέρα. Oedipus Euripideus Phoen. 1689 ἔλωλ' ἐν δ' ἡμαρ μ' ἄλβισ' ἐν δ' ἀπώλεσεν, qui versus cum hoc certat elegantia. — Unius diei spatio drama finitur.

V. 440. εὐρίσκειν. Cf. Phoen. 1730: παρθένου κόρας αἰνιγμ' ἀσύνητον εὐρών.

V. 441. Eur. Iph. A. 305. καλὸν γε μοι τοῦνειδος ἐξωνείδισας Cf. Bacch. 652.

V. 442. Τέχνη, quod ironiae Tiresiae aptius videtur quam subrusticum illud τύχη, accipere a Bentleio non dubitavi, quia constans est utriusque vocabuli in libris MSS. confusio.

V. 444. παῖ κόμιζέ με. Cf. Antig. 988 et Eur. Phoen. 834, ubi appellatur θυγατήρ; cui Μαντῶ nomen fuisse cum aliis auctor est Apollodorus III 7, 4.

V. 445. Pro σύγ' Heimsoethius K. S. p. 186 suspicatur τ' ἐμ'. Sed ne ἐμποδῶν quidem offensione caret, qua re intellecta, Meinekium An. Soph. p. 227 infelicissime coniecit ἐμπέδως. Quid ipse suspicer declaravi in var. lect., nec muto sententiam, nisi quod melius, omisso pronomine με, scribetur: κομιζέτω δῆτ' ἐμποδῶν· σὺ γὰρ (vel ἐπεὶ) παρῶν | ὀχλεῖς κτέ.

V. 446. ἀλγύνοις πέρα i. e. ultra. Vide Meinekium An. Soph. p. 227. Contra apud Euripidem Med. 622 rectissime legitur: τοιγὰρ ἀλγυνεῖ πλέον, i. e. μᾶλλον.

V. 448. οὐ γὰρ ἐστ' ὅπου μ' ἔλεις, i. e. non enim usquam me perdes. Cf. Ai. 1068, 1101. At sententia postulat: non enim perdere me poteris, s. fieri enim nequit, ut me perdas, quocirca reposui, quod hoc sensu Graecum est. Cf. Phil. 522, O. C. 1372, Ant. 329.

V. 452. ἐγγενής. Bekk. Anecd. ἀστός. Hoc vocabulum red-

dendum Euripidi H. F. v. 256, ubi chorus ira excandescens haec de Lyco tyranno: ὅστις οὐ Κλῆμεῖος ὦν ἄρχει κάκιστος τῶν νείων ἔπηλυς ὦν. Verum videtur ἐγγενῶν.

V. 454. συμφορᾶ h. l. in bonam partem, ut El. 1230. Vulgo ponitur in malam.

V. 455. ξένην ἐπι i. e. per terram peregrinam. Cf. Eur. Hipp. 898 et 1049 ξένην ἐπ' αἴαν. Aliud est ἐπὶ ξένης = ἐν ξένη Cf. O. C. 536, 1256, 1705. Trach. 299, Phil. 135, Eur. Tro. 378, Hel. 74.

V. 458. Ovidius de Myrrha Metamorph. X 348: *tunc soror gnati, genetrixque vocabere fratris?*

V. 460. ὁμοσπόρος. Eundem Euripides vocat σύλλεκτρον in H. F. initio: τίς τὸν Διὸς σύλλεκτρον οὐκ οἶδεν βροτῶν; Cf. ὁμόσπορον supra v. 260.

V. 461. λάβης. Frustra μ' additum est in apographis, quod neque in codice est nec legit Aristides vol. II p. 367. 10 DINDORF.

V. 462. εἶπε legit scholiasta, ut apparet ex eius interpretatione: τίς ἐστὶν οὗτος, ὅντινα ἐμφανίζει τὸ μαντεῖον. Manus tamen primae lectio εἶδε potius ad οἶδε ducere videtur. Ib. θεσπέπεια vox formata, ut videtur, ab ipso poeta, neque alibi obviam. Eur. Med. 668 ὀμφαλὸν γῆς θεσπιφθον — πέτρα. Cf. Eur. Ion. 550 Πυθίαν πέτραν, H. F. 790, Andr. 999, Bacch. 306.

V. 466. ἀελλάδων. Cf. Phaedrae fragm. ap. Etym. M. p. 19, 53: καὶ ἀελλάδες Φωναὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φαίδρῳ. Ἀελλαία πελειᾶς dixit noster O. C. 1083.

V. 467. σθεναρώτερον h. l. pro θᾶσσον.

V. 468. πῶδα νωμῶν (= πῶδα κινεῖν, Eur. Bacch. 764) dictum ad exemplum Homericum γούνατ' ἐνώμα. Hinc corrigatur Philoct. 763 πῶδ' ἐνώμα pro προσενώμα, quod iam Wakefieldium coniecisse disco ex annotatione Dindorfii ad eum locum, qui frustra tuetur vulgatam.

V. 470. πυρὶ καὶ στεροπαῖς i. e. κεραυνῷ πυρὶ s. Φλογί, ut saepe alibi loquuntur tragici.

V. 471. γενέτας h. l. = υἱός, ut Eur. Ion. 916; alibi = γενέταρ, ut Or. 1010, Tro. 1288. Θεὸς γενέται tragicis iidem sunt qui γενέθλιοι s. ἀρχηγέται. Cf. Ion. 1130, Eumen. 73.

V. 473. ἔλαμψε — Φάμα. „Apta metaphora de oraculo dic-

tum, lucem, ut sperari potest, urbi allaturo." DIND. Nescio an potius ἔλαμψε significet *clare audita est*. Cf. 186 παῖν δὲ λάμπει. Genetivus τοῦ νιφόντος locativus potius quam possessivus esse videtur; ut supra v. 152 τᾶς πολυχρυστοῦ πυθῶνος — ἔβρις.

V. 476. Φοιτᾶν h. l., ut saepius, significat ἀλλᾶσθαι s. πλανᾶσθαι. Cf. infra v. 1255. Ea vis perpetuo inest vocabulis Φοῖτος, Φοιτᾶς et Φοιταλέος.

V. 478. Malui cum Bergkio retinere lectionem codicis quamvis non integram, quam cum aliis recipere falsam Dorvillii coniecturam πέτρας ἄτε ταῦρος. Et πετραῖος habet nihil, quo merito offendamur, sed procul dubio corruptum est ταῦρος; nec tamen aptum esse puto, quod nuper Meinekios proposuit (An. Soph. p. 228) ὁ γαῦρος insolens ille et superbus. Nam Laii interfecto in hoc cantico potius depingitur, ut homo *terrore amens ac de salute sua desperans*. Hoc certe nomine praestat Bergkii coniectura ὁ καυρός, cl. Photii glossa: καυρός ὁ κκός, οὔτω Σοφοκλῆς, ubi novissimus editor, Naberus, correxit καῦρος. Idem docet in annotatione sua ad Photii l. Nauckium eandem vocem reddidisse Trachiniis v. 955. At quomodo ibi locum potuerit invenire, haud intellego. Errasse videtur in versuum numero indicando Naberus.

V. 480. μεσόμφαλλ γᾶς. Cf. v. 898. Primus sic Delphos appellasse videtur Pindarus Pyth. IV. 74 aliisque locis. Saepissime ita tragici: cf. Aesch. Eum. 39, 151, Sept. 728, Ag. 1027, Eur. Or. 331, 950, Jon. 5, 223, 462, Phoen. 224, Med. 668.

V. 483. Recepta Nauckii emendatione με νῦν pro μὲν οὔν, sponte intellegitur bene habere illud ἀποφάσκονθ', quod in ἀπαρέσκονθ' mutandum coniecerat Blaydesius. Δοκοῦντ' et ἀποφάσκοντα sunt Accusativi Sing. Num. iungendi cum pron. με. Memoranda est ingeniosa (licet falsa videatur) Mehleri suspicio τεράζει pro τάρασσει coniciientis.

V. 484. οἰωνοθέτας est ἅπαξ εἰρημένον, qualia multa poetae fingunt. Synonyma sunt apud tragicos οἰωνοπόλος, οἰωνῶν βοτήρ, οἰωνόμαντις, οἰωνοσκόπος, alia.

V. 485. οὔτε δοκοῦντ' οὔτ' ἀποφάσκοντα i. e. οὔτε πιστεύοντα οὔτ' ἀπιστοῦντα. Herod. IV. 96 οὔτε ἀπιστέω οὔτ' οὔν πιστεῖω τι λίην.

V. 492. (χρησάμενος) δὴ βασιάνης supplet Brunckius, sed ex

hiatu βασάνω ἐπὶ apparet recte Nauckium lacunam statuisse post βασάνω. Dindorfius sequitur Hermannum in antistrophe absque idonea causa delentem vocabula γὰρ ἐπ' αὐτῶ.

V. 495. ἐπίδαμον Φάτιν. Spectant laudem, qua apud Thebanos florebat Oedipus. Cf. supra 31 sqq. et Aesch. Sept. 753 sqq.

V. 505. μεμφομένων ἄν καταφαίην i. e. τοῖς μεμφομένοις ἄν συμφαίην. Μεμφομένων est genetivus absolutus; κατάφημι (αἰο) opponi solet τῷ ἀπόφημι (nego).

V. 506. Hartungius edidit: Φανερά γὰρ ὑπ' αὐτῶ πτερόεσσ' εἶκε. Pessime! Non cessit, opinor, Sphinx Oedipo, sed victa ab eo occubuit. Nihilominus vereor ne vulgata lectio depravata sit. Quod Nauckius suspicatur ἐπ' ἀστοῖς, ne ipsi quidem placebit. Sententia postulat: nam manifesto ab eo Sphinx superata est. Ipsa poetae verba non exputo.

V. 508. πτερόεσσα κόρα. Componenti poetarum testimonia, Sphinx erat κῶν μιξοπάρθενος πτεροῦσσα, σοφὴ, sed ὠμὴ eadem et ὠμόσπιτος. Triclinius ad v. 1199. ἡ Σφίγξ εἶχε πρόσωπον καὶ κεφαλὴν κόρης, Φωνὴν ἀθρώπου, ὄνυχας λέοντος. Cf. supra v. 36, 130, 391, 1199, Eur. Phoen. 48, 1019 sqq., 1042, Aesch. Sept. 523 et fragm. ap. Arist. Ran. 1287. Sphingis aenigma a Pindaro Pyth. IV. 467 vocatur Οἰδιπόδα σοφία, eoque respicitur in brevi fragm. ap. Prisc. de metr. com. p. 419 ed. Gaesf. αἰνίγμα παρθένου ἔξ ἀγριῶν γνάθων.

V. 510. βασάνω = τῇ πείρᾳ, i. e. *experimento, quod dedit sapientiae*. — τῶ ἀπ'. „Hiatus in arsi Ionica non minus recte habet quam in arsi Dactilica.” DIND. Quod dixi verum esse posse τῶ β' ἀπ', cf. Aiace. 173, 176, 954.

V. 515. ἀτλητῶν i. e. δυσφορῶν. Alibi non reperitur.

V. 516. Heimsoethius K. S. p. 178 νομίζει glossema esse ratus, rescribendum iudicat: ταῖς νῦν δοκεῖ τι πρὸς γ' ἐμοῦ πεπονθέναι. Inversa ratione νομίζω glossemati cessisse suspicor ap. Eurip. Hel. 448: πικρῶς ἄν οἶμαι γ' ἀγγελεῖν τοὺς σοὺς λόγους, ubi soloece iungitur ἄν cum Futuro. Fortasse: πικρῶς (an πικροῦς?) νομίζω γ' ἀγγελεῖν; nisi mavis ἐγῶμαι.

V. 525. τοῦπος δ' ἐφάνθη olim coniectura eram assecutus, cl. v. 848 ἀλλ' ὡς φανέν γε τοῦπος ᾧδ' ἐπίστατο. Nuperrime in eandem incidit Heimsoethius K. S. p. 54, sed uterque nostrum ignorabat id ipsum totidem literis scriptum exstare in cod. Laur.

B, teste Elmsleio, qui nescio quomodo egregiae scripturae pretium haud animadvertens ita scribit in Schol. Praef. p. XII. „Laur. A τοῦ πρότδ' ἐφάνθη. Corruptus B τοῦπος δ' ἐφάνθη.” Prorsus eadem ratione librarii vocabulum sibi non intellectum ἐπαχθῆ corruerunt in ἐπράχθη. Aesch. Prom. 49, ubi veram lectionem repperit Stanleius. Neque fortasse aliam corruptelam passa sunt verba Pindari Olymp. II v. 111: οὐ χθόνα ταρτα-
 σουτες ἐν χειρὸς ἀκμᾶ de vita beatorum, si poetam ἐγχεος ἀκμᾶ scripsisse credere licet Bergkio. Contrario errore ap. Aesch. Suppl. 514 codex ἀνάκτων habet pro ἀνάρκτων, quod restituit Hermannus.

Vulgata autem scriptura τοῦ πρὸς minime defenditur exemplis πρὸς casui quem regit postpositi, quae affert ad h. l. Dindorfius. Qua re intellecta, fuerunt qui πρὸς τοῦ corrigerent. At vel sic nimis inepte Creonti quaerenti a quo dictum sit, vatem se instigante mentiri, chorus respondet dictum id esse. E responso vero apparet Creontem rogasse an dictum esset, neque igitur de illius emendationis veritate punctum temporis dubitari potest.

V. 528. ἀπὸ τῶν ἐξῶθεν συμβάλλειν βουλόμενος ὁ Κρέων περὶ τοῦ βλέμματος καὶ τοῦ σχήματος — πυνθάνεται. Schol. Recte Jacobsio ὀρθῆ Φρήν opposita videbatur τῆ παραφύρῃ. Similiter ὀρθὰ ὄμματα h. l. opponi puto τοῖς διαστρόφοις, quales sunt *furentium* v. c. Eur. Bacch. 1122 de Agave: ἡ δ' ἄφρον ἐξεῖσα καὶ διαστρόφους κόρας ἐλίσσουσα κτέ. Cf. Aiac. 447, Trach. 796. Alio sensu nostrum infra v. 1385 et Euripidem Hec. 972 ὀρθαῖς κόραϊς et Iph. A. 851 ὀρθοῖς ὄμμασι dixisse, insipientibus hos locos apparebat. Quaerit igitur Creon, an Oedipus sana mente et sibi conscius illa dixisset. Minus recte Nauckius vocabulis ἐξ ὀμμάτων ὀρθῶν frontis impudentiam significari credidit. Idem vir doctus citra necessitatem interpolatum a correctore scripturam secutus edidit ὀρθῶν δὲ καὶ ὀρθῆς.

V. 531. περᾶ. Oed. C. 155 (περᾶς γὰρ περᾶς) corrigendum videtur: πέραν γὰρ περᾶς, cl. v. 885 ἐπεὶ πέραν περῶσ' οἶδε δῆ.

V. 533. τόλμης πρόσωπον. Similiter Babrius fab. XCV 57 de vulpe decipiente cervam: ἡ δ' ἀναιδείης | ὄφρον ἐχουσα καὶ μέτωπον εἰστήκει.

V. 541. Similiter in simili re Euripides Andr. 191 πλούτου

τε μεγέθει καὶ Φίλοις ἐπηρμένῃ | οἶκον κατασχεῖν ἀντὶ σοῦ θέλω.
 Causa, cur ploutou h. l. corruptum sit in πλήθους, procul dubio
 fuit vocabuli πλήθει in eadem senarii sede vicinia. Luculenta
 hac Heimsoethii émendatione, proposita K. S. p. 38, chasticæ
 vocabulis πλούτου καὶ Φίλων respondent verba πλήθει χρήμασιν θ'.

V. 543. οἶσθ' ὡς ποίησον. Cf. Eur. Iph. A. 725, Hel. 322,
 1249, Ion. 1092, Hec. 225, Cycl. 131. Duobus ultimis locis
 male olim edebatur οἶσθ' οὖν ὁ δράσεις. Non diversum est, quod
 noster dixit O. C. 75: οἶσθ' — ὡς νῦν μὴ σφαλῆς.

V. 545. λέγειν σὺ δεινός. Ad eundem idem O. C. 806:
 γλώσση σὺ δεινός, ἄνδρα δ' οὐδέν' οἶδ' ἐγὼ | δίκαιον ὅστις ἐξ ἅπαντος
 εὔ λέγει. Facundia saepe apud tragicos vertitur in opprobium,
 tanquam versuti atque improbi ingenii indicium. — Notissima
 haec constructio verbi δεινός obscurata videtur ap. Eur. Supl.
 242 sqq. qui vss. sic corrigantur: οἱ δ' οὐκ ἔχοντες καὶ σπανίζοντες
 βίου | δεινί, νέμοντες τῷ Φθόνῳ πλείον μέρος, | εἰς τοὺς ἔχοντας
 κέντρ' ἀφιέναι (pro ἀφιασιν) κκκά, | γλώσσαις πονηρῶν προστατῶν
 Φηλούμενοι.

V. 547 sqq. τοῦτ' αὐτὸ — εἴ τοι νομίζεις — οὐκ ἐρῶς φρονεῖς.
 Notanda verborum, quibus adversarius usus est, ab altero repe-
 titio, quae rixantibus propria pulchre infensum ac percitum
 Oedipi animum ostendunt. Cf. 1066 sq., Medae vs. 1370—1373,
 Sept. 1042 sqq. Similiter Plaut. Merc. 141. CHAR. *Hominem*
*ego iracundiorem quam te novi neminem. Ac. At ego maledicentio-
 rem quam te novi neminem. Id. Pers. v. 365—368.*

V. 549. κτήμα h. l. = κτήμα τίμειν. Similiter εὐρημα in bonam
 partem accipi solet. Cf. Eur. El. 606. Neque aliter πρᾶγμα pro
 πρᾶγμα ἀξιόλογον ponitur in formula Ionica πρᾶγμα ποιεῖσθαι τι.
 Cf. Herod. VI 63, VII 150. — Ad sententiam apte compa-
 raveris Aesch. Prom. 1012: αὐθαδία γὰρ τῷ Φρογοῦντι μὴ καλῶς |
 αὐτὴ καθ' αὐτὴν οὐδενὸς μείζον σθένει, ubi ut h. l. carpitur αὐθαδία
 ἄφρων s. ἄνοος.

V. 556. σεμνόμεντιν] εὐνή γὰρ θέλει λέγειν τὸν Τειρέσιαν. SCHOL.
 Non *stultum*, opinor, eum appellat sed *improbum*. Optime veritas
venerabilem vatem, quod acerba ironia dictum est. Formatum
 ut ψευδόμαντις, ὀρθόμαντις, ἀληθόμεντις, ἀριστόμαντις; cum sub-
 stantivis composuere tragici haec: στρατόμαντις, θυμόμαντις,
 ὀνειρόμαντις, ἰατρόμαντις.

Ib. *πέμψασθαι*. Forma media poeta usus esse videtur, ut indicaret Oedipus vatem arcessitum esse, ut se conveniret. Cf. adn. ad v. 131.

V. 557. *ἔθ' αὐτός εἰμι*. Frequens formula de iis, qui *sibi constant*. Cf. Phil. 521, Eur. Phoen. 920, Iph. T. 729, Thucyd. III 38.

V. 560. *ἄφαντος ἴρρει*. Cf. Il. Z 60, Od. α 242; infra v. 832, Eur. Or. 1496, 1557, Hel. 612, Aesch. Ag. 610, 643.

V. 562. *οὐχ* in hac Creontis quaestione necessarium esse pro *οὔν* bene intellexit Bergk. Scribae oculos ad v. 564 *οὐκ οὔν* aberrasse videntur. *Τέχνην* autem eximie a poetis vocari *μυητικὴν* notum est. Similiter Latine *scientia* saepius dicitur *ars magica*. Notum est Horatianum illud *Iam iam efficaci do manus scientiae* et *Ah! ah! solutus ambulat veneficae scientioris carmine*.

V. 566 sq. valde mihi suspecti sunt ob triplicem causam. Nam primo manifesto pugnant cum v. 126 sqq., secundo haec Oedipi quaestio h. l. nihil ad rem, quod iam supra l. l. de eadem re ex eodem quaesierat. Tertio ambo versus male facti summoque poeta prorsus indigni sunt; nam in priore vs. pro *θανόντος*, quae res non fugit Meinekium, logica ratio postulat *κτανόντος*, in posteriore *κούκ ἠκούσαμεν* (pro quibus ingeniose sed iusto violentius Nauckius coniecit *κούδὲν ἤνομεν*) balbutientis oratio est. Τότε v. 568 referendum ad τῷ τότ' ἐν χρόνῳ v. 564.

V. 569. Cf. infra v. 1520. Similiter Aeschylus in Sept. v. 619 de oraculis Apollinis: *Φιλεῖ δὲ σιγᾶν ἢ λέγειν τὰ καίρια*. Eurip. fr. inc. 36: *ἢ λέγε τι σιγῆς κρείττον ἢ σιγὴν ἔχε* et Antiopeae fr. 40: *κόσμος δὲ σιγῆς στέφανος ἀνδρὸς οὐ κακοῦ κτέ*.

V. 570. τὸ σὺν h. l. non magis ferri potest quam Trach. 53 (cf. 569 et 1221), ubi idem est in codice vitium, scite correctum ab Hermanno.

V. 571. Bergk. coniecit: *εἰ γὰρ οἶδ', ἐγὼ οὐκ ἀρνήσομαι*, haud scio an recte; nam particula *γε* offensione non caret.

V. 572. *ἔθούνεκα* i. e. ὅτι, ut saepe apud tragicos. Cf. 707, 1271, O. C. 944, 1006, El. 47, 1308.

V. 576. Aliquanto acrius diceretur, quod fortasse recte suspicatus est Hartungius: *οὐ γὰρ μὴ — ἀλώσομαι*. Cf. Electr. 1052: *οὐ σοι μὴ μεθέψομαι ποτε*, O. C. 849.

V. 577. *γῆμας ἔχεις* nota periphraasi pro *γεγάμηκας*.

V. 578. Cf. Aesch. Eum. 588 τούτου δ' οὔτις ἄρνησις πέλει.

V. 579. Frustra Dindorfius codicis lectionem sic studuit interpretari, ut ἐκείνη ταῦτά significet *parsi cum ea dignitate*, quod disertius significetur addito ἴσον νέμων. Aliquid in illa monstri ali assentior Heimsoethio, qui K. S. p. 81 et 231 nimis violenter tentat τοῦ κράτους ἴσον νέμων. Nec verisimile puto Oedipum dimidiam regni partem tribuisse uxori. Non enim erant in Graecia, ut apud Scythas (er. IV. 26): ἰσοκρατέες αἱ γυναῖκες τοῖσι ἀνδράσι. Ne multa: mutatione propemodum nulla rescribendum erat: ταῦθ' ἃ γ' ἐστὶ ἴσον, i. e. *an regnas illi, quae quidem aequum est, tribuens?* Cui Oedipus: *quae cumque velit a me impetrat.* Quod ad particulum γε attinet, cf. v. c. Eur. Ion. 942 ἄρ' ἦν ταῦθ' ἃ γ' ἠσθόμεν ἐς δέ;

V. 580. θελούσῃ pro θέλουσα perite Sophocli reddidit Hartungius. Cf. v. 1356. Notae sunt formulae: ἔστι μοί τι θέλοντι, βουλομένῳ, ἀσμένῳ, προσδεχομένῳ, ἡδομένῳ.

V. 584. Sensus: *non sane id dices, si ipse tibi rationes reddere velis, ut ego tibi reddo.* Herod. II 162 extr: οὐδένα λόγον ἑωυτῷ δόντα, ἀλλὰ περιθύμως ἔχοντα. Id. I 34 ὁ δ' ἐπέειπε ἐξηγέρθη καὶ ἑωυτῷ λόγον ἔδωκε, καταρρωδήσας τὸν ὄνειρον κτέ. Ib. 209: ἐδίδου λόγον ἑωυτῷ περὶ τῆς ὄψιος. Cf. III, 25 init. Idem haud raro dicitur, ἑαυτῷ διὰ λόγων ἀφικέσθαι. Aliquanto tamen expeditiora haec forent rescripto ὡς ἔχω, i. e. *quae sit mea conditio*, ut voluit Heimsoethius K. S. p. 80, cl. Trach. v. 1234. Crebra autem est utriusque vocabuli in MSS. confusio.

V. 586. sqq. Cum Creontis de tyrannide sententia comparat Ionis orationem in cognomine tragoedia v. 621 sqq.: τυραννίδος δὲ τῆς μάτην ὑμνουμένης | τὸ μὲν πρόσωπον ἡδύ, τὰν δόμοισι δὲ | λυπηρά· τίς γὰρ μακάριος, τίς δ' εὐτυχής, | ὅστις δεδουκῶς καὶ περιβλέπων βίην | αἰῶνα τείνει; δημότης ἂν εὐτυχής | ζῆν ἂν ἵοιμι μᾶλλον ἢ τύραννος ἂν. — Nauckius coniecturam suam ἀτρεστα ναίοντ' commendat cl. Eur. Ion. 1198. Praeterea vide Meinek. An. Soph. p. 230.

V. 587. ἰμείρων ἔφυν. Cf. supra v. 9, πρέπων ἔφως et Phil. 1052 χρήζων ἔφυν. In his exemplis, ubi iungitur cum participio, ἔφυν ponitur pro εἰμί. Contra, ubi nativa verbi notio servatur, constanter adsciscit Infinitivum, v. c. Phil. 88: ἔφυν γὰρ οὐδὲν σὺν τέχνῃ πράσσειν κακῇ, h. e. φύσει γὰρ εἰμι τοιοῦτος, οἷος κτέ.

E plurimis locis cf. Antig. 523 et Eur. Iph. A. 470. Prior autem constructio obtinet, ubi a participio pendet Infinitivus.

V. 588 suspectum habet Nauckius. Mihi versus videtur egregius et, si quis alius, vere Sophocleus. — „τύρυννα primitivum pro possessivo (τυρυννικὰ)” BRUNCK. Cf. Antig. 1169, Eur. Andr. 3, 303, Hel. 523. Hipp. 143, Tro. 474, Aesch. Prom. Similiter ἀδελφός, γέρον, νεανίας, alia a poetis usurpantur.

N. 591. Egregie in Heimsoethiana emendatione. (K. S. p. 227) sibi invicem opponuntur ἄνευ φόβου et ὀκνῶν. Cum ignotioribus sibi vocabulis ὀκνεῖν, ὀκνος perpetuas exercent scribe inimicitias, modo ea corrumpentes modo interpretantes. Interpretationis manifestum exemplum exstat in Aiace v. 138 μέγαν ὀκνον ἔχω [καὶ πεφόβημαι], ubi languida ista καὶ πεφόβημαι a Sophocle addi non potuisse habeo persuasissimum. ¹⁾ Corruptelae exemplum non minus evidens reperies in Oed. Col. v. 1636: ὁ δ' ὡς ἀνὴρ γεννητὸς οὐκ οἴκτου μέτα | κατήνεσεν τὰ δ' ὄρκιος δράσειν ξένω, ubi recte Meinekius in novissima huius fabulae recensione recepit luculentam Wexii emendationem οὐκ ὀκνου μέτα.

Aptissime iam Brunckius cum hoc loco (O. T. 586) comparavit verba Hippolyti ad patrem in cognomine fabula Euripidea v. 1013 sqq. ²⁾

V. 593. δυνάσταια alibi in tragoedia non reperitur. Etiam δυναστής perrarum est (Ant. 608 et Aesch. Ag. 6). Eadem abundantia, qua ἀρχῆς καὶ δυναστείαις dictum est, in O. C. 373 scriptum: ἀρχῆς λαβέσθαι καὶ κράτους τυραννικοῦ.

V. 594. ἠπατημένος, i. e. *deceptus*, novo usu h. l. ponitur pro *stultus*. Non tamen praestiterim poetam non dedisse ἐπτοημένος i. e. *mente turbatus*. Cf. Eurip. Cycl. 185, Aesch. Prom. 855. In fine vs. verbum κυρῶ me admonet medicinae, qua adhibita, sanus erit locus vexatissimus Supplicum Eur. v. 51 sqq., ubi vetularum chorus de sorte sua queritur: ἂ Φθιμένους παιδάς

1) In eodem carmine obiter corrigas v. 146 ἤπειρ δοριλήπτος ἔε' ἦν κοίτη pro λοιπή, cl. v. 54 ἄδαστα et 175 πάνθαμος.

2) In hoc dramate v. 988 non intellego verba ἔχει δὲ μοῖραν καὶ τόδε Vertunt, quod sententia requirit, *habet autem et hoc suam congruentiam*. Id vero Graece dicitur ἔχει δε καιρὸν καὶ τόδε. Cf. Phoen. 474. Hoc igitur pro illo velim, substituas.

ἔμευς οὔτε δόμοις προθέμαν, οὔτε τάφων χώματα γαίης ἐσερῶ.
 Legendum: οὔτε τάφων χώματ' ἀγάλασα κυρῶ. Haec, ut
 opinor, lectio ἔρμανένω οὐ χατίζει.

V. 596. νῦν πᾶσι χαίρω, i. e. νῦν πᾶς χαίρειν με κελεύει,
 interprete Meinekio. Citra necessitatem Heimsoethius violentis-
 sime tentavit νῦν πᾶς φιλεῖ με K. S. p. 227.

V. 597. αἰκάλλουσι pro ἐκκλουσι palmaria est L. Dindorfii
 emendatio, quam probant hodie tantum non omnes. Quo
 magis demiror Meinekium in An. Soph. p. 231 codicis scrip-
 turam recte defendi posse perhibentem. Longe enim diversum
 est, quod apud Euripidem Bacch. v. 170 (quem locum vir
 doctus obmovet) Tiresias, non homo de plebe, opinor, sed
 ipse princeps et regi familiarissimus, ut hic secum Bacchanalia
 foris celebret, ianitorem hisce verbis compellat: τίς ἐν πύλκισι
 Κᾶδμον ἐκκάλει δόμων; κτέ.

Verbum autem αἰκάλλειν, ut Latinum *adulari*, proprie de
 canibus dici auctor est Phrynichus in app. soph. ap Bekk.
 Anecd. p. 21, 25 αἰκάλλουτες· σημαίνει τὸ σάινοντες, ὅπερ
 οἱ κύνας ποιῶσιν κτέ. In locis veterum, quos hodie habemus,
 semper figurate dicitur eodem fere sensu, quo κολακεύειν, θω-
 πεύειν. Hinc Arist. Eq. 48 ὑποπεσῶν τὸν δεσπότην | ἤκαλλ' ἐθῶπεν'
 ἐκολάκει' ἐξηπάτα κτέ. Apud Aeschylum nusquam, apud Euri-
 pidem semel reperitur, Andr. 631 πρῶτον αἰκάλλων κύνα. —
 Gravi autem suspicione premitur idem verbum apud Plutar-
 chum in v. Cleomenis c. II Λεωνίδου μὲν γὰρ τὸν πικραῖον λέγουσιν
 ἐπερωτηθέντα, ποῖος τις αὐτῷ φαίνεται ποιητῆς γεγονέναι Τυρταῖος,
 εἰπεῖν· Ἀγαθὸς νέων ψυχᾶς αἰκάλλειν. Blanditur, opinor, nulla
 non poesis, hoc quidem nomine digna, animis iuvenilibus. Sed
 Tyrtaei, qui *mores animos in Martia bella versibus exacuit*, pro-
 prium erat τῶς νέων ψυχᾶς ἐκκάλειν, quod velim Plutarcho
 restituas.

V. 600. Sensus: *mens enim bene sapiens mala fieri nequit*. Possis:
 οὐκ ἂν γένοιτο νοῦς καλῶς φρονῶν κακός, sed ita minus causae
 erat, cur librarii locum *construendo* corrumperent. Quare malui:
 οὐκ ἂν κακός κτέ. Aliquid minus recte habere sensit iam Har-
 tungius, qui parum apte rescripsit: οὐκ ἂν γένοιτο νοῦς καλῶς
 κακῶς φρονῶν. Cf. infra ad v. 976.

V. 601, sq. Gravissimum vulnus his vss. inflictum esse

negari nequit. Ingeniosa Heimsoethii coniectura (K. U. p. 79) nititur v. 535 ληστής τ' ἐναργής τῆς ἐμῆς τυραννίδος. Ad meam suspicionem compara Herod. III c. 53 τυραννίς σχῆμα σφαιερὸν, πολλοὶ δ' αὐτῆς ἐρασταί εἰσι κτέ. Eurip. H. F. v. ἔχων τυραννίδ', ἣς μακρὰ λόγχοι πέρι πηδῶσ' ἔρωτι σώματ' εἰς εὐθαίμωνα. Rhés. 166 οὐ σῆς ἔρωμεν πολυόχλου τυραννίδος. Eur. fr. 846 ἢ γὰρ τυραννίς πάντοθεν τοξέυεται | δεινοῖς ἐρῶσιν. Ad locutionem στῆναι μετὰ τινος cf. v. c. Eur. Hel. 889.

V. 603. τῶνδ' ἔλεγχον est totius sententia appositio, cuius usus complura exempla collegit Matthiaeus Gr. Gr. 432 § 5, quibus adde locum Euripideum ex Helena v. 75 sqq., ubi Teucer, conspecta Helena, dicit: εἰ δὲ μὴ ἦ ξένη | γαίᾳ πόδ' εἶχον, τῶ δ' ἂν εὐστόχῳ περῶ | ἀπόλαυσιν εἰκοῦς ἔθανεσ ἂν Διὸς κόρης.

V. 604. Observa quaesitam a poeta assonantiam Πυθῶδε — πυθῶ. — Officium probi Iεωροῦ pulchre describit Theognis v. 805 sqq.

V. 605. τοῦτ' ἄλλ' in ἄλλως τε, quod sententia cum maxime respuit, mutatum vult Heimsoethius K. S. p. 232. Viro acutissimo ὁ νοῦς πικρὸν ἀπεδήμει. Melius certe Hartungius: τοῦτ' αὖθις, ἦν, κτέ., cl. Antig. 167. Sed τοῦτ' ἄλλ' frustra tentatur. „Idem „quod vulgo τοῦτ' αὖ. Sic Electra 601 ὁ δ' ἄλλος pro ὁ δ' αὖ.“ DIND. Comparavit autem h. l. Lobeckius cum Aiac. v. 56 sqq: κἀδόκει μὲν ἔσθ' ὅτε | διστούς Ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων, | ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον ἐμπίτνων στρατηλατῶν, ubi ὅτ' ἄλλοτε dictum sit pro ὅτε δέ.

Ib. τερατοκόπῳ dicitur cum contemptu. Cf. Aesch. Ag. 1415, Eur. Bacch. 248. Forma pedestris vocabuli est τερατοσκοπός, cf. Plat. Legg. XI 933 C.

V. 608. χωρίς interpretantur seorsim, i. e. mea non audita defensione. Fidem haberem, si Creon in proxime praegressis de sua defensione esset locutus. Nunc non possum, quin vocabulum corruptum esse censeam. Μῶρος scriptum, ut solet a librariis, ἔξυστύως facile in χωρίς abire potuit. Sensus: πολί me in causa obscura stultus accusare. Adiectivo poeta eodem modo utitur mox v. 619 ταχὺν δεῖ κἀμὲ βουλεύειν πάλι. 1)

1) Quod initio huius vs. legitur γνώμη me admonet loci Eurip. Cycl. 349, qui scribatur in hunc modum: τῦν δ' ἔς ἀνδρὸς ἀνοσίου | ὦ μὴν (pro γνώμη) κατέσχον ἀλίμετόν τε καρδίαν.

V. 614, sq. χρόνος — μόνος. Euripides in Antiope fr. ap. Stob. Ecl. Phys. I p. 122 τήν ται Δίκην λέγουσι παῖδ' εἶναι χρόνου, | δείκνυσι δ' ἡμῶν ὅστις ἔστ' ἢ μὴ κακός. Hinc Hippolytus falso accusatus a patre, hunc rogat v. 1051: οὐδὲ μνηστῆν χρόνον | δέξει καὶ ἡμῶν; Sunt enim veri, ut ait Pindarus Ol. I v. 52; ἀμέραι ἐπίλοιποι μάρτυρες σοφάτατοι. Eidem Ol. X 65 χρόνος est ὁ ἐξελεγχῶν μόνος ἀλάθειαν ἐτήτυμον. Simonides: οὐκ ἔστιν μείζων βάνανος χρόνου οὐδενὸς ἔργου, | ὅς καὶ ὑπὸ στέροισι ἀνδρὸς ἔδειξε νόον. Cf. Theogn. 936 sqq.

V. 618. Dindorfius, qui in ed. Oxon. de conjectura sua scripserat μοῦπιβουλεύων, bene revocavit scripturam codicis in Teubneriana. Prorsus similiter poeta dixit in Aiac. v. 1266 ὡς ταχεῖά τις βροτῶτε χάρις διαρρεῖ.

V. 621. ἡμελημένα. Quid in hac lectione reprehendat Nauckius, ut ἡμελημένα a Sophocle scriptum fuisse coniciat, haudquaquam intelligo.

Vs. 622 sqq. Multa a multis de hoc loco difficillimo disputata sunt. Primum mihi refutanda est opinio Frederici Haasii, qui probante Dindorfio in commentatione Vratislaviae a. 1865 edita hunc verum versuum ordinem esse contendit: *Oed.* ἤκιστα θήσκειν οὐ Φυγεῖν σε βούλομαι. *Creon* ὡς οὐχ ὑπέξων οὐδὲ πιστεύων λέγεις; *Oed.* ὅταν προδείξῃς, οἶόν ἐστι το Φθονεῖν. *Creon* οὐ γὰρ Φρονεῖντα σ' εἶ βλεπω. Refutanda mihi est, dixi, ea opinio; sed potius refutandi partes concedo ipsi Sophocli, qui, quod non negavit neque negabit, opinor, Haasius, v. 628 *Oedipo* in eundem sensum tribuit verba ἀριτέον (melius εἰκτέον) γ' ὅμως, quibus *Creon* reponit οὗτοι κακῶς γ' ἄργοντος, quae verba idoneo sensu carebunt, nisi, ut recte traditum est, *Oedipo* tribuantur verba ὡς — λέγεις; Versuum igitur ordo servandus videtur, sed nequaquam defendi potest vulgata scriptura vs. 623 ἤκιστα θήσκειν οὐ Φυγεῖν σε βούλομαι, quippe quae opposita fronte pugnet cum vs. 639 sqq., ubi *Creon* *Oedipi* minas *Iocastae* narrans his verbis utitur:

ἔμαρμε δεινὰ μ' Οἰδίπους ὁ σὸς πότις
 δρᾶσαι δικαιοῖ, θάτερον δυοῖν κακοῖν,
 ἢ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος ἢ κτεῖναι λαβῶν.

„Haec quo pacto,” ait Meinekius in An. Soph. p. 231 „cum
 „his conciliari possint, quae inde a vs. 640 leguntur, critici ne

„verbo quidem admonuerunt”. Fugiebat virum egregium me de hac repugnantia admonuisse in Exerc. Criticis p. 115. Deinde post longiorem disputationem, quae legatur apud ipsum, locum sic restituendum esse arbitratur: Creon *τί δῆτα χρήσεις, ἢ στέγης ἔξω βαλεῖν*; Oed. *ἤκιστα θνήσκειν ἢ Φυγεῖν σε βούλομαι*. Probavit ea nuper in Teubner. ed. praefatione magnus criticus Dindorffius, et primo obtutu, nisi quod certe *στέγης μ'* requiri bene intellexit, speciem habere videntur. Si tamen rem accuratius consideraveris, Meinekii inventum ferri non posse apparebit; nam quis credat, Creontem ex Oedipi verbis *ταχὺν δεῖ καμὲ βουλεύειν πάλιν* efficere potuisse, hunc contentum fore, si aedibus ipsum eiecisset? Mihi certe eiusmodi suspicio subabsurda videtur; neque dubito, quin Creontis quaestio. ab omni mendo libera sit. Restat igitur, ut depravata sit, quod iam olim suspicabar, Oedipi responsio. Nec tamen sufficit, quod olim tentabam; *κάκιστα θνήσκειν ἢ Φυγεῖν σε βούλομαι*, quia sic, quemadmodum Meinekii coniectura, solvitur quidem dissonantia inter hunc vs. et 641, sed non satis intellegitur, quo vinculo haec cohaereant cum vs. sequenti *ἔταν προδείξεις κτέ.* (qua re intellecta, Nauckius inter utrumque vs. quaedam excidisse suspicatus est). et vel minus, quo pertineat illud *οὐδὲ πιστεύσω* vs. 625 et *ἀρκτέον (εἰκτέον)* vs. 628, ad quam obscuritatem non attendisse videntur critici. Suspicio igitur locum corrigendum esse ad hoc fere exemplum: Cr. *τί δῆτα χρήσεις; ἢ με γῆς ἔξω βαλεῖν*; Oed. *μὴ εἶκοντα θνήσκειν, οὐ Φυγεῖν σε βούλομαι*. Creonti roganti, an in exilium pellere se cupiat, Oedipus ira excandescens, *ni sibi cedat, graviolem exilio poenam, mortem, ferociter minatur*. Cui ille v. 625 *ἔταν προδείξης γ' ὄδον ἐστίν ὃ Φθονεῖ*, i. e. *cedam, sed non antequam ostenderit, qua in re tibi a me invideatur*. Sic demum intellegitur, cur Oedipus non obtemperanti leviro succlamet: *ὡς οὐχ ὑπεείξων οὐδὲ πιστεύσω λέγεις*;

Εἶκειν autem Graece is dicitur, qui coram superioribus modesta utitur oratione neque iis *respondet*. Optime hanc verbi vim declarant verba Danae Aeschylei ad filias (Suppl. 202) invocaturas Inachi auxilium: *Μέμνησο δ' εἶκειν χρεῖτος εἰ ξένη Φυγίας*, | *θραυστομεῖν γὰρ οὐ πρέπει τοὺς ἤσσαντας*.

Remedium, quo curavi v. 625, multo lenius est, quam

quod proposuit Heimsoethius K. S. p. 78, cl. v. 555, rescribi iubens: ἔτῃν προδείξῃς οἶόν ἐσθ' ὃ Φῆε παθεῖν.

Creon sua oratione v. 583 sqq. ostenderit se tranquilla sua sorte beatum minime invidere Oedipo, nec tamen, ut apparet e v. 618 sqq., potuerat regi persuadere. Hand male igitur, ut arbitrator, Creon Oedipi minis, respiciens ad illam orationem, respondere poterat: ἔτῃν προδείξῃς — Φθονεῖ, idque ipsum legisse videtur Scholiasta, qui explicat: οἶός ἐστιν ὃ ἐμὸς πρὸς τὸ Φθόνος. Ne quis forte dubitet recte dici Φθονεῖσθαι, inspiciat locum Eurip. Electr. v. 30 παιδῶν δ' ἔδεισε μὴ Φθονεῖσθαι Φόνῳ, quem Graecismum vel poetae Latini sibi permiserunt, ut Horat. Ep. ad Pis. 56. Quod autem post προδείξῃς addidi γε, id in responso omnino est necessarium, ubi mente repetendum idem verbum, quo interlocutor fuerit usus. Cf. v. 629 et 680. ¹⁾ Hic autem ex εἰκόντα cogitatione repetendum εἶξω. Ceterum lectorem relego ad Heimsoeth. p. 75, Meinekium p. 233, ad Nauckii adn. in Schneidewiniana ed. a. 1861 et Dindorfii Praefat. ed. Teubn. a 1863 p. XXIII sq.

V. 625. πιστεύτων = πεισόμενος, cf. O. C. v. 175 ὃ ξεῖνοι μὴ δῆτ' ἀδικηθῶ σοὶ πιστεύσας μετακαστάς, ubi πιστεύσας ponitur pro πεισόμενος. Cur igitur, quaeso, Heimsoethio obtemperantes sano participio substituamus monstrum vocabuli πιστήτων? Minus sane inepta est Schmidtii coniectura ὑποπήτῃσων. Sed *sani*, opinor, *medico non indigent*.

V. 628. ἀρχτέον sensu Passivo dictum Grammaticam difficultatem habere nullam ostendunt exempla, quae ad h. l. congegisset Nauckius. Sed sensui multo aptius est εἰκτέον, quod a

1) Eadem de causa O. C. 415 legendum: ὡς φασὶ γ' οἱ μοιόνητες ἐς Θήβης πίδον. et Eur. Ion. 295 ἕροις ἴγροτοὶ γ', ὡς λίγονο', ὠροιστιῆ. Cf. 298. Eadem particula oblitterata est ib. v. 368 ἀλγύνεται δὲ χή παθοῦσα τῇ τύχη, quem locum inspicienti apparebit necessarium esse ἀλγύνεται δὲ γ' (id quod maius est) ἢ παθοῦσα κί. Rursus eadem periiit ibid. in corruptissimo vs. 967 αὐ καὶ κατέρρα σὸν δυστηχοῦντας εἰσορῶν, sic forsitan restituendo: οἶκον πατρῶν δυστηχοῦντά γ' εἰσορῶν. Cf. 966. Similiter Or. v. 292 requiro: εἰ μήτ' ἐκείνος γ' ἀναλαβεῖν ἔμελλε φῶς, ἐγὼ θ' ὁ πλῆμων τοιάδ' ἐκπλήσειν κακά. Troad. 71 καὶδὲν γ' pro οὐδὲ ἐν recte habent libri deteriores. Aesch. Prom. 248 aut lege θνητοῦς ἔπανσα κί., aut θνητοῦς γε παύσας κί. Idem usus est Latini vocabuli *quidem*. Cf. Halm. ad Cic. Milon. § 48.

se repertum edidit Hartungius. Cf. v. 625, Aiac. 668; El. 396 et 1220 sqq.

V. 633. εὖ θέσθαι bene componere locutio est metaphorica; nam proprie dicitur de *aleatoribus*. Sophocles in Teucris fragm. ap. Stob. 108, 51: στέργειν δὲ τὰ κπεύοντα καὶ (correctum est κεῦ) θέσθαι πρέπει | σὺ δὲν κυβεύτην, ἀλλὰ μὴ στένειν τύχην. Cf. Aesch. Ag. 32, Phoen. 1422. Vide praeterea Soph. El. 1434; Eur. H. F. 605, 938; Iph. A. 672; I. T. 1003; Bacch. 49. Eodem sensu καλῶς θέσθαι Hipp. 709; Andr. 379. Plura dabit Blomfield. in gloss. ad Agam. 32.

V. 634. τήνδ' pro τὴν e Doederlini coniectura ediderunt Wunderus et Hartungius. Post hos demum de ea re monuit Heimsoethius p. 112 K. S.

V. 636. E corrupta lectione νικνοῦντες M. Schmidtus perperam coniecit νεικοῦντες. Nam quid sit νεικεῖν ἴδιαι κακὰ, nemo facile dixerit.

V. 637. Post οἴκουσ' ad variandam orationem infertur στέγας. Saepe ita poetae, v. c. Eur. Phoen. 568 σοὶ μὲν τὰδ' αὖδ' ὦ σοὶ δὲ, Πολύνεικες, λέγω. Andr. 385 καὶ λαχοῦσά τ' ἄθλια καὶ μὴ λαχοῦσα δυστυχῆς καθίσταμαι. Cf. Hel. 513.

V. 640. θάτερον δυοῖν κακοῖν cum Nauckio et Dindorfio edidi ex huius coniectura pro δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν. Licet paene constanti consuetudine δυοῖν θάτερον Graeci dicere soleant, non inversa ratione θάτερον δυοῖν, huius tamen constructionis exemplum reperitur ap. Eur. Ion. 579. Similiter poetae ὡς εἰπεῖν ἔπος pro ὡς ἔπος εἰπεῖν dicere sibi permiserunt. Meinekius in An. Soph. p. 234 tentat: δεινὰ γ' Οἰδίπους — δρᾶσαι δικαιοῖ μ' ἐν δυοῖν κρίνας κακοῖν. Repugnante metro, Bergkii: δυοῖν ἐν ἀποκρίνας κακοῖν, nisi δυοῖν una syllaba pronuntiarī posse putes, quomodo Ἐρινύων est trisyllabum apud Eur. I. T. 931, 970, 1456.

V. 643. τοῦμόν σῶμα usitata tragicis periphrasis pro ἐμέ. Cf. O. C. 355, Eur. Alc. 636, Andr. 315, Heracl. 528. Similis est usus formulae ἢ ἐμὴ ψυχῆ. Cf. adn. ad τοῦμόν στόμα 425.

V. 644. μὴ νυν ὀναίμην εἰ. Nota formula iurandi, cuius species positiva est οὕτως ὀναίμην. Veteres grammatici supplent τοῦ βίου. Sensus est: ne gaudio ullo fruār — ita felix sim. Secunda persona ὄναίς respondet Latinorum voci *macte!* Eodem pertinet participium Homericum ὀνήμενος.

V. 652. νῦν τ' ἐν ἔρκῳ μέγαν. Cf. Eur. Hipp. 1036: ἀρκούσαν εἶπας αἰτίαις ἀποστροφῆν | ἔρκους παρασχῶν πίστιν οὐ σμικρὰν θεῶν. Ib. κατὰϊδεσαι, i. e. κατελέητον.

V. 656. Pro ἐναγῆ post Bergkium et Nauckium Heimsoethius K. S. p. 375 commendavit ἀναγῆ, quod Hesychius explicat per καθαρῶς. Qui ἐναγῆ servant, explicant ἐνορκου vel ἐξᾶλειν ἐαυτῶ ἐπαρώμενον. Mihi neque de hac vel interpretatione vel emendatione satis liquet, neque de tota loci impeditissimi ratione. Quod Bergkium partim e Brunckii coniectura edidit τὸν — Φίλων μηδέποτ' αἰτίαι σὺν ἀφανεῖ λόγων ἄτιμον βαλεῖν ferri forsitan posset, si βαλεῖν recte diceretur pro ἐκβαλεῖν, verum hoc satis apparere mihi videtur βαλεῖν iungendum esse cum αἰτίαι, ut sit *culpae* vel *criminis arguere*. Cf. Trach. 940, Eur. El. 902, Ar. Thesm. 895. E Suidae loco: ἐναγῆ Φίλων τὸν μηδέποτ' ὑπὸ Φίλων ἐν ἀφανεῖ αἰτίαι γενόμενον, ἀλλὰ καθαρὸν ὄντα, δεόμεθα μὴ λόγων ἄτιμον βαλεῖν, ἀλλὰ προσδέξασθαι αὐτοῦ τὴν ἀπολογίαν. Εἴτε ἐναγῆ, τὸν ἐνεχόμενον μύσει, οὕτω δεόμεθα τὸν μηδέποτε ἐναγῆ γενόμενον εἰς Φίλους μὴ ἐν ἀφανεῖ αἰτίαι ἄτιμον ποιήσῃς τῶν λόγων, rectissime Elmsleius effecit, Scholiastam, cuius verba emendatius ap. Suid. repraesententur, legisse: τὸν ἐναγῆ Φίλων μηδέποτ' αἰτίαι | ἐν ἀφανεῖ λόγων ἄτιμον βαλεῖν. In hac autem lectione, mutato Φίλων in Φίλον, acquiesci fortasse possit. Ita τὸ ἐξῆς foret hoc: μηδέποτε τὸν ἐναγῆ (ἀναγῆ) Φίλον βαλεῖν ἐν αἰτίαι ἀφανεῖ ἄτιμον λόγων. Ceterum lectorem relego ad Stephani Thesaurum s. v. ἐναγῆς, ubi accurate de h. l. disputatur. Addo, Heimsoethium coniecisse: μηδ' ἀφανεῖ λόγῳ σφ' ἄτιμον βαλεῖν, in qua lectione male abundare mihi videtur pronomen σφε. In re incertissima retinui scripturam codicis, nisi quod cum Hermanno praeunte Dindorfio inserui σ'. Hermannus comparat locum Antiphontis p. 136 (733 Reisk.) σὺ δέ με ἐν ἀφανεῖ λόγῳ ζητεῖς ἀπολέσαι.

V. 658. „In Oedipi verbis non recte dictum est ὅταν ζητῆς, „quod *proscendi* vel *petendi* sensu ab Atticorum usu alienum „est. V. H. Stephanum Thes. v. ζητεῖν et Cobetum V. L. p. „275, quare ταῦθ' ὅταν χρέζῃς scribendum suspicor. Cf. 652. „At quod statim sequitur, ζητῶν ἄλεθρον recte dictum est” MEINEKIUS An. Soph. p. 234. Nempe genuino vocabulo pernicioiosa fuit vicinia participii ζητῶν. Saepius autem utrumque verbum confunditur, sed ita ut notius scribis vocabulum

ζητεῖν ignotioris locum occupare soleat. Ita v. c. in Anaxippi Ἐκκαλυπτομένου fr. ap. Ath. IX p. 403 E, v. 48 ἰδὼν τὸ πρίσωπον γνώτωμ' οὗ ζητεῖ Φαγεῖν legendum esse χρῆζει nemo dubitabit, qui contulerit Arist. Av. 76 τότε μὲν ἐρᾷ Φαγεῖν ἀφῶς Φαληρικᾶς. Nam ἐρᾷ ibi idem valet quod ἐπιθυμεῖν s. χρῆζειν. Cf. meae Obs. Crit. ad com. Gr. fr. p. 102. Similiter Ar. Nub. v. 320 scribere malim: καὶ λεπτολογεῖν ἤδη χρῆζει καὶ περὶ τοῦ κηπουροῦ στενολογεῖν, et eadem de causa Thesm. v. 794 legendum puto:

πᾶς τις τὸ κακὸν τοῦτο ζητεῖ περὶ τὰς κλῖνας περινοστῶν
κᾶν ἐκ θυρίδος παρακλύπτωμεν, χρῆζει (pro ζητεῖ) τὸ κακὸν
~~θεῖσπονθήκει~~ (pro τεθεῖσθῆκει),
κᾶν ἀισχυθεῖσ' ἀναχωρήσῃ, πολὺ μᾶλλον πᾶς ἐπιθυμεῖ
αὔθις τὸ κακὸν παρακλύπτω ἰδεῖν.

Ad spectandam mulierem e fenestra prospicientem nulla opus est ζητήσῃ, sed opus est voluntate, opinor.

V. 660. Invocatur Sol, quippe qui πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει. Cf. Eur. H. F. 858, Aesch. Ag. 1323, Cho. 985, Soph. O. C. 869.

V. 661. ἄθεος. Cf. 248, El. 1181. Ib. πύματον h. l. non ὕστατον sed ἔσχατον. Epica hac voce tragicorum solus Sophocles usus est, sed non nisi in melicis. Cf. O. C. 1235 et 1675.

V. 665. Dindorfius edidit: ἀλλὰ μοι δυσμόρη γὰρ Φθινᾶς | τρύχει ψυχὰν [καὶ] τὰδ' εἰ κτέ., delete καὶ auctore Herinanno. Aliquanto probabilior mihi visa est lectio, quam Heinsoethius proposuit K. S. p. 314 sq. Bergkii edidit: τί δ', εἰ κακῶ κακά — σφῶν; Ingeniose!

V. 666. τρύχει] λυπεῖ με. SCHOL. Hoc verbum proprie *contendere* s. *comminuere* significans, metaphorice usurpari solet, quem admodum κνίζειν, δάκνειν, δάπτειν, alia.

V. 669. παντελῶς. Vide an hoc vocabulum reddendum sit Aeschylo Sept. 670 ἢ δῆτ' ἂν εἴη πανδίκως ψευδόμενος Δίκη pro πανδίκως, quod e sequenti Δίκη labem concepisse videtur.

V. 673. στυγνός h. l. active = μισῶν, ut 1133 et El. 918, βαρὺς passive accipiendum = βαρυνόμενος.

V. 676. ἐκτὸς εἶ minus recte vertunt *foras ibis*, nam foris ante Oedipi aedes haec aguntur in scena: ἐκτὸς ἴεναι h. l. simpliciter significat *abire*, ut ap. Aesch. in Sept. 247: ἐκτὸς οὗτ' ἀρχιμάτου, i. e. *aris relictis*.

V. 677. ἀγνώτος sensu activo, ut 1133, = ἀγνοοῦντες. Vulgo passivum est = ἀγνοούμενος diciturque de personis, ut ἀγνώτος de rebus. Calidius Cobetus Mnem. VII. p. 136 contendit apud veteres ἀγνώς nusquam ἀγνοῶν sed ubique ἀγνοούμενος significare. De oratione tamen pedestri illud praeceptum valet. — ib. ἐν δὲ τοῖσδ' i. e. sed horum iudicio, ut O. C. 1212: σκαιστύνην Φυλάσσαν | ἐν ἐμῷ κατὰδῶλος ἔσται. Cf. Valkenaerii adnotatio ad Hipp. 324.

V. 680. τύχη. Hoc vocabulum errore natum legitur ap. Eur. Ion. 1456: ἀλλὰ τὰπίλοιπα τῆς τύχης | εὐδαιμονοῖμεν, ὡς τὰ πρόσθε δυστυχῆ. Intellegam τὰπίλοιπα τῆς ζῆρας.

V. 681. Absurdum illud ἀγνώς, quod librario ἐναυλον erat e. v. 677, certa emendatione mutavi in ἄλλως, quod adverbium substantivis addi solet ad significandas res vanas atque inanes. Cf. Trach. v. 819 ὄγκου γὰρ ἄλλως δυνάματός τί δεῖ τρέφειν μητρῶν; Phil. 947 κακῶς σίλιν, εἰδῶλον ἄλλως, Eur. Hec. 489 δόξεν ἄλλως, Hel. 761 ἀριθμὸν ἄλλως. Tro 476, Ar. Nub. 1206, Dem. XXXV § 25 ἄλλως ὕθρου καὶ Φλυαρίων. Id. XIX § 24. Inversa ratione ἀγνοῶν in ἄλλων corruptum est Med. 846 in pulcherrimo cantico: πᾶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν | ἢ πόλις ἢ φίλων | πρόμπιμος σε χάρις | τῶν παιδολέτειραν ἔξει, | τῶν οὐχ ὀσίαν μετ' ἄλλων; ubi ipsa oppositio demonstrat poetam dedisse ἀγνοῶν. Cf. Mnem. IV p. 368.

V. 682. δάπτει suspectum est Nauckio et Meinekio, quorum ille edidit δάκνει, hic An. Soph. p. 236 coniecit ἰάπτει. Mihi verbum rarius et poeticum δάπτειν corruptela natum esse parum videtur verisimile. Insuper satis id tueri puto Aeschyli locum Prom. 435: συννίξ δάπτομαι κέαρ, quod non alio sensu dictum videtur, quam quo Arist. Ach. 1 dixit: ἔσα δὲ δέδηγμαί τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν. 1) Adde Q. Smyrn. A 720. Similiter cognato verbo δαρδάπτειν comicus usus est Ran. v. 65: ταυτοσὶ τείνου με δαρδάπτει πόθος Εὐριπίδου. Recte autem Mein. conferri iubet Ai. 119.

V. 687. Nulla causa est, cur cum Heimsoethio p. 29 ἀγνώτος (quo adi. poeta saepissime utitur) adiectivi κεδνός glossema esse putemus. Accedit hoc vocabulum, quod Aeschylō

1) Verbum δακνειν admonet me loci Aeschylei Ag. 744, ubi Helena dicitur δ' ἡξίθυμον ἐρωτος αἰθρος. An θ' ἡξίθυμον dederat poeta?

Euripidique est in deliciis, apud Sophoclem non legi nisi Ai. 663.

V. 691. παραφρόνιμον semel dictum pro παράφρονα.

V. 692 sqq. Vide quae Heimsoethius disputat p. 315 K. S. Vocabula εἰ δύναισιν scholium esse sagaciter intellexit, praestatque eius coniectura ἄν γένοιτο Bergkianae εἰ γένοιτο, quam receperunt Dindorfius et Nauckius. Quanto autem pulchrius est ἐν πόνοις σκληρούσαν οὐρίστας, i. e. qui hanc urbem ceu navem malorum procella saepe obrutam prospero cursu rexisti, (cf. v. 23, Eur. Suppl. 473 sqq., Rhés. 248,) quam quod relicta metaphora nuper proposuit Meinekius A. S. p. 235 ἐν πόνοις ἀλοῦσαν. Idem deinde, servata scriptura codicis τανῶν δ' εὐπομπός, εἰ δύναι, γενεῶ, corrigendum putat in v. antithetico προσάψει, τοῖς πάλαι τὰ πρὸς Φίλων, Ingeniose!

V. 693. Imperfectum requiri, dubium non est.

V. 695. οὐρίζειν et ἐπουρίζειν pertinent ad rem navalem proprieque significant ventum praebere secundum, deinde ἐπουρίζειν est velum opponere vento, unde ludicra ἀμφιβολία est in fragm. Epicratis ap. Athen. XI p. 782 f. κεθὺ τοῦ κερχησίου | ἀνελεκε τὴν γραῦν τὴν νέαν τ' ἐπουρίστας πλήρωσαν κτῆ.

V. 699. μῆνιν στήσας, ut dicitur ἰστάναι βόην, κρυγῆν, similia. Depravatum puto quod legitur I. A. 789: ἐλπὶς ἄδε ποτ' ἔλθοι, οἶαν αἰ πολύχρυστοι Λυδάι (an Λυδῶν?) καὶ Φρυγῶν ἄλοχοι στήσουσι παρ' ἰστοῖς μυθεῦσαι τάδ' ἐς ἀλλήλας. Corrigatur σχήσουσι.

V. 702. ἐγκλαῶν ἐρεῖς. Sine causa Heimsoethius p. 81 ἐγκλαεῖν ἔχεις, etsi scribere sic Sophoclem potuisse facile largior.

V. 708. οὐνεκα, i. e. ὅτι. Cf. ad v. 571.

V. 709. λαχὸν pro ἔχον πρόposuit idem K. S. p. 67, idque procul dubio verum est. Quod vero v. praec. pro σοι coniecit ται, id fortasse non est necessarium. σοι est Dativis Ethicus. — Eadem autem sententia legitur in Antig. v. 1160 καὶ μάντις οὐδεὶς τῶν καθεστῶτων βροτοῖς. Similiter quoque nuntius apud Eurip. in Helena v. 753, sqq: τί δῆτα μαντεύομεθα; τοῖς θεοῖσι χρῆ | θύοντες αἰτεῖν τὰγαθά, μαντείας δ' ἔαν | βίου γὰρ ἄλλως δέλεαρ εὐρέθη τόδε, | κούδεις ἐπλούτησ' ἐμπύροισιν ἀργὸς ἄν' | γνώμη δ' ἀρίστη μάντις ἢ τ' εὐβουλία, et mox τοὺς θεοὺς ἔχων τις ἄν | Φίλους, ἀρίστην μαντικὴν ἔχει δόμοις. Cf. infra 857 sq., 956, 976. Cum Iocaste facit Achilles ap. Eur. I. A. 956

τίς δὲ μάντις ἔστ' ἀνὴρ; | ὅς ὀλίγ' ἀληθῆ, πολλά δὲ ψευδῆ, λέγει |
 τυχῶν' ἔταν δὲ μὴ τύχη, διείχεται;

V. 710. σύντομα i. e. *conciſa*, vern. sermone *bondig*. Eur. Hipp. 9
 δείξω δὲ μύθων τῶνδ' ἀλήθειαν τάχα.

V. 711. χρησμός — ἤλθε Λαίῳ. Herod. V 98 Ἀθηναίοισι —
 ἤλθε μαντήιον ἐκ Δελφῶν, Id. II 152 πέμπσαντι δὲ οἱ — ἤλθε
 χρησμός. Nihil autem frequentius formula ἀγγελία ἔρχεταιί τιμι,
 unde impersonaliter dici coeptum est ἤλθε pro ἡγγέλθη. Cf.
 Thuc. VIII 96, Dem. Ol. III 5.

V. 712. „Nullam vim habet particula γε scribendumque
 „puto παρ' αὐτοῦ mutatione prope nulla. Vix dignoscas ΠΑΡ
 „α ΓΑΠ”. MEINEKIUS A. S. p. 236. Praepositiones autem ἀπὸ
 et παρὰ in eadem sententia saepe variant poetae. Eur. Bacch.
 118: ἀφ' ἰστών παρὰ κερπίδων τ'.

V. 713. ἔξοι. Post Canterum ita correxit Car. Halmius, cl.
 Philoct. 331: ἐπεὶ γὰρ ἔσχε μοῖρ' Ἀχιλλέω πεσεῖν. Praeterea cf.
 Eurip. Hec. 5. Cur autem Bergkii pro παιδός ediderit παιδῶν
 non exputo. Quod ad oraculum attinet, compara Phoenissarum
 prologum et Aesch. Sept. 725 sqq.

V. 717. παιδός δὲ βλάστας οὐ διέσχον ἡμέραι τρεῖς, i. e.
 ἐκ τῶν τοῦ παιδός γενεθλίων οὐπω διεγένοντο ἡμέραι τρεῖς. Βλάστας
 γενεθλίους poeta coniunxit O. C. 972.

V. 720. ἦνυσεν — γενέσθαι, i. e. ἐξέπραξεν ὥστε γενέσθαι.
 Cf. Aesch. Pers. 718.

V. 725. ἄν — χρεῖαν, i. e. ἢ χρῆσιμα ὄντα. NAUCK. ἦγουν ἄ.
 γὰρ ὁ θεὸς ζητῆ, πρόπαντα κρίνας ζητεῖσθαι, βραδίως αὐτὸς δείξει.
 Rec. Schol. „Necessitatem s. utilitatem rei dixit pro re qua opus
 „est”. BOTHIUS. His explicationibus locum non satis expediri,
 sensit Heimsoethius, K. S. p. 81, cuius tamen coniectura
 αὐγῆν ἔρευνα, (cl. glossa Hesychiana αὐγῆ χρεῖα, λαμπροτής,
 Φῶς, ubi χρεῖα procul dubio corruptum est) nullam habet
 πειθανάγκην. Lenius olim Brunckius coniecerat ἦν — χρεῖαν
 explicans χρεῖαν per negotium, cl. v. 1435 et Ai. 740. Permi-
 rum autem est viros acutissimos praetervidisse ipsum deum,
 quippe quem nihil lateat, perperam dici ἔρευνῶν i. e. *explorare*
 s. *investigare*. Quare vide, an forte poeta dignum sit: ἄν γὰρ
 ἄν θεὸς χρεῖαν ἐφεύργη, i. e. *quarum enim rerum deus utilitatem*
deprehenderit, eas facile ipse ostendet.

V. 728. Vide Meinekiun de h. l. disputantem in An. Soph. p. 237 ¹⁾.

V. 731. ταῦτ'. Heimsoethius K. S. p. 69 coniecit τότ'. Nihil opus; cf. v. 527 γυῖάτο μὲν τὰδ' κτέ. et infra v. 1442 οὕτως ἐλέχθη ταῦτ'.

V. 734. Vide Dindorfii adn. ad Antig. 212. Cf. 761, 1205, O. C. 936, Eur. Hec. 146 et imprimis Aesch. Sept. 1032, qui huius loci plane est gemellus. Notandum autem hoc non fieri nisi in iis praepositionibus, quae sine sententiae damno a poetis omittuntur. Ubi, ut hoc utar, Aeschylus Suppl. 296 dicit καὶ μὴν Κάνωβον καὶ πὶ Μέμφιν ἴκετο, sic scribere potuit, quia Graecum est ἴκετο Κάνωβον, nec dicere ei licebat v. c.: Εὐρώπης καὶ δι' Ἀσίας ἐπερεύετο. Paulo licentius Graecorum usum imitati sunt poetae Latini, v. c. Horat. Carm. III 25 quae nemora, quos agor in specus, Verg. Aen. VI 692 quas ego te terras et quanta per aequora vectum accipio.

V. 736. ἔχων — ἐφ' ἑλίου. De hac periphrasi consule Meinekiun in An. Soph. p. 276.

V. 740, sqq. De difficultatibus, quibus hi vss. premuntur nuper egit Meinekiun in An. S. p. 237 sq., ubi scribendum proposuit τίνα δ' ἀκμήν τότ' ἦλθ' ἔχων, quae coniectura iisdem laborat incommodis, quibus Dindorfiana τίνα δ' ἦλθε, φράζε; nam et Aoristo vix locus est et ἦλθε (i. e. venit) pro abiit nove dictum videtur. Praeterea parum elegans est illud εἶχεν, sequente ἔχων. Melius certe foret quod Hartungius dedit ἔτυχε pro εἶχε, sed, ut iam dixi, requiritur fere Imperfectum; quapropter ipse reposui: τὸν δὲ Λάϊον Φύσιν τίνα εἶρπε, φράζε, τίνα δ' ἀκμήν ἦβης ἔχων; simul monens fortasse gravioribus mendis h. l. laborare. Etenim negari nequit, ἦβης πρό ἡλικίας mire dictum esse, quod iam Bergkiun non fugit, ingeniose tentantem Θήβης ἰών. Obstat tamen huic coniecturae responsi forma, quae pertinaciter tuetur participium ἔχων. Insuper Φύσιν iam aetate Periclea de corporis forma s. statura (= μορφήν) dici potuisse nondum persuasit mihi Meinekiun conferendo loco Trach. 308, ubi corporis

1) Verbum σιραμαίς me admonet corruptissimi loci Eurip. Cycl. 299, qui sic corrigatur: νόμος δὲ θνητοῖς, εἰ νόμους ἐπιστρέφει, κτέ. i. e. si leges curas. Vide reponsum Cyclopiis 338: οἷ δὲ τοὺς νόμους ἔθεντο -- κλάειν ἄνογα.

habitum (nempe *aspectum iuvenilem*) indicari assentior, *formam staturamve* nego. Ea vero a Sophocle et aliis constanter vocatur μορφή, ut mox v. 742. Hinc animi causa tentavi: μήπω μ' ἐρώτα· τὸν δὲ Λάϊον τίνα (ἔστ)ειχε (μορφὴν), Φράζε, τίνα δ' ἀκμήν ἔχων, ut et Φύσιν et ἤβης interpretamenta sint, illud vocabuli μορφὴν, hoc (ἤβην primitus scriptum) vocis ἀκμήν. Similiter glossa glossae locum occupavit Antig. 70. ἐμοῦ γ' ἂν ἠδέας ὀρώης μέτα, ubi sententia postulat ἀτμῆνης, cl. Trach. 18. Sic quoque interpretando perssumdatus est in eadem fabula locus, qui legitur v. 465 sqq., ubi suspicor:

οὕτως ἔμοιγε τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν
παρ' οὐδέν' [ἄλγος] ἀλλ' ἂν, εἰ τὸν ἐξ ἐμ(οῦ) πατρός
μητρός (τ') [θανόντ'] ἄθραπτον (ἔντ') ἠνετηρόμην νέκυν.

Interpretamenta ἄλγος et θανόντα postquam in textum irrepserant, propter metri angustias ea expulsa videntur, quae uncis rotundis inclusa inserui. Idem denique accidisse videtur in Eur. I. T. 943 ἔνθεν μοι πόδα | ἐς τὰς Αθήνας ἔπεμπε Λαξίας. Suspisor: ἐς Πάλλαδος πόλισμ' κτέ. Cf. v. 1014, Med. 771, H. F. 1323.

Verbum autem στείχειν etiam alio loco Sophocleo obliteratum videtur: nempe Philoct. v. 42: πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ἀνὴρ | κῶλον παλαιῆ κηρὶ προσβλήη μάκρον; ubi prorsus inepta est praep. πρὸς nec προ — βλήη metrum patitur. Scripserim igitur προστείχει μάκρον. Quod ad metrum attinet v. 741, ut restituendum eum suspicor, tribrachyn in pede quarto Sophocles habet hisce locis: O. R. 719 (e correctione Musgravii), Antig. 1071, 1199, O. C. 985, nisi ibi cum Dind. legendum ἀγκαλούμενος, Ai. 55, 569, El. 693, Trach. 758, 1096 et 603 ex emendatione (praeterea 910, sed ibi cum Hermanno praefero ἀγκαλουμένη) Philoct. 7, 583, 932, 1238. Fieri autem potest ut inter legendum unus alterve locus me fugerit.

τίνα in fine senarii cum alibi legitur tum Ant. 1228, Φράζε in eadem sede, qua ego restituendum suspicor, Ant. 1099.

V. 742 recepi ingeniosam Meinekii coniecturam, quam illustantem vide ipsum An. Soph. p. 238. Describitur autem, ut recte animadvertit, σπαρτοπόλιος. Interpretare cum ipso: χινάξων τὸ μέλας κόρα ὥστ' ἄρτι λευκανθὲς γίγνεσθαι. Nota prolepsis. Quaerendum tamen, an forte sufficiat μέλας, χινάξων κτέ. Cf.

Demosth. Mid. § 71 ed. Bekk. — *χνοάζειν* praeterea usurpavit Metagenes ap. Ath. XIII 571 B. Ad *λευκκνήες* compara Babriam in nota fabula (XXII) v. 8: τῶν οὖν τριχῶν ἐκάστου ἢ μὲν ἀκμαίη | ἔτιλλεν ἄς ἤύρισκε λευκκνήζουσας. Valebat igitur de Laio, quod parum eleganter ait apologi auctor: βίου τις ἦδη τὴν μέσθην ἔχων ὄρην — λευκὰς μελαίναις μιγάδας ἐκλόνει χρίτας. Ov. Metam. VIII 567 *raris iam sparsus tempora canis*.

V. 750. βίως h. l. fere valet λιτὸς, *tenuis*, i. e. cum paucis comitibus. Ponitur hoc adi. modo pro μικρὸς modo pro ὀλίγος. Sophocles frequentissime eo usus est, rarius Aeschylus (Pers. 440 et 982, Ag. 1556) et Euripides (Phryx. fr. 14. 1 et Rhés. 974).

V. 753. Λαίου βίον pro Λαίου μίαν certa est, ut arbitror, emendatio, qua „nulla Sophocleo veniet iactura cothurno”. Plane autem absurda est lectio vulgata, quasi Iocaste metueret ne Oedipo Laius in duobus pluribusve curribus vectus esse videretur. Non enim aliud quicquam ea lectio significare potest. Nam si dicere voluisset poeta Laium in uno eodemque curru vectum fuisse cum praecone, qui idem erat auriga (cf. v. 806), addere debuisset pronomen τούτῳ s. αὐτῷ. Neque hoc, credo, memorandum erat, siquidem res ipsa loquebatur. Mox v. 802 sq: ἐνταῦθά μοι κῆρυξ τε πᾶσι παλαιῆς ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβῶς κτέ. ubi quis additum ferret μίαν?

Quam autem sit haec mutatio lenis, non praeteribit quemquam, qui meminerit, quam nihil ὦ ab ὦ et β̄ a μ̄ distent in libris MSS. Ad formulam Λαίου βίον cf. Trach. 36, Phil. 314, Aesch. Sept. 447, 569, 571, 577, quorum locorum numerus facili negotio plurimis aliis augeri poterit. Eandem formulam oblitteratam suspicor ap. Euripidem in Suppl. v. 144 Τυδεὺς μαχρὴν ξυνηψε Πολυνεΐκης ὁ ἄμα. Tu scribas: Πολυνεΐκους βίαν, et grati erunt poetae tibi manes.

V. 760. τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγῶν, ut *supplex*. Cf. Aiác. v. 706 (Κάλλμας) ἐὰ χεῖρι Τεύκρου δεξιῶν Φιλοφρόνας θεὸς εἶπε κἀπέσυνηψε κτέ. Eur. H. F. 964, 968. Apud eundem Eur. Hel. 842 et Iph. A. 471 θιγεῖν τῆς δεξιᾶς est *pignus fidei*. Frequentius quam manum mentem tangunt supplices eius, cui supplicant. Cf. I. Taur. 362, I. A. 1227, Bacch. 1317, H. F. 987. Similiter qui supplices deos testantur horum signa tangere assolent, unde nata locutio: κἀθάπτειναι θεῶ. Cf. Herod. VI 69.

V. 762. ἀποπτος. Vide doctam Lobeckii de hoc adiectivo disputationem ad Ai. v. 14 ed. tert.

V. 764. δούλος manifestum est interpretamentum, pro quo Meinekius A. S. p. 239 sagaciter substituit πιστός, cl. v. 1118. Minus probabilis est me iudice Heimsoethii coniectura εὔρους, et omnino reiicienda altera Meinekii suspicio ἄδολος. In sanandis huiusmodi corruptelis nullius momenti esse literarum similitudinem sponte apparet.

V. 765. πῶς ἂν μόλοι; i. e. εἴθε μόλοι. De hac formula nota sunt omnia. Similiter τίς ἂν pro εἴθε τις dixit v. c. Soph. O. C. 1103.

V. 770. ἐν σοὶ, i. e. in pectore tuo. DIND. Vix opus est coniectura Heimsoethii, quam proposuit p. 93 K. S. γούν σοί. Multo minus probandum, quod idem v. 766 propter τὸ ἀμφίβολον τῆς λέξεως mavult ἔξεστιν; nam loci ratio est ita perspicua, ut in πάρεστιν nihil possit esse ambiguū.

V. 772. Μείζονι interpretantur *potiori*, quod dubito an lingua Graeca permittat. Memoria digna videtur coniectura (cuiusnam sit non memini): τῷ γὰρ ἂν καὶ μείζονα | νείμαιμι' ἂν κτέ. Cf. Var. Lect. Scio tamen, quid obverti possit.

V. 774. Πόλυβος — Κορίνθιος. Herod. V. 67 eundem regem facit Sicyonis: ἡ γὰρ χώρα ἦν αὕτη Πολύβου, ὁ δὲ Ἀδρήστος ἦν Πολύβου θυγατρίδεος, ἅπαις δὲ Πόλυβος τελευτέων διδοῖ Ἀδρήστων τὴν ἀρχήν, ubi ἅπαις valet ἅπαις ἔρτενος γένου, ut alibi solet historicus.

V. 777. ἐπέστη. Praeter Eur. Hipp. 818, quem locum comparavit Elmsleius, cf. Trach. 1172 μόχθων τῶν ἐφειστάτων ἔμοι τέλος. Idem verbum sed alio sensu reponendum suspicor Aiac. 869 κούδεις ἐπίσταται με συμμαθεῖν τόπος. Conieci: κούδεις ἐφίστασθαι (i. e. *sistere gradum*) με συμπεῖθει τόπος. Certe minime placet, quod Heimsoethius proposuit: κούδεις ἐπίσταται με νουθετεῖν τόπος. Inspice locum et iudica.

V. 777—778. Observa gratissimum huius loci ὁμοιοτέλετον. Cf. Eur. Hel. 924 αἰσχρὸν τὰ μὲν σε θεῖα πάντ' ἐξειδέναί τὰ τ' ὄντα καὶ μὴ, τὰ δὲ δίκαια μὴ εἰδέναί.

V. 779. ἐν δειπνοῖς ὑπερπλησθεῖς μέθης, i. e. δειπνοῖς ἡνίκ' ἦν ὄνωμένος, ut dixit poeta in Trachiniis v. 267. Cum Hartungio praetuli μέθης nam μέθη, quod pr. m. scripsit, scribae σφάλμα

esse videtur. Cf. v. 874, Electr. 706 et 729. Phil. 520 ὅταν δὲ πλησθῆς τῇ νόσου ξυνουσία verbum vitiosum esse arbitror, sive πληθῆς (cf. Antig. 813, Eur. Alc. 406) sive δηχθῆς aliudve simile verbum delitescat.

V. 780. λάτκει παροινῶν. Verbo κλεῖν hic locum non esse apparet ex sequenti ὅτι. Diversum esse, quod Eur. dixit in Helena v. 927 ἢ κληζομαι καθ' Ἑλλάδι ὡς προδοῦσ' ἐμὸν | πόσιν Φρυγῶν ἄκησα πολυχρότους δόμους, vix est quod moneam. Λάτκειν i. e. κλιθεῖν, conviciari, id ipsum est, quod loci ratio requirit. Eurip. Andr. 672: ξένης ὑπερ | τριαῦτα λάτκεις τοῦ ἀναγκάσιου φίλου. Corruptela facile sic explicatur, ut λάτκει in λακεῖ, deinde, transpositis literis λ et κ, in κλεῖ censeamus abiisse. Idem verbum recte hodie e cod. restitutum est in Phil. v. 110, ubi pessime ex apographis vulgabatur λαλεῖς; nondum redditum est Aeschilo, qui, nisi egregie fallor, in Choeph. v. 845 scripserat: ἢ πρὸς γυναικῶν δαιματουμένων λόγοι πεδάρτισι θράσκουσι, λάσκουτες μάτην; i. e. ψοφούντες ἄλλως. Quod e codice editur θνήσκουτες prorsus est absonum.

Non magis ferri poterat παρ' οἴνω, non solum quod post ἐν δειπνῶσι et μέθης turpiter abundat, sed etiam quod Graecum est παρ' οἴνου, παρὰ ποτόν, παρὰ δειπνον, similia, non παρ' οἴνω cett. Hinc iam adolescentulus scribendum vidi παροινῶν; quod ipsum nunc Heimsoethium video proposuisse K. S. p. 94.

Ne quis forte putet verbum παροινεῖν tragoediae gravitate respui, vel Dithyramborum poetas cognato adiectivo usos esse sciat. Cf. PRATINAS ap. Ath. XIV p. 614 B, v. 10.

Ib. πλαστός is est, qui vulgo dicitur ὑποβολιμαῖος.

V. 782. οὔσαν pro παροῦσαν. Cf. El. 305 et Ant. 1109. Mox θατέρη = τῇ ὑστερίῃ. Ἄλλης ἡμέρας poeta dixit El. 698.

Ib. κάτεσχον, omissio ἐμαυτόν, quod in pedestri oratione additur.

V. 786. ὑφεῖρπε γὰρ πολύ. Eleganter Br. *alta enim mente fixum haerebat*. Similis est nostratium formula: *het bekrcoop mij zeer*. Imago, ni fallor, petita est ab angue, hominis pectori subrepente, ut eum pungat. Hinc ἐκνίξ in initio vs. Eodem sensu frequentius est ὑπιέναι, quod ut Latinum *subire* de animi affectibus dici solet. Cf. Phil. 1215, El. 916, Eur. Hipp. 1089, Med. 57.

V. 787. Brevius rem narrat, ut par erat in prologo, Euri-

pides Phoen. v. 34: ἢ γνοῦς ἢ τινὸς μολὼν πάρα, | ἔσσειχε τοὺς Φύσαντας ἐκμαθεῖν βέλων | πρὸς δῶμα Φοίβου.

V. 789. ἀθλίῳ commendavit quoque Nauckius.

V. 790. δὺσφημα propemodum certa est Heimsoethii suspicio K. S. p. 94 „das charakteristische Wort für die Dinge, die „gleich genannt werden, und steht darum von δεινὰ eingeleitet „zuletzt.“ Wunderi emendationem προῦφηνεν merito receperunt plerique editores. Idem verbum in eadem re reddendum Herodoto V. 63 (Ἀλκμαίωνιδι) ἀνέπειθον τὴν Πυθίην χρῆμασι — προφέρειν σφι (Σπαρτιάταις) τὰς Ἀθήνας ἐλευθεροῦν. Necessarium videtur προφάινειν.

V. 795. ἐκμετρούμενος. Nauckium substituentem τεκμαρούμενος bene refutat Meinekius An. S. p. 275.

V. 797. ἐνεῖδη — τελοῦμενα, i. e. αἴσχη -- ἐξήκοντα. Cf. 1035, 1194, 1192.

V. 800 unanimo fere criticorum consensu damnatur. Illud τριπλῆς e v. 715 et 731 olim adscriptum ad κελεύθου versui pangendo ansam dedisse suspicor. Dindorfio in locum genuini vs. suffectus esse videtur. Ego, hoc vs. expuncto, nihil deesse iudico. Asyndeton enim habet nescio quid solenne, quo apte praeparatur pars praecipua narrationis. Eadem asyndeti defensio non parata est loco Euripidis Hipp. 478 sq., ubi lege: εἰ δ' εἴσ' ἐπρῶται, posita virgula post θελακτήρια. Cf. Iph. A. 1034.

V. 802. παλικῆς ἀπήνης. Supra v. 753 minus accurate dixit ἀπήνη, quod proprio usu de curru mulis iuncto dici solet. Aurigae nomen in fabulis est Polyphontes sive Polyphetes sive Polypoetes. Compara quae similitum in mythis nominum discrepantiarum exempla congegit Lehrsius de Arist. St. Hom. 1865 p. 242 in adnot. — Cum Sophoclis narratione componatur Euripidea in Phoen. 37—45.

V. 810. οὐ μὴν ἴσην γ' ἔτισε, i. e. μείζονα τιμαρίων. Eadem litote Vergilius Aen. I 140 „post mihi non simili poena commissa luetis.“ Cf. II. A 278. — Dobraeus Adv. II p. 33: fortasse συντόνας, a smart rap. Cf. συντόνας χερσὶ Trach. 927. Idem postea proposuit Bergk. Substantivum σύστασις pro σύστασις Euripidi redde Hipp. 930.

V. 813. τοὺς σύμπαντας. Unus tamen effugerat, cf. v. 118, sed fefellerat pugnae intentum. Τοὺς συστάντας acute coniecit M. Schmidtus, nec tamen quicquam mutaverim.

V. 814. *προσῆν καὶ* Heimsoethius K. S. p. 53. Reperto, quod verum est, silentio iaceant aliorum tentamina.

V. 815 ab impostore fictum esse ostendit Dindorfius in praefat. ed. Teubner. p. XXV.

V. 817. Auctore Dobraeo, Dindorfius alique ediderunt: ὄν — τινὶ | δόμοις — τινὰ, quod codicis quidem scripturae praestat, sed tamen offendit ingrata vice eiusdem pronominis Dativi et Accusativi. Longe sane elegantius est, quod propositum a Nauckio recepi: εἰ — τινὶ | δόμοις — ἐμέ, quae scriptura praeterea facilius iungitur cum vs. praecedenti: τίς — ἀνὴρ; Infelicissime Heimsoethius K. S. p. 91 coniecit ξενῶν pro ξενῶν, impedita ac prava constructione. Per ξένων intellige μετοίκους. Saepius poetae iungunt ξένους et ἀστούς. Cf. Trach. 187, El. 975, Eur. Suppl. 395, Pind. Ol. VII 90, Pyth. IV 78.

V. 819. ἄθειν ὄ. Ex ἔξεστι assumendum χρῆ, ex τινὶ oppositum πάντας, quod additur in simillimo loco 238—241. Eandem libertatem haud raro permittunt sibi Latini. Notum in ea re exemplum est Horat. Sat. I libr. I initio, ad quem locum vide Heindorfium. Cf. Eur. Or. 512: καλῶς ἔθεντο ταῦτα πατέρες οἱ πάλαι εἰς ὀμμάτων μὲν ἔψιν οὐκ εἶων περῶν οὐδ' εἰς ἀπάντημ', ὅστις αἰμ' ἔχων κυρεῖ (l. κυροῖ), Φυγαῖσι δ' ὀσιοῦν, ἀνταποκτείνειν δὲ μή.

V. 821. ἐν χερσῶν — χραίνω praegnanti constructione dictum pro χραίνω ἔχων ἐν χερσῶν.

V. 823. πᾶς. Nauckius de coniectura sua edidit πάντ'. Cf. v. 1197, Ai. 911, 1415. Fortasse recte. Diversa certe congescit Wunderus ad Antig. v. 770. Melius cum vulgata lectione comparaveris Eurip. Ion. 439 ἄπας μὲν οὐ γένοιτ' ἂν εἰς ἡμᾶς φίλος, ὅσων δὲ χρῆζει.

V. 825. ἐμβάτευσεν πατρίδος. Alibi constanter iungitur hoc verbum cum Accusativo; hoc unico loco cum Genetivo, quem casum suapte natura regit ἐπιβλίνειν. Similiter ἐμβάινειν semel Genetivo iunctum invenitur O. C. 400. Cf. ib. 924.

V. 827. Wunderi crisin hunc versum expungentis probavit cum aliis Dindorfius in adn. ad ed. Oxon. Nullius, me iudice, momenti sunt quae contra disputat in adn. ad Schneidew. Nauckius. Etenim expuncto languidulo isto versu nihilo obscurius, quod huic viro docto visum est, quam addito apparet

Oedipum omnino non dubitare, quin patre prognatus sit Polybo. Addito contra tollitur illa dictionis ambiguitas, quam per universum drama de industria poeta quaesivit.

V. 829. ἀνδρὶ τῷδ', i. e. ἐμοί, ut saepe loquuntur tragici. Secuti sunt poetae Latini. Cf. Hor. Sat. I, 9, 47, II, 3, 31. — Ib. ἄν ὀρθοίη λόγον, i. e. ὀρθῶ λόγῳ χρώμενος ἂν εἶποι. Cf. Aesch. Cho. 773. Eodem fere sensu tragici subinde utuntur verbo τυγχάνειν, v. c. Philoct. 223. Cf. Aesch. Ag. 1213 τί νιν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκρυς τύχοιμ' ἄν; ibique Blomfieldi gloss. Cf. Alexidis fragm. ap. Ath. X 443 E. Similiter verbum κυρεῖν usurpatur Aesch. Suppl. 588: καὶ τὸδ' ἂν γένος λέγων ἐξ' Ἐπάφου κυρήσεις.

V. 830. ᾧ θεῶν ἀγνὸν σέβας. Cf. Eur. Cycl. 576 τὸ πᾶν δαιμόνων ἀγνὸν σέβας. Nescio an hinc corrigendus sit locus Philoct. 1289 ἀγνοῦ Ζηνὸς ὕψιστον σέβας, ut legatur ἀγνὸν — ὕψιστου, quia ὕψιστος notum est ab Homero inde Iovis epitheton. Cf. Pindar. Nem. 1 90, XI 2, Aesch. Eum. 28.

V. 832. ἴδωιν pro ἰδεῖν, quod h. l. soloecum est, accepi ab Firnhabero, raram sed certae fidei formam primae personae Optativi. Nauckius proposuit πρόσθε πρὶν ἰδεῖν, quae verborum compositio, nullo inter πρόσθε et πρὶν vocabulo interposito, mihi quidem apud tragicos observata non est. Scribere Sophocles potuit: ἀλλ' ἐκ βροτῶν βαίην ἄφαντος πρόσθε μὴ τοίαν μ' ἰδεῖν κηλῖδ' ἐμαυτῷ συμφέρῃς ἀφιγμένην! omissio, quae sollennis in precibus ellipsis est, imperativo δός. Nota sunt HomERICA illa: Ζεῦ πάτερ ἢ Αἴαντα λαχεῖν κτέ. et μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι κτέ. Neque aliter Attici solent. Cf. v. c. Eur. Suppl. v. 3, Aesch. Sept. 254, Ar. Ach. 436 ¹⁾. Ad πρόσθεν, referendum ad priora, cf. O. C. 1373. Leniorem tamen rationem praetuli. — Non persuasisse mihi vides, vulgatam qui tuetur, Meinekium An. S. p. 240.

V. 835. τοῦ παρόντος h. l. est participium Imperfecti, i. e. ἐκείνου, ὃς τότε παρῆν τῷ Λαῖῳ Φόνῳ. Cf. 756.

V. 838. ἡ προθυμία, i. e. ἡ διάνοια.

V. 840. ἄγος pro πάθος ego conieceram Ex. Crit. p. 115, idemque, ut docet me Meinekium, in mentem venerat Schmidtio.

¹⁾ Eur. Hel. 855 lego: ᾧ θεοί, γενέσθαι δήποτ' εὐτυχὲς γένος | τὸ Ταντάλειον καὶ μετισταῆναι κακῶν. Ib. 560: ᾧ θεοί, δότ' ἀρχαίους με γινώσκειν φίλους.

Iam lubens assentior Meinekio σαφῶς suspicanti in An. Soph. p. 240. Ita ἐκπεφευγῶσιν nude dictum noto usu significat: *crimine ero absolutus*.

V. 843. ὡς νιν κατακτείνειαν. Male locum sanissimum tentat Heinsoethius K. S. p. 135 scribens: ὡς Λάϊον κτείνειαν. Non sensit vir egregius venustum pronominis usum, quod Oedipus de industria videtur usurpasse, ne invisum sibi nomen eius, quem a se interfectum suspicatur, cogatur eloqui. Quis significaretur illo νιν satis, opinor, apparebat ex ipso verbo κατακτείνειαν, quo composito frequenter poeta utitur. Praeterea nemo librarius in animum induisset nomen proprium explicare scilicet pronomine. Contrarium vero saepissime fieri et rationem habet et notum est.

V. 845. τοῖς in τις mutavit Brunckius, probante Cobeto Mnem. VII p. 90. Vulgatam male sic tuentur Wunderus, Dindorfius Nauckius, alii, ut sensus sit: *multis illis, a quibus tu interfectum esse Laium dicisti*. Id vero, ut sit graecum, absurde dictum est, quasi *unus aliis* quidem *multis* par esse possit, non vero *multis Laii interfectoibus*. Nihilominus Brunckium non poetam sed interpolatorem correxisse suspicor. Mihi certe tam puerile additamentum, quod e praegressis sponte intelligitur, Sophocleo ingenio prorsus indignum videtur. Quare uncinis hunc versum sepire non dubitavi.

V. 846. οἰόζωνον (i. e. μονόστολον, interprete Hesychio) est ἀπαξ εἰρημένον probabiliterque fictum ab ipso poeta. Cf. Suidas in μονόζωνον, qui (vel potius cuius auctor) graviter in facillimi loci interpretatione lapsus est.

V. 847. ῥέπων. Cf. Antiph. ap. Ath. X. 449. a. ἦν θ' ὁ γρήφας ἐνταῦθα ῥέπων. Brunckius iam comparavit Arist. Plut. 51.

V. 841. Φαυέν, i. e. λεχθέν. Cf. 525.

V. 849. ἐκβλεῖν h. l. significat ἀναθίσθαι.

V. 850. πόλις γὰρ ἤκουσ' κτῆ. Cf. Trachin. 371 sq.

V. 851. ἐκτρέποιτο, i. e. ἐκκλίνειτο (*declinaret*), figurate pro ἐξαρροῖτο, imagine sumta ab itinere, a quo quis *devertit*.

V. 852. σὸν pro τὸν receptum a recc. editoribus tantum non omnibus.

V. 853. δίκης ἐς ὀρθέν. Cf. Trach. 347.

V. 854. διεῖπες, i. e. εἶπε διαρρήδην. Cf. διάρρησιν supra v. 723.

V. 857. οὔτε τῆδε βλέψαιμ' ἂν οὔτε τῆδε *eleganter dictum pro οὐδ' ἂν Φροντίσαιμι* (s. ἐντρεποίμην s. προτιμῶμην). — *καλῶς νομίζεις formula est concedentis, eo consilio, ut longior de eadem re evitetur sermo. Nostrates: alles goed en wel. Similiter in Helen. 441 Menelaus ad vetulam, quae minis eum ab heri ianua studet abigere: ᾧ γραῖα, τῷτα πάντ' ἔπη καλῶς λέγεις — ἄλλ' ἀνὲς μόχλων, ut recte coniectum est pro λόγων.*

V. 860. στελοῦντα, i. e. μετιόντα h. l. Saepius vero στέλλειν ponitur pro μεταπέμπειν. — Quem h. l. ἐργάτην dicit, supra v. 837 vocaverat βοτῆρα. Cf. 761.

V. 861 sq. Si hos versus solos per se spectamus, non miramur negotium eos creasse Heimsoethio, qui K. S. p. 200 sq. audacter corrigit: πέμψω ταχύνασ' ἢν μίλωμεν ἐς δόμους· οὐδὲν γὰρ οὐ πράξαίμ' ἂν, εἴ τι σοι φίλον. Vide tamen an scriptura codicis ita defendi possit, ut dicamus v. 861 πέμψω — δόμους positive respondere parti positivae verborum Oedipi ἀλλ' ὅμως — στελοῦντα, v. 862 οὐδὲν — φίλον negative respondere parti negativae μηδὲ τοῦτ' ἀφῆς. Nempe Iocaste si eam rem negligeret, iure dici poterat πράττειν τι ἂν Οἰδίποδι οὐ φίλον. Vocabulorum ἂν οὐ σοι φίλον grammaticam rationem bene perspexit Wunderus explicans: τούτων ἂ με πράξαι οὐ σοι φίλον ἐστίν. Similiter Phil. 1227 ἐπραξας ἔργον ποῖον ἂν οὐ σοι πρέπον. Cf. supra 579.

Si contra, quod apud me nondum constat, hic locus non ita, ut nunc scribitur, a Sophocle profectus esse censendus erit, ne sic quidem, me iudice, ullam habet probabilitatem Heimsoethiana correctio. Etenim, quia v. 861 per se spectatus ne umbram quidem corruptelae ostendit, multo verisimilius esse arbitror quod aliquando suspicabar, v. 862 οὐδὲν — φίλον aliena manu esse additum, in eamque opinionem incidisse A. ZIPP-MANNUM me docet Heimsoethius in *Atheteseon Sophoclearum specimine*, quod opusculum inspicere me non potuisse valde doleo.

V. 863. εἴ μοι ξυνεῖη κτέ., i. e. ᾧφελὲ μοι εἰμάρθαι ἀσκήν τὴν εὐσέβειαν ἐν πᾶσι τοῖς λόγοις τε καὶ ἔργοις, ὅτων κτέ. Male scholiasta μοῖραν explicat per εὐτυχίαν, non intelligens φέροντι per attractionem dictum esse pro φέρειν.

V. 866. In ΤΨΙΠΟΔΕC latere putavi ΤΨΙΠΟΛΕΙC, aliquanto aptius, ni fallor, legum epitheton, quae civitates evehunt, ornant. Eo vocabulo, licet alio sensu, usus poeta est Antig. 370.

Iure autem, collato v. antithetico, choriambum requirit Nauckius, qui ipse coniecit ΤΨΙΠΕΤΕΙC. Deinde fortasse pro τεκνωθέντες ex ingeniosa Bergkii coniectura scribendum erat ταυνοθέντες, cl. Empedocle v. 426 ἀλλὰ τὸ μὲν νόμιμον διὰ τ' εὐρυμέδοντος | αἰθέρος ἠνεκέως τέταται διὰ τ' ἀπλέτου αὐγῆς. Altera eiusdem viri docti suspicio ἐκταθέντες metro repugnat: neque in melicis haerendum in verbo epico ταυνεῖν, licet non aliud eius verbi apud tragicos reperitur exemplum. Retinenti autem τεκνωθέντες non potest non probari κατ' αἰθέρα. Hartungius edidit ὑψίποδες οὐράνιαι δίω | αἰθέρι τεκνωθέντες et in v. antithetico ἀκρότατον εἰσαναβᾶσ' αἶπος κτέ. Ingeniose! Ad οὐράνιαν αἰθέρα cf. Eur. Hec. 1100 αἰθέρ' ἀμπτάμενος οὐράνιον. Αἰθήρ h. l. femininum est, ut aliquoties apud Euripidem v. c. Alc. 596, And. 1445, El. 991.

V. 876. Satis habui locum desperatum edere, ut legitur in codice, nisi quod iubente tam metro quam sententia cum Nauckio pro ἀπότομον scripsi ἄποτομον; quod forte servatum est vel potius correctum in apographo Dresd. Lacunam init. vs. Nauckius supplet inserendo ἄκραν. Dindorfius partim ex Erfurdii coniectura edidit: ἀκρότατον (quod procul dubio falsum est) εἰσαναβᾶσ' (αἶπος). Omnium audacissime Heimsoethius K. S. p. 200 scribendum contendit ἀλίβατον εἰσαναβᾶσ' (ἄκραν). In re prorsus incerta malui indicare lacunam.

Tangi autem illis verbis ὕβριν κτέ. Atheniensium rempublicam aetatisque Sophocleae homines Wunderi haud inepta suspicio est. Iusto longius progressus erat Musgravius, Alcibiadem iis notari coniiciens, quam nimis incertam coniecturam esse planissime assentior Dindorfio.

Ipsa verba sic interpretatur Schol: εἰς δύσβατον ἀκρόρειαν ἀναβιβάσασα τοὺς χρωμένους αὐτῇ κατεκρήμισεν, non male, modo intelligamus ἄρουσεν esse verbum neutrum (= κατέσκηψεν, *ruil*) et ὕβρις poni pro ὁ ὕβριστης. Pulcherrime Aeschylus Pers. 823 ὕβρις γὰρ ἐξαυθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν ἄτης, ὅθεν πάγκλαυτον ἐξαμαῖ θέρος.

V. 877. ἴν' pro ἐνθ' dedi cum Nauckio, iubente v. antithetici metro. Pro χρησίμῳ aliquando in Ex. Crit. p. 116 tentabam ῥυσίῳ, i. e. σωτήρι, in quod Dindorfium quoque incidisse video ex ed. Oxon., quo fit ut maiorem ei coniecturae habeam fidem. Caeterum apte contuleris verba Eustathii p. 1237: διαγνωμονοῦντος Ἀχιλλέως ὅτι τε ἀψύχως ἔτι διάκειται καὶ διερῶ περὶ καθ' Ὅμηρον

(Od. : 43) ἢ χλωρὸν γόνυ κατὰ Θεόκριτον (Idyll. XIV 70) ἔχων, βαίνει καὶ οὖπω δέος εἰς ἀλίβαντα καταπεσεῖν αὐτὸν ζῶντι ποδὶ χρώμενον, ὡς Φησι Σοφοκλεῆς. Quod fragmentum Sophocleum (Inc. Trag. 78) ex alio quidem sed simillimo loco desumptum esse apparet. Cf. Hesych. ἀλύβας (sic) ὄρος παρὰ Σοφοκλεῖ. Ἡ πόλις. Οἱ δὲ λίμνη ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἐν Τροίᾳ. Brunckio eo nomine Sophocles appellasse videtur inferorum paludem aut fluvium. Res est obscurissima.

V. 881. προστάταν] *patronum*. Cf. 411. Similiter deum ἐπίτροπον vocat Pindarus Ol. I 106.

V. 884. ὑπέροπτα — πορεύεται, i. e. ὑπερφάνως ζῆ. Cf. O. C. 1696 οὔτοι κατὰ μεμπτ' ἔβητον. Ne pedestres quidem scriptores ab hoc adiectivi pro adverbio usu plane abinent. Sic Demosthenes XIX § 314 de Aeschine dixit ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ, quae tamen locutio ita spirat soccum, ut eam a Demosthene e comedia aliqua arreptam esse haud absurde suspiceris. Ib. χερσὶν ἢ λόγῳ, i. e. ἔργοις ἢ λόγοις. Inversa ratione πράγματα et γλῶσσα iunxit Eurip. Hec. 1188.

V. 890. Verba καὶ τῶν ἀσέπτων ἔρξεται dittographiam esse v. sequentis iam intellexit Reiskius, quem Bergkii secutus est. Deleto igitur hoc versu, in antistrophe, reliquis abiectis, ex eiusdem Bergkii coniectura scribendum erat: Ζεῦ [πάντ' ἀνάσσω] μὴ λάθοι σὲ σὰν τ' ἐς [ἄν ἀθάνατον] αἰὲν ἀρχάν. Cf. Eur. Med. 322, Soph. Ai. 1147. Quam rationem ut et leniorem et aptiorem praetuli Nauckianae: μὴ λάθοι τὰν σὰν ἐς αἰὲν ἀρχάν, licet fatendum sit ita metrum accuratissime respondere v. 891. Non tamen credo in hoc iambico metri genere in sede tertia male iambum opponi spondeo versus antithetici.

V. 891. ἔξεται ματᾶζων, i. e. ψαύσει ματαίαις χερσίν, ut poeta alio sensu locutus est Trach. 565.

V. 892. θεῶν βέλη pro θύμῳ βέλη longe est me iudice probabilius quam θυμῶν βέλη, quod e Schneidewini coniectura edidit Nauckius, aut θυμῷ βέλη, quod ex apographis receperunt alii. Deinde ἔρξεται, quod mutarunt in εὔξεται, bene abiectis videtur Hermannus ut male repetitum e praegressis, quo facto nulla erit lacuna statuenda v. 906. Emendatam a se lectionem sic interpretatur Hermannus: *quis amplius huiusmodi cum factis satis vir est, ut deorum tela a vita sua arceat.* Fortasse tamen

melius scribetur: τίς — ἀνὴρ — ἀμύνη; Coniunctivo dubitativo: quis — arceat? Ad sententiam compara Aesch. Ag. 367 sqq.

V. 896. τί δεῖ με χορεύειν. Nec metrum bene habet nec sententia ita comparata est, ut omni dubio vacet. Requiritur aliquid in eum sensum, quo Nauckius coniecit: ποῖ δεῖ μ' ἔτι λούσσειν.

V. 902. χειρόδεικτα, i. e. manifesta, formatum a Sophocle ut δακτυλόδεικτος ab Aeschylō in Ag. 1292.

V. 903. εἴπερ ἔρβ' ἀκούεις. Praeter Agam. 160 et Hor. Sat. II 6. 20, quos locos apte conferunt, vide Hor. Carm. Sec. 15 et Plat. Phileb. p. 12 c.

V. 906. Ante Λαῖου Schneidewinus, quem sequitur Dindorfius, inseruit πυθόχρηστα, melius sane quam Heimsoethius, qui K. S. p. 184 scribendum putat Λαῖου παλαιγυνη. Nempe παλαιά, quod in quibusdam legitur apographis, non, ut ipse putat, illius vocabuli sed participii φθίνοντα interpretamentum esse luculenter apparet ex hac scholiastae adnotatione: φθίνοντα γάρ] ἀντὶ τοῦ παλαιά, παρεληλυθότα κτέ. Ut autem supra iam dixi, strophicum versum interpolatum esse longe est veri similis.

V. 909. τιμαῖς ἐμφανής, i. e. φανερός ἐστὶ τιμώμενος, pro τιμᾶται.

V. 910. ἔρρει δὲ τὰ θεῖα. Cf. Ai. 249 ἔρροι τῶν αἰδῶς ἀπάνταν τ' εὐσεβεία θναπτῶν. Theogn. 1140—1142.

V. 912. Persuasit mihi Heimsoethius, cl. 919, pro ναοὺς scribendum esse βωμοὺς, affirmans allatis compluribus exemplis vocabuli βωμός in MSS. explicati per ναός, quod suprascribi soleat. Quae legantur apud ipsum K. S. p. 187.

V. 914. αἶρει θυμόν. Eur. Iph. A. 919: ὑψηλόφρων μοι θυμὸς αἶρεται προσῶν. Suspicio φρενῶν, cl. fragm. inc. Eur. B. 49: ὁ θυμὸς αὐτὸν τῶν φρενῶν ἐξήρ' ἄνω. Nota est Homericā formula ἐν φρεσὶ θυμός.

V. 915. ἔποια, ut δῖα supra v. 751 et 763.

V. 916. Cf. 711 sqq. Dinarchus c. Demosth. § 33 τεκμηριώμενοι τὰ μέλλοντα ἐκ τῶν γεγενημένων. Isocr. Panegy. § 141, εἰ δὲ δεῖ τὰ μέλλοντα τοῖς γεγενημένοις τεκμηρίσθαι. Solonis eras praeceptum τὰ ἀφανῆ τοῖς φανεροῖς τεκμηρίσσειν ap. Stob. Flor. III 79. Cf. Herod. II 33. ὡς ἐγὼ συμβάλλομαι τοῖς ἐμφανέσι τὰ μὴ γινωσκόμενα τεκμηριώμενος.

V. 917. εἰ Φόβους λέγει. In apogaphis est ἦν — λέγει, quod habent editiones ante Wunderum. Φόβους pro Φοβερά. Cf. Arist. Plut. 637 λέγεις μοι χαρᾶν, λέγεις μοι βοᾶν, petita procul dubio e tragoedia aliqua, fortasse Euripidea.

V. 918. ἐς πλέον παιῶν = proficío, i. e. ἐπεὶ παρηγοροῦσθ οὐδὲν πλέον μοι γίγνεται.

V. 919. Lycei Apollinis, ut *dei averrunci* opem implorat. Cf. ad v. 204. Eidem deo preces fundit Electra in homonymo dramate v. 1379 sqq., Clytemnaestra ibid. 637 sqq.

V. 920. κάταρμασι pro κατεύμασι certa est emendatio, quam receperunt plerique editores. Ipse Wunderus conferri iussit Eur. Iph. T. 244 et Plut. Thes. c. 22. Similiter supra v. 628 εἰκτέον corruptum est in ἀρχτέον.

V. 921. εὐαγῆ, i. e. καθαρικόν, sanissimum vocabulum in εὐακῆ, quod est h. l. ineptissimum, mutavit Hartungius. Potius videndum, an εὐαγῆς (sensu intransitivo = καθαρός) reddendum sit Aeschylō in Agam. v. 1145: τὴν γὰρ στέγην τήνδ' οὐποτ' ἐκλείπει χορός | σύμφθογγος οὐκ εὐφωγος· οὐ γὰρ εὐ λέγει. Intellegam οὐ γὰρ εὐαγῆς, nempe ἡ στέγη. Facile autem ΕΤΑΓΕC cum ΕΥΛΕΓΕΙ confundi potuit.

V. 923. ὡς κυβερνητὴν νεώς ¹⁾. Ut civitas cum nave, ita rex cum rectore a poetis comparari solet. Cf. Aesch. Sept. 2 sq., 62, 208 sqq., 652. Sophocles in Polyxenae fragm. ap. Stob. Fl. 49, 13 πρῶράτην στρατοῦ vocat imperatorem, Agamemnonem, ut videtur. Eadem metaphora Aeschylus Pers. 656 de Dario: ἐπεὶ στρατὸν εὖ ἐποδοῦχει: nam sic scribendum, non ἐποδόχει, quod pro codicis lectione ἐποδώκει repugnante metro poetae restituet Tan. Faberius, cl. Poll. I, 98 (cf. Bekk. Anecd. I p. 297, 5). Nam ποδοῦχεῖν formatur a ποδοῦχος, quod tuetur certa analogia vocabulorum σκηπτοῦχος, βαβδοῦχος, δαδοῦχος, similibus. Sensus: quia populum bene regebat, non, ut explicari solet, quia exercitum feliciter ducebat. Στρατὸν a tragicis, ut a lyricis, subinde vocari populum, notum est.

V. 924. Pro ὄπου elegantius scriberetur ἦν propter ὄπου v.

1) Hoc vocabulum me admonet loci Aeschylei Suppl. 718, ubi lege: οἶακος ἐθνηγετῆρος ἰσάταιον (ἀν εὐπαγοῦς?) νεώς | ἄγαν καλῶς κλίουσα, τοῖσιν οὐ φίλη, i. e. clavo nimis bene obtemprensans, quibus, i. e. ex sententia eorum, quibus est inimica.

926 in eadem senarii sede, quo facile aberrare potuerunt scribae oculi.

V. 925. Ad nuntii quaestionem cf. locus simillimus Electrae v. 660 sq. ξένκι γυναικες, πῶς ἂν εἰδείην σαΦῶς, | εἰ τοῦ τυράννου δάμκτ' Αἰγίσθου τάδε; — Ib. εἰ κἀτίσθ' ἔπου. Paene constanter S. post ἔπου omisit verbum εἶνκι. Cf. Aiac. 103, 890, Ant. 318, Electr. 1442. Similiter post ἔπος Aiac. 118, et post ἔνα Eur. Hec. 1008. Ceterum fieri, potest, ut haec formula (εἰ κἀτίσθ' ἔπου) restituenda sit Euripidi Suppl. 1047 Φράζετ', εἰ κατεῖδατε. Ni praefendum ibi, quod lenius, εἰ κατεῖδετε, quod iam Porsonum video coniecisse. — Ὅπου pro ἔπου perperam servant editores tum aliis locis tum O. C. 383: τοὺς δὲ σοὺς ἔποι θεοὶ | πόνους κατοικτιοῦσιν οὐκ ἔχω μαθεῖν, si Hermannum audias, ita dictum, ut locus et regio intellegi debeat, in quam deducturi sint Oedipum dii laborum eius miserti.

V. 928. τέκνων. Hoc vocabulum male legitur O. C. 946, ubi Oedipus de se dicit: ἔτῳ γάμοι | ξυνόντες ἠρέθησαν ἀνόσιτοι τέκνων. Verum videtur τοκέων (i. e. τῆς μητρὸς), pronuntiandum per synizesin, ut πόλεως O. C. 47, in fine versus. Ad pluralem pro singulari cf. O. R. 1007, 1012.

V. 930. παντελής ab aliis de uxoria dignitate, qua Iocasta fruebatur, ab aliis de eius fecunditate intellegitur, quia γάμος ἀτελής dicatur matrimonium sine liberis, unde non sequitur, opinor, uxorem matrem liberorum dici posse παντελή, ab aliis denique de ea, quae iusto connubio viri iuncta sit, cl. Poll. III 38: καὶ τέλος ὁ γάμος ἐκαλεῖτο καὶ τέλειοι οἱ γεγαμηκότες et Hesychio s. v. προτέλεια. Cum his nescio an faciendum sit, ut παντελής δάμκρ respondeat Homericο κυριδίη ἄλοχος.

V. 936. τάχ' ἂν hodie receptum ab omnibus. Contrarium errorem sustulimus supra v. 523.

V. 938. ποίαν — ἔχει. Post Nauckium Heimsoethius K. S. p. 53 coniecit: πῶς ἂν ἔχοι. Quidni ποίαν explicari potuit a poeta per ἄδε διπλῆν? Eur. Cycl. 414: σκέψαι τὸδ' οἶον Ἐλλὰς ἀμπέλων ἄπο θεῖτον κομίζει πῶμα, et ita saepius Graeci.

V. 941. Ad ἐγκρατής e vs. superiore supple τῆς ἰσθμίας; nam absolute pro ἐν κράτει = ἐν τῇ ἀρχῇ poni hoc adiectivum non solet.

V. 942. Nuntii ἦθος haud inepte comparatur cum custodis in Antigone caractere, cl. 944, 962, 1018. Ille tamen longe

artificiosius ἐκτετύπεται. Vocabulum θάνατος me admonet loci depravati Eurip. Orest. 1395 αἴλιον αἴλιον ἀρχὰν θανάτου βάρβαροι λέγουσιν κτέ. Notum est αἴλιον fuisse ἀρχὰν θράνου (i. e. θρήνου s. naeniae), quod poetae reddatur.

V. 943. Lectio codicis indice Dindorfio manifesto debetur antiquioris libri defectum imperite explenti. Eidem longe probabilior, licet incerta, videtur recentioris Grammatici, quem *violata stichomythia* de vitio admonuisset, correctio, quae in apographis plerisque legatur: πῶς εἶπας, ἢ τέθνηκε Πόλυβος, γέρον; Nunt. εἰ μὴ λέγω τάληθες ἀξιῶ θανεῖν. ubi ὧ γέρον scribendum sit cum Bothio. Haec igitur Dindorfii sententia fuit curanti Oxoniensem editionem. Supervenit Nauckius, qui suspicatur in ed. Schneidew.: πῶς εἶπας; ἢ τέθνηκεν (Οιδίπου πατήρ); Nunt. (τέθνηκε) Πόλυβος· εἰ δὲ μὴ, ἀξιῶ θανεῖν. Quae partim probans Dindorfius in ed. Teubner. de coni. sua locum sic constituit: πῶς — πατήρ; | τέθνηκεν· εἰ δὲ μὴ, αὐτὸς ἀξιῶ θανεῖν. Mihi, ut dicam quod sentio, licet Laurentiani codicis scripturam male sanam esse facile concedam, nullo modo liquet, male violatam esse h. l. stichomythiam. Etenim Iocastae laetitia concitata ac brevior oratio perquam mihi videtur accommodata, et prorsus eodem modo in Oed. Col. v. 1583 doloris plenae chori exclamationi ἔλωε γὰρ δύστηνος; respondetur a nuntio: ὡς λειπότα | κείνον τὸν ἀεὶ (?) βίστον ἐξεπίστασο.

Quod autem ad Nauckii et Dindorfii coniecturas attinet, quae inserunt Οιδίπου πατήρ, ferri eas non posse puto, quia sic interrogatus nuntius vix potuit reticere, quae postea demum v. 1061 aperit. Non obstat, quod similiter poeta locutus est v. 955 et 967, quoniam illa non dicuntur ad nuntium, qui ea non audire aut certe non animadvertere poterat censi a spectatoribus. Melius certe scripseris: τέθνηκε' (ἄναξ Κορινθίων) vel τέθνηκεν (Ἰσθμίας ἄναξ); Minime autem dubito, quin hos vss. emendaturo fundamentum esse debeat codicis non apographorum lectio. Illo igitur nisus conieci, quod posui in textu.

V. 948. Vix quisquam monitus non sentiet, quam parum aptum sit illud ὅδε de Polybo, ubi mox de alia persona dicitur τοῦδ' ὕπο, quare valde mihi arridet Blaydesii coniectura ἰδού· Mihi venerat in mentem: καὶ νῦν, ἑρᾶς; πρὸς τῆς τύχης κτέ.

V. 951. Non sine causa in his haesit Heimsoethius conii-
ciens K. S. p. 281: τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο δωμαίων πάρος, cl.
Eur. Iph. A. 1108 aliisque tragicorum locis. Vix enim pronomen demonstrativum sic poterit defendi, ut histrio, qui Oedipi partes agat, haec verba dici censeatur nondum egressus sed egrediens foras. Mutatione tamen propemodum nulla scribi potest: τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τόνδε δωμαίων; ut sensus sit *me, quem vides*. Ne quis necessarium arbitretur ἐμὲ — τόνδε, conferat infra v. 1323 ὑπομένεις με τὸν τυφλὸν κηδεμών.

V. 959. „Quod Menandro apud Stobaeum Flor. 37, 5 licuit, „ut cum hiatu diceret εἶ ἴσθ' ἀκριβῶς, non licuit etiam Sophocli, „qui scripsit sine dubio ἐξισθ' ἐκεῖνον. Ne semel quidem apud „Soph. neque apud ceteros tragicos legitur εἶ οἶδ'α (nempe „nullo vocabulo interposito v. H.) sed constanter ἐξοἶδ'α neque „εἶ εἰδῶς sed ἐξειδῶς. Video iam haesisse Porsonum, iusto „tamen violentius corrigentem σάφ' ἴσθι, quod etiam propter „σάφα v. 958 ferri non potest. *MEINEKIUS A. S. p. 240. Cf. DOBR. Adv. II p. 53. Notandum autem verbum ἐξειδέναι apud Sophoclem saepissime inchoare sententiam. Cf. Philoch. 407' 1037. O. C. 270, 567, 1175, 1588, in nostra tragedia v. 105, alibi. Ad hiatum quod attinet, permisit sibi cum S. in formula ὦ οὔτος. Cf. Ai. 986 et O. C. 1627. — Ib. θανάσιμον βεβηκότα. Cf. supra v. 823. Βεβηκα saepius a tragicis ponitur pro οἴχομαι.

V. 961 δόλοισιν. Meinekius A. S. p. 240 coniecit φόνοισιν, in quam coniecturam et ipse incidere. Nescio tamen an non sit necessaria ea correctio, quia idem sic dici potuit a poeta πότερον δελοφονηθεῖς (quod proprium de tyrannis verbum est) ἢ νόσφ' ἀπέθανεν; Certius arbitror δόλοισι nostro reddendum esse Phil. 55 τὴν φιλοκλήτου σε δεῖ | ψυχὴν ἔπως λόγοισιν, ἐκκλέψεις λέγων. Corrigatur δόλοισιν, et fortasse λόγων. Cf. 102, 107. Eodem modo curanda verba Euripidea Hipp. 670 τίνας νῦν τέχνους ἔχομεν ἢ λόγους σφαλεῖσαι κάθικμα λύειν λόγου; Duplicem ob causam necessarium est ἢ δόλους. Idem poeta Helen. v. 815 dedisse videtur ἄνητὸς ἢ τολμητὸς ἢ δόλων ὑπο, non λόγων ὑπο, ut habent codd., et vehementer dubito an Ion. v. 1406 ab eo profecta sit lectio ῥησιάζομαι λόγῳ, ubi item δόλῳ expectes. Cf. 1410. Contra ib. v. 1481 pro δόλια καὶ σαφῆ verius videtur σκόλια κτέ.

V. 693 *μακρῶ — χρόνῳ*. Substantivum *χρόνος* de *actate*, praesertim de *senectute*, dictum tragicis est in deliciis. Cf. O. C. 7, 112, 374, 930. Antig. 681, 729. Hartungius more suo locum sanissimum corrumpens pro *συμμετρούμενος* rescripsit *συμμαραίνετχι*, ne intellecto quidem participium esse omnino necessarium.

V. 965. *τοὺς ἄνω κλάζοντας ἔρnis*. In simili loco Eurip. Hel. 744 *πτερωτῶν Φθέγματτα* dixit, sed imprimis conferenda, quae Theseus dicit in Hippolyto v. 1058: *τοὺς δ' ὑπὲρ κάρτα Φοιτῶντας ἔρnis πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω*.

V. 967. Huius versus, in quo novem breves syllabae concurrunt, similes apud Sophoclem reperiuntur perpauci.

V. 968. Haud probanda videtur coniectura Dindorfii, quam is recepit in ed. Teubneriana: *κεύθει κάτωθεν γῆς*, in qua lectione *κάτωθεν* pro *κάτω* positum non potest defendi neque Antigoniae loco v. 1070, neque Philocteti v. 28. Longe, ut mihi quidem videtur, probabilius Nauckius scribendum proposuit *κεύθει κάτω γῆς*, *Οἰδίπους δ' ὄδ' κτέ.*, ut *ἐγὼ* sit nominis proprii interpretamentum. Obstat tamen, quod ita propter proxime sequens *κατέφθιτο*, referendum ad *πατέρα τὸν ἐμὸν*, non ad proximum subiectum Oedipum, oratio sit subobscura. Optimum igitur visum est sequi Cobetum N. L. p. 187 suspicantem *κάτω κέκευθε γῆς*, licet ne ea quidem certa sit coniectura. Servato enim *κεύθει* (cf. Aiac. 635), fieri potest, ut poeta scripserit: *ἐνερθε κεύθει γῆς κτέ.*, ut *κάτω* sit rarioris vocabuli interpretamentum. Cf. Aesch. Pers. 218, 225, Prom. 498, Cho. 122, Eum. 264.

V. 969. *ἄψαυστος ἔγχους* active, ut *ἐνδὲς ἄθικτος* Eur. Hipp. 1002, Aesch. Eum. 674, cf. O. C. 1521. "*ἔγχους* h. l., ut saepius ap. Sophoclem et Euripidem, miro abusu pro *ξίφος* positum.

V. 971. *γέροντα* pro *παρόντα* ¹⁾ egregia est Heimsoethii emendatio proposita in K. S. p. 330, quam perite expiscatus est e scholiastae interpretatione *παιλαιά*, cl. Choeph. v. 805 *γέρων Φόνος*, ubi Mediceus pro scholio adscriptum habeat *παιλαιὸς Φόνος*. (Adde Agam. 750 *γέρων — λόγος* et Choeph. 314 *τριγέρων μῦθος*). Ex utraque lectione, una alteri superscripta (*παιλαιὰ γέροντα*), *παρόντα* prognatum esse sagaciter perspexit. Iuvabit insuper comparrasse

1) Forma *παροῦσι* sine sensu legitur ap. Theogn. 1133 (Bergk. ed III Lyr.). Corrigo: *Κίρν', ἐταροῦσι φίλοιαι κακοῦ καιπαίσομεν ἀρχήν, κτέ.*

Pindari locum Olymp. II. 70 sqq. ἐξ ὕπερ ἔκτεινε Λᾶον μόνιμος υἱὸς συνκιντόμενος, ἐν δὲ Πυθῶνι χρησθὲν παλαίφρατον τέλεσσειν. Ad usum participii συλλαβῶν cf. O. C. 1383 sq.: σὺ δ' ἔρρε — τάσδε συλλαβῶν ἀράς κτέ. *Secum auferre* in ea re Latinum est. Cic. de Fin. II 32: in quo ille rex Assyriae gloriatur, se omnes secum voluptates abstulisse.

V. 975. ἐς θυμὸν βάλῃς, i. e. ἐνθυμηθῆς. Aesch. Prom. 788 τοὺς ἔμοὺς λόγους θυμῷ βάλ'. Herod. VII 51 ἐς θυμὸν βαλεῦ τὸ παλαιὸν ἔπος. Cf. I 84, VIII 68. Notae sunt formulae Homericæ ἐν θυμῷ βάλλειν, et ἐν θυμῷ s. ἐν φρεσὶ βάλλεσθαι.

V. 976. Novum exemplum hic versus praebet cacozeliae grammaticorum, qua τῆς σαφηνείας χάριν poetarum locos constreuebant. Quod enim olim procul dubio scriptum fuerat, λέχος τὸ μητρὸς, quamvis vetante metro, mutarunt in τὸ μητρὸς λέχος, quod servat codex. Postea supervenit corrector, qui metrum aliud requirere intellegens, non perspecta vitii origine, λέχος mutavit ἴν λέκτρον, quod legitur in apographis, indeque ab editoribus plerisque omnibus receptum est. Solus Dindorfius in Teubner. de coniectura sua restituit: καὶ πῶς τὸ μητρὸς οὐκ ὀκνεῖν λέχος με δεῖ; et potuit sane poeta ita scribere; veri tamen similiorem puto eam rationem, quam ipse secutus sum, nec vereor ne quis illi praeferat, quod in Philologo a. 1861 proposuit M. Schmidtus: τὸ μητρὸς αἴσχος.

V. 977, sq. „Haec quum non de solo Oedipo, sed de toto „humano genere intelligenda sint, clarius patescet sententia, si „priori versu pro ᾧ scripseris οἷς”. MENEKIUS A. S. p. 241. Ipse suspicabar ὡς, sed οἷς videtur elegantius. Cf. Porsoni adnot. ad Eur. Or. 908. — Ib. τὰ τῆς τύχης nota periphrasis pro ἡ τύχη, quod male de fortuna secunda accepit scholiasta, quem refellit tum dicendi usus tum oppositum πρόνοια. Ad sententiam compara notum versiculum τύχη τὰ θνητῶν πράγματ', οὐκ εὐβουλία et Eur. Hec. 491 τύχην δὲ πάντα τῶν βροτοῖς ἐπισκοπεῖν, nec minus Solonis dictum apud Herod. I 32: οὕτω, ᾧ Κροῖσε, πᾶν ἔστι ἄνθρωπος συμφορῆ. Cf. ib. VII 49. Tandem Diagorae fragm. ap. Philodemum περὶ εὐσεβείας ed. Gompertz p. 85: κατὰ δαίμονα καὶ τύχην τὰ πάντα βροτοῖσι. Eadem animi levitate, quam hic prodit Iocaste, in Alcesti Euripidea v. 780 sqq. semipotus Hercules famu-

lum Admeti docet eam doctrinam, quam apud Graecos deinde Aristippi discipuli et dudum post Epicuraei apudque Judaeos Saducaei professi sunt, cuius summa continetur his versiculis: εὐφραίνει σαυτὸν, πίνει, τὸν καθ' ἡμέραν | βίον λογίζου σόν, τὰ δ' ἄλλα τῆς τύχης. Cf. fragm. inc. trag. (fortasse Euripidis) ap. Athen. VIII p. 336 B, H. F. 504 sqq., Cyclop. 336 sqq. et Sardanapali quod fertur epitaphium ap. Strab. XIV p. 919. Cf. Arr. Anab. II 5 § 4 et Phoenix Colophonius ap. Ath. XII 530 F. Adde Bacchidae versum ap. Athen. VIII p. 340.

V. 980. εἰς — φοβοῦ. In his, quod φοβεῖσθαι εἰς τι Graecum non sit, haud iniuria haesisse mihi videtur Heimsoethius K. S. p. 226, vulgatam scripturam non defendi Trachiniarum loco 1211 bene animadvertens. Quod tamen coniecit σκόπει genuinum esse, φοβοῦ interpretamentum, id mihi quidem non persuadet. Vide num potius scribendum sit: σὺ δ' οὖν τὰ μητρὸς κτέ. Neque an hic vs. genuinus sit, dubitare debebat idem vir doctus. Nam deleri omnino nequit, nisi simul expungatur v. praegressus: εἰκῆ — τις, quod facere in animum inducet nemo. Expuncto enim v. 980, v. 981 sq. causam continebunt, cur vitam temere transigere praestet; quod absurdum.

V. 982. μητρὶ, praecedente plurali numero πολλοί. Iam Homerus Od. β 276: παῦροι γὰρ τοὶ παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται | οἱ πλέονες κακίους, παῦροι δὲ τε πατρὸς ἀρείους. Quod non monerem, nisi scirem esse, qui de reponendo μήτρασι συνηνέσθησαν serio cogitarint.

V. 987. ὀφθαλμός. Vide Blomfieldum in gloss. ad Aesch. Pers. 173.

V. 993. Non video, quidni acquiescamus in evidenti Brunckii emendatione οὐχὶ pro οὐ reponentis. Quod enim edidit Wunderus θεμιστόν non est Atticum; nec Brunckiano invento praestat, quod Heimsoethius K. S. p. 142 suspicatur: οὐ θέμις τιν' ἄλλον, aut quod Meinekius An. Soph. p. 241: οὐ θέμις τὸδ' ἄλλον. Adiectivum θέμιτον doctius est, quam quod errore nasci posse videatur. Contra οὐχὶ in οὐ facile potuit mutari a librario, ignaro synizesios, ut bene animadvertit Dindorfius, similiter mox v. 1002 et alibi non raro peccatum esse monens.

V. 996. αἶμα — ἐλάν. Similiter dicitur αἶμα λαβεῖν. Cf. Eur. Or. 944, 945 et αἶμα ἔχειν ib. 513.

V. 998. ἀπρκεῖτ'. „Passive de Corintho dixit, quod active „de se ipso dicere poterat ἐγὼ ἀπάκουσ μακρὰν τῆς Κορίνθου.” Sic Dindorfius scripsit in adnot. ad ed. Oxon., sed iam in addendis ad adn. mutavit sententiam, dicens fratrem suum Ludovicum in thesauro s. v. ἀποικίω scribingendum esse ἀπάκιστ' ostendisse. Comparat deinde tragici ignoti vss. a Stobaeo servatos Ecl. Phys. 1. 47 δοκεῖς τὰ τῶν θεῶν ζυγετὰ νικήσειν ποτὲ καὶ τὴν Δίῃν μακρὰν ἀπρκεῖσθαι βροτῶν. Ibi vero ἀπρκεῖσθαι recte habere nemo mortalium dubitabit non magis quam, ut hoc utar, recte scribi in Hecubae prologo: ἦκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκοτέου πόδας | λιπὼν, ἴν' Αἰῶς χωρὶς ᾤκισται θεῶν. Sed quid huiusce modi loci cum hoc Oedipi versu commune habeant, non optime perspicio. Nunquam enim locutio graeca: πόλις ἀπρκεῖσθαι ἔκ (= ὑπὸ) τινος aliud significabit quam *ducitur ab aliquo colonia in urbem*. Donec igitur certiora allata sint exempla, praestabit, opinor, lectionem codicis non posthabere apographis.

V. 999. Cf. 1375.

V. 1001. Suffectum esse suspicor in genuini, qui exciderat, locum; nam absurdissime haec repetit (cf. 996) Oedipus, quasi nuntius respexisset solum v. 994. At vero utramque oraculi partem hunc respicere satis, opinor, apparebat ex usu pluralis numeri pronominis τάδε. Cf. v. 997: ὦν εὐνεχ' ἡ Κόρινθος κτέ. Fieri autem potest, ut ne v. 1000 quidem genuinus sit.

V. 1003 sqq. Hunc locum respicit Aristoteles in Poeticis cap. XI: Ἔστι δὲ περιπέτεια μὲν ἢ εἰς τοῦναντίον τῶν πραττομένων μεταβολή, καθάπερ εἴρηται καὶ τοῦτο δὲ, ὥσπερ λέγομεν, κατὰ τὸ εἶδος ἢ ἀναγκαιῶν, ὥσπερ ἐν τῷ Οἰδίποδι ἐλλῶν ὡς εὐφρανῶν τὸν Οἰδίπου καὶ ἀπαλλάξων τοῦ πρὸς τὴν μητέρα φοβοῦ, δηλώσας δὲ ἦν τοῦναντίον ἐποίησεν. Ib. mox § 3: καλλίστη δὲ ἀναγνώρισις, ὅταν ἄμικ περιπέτεια γίνωνται, οἷον ἔχει ἢ ἐν τῷ Οἰδίποδι.

V. 1004. καὶ μὴν — γε. Vide Hoogeveenii *Doctr. part.* p. 582 sqq. Cf. v. 290, 345, 749, 836, 987, 1005 et 1066 huius fabulae. Corruptum esse puto locum Aristophanis *Lys.* 589: καὶ μὴν, ᾧ παρακατάρρατε, | πλεῖν ἢ δὲ διπλοῦν αὐτὸν φέρομεν. Vocula ἢ relicta epicis, corrige: καὶ μὴν — πλεῖν ἢ γε διπλοῦν κτέ. — ib. τοῦτ'] διὰ τοῦτο Schol. Locis laudatis ab Elmsleio adde Eur. *Phoen.* 263. Formula τὰῦτ' ἄρχ (εὐν), i. e. *propterea igitur*, Atticis nihil est frequentius.

V. 1007. Vocula γε, quae tanto intervallo neque ad ἀλλὰ neque ad οὔποτε trahi possit, sine vi posita nec aliud nisi metri fulcrum esse videtur. Praeterea valde dubito an recte ὁμοῦ — ἰένυι Graece iungi possit. Hinc suspicor poetae manum fuisse hanc: ἀλλ' οὔποτ' εἶμι τοῖς Φυτεύσασιν πέλας, cl. v. 782 θατέρῃ δ' ἰὼν πέλας μητρὸς πατρός τε, ut ὁμοῦ, quod hodie textum occupat, sit illius adverbii interpretamentum. Πέλας autem optime iungitur cum Dativo casu. Cf. Ai. 774, Aesch. Suppl. 207, Phoen. 845 (in vicinia v. 853 obiter corrigatur δεῦρ' εἰσκομισθείς pro ἐκκομισθείς), Suppl. 1021, Iph. A. 912, Iph. T. 460. Similiter Hermannus Oed. Col. 502 pro ὑφηγητοῦ δ' ἄνευ (γ' ἄνευ apographa) bene reposuit ὑφηγητοῦ δίχα.

V. 1019. Durum est haec verba cum Nauckio sic interpretari: τῷ μηδενὶ ἔντι κατὰ γε τὸ Φῦται ἐμέ. Nescio igitur an potius scribendum sit τῷ μὴ; (Φύτῃ sc.) λέγε. ΜΗΔΕΝΙ et ΜΗΛΕΓΕ facile potuerunt confundi. Posui autem λέγε in fine senarii ut O. C. 1415, 1517, Aesch. Eum. 575. Vulgata autem lectio vel propterea suspecta est, quod τὸ μηδὲν et ὁ μηδεὶς poni solet in conviciis (Cf. O. C. 918, Ai. 754, 1254), neque ulla causa erat, cur Oedipus nuntium contumeliose tractaret.

V. 1023. μ' ἔχων pro μέγα probabiliter Meinekius coniecit A. S. p. 241, nam ἔχων Graece haud raro ponitur eodem sensu quo εἰληφάς. Quod autem idem suspicatur μ' ἔλων pro με λαβὼν Graece dici nequit, nec valde mihi arridet tertia eiusdem coniectura: καθ' ὧδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔντ' ἔστερξέ με.

V. 1025 τεκῶν (quod depravatum esse evincit vs. 1021) a Bothio mutatum fuerat in τυχῶν, idque hodie receptum est ab omnibus. Longe autem praestat κιχῶν, quod coniecere occupavit Heimsoethius p. 29 K. S., cuique optime respondet sequens εὐράν, cuius participii plane eadem est significandi potestas. Similiter v. 1039 pro τυχῶν reposui κιχῶν. Perpetua autem est in MSS. confusio verborum τυγχάνειν, λαγχάνειν, λαμβάνειν et κιγχάνειν. Sic v. c. Philoct. 509: οἴκτειρ' ἀναξ' πολλῶν ἔλεξεν δυσοίστων πόνων ἄθλ' ὅσσα μηδεὶς τῶν ἐμῶν τύχοι Φίλων verum videtur λάχοι. Eur. Hel. 434 vide an corrigendum sit: ἐκ δὲ μὴ ᾄχόντων βίον, οὐδ' εἰ θέλοιεν ἄφελειν, κίχοιμεν (pro ἔχοιμεν) ἄν.

V. 1026. Cf. Eur. Phoen. 24: λειμῶν' ἐς Ἥρας καὶ Κιθαιρώνος λέπας. Apud eundem Πολύβου νιν (Oedipum) λαβόντες ἵππο-

Βουκόλοι | Φέρουσ' ἐς οἴκους ἕς τε δεσποίνης χέρας | ἔθικαν' ἢ δὲ —
πόσιν πείθει τεκεῖν.

V. 1028. Ποιμνίους ἐπεστάτων. Cf. Eurip. Antioepae fr. 25 ap. Plat. Gorg. p. 486 b. σκάπτων, ἀρῶν γῆν, ποιμνίων ἐπιστατῶν, ubi idem verbum regit genetivum.

V. 1030. Hermannii coniecturam σοῦ τ' pro σοῦ γ' apographi Γ lectioni σοῦ δ' ideo praetuli, quod ex hac sequeretur pastorem significare, Oedipi verbis ποιμῆν — πλάνης; inesse sibi videri contemptum humilis suae conditionis. Id vero procul dubio alienum fuit a poetae mente.

V. 1031. ἐν κηκοῖς legitur in apographis e coniectura, quam, ut videtur Dindorfio, corrector fecit ex annotatione scholiastae: ἀνκπυθάνεται ὁ Οἰδίπους ὅτι ἐν ποίῳ ἄρα κηκῶ ὄντα κατὰ τὴν ἔκθεσιν, ἵνα ἐκείνος εἶπη τὸ περὶ τῶν ποδῶν, ὅπερ ἐπιγινώσκει ἢ Ἰοκάστη. Utut est, eam coniecturam pessimam esse nihil attinet affirmare. Ad codicis igitur lectionem ἐν κειροῖς recte redierunt critici. Eo fundamento nixi Meinekius Dindorfusque et post utrumque Heimsoethius (K. S. p. 42) suspicati sunt ἐν νάπκις, longe hercle probabilius quam Bergkius, qui socco quam cothurno dignius ἐν χύτραις scribendum proposuit. Vide Ar. Ran. 1190, Thesm. 505 et schol. ad Vesp. 289. Mihi nunc ἐνθα Φῆς, i. e. ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς, verum videtur. Aliquando suspicabar ἐγκυρῶν i. e. in me incidens. Eur. Hel. 1217 ναῦται σφ' ἀνείλονθ' (Cob. pro ἀνεῖλον) ἐν τυχόντες, ὡς λέγει.

V. 1034 sqq. Cf. Phoen. 26 sqq.

V. 1036. Ar. Ran. 1192 εἶθ' ὡς Πόλυβον ἤρρησεν οἰδῶν τῶ πόδε.

V. 1037. Bene Heimsoethius K. S. p. 260 intellexit vocabula πρὸς μητρὸς ἢ πατρὸς neque ab ἀνομάσθης (v. 1036) pendere posse neque a διατόρους (v. 1034). Quod vero coniecit: τοῦ δ' ἐρρίφην, πρὸς μητρὸς κτέ. et aliam ob causam ferri non potest, et propterea quod hoc scire parum, opinor, Oedipi intererat, uter parentum ipsum exposuisset. Idem obverti potest suspicioni, in quam facile quis inciderit, deletis vss. 1035 sq. ut aliena manu additis, iungendum esse διατόρους — πρὸς μητρὸς ἢ πατρὸς; quemadmodum Soph. Trach. 676 dixit διάβορον πρὸς οὐδενός. Expectaveris potius Oedipum, auditis quae audiverat, exclamare: ὦ πρὸς θεῶν, τίς εἰμι κακῶ τίνων; Φράσον, et

ita a poeta scribi potuit, si sumamus, quod saepe factum est, veterem lacunam imperite τοῖς τυχαῖσιν ὀνόμασιν a scribis expletam esse. Fortasse tamen erunt qui post v. 1036 lacunam statuere malint duorum versuum, quibus Oedipus, quinam parentes essent, quaesiverit, nuntius rem aperire nolens per ambages responderit. Cui acrius instans Oedipus: ο per deos per matrem vel patrem tuum te oro, rem mihi explica. Cf. Iph. A. 909, 1233, I. T. 1071. Ita deleto signo interrogandi scribendum: ὦ πρὸς θεῶν πρὸς μητρὸς ἢ πατρός, Φράσον. Minus tamen mihi quidem ea ratio probatur.

V. 1050. ὡς ὁ καιρὸς ἠύρῃσθαι τᾶδε. Haec formula non ita infrequens nescio quomodo nuper fefellit virum linguae Graecae peritissimum, Meinekium dico in egregio libello, qui inscribitur *Vindiciae Aristophanae*, frustra tentantem sanissimum locum Pluti: ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν, ἀλλ' ἐστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς κτέ. Non meminerat vir eruditissimus ipsum comicum in Thesm. v. 660, scripsisse: ὡς ὁ καιρὸς ἐστὶ μὴ μέλλειν ἔτι. Cf. Aesch. Choeph. v. 710. Optime igitur articulus huic formulae additur, optime idem omittitur cf. v. c. Electr. 22: ἴν' οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμή.

V. 1053. ἐμάτευες. Euripides utitur utraque forma ματεύειν et μαπτεύειν, sed hac tantum, ubi metro requiritur. Apud Sophoclem et Aeschylum non nisi illa reperitur. Cf. Hermann. ad Aesch. Ag. 1058. Reddendum autem hoc verbum cum Cobeto suspicor Euripidi Helen. 1022 αὐτοὶ μὲν οὖν τιν' ἐξοδὸν γ' εὐρίσκετε, ubi doceri velim, quam vim habeat particula γε. Εὐρίσκετε fortasse est interpretamentum verbi ματεύετε.

V. 1054 sq. „Quaerit Oedipus, num Iocaste et illum novē, rit de quo v. 859 dictum erat et eum de quo chorus modo „dixerat, ita ut dicere posset utrum unus idemque an duo „homines sint.” DIND. Parum est, me iudice, verisimile, poetam fecisse Oedipum, qua erat veri sciendi cupiditate, eiusmodi utentem ambagibus. Quidni statim fecit quaerentem, idemne esset an alius? Locus igitur non videtur integer. Varie tentatus est, sed nondum repertum, quod plane conveniat. Bergkii coniecit: γύνακι, νοεῖς ἐκεῖνον ὄνθ' ὄν ἀρτίως κτέ. Spengelii: γύνακι, νοεῖς εἰ κεῖνον — τὸνδ' οὗτος λέγει.

Iure non ferens in tali sententiae forma *τόιδε*, Nauckius proposuit: γύναι, υεῖς εἰ κείνον — ἀνὴρ οὗτος λέγει; Accepto a Spengelio εἰ κείνον, erat quum mutatione propemodum nulla scribendum putarem: γύναι, υεῖς εἰ κείνον, ὄντιν' ἀρτίως μολεῖν ἐφιέμεσθ' ἀπόνθ', οὗτος λέγει; i. e. *quippe absentem* (in agris), cl. 761 sq. Caesura non obstat. Cf. v. 1074, 1076. Ἄτ languet participium ἀπόντα inutiliter additum, neque verbo υεῖν in huiusmodi sententia locus esse videtur. Iam igitur vide an scribendum sit: γύναι, τί Φῆς ἐκεῖνον, ὄντιν' ἀρτίως μολεῖν ἐφιέμεσθα; τόνδ' οὗτος λέγει; Veteri literatura ΤΙΦΕΙΣ et ΝΟΕΙΣ facile confunduntur.

V. 1056. Quid movit Dindorfium, ut, postquam in ed. Ox. recte e codice edidit τί δ' ὄντιν' εἶπε, in Teubn. reciperet rursus τίς δ' ὄντιν' εἶπε, quam lectionem idoneo sensu carere manifestum est? Τί verum esse clamant ipsa sequentia μηδὲν ἐντραπήξ. Cf. Aesch. Prom. 766.

V. 1063. — τριδουλος. Neminem poenitebit consuluisse Bekkerum, Homerische Blätter p. 287 sq.

V. 1066. τὰ λῶστα s. τὰ βέλτιστα λέγειν dicuntur, qui optimum alicui dant consilium. Notum est illud Aristophanis in Pluto: ἦν γὰρ τὰ βέλτισθ' ὁ θεράπων λέξας τύχη, δόξη δὲ μὴ δρᾶν ταῦτα τῷ κεντημένῳ, μετέχειν ἀνάγκη τὸν θεράποντα τῶν κακῶν.

V. 1069. ἄξει. Futurum pro Imperativo, ut saepius. Hinc corrigas Eur. Or. v. 1607 Men. ἄπιρε θυγατρὸς Φάσγανον. Or. ψευδὴς ἔφος. Responsum sensu carebit, donec rescripseris: ἀπαρεῖς θυγατρὸς Φάσγανον.

V. 1070. πλουσίῳ — γένει. Admonet me hoc vocabulum loci Thueyd. II 37, qui in hunc modum corrigendus: χράμεθα γὰρ πολιτεία οὐ ζηλοῦση τοὺς τῶν πέλλε νόμους, παράδειγμα δὲ μάλλον αὐτοὶ ὄντες τισὶν (pro τινί) ἢ μιμούμενοι ἑτέρους καὶ ὄνομα μὲν διὰ τὸ μὴ εἰς βλίγους [ἀλλ' εἰς πλείονας] οἰκεῖν δημοκρατία καλεῖται, μέτεστι δὲ κατὰ μὲν τοὺς νόμους πρὸς τὰ ἴδια διάφορα πᾶσι τὸ ἴσον, κατὰ δὲ τὴν ἀξίωσιν, ὡς ἕκαστος ἐν τῷ εὐδοκίμῳ, οὐκ ἀπὸ γένους (pro μέρους) τὸ πλεῖον εἰς τὰ κοινὰ ἢ ἀπ' ἀρετῆς προτιμᾶται, οὐδ' αὖ κατὰ πενίαν, ἔχων δὲ τι ἀγαθὸν δρᾶσαι τὴν πόλιν, ἀξιώματος ἀφανεῖα κεκάλυται.

V. 1077. βουλήσομαι. Frequens Graecis huius Futuri usus. Cf. Ai. 681, O. C. 1289, Eur. Med. 259.

V. 1080. *παῖδα τῆς τύχης*. Locis, quibus interpretes haec verba illustrent, addatur O. C. 1323, ubi Polynices de se ipso dicit: *τοῦ κακοῦ πότμου Φυτευθεῖς*. *Fortunae filium* (Horat.) pro verbali locutione *gallinae filium albue* vocavit Juvenalis XIII 141. Scurriliter Gelasimus parasitus ap. Plautum in Sticho v. 155 sq.: *Famem ego fuisse suspicor matrem mihi: nam postquam natus sum, satur numquam fui*. cett.

V. 1081. *τῆς εὐδιδούσης* i. e. *propitiae*. Cf. O. C. 642, Eur. Or. 666, Andr. 751, Iph. A. 390, Alc. 1003. sq.: *αὐτα ποτε προῦθανε τὰνδρῶς, | νῦν δ' ἐστὶ μάκαρκα δαίμων | χαῖρ'. ὦ πότνι', εὖ δὲ δούσης*. Nempe haec est precandi formula *δοίης τὰγαθὰ*, quemadmodum homines dicuntur *αἰτεῖν τοὺς θεοὺς τὰγαθὰ*.

V. 1082. *συγγενεῖς μῆνες*. O. C. 7: *ὁ χρόνος ξυῶν μακρός*. DIND. Similiter interpretatur Hermannus, aliter Erfurdiius, *menses* (i. e. tempus, cuius pariter ac fortunae beneficio factum esse putet Oed., ut ad summum eveheretur felicitatis fastigium) dicitur *cognatos* ab Oedipo. Erfurdii explicatio propter praegressam vocem *μητρός* probanda videtur, nec tamen assequor, quid sibi velint verba: *με μικρὸν καὶ μέγαν διάρῃσαν*, de quorum sententia quae interpretes commenti sunt non sunt unius assis. Quicquid autem horum versuum auctor voluit, non assecutus est, ut obscuros et ineptos suos versiculos mihi quidem pro Sophocleis venditaverit. Quam vero insulse, postquam *filium* se *Fortunae* pulcherrime Sophocles dixerat, impostor hoc eo demonstrat scilicet, quod *ea matre sit natus*; quamque absurde tempus vocatur *μῆνες* (quidni dies, aut horae?) hique appellantur Oedipi consanguinei! Etiam de duobus sqq. versiculis subdubito, an genuini sint, sed in his quidem res manifesta est.

V. 1084 sq. reliqui codicis scripturam, etsi de eius integritate iure dubitatum est. Leniter quidem Doederlinus coniecit *ἄλλοσ'*, ut sensus sit: *non amplius de ulla alia re unquam cogitabo, quam ut originem meam explorem*. Nihilominus non praestiterim hanc sententiam satis defendi loco, quem ipse D. attulit, Eur. Iph. T. 718 *ἐξέβην γὰρ ἄλλοσε*. Multo tamen minus placet, quae alii de hoc loco commenti sunt. Dindorfius in Teubn. de sua coniecit: *οὐκ ἂν ἐξέλθοιν ποτὲ | ἄλλοις*. Bergkiius coniecit: *ἄλλοσ' ποθ' vel ἔτ' ἂν ποτ' ἄλλοσ'*. Mihi venit

in mentem, an forte Soph. (simodo sunt hi vs. Sophoclei) eadem ironia, quae saepius in hac fabula observata est, scriptum reliquerit: τοῖσδε δ' ἐκφύς, οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι ὦδ' ἀλαός, ὥστε μὴ κμαθεῖν τοῦμὸν γένος, ut simul respiciatur a poeta ea coecitas, quae secuta est anagnorisin. Eandem Kaysero mentem fuisse puto, quum coniecisset ποτ' ἀλαός, sed encliticum ποτὲ versum ordiri prorsus nequit. Quantillum vero ΑΛΑΟC ab ΑΛΛΟC differat, cadit in oculos.

V. 1086 sqq. Etsi ego, non minus quam proximi editores persuasissimum habeo misere titubatum esse in hoc carmine a scribis, malui tamen retinere scripturas codicis quam admittere eas coniecturas, quae nullam habeant probabilitatem. In harum numero est v. c. quod v. 1090 Dindorfius pro οὐκ ἔσει τὰν αὔριον de suo reposuit οὐκέτι τὰν ἑτέραν; qua coniectura ne tollitur quidem difficultas quae est in πανσέληνον, quod ipsum vocabulum potius corruptelae originem debere videtur. Recte praeterea in πατριώταν haesisse videtur Hartungius, sollerter inde eliciens πατέρ' ᾧδάν. Fortasse non neglegendum, ea ipsa duo vocabula, quae interpreti plurimum facessunt negotii, πανσέληνον et πατριώταν, prorsus non tangi a scholiasta in interpretatione sua. Fieri ergo potest, ut ea non legerit. Nihil tamen excogitavi, quod satis probabile esse videatur, ut cum lectore communicem. Negationem ante ἔσει sine ulla necessitate deletam vult Heimsoethius p. 244 K. S. Non melius alios ex apographis rescribere ἄπειρος pro ἀπείρων docet laudata a Dindorfio Hesychii glossa: ἀπείρωνας· ἀπειράτους. Σοφοκλῆς Θυέστη. De suo Hartungius edidit: μὰ (pessime pro οὐ, cf. v. antithet.) τὸν Ὀλυμπον ἄπειρον. Quae memorasse sufficiat.

V. 1095. ἐπίηρα Φέροντα, i. e. χριζόμενον. Nota locutio Homericæ, quae apud tragicos praeterquam hoc loco non legitur.

V. 1099. κορῶν pro ἄρα satis probabiliter coniecit post Blaydesium Heimsoethius K. S. p. 244, quia τῶν μακραίωνων non addito substantivo ambiguum dicaturne de deabus an (quae hic procul dubio significantur) de nymphis. Sed parum mihi quidem placent, quae audacissime novat in sqq. sic scribens: Πανὸς ὄρεσσιβάτα (που) προσπελασθεῖσα (κοίταις) εἶτε καὶ (pro ἢ σέγε θυγατῆρ videlicet) Λεξίου, in quibus που Hermanni est, male receptum a multis. Etenim Lachmannus certa paene

coniectura ex προσπελασθεῖς elicuit, ne una quidem mutata litera, (nam ΠΡΟC compendium vocis πατρός esse οὐδὲ ὅς ἀγνοεῖ) πατρός πελασθεῖς, quod bene receptum est a Bergkio et a Nauckio, quos sequi non dubitavi. Non minus violenter quam Heimsoethius locum mutavit Dindorfius edens: τίς σε — ἄρα; | Νύμφα ὄρεσιβάτα σου | Πανὶ πλαθεῖς, ἢ σύ γε καὶ γενέτας | Λοξίου; κτέ. Vix autem memoria digna est Hartungii suspicio: ἢ σέγε οὔρειος κόρα Λοξίου. His igitur omnibus praestare mihi videtur Arndtii coniectura: ἢ σέγ' εὐνάτειρά τις; quam, etsi incertam, quia et lenis est et sensui accommodata, recepi. Cf. Eur. Ion. 515 sqq., Aesch. Prom. 895. Ἀνήκεστα huiusmodi vulnera sunt, eaque curantes haud raro κακὸν κακῶ ἰώμεθα.

V. 1100. ὄρεσιβάτα (cf Hom. Hymn. XIX 1) formatum ut ὄρεσιγόνοσ, — νόμοσ, — τροφοσ, alia, pro usitatiorē ὄρειβάτης, cf. Phil. 943, O. C. 1057. Similiter ab Euripide I. T. 1126 Pan vocatur οὔρειοσ. Eius cum Nymphis consuetudinem idem poeta tangit Hel. 191, Bacch. 951.

V. 1109. συμπαίζει. Locis, quibus interpretes huius verbi usum illustrent, adde Hom. Od. ζ 106 et Arist. Ran. 410.

V. 1111. σταθμᾶσθαι, i. e. τεκμαίρεσθαι, στοχάζεσθαι, εἰκάζειν, συμβάλλειν. Hic verbi usus proprius est Ionibus. Cf. Herod. II 2, 150; III 15; IV 58; VII 10, 11, 130, 214, 237; IX 37.

V. 1114. ἄλλωσ τε praelerea, ut recte interpretatur Wunderus. Eurip. Ion. 613 ἄλλωσ τε τὴν σὴν ἄλοχον οἰκτεῖρω, πάτερ. Iniuria Nauckius de sua coniectura edidit δμῶόσ τε. Per ἄλλωσ significatur, maiorem huic argumento vim tribui ab Oedipo quam priori. Quem enim servi eo ipso consilio missi adducebant, de eo, quin pastor esset, dubitari omnino non poterat. Rectissime vero idem vir doctus expunxit interpretamentum ὥσπερ, post ἄγοντασ participium ὄντασ excidisse sagaciter suspicatus. Hoc igitur ego restitui.

Similiter participium ὄντα cum Reiskio restituendum videtur nostro in Aiace v. 1070: καίτοι κακοῦ πρὸσ ἀνδρὸσ [ἄνδρα] δημότην μηδὲν δικαιοῦν τῶν ἐφεστῶτων κλύειν. Haud dubie verum est: ὄντα δημότην κτέ., licet obloquatur novissimus editor Seyffertus, qui rhetoricae nescio cuius figurae amore immigrare maluit in certam legem grammaticam. Eadem medicina adhibita sana

exeunt, quae leguntur Ar. Plut. v. 258 ὡς εἰκός ἐστιν ἀσθενεῖς γέροντας [ἄνδρας] ἤδη. Scripserat enim poeta: γέροντας ὄντας ἤδη. Optime editur Ach. v. 222: μὴ γὰρ ἐγγράνη ποτέ· μηδέπερ γέροντας ὄντας ἐκφυγῶν Ἀχαρνέας, ubi, quod ὄντας absit a cod. Ravennate, insana coniectura Fritzschiος ἄνδρας substituendum suspicatus est.

V. 1113. τῶδε τάνδρῃ σύμμετρος] τῶ Κορινθίῳ δμήλιξ. [καὶ ἴσος ἐστι κατὰ τὴν ἡλικίαν] SCHOL. Liberandum vetustum scholium importuno recentiorum interpretamento.

V. 1115 ἐπιστήμη. Opponitur δοκῶ v. 1111. Similis inter δοκεῖν et φρονεῖν oppositio est Diac. 942.

V. 1117 ἐγνωκα γὰρ κτέ. Hartungius de coniectura edidit ἐγνωκήμεν. Possis etiam ἐγνωκά νιν, sed recte iam Wunderus „referendum γάρ, ait, ad sententiam suppressam, quae haec „est: προὔχοιμ' ἂν σου τῆ ἐπιστήμη.”

V. 1118. πιστός — νομεύς ἀνὴρ. Cf. Aesch. Eum. 296 θρασυταγοῦχος — ἀνὴρ. Sententia postulat: erat enim Lai (servus); fidus, si quis alius, pastor. Levis m. primae error ωνομευσ pro ωνομευσ male a diorthota correctus est in ωνομευσ. i. e. ut pastor. Quasi aut pastores infidi esse solerent, aut parum fidei requireret eorum ministerium! Iam poenitet me retinuisse vulgatam. Ad Λαῖου γὰρ ἦν cf. 1122 Λαῖου ποτ' ἦσθα σύ; Similiter explica ap. Lysiam κατ' Ἀγοράτου § 64 verba: ἐγένετο δ' ἰ Εὐμάρης οὗτος Νικοκλέους καὶ Ἀντικλέους (nempe δούλος). Sine causa in his haesit Franckenius in *Commentationibus Lysiacis* p. 49 sq. Neque aliter solent Latini. Terent. Andr. II 2 v. 10 Forte ibi huius video Byrrhiam.

V. 1120. Ad stichomythiam compara El. 1209 sq., Trach. 417 et O. C. 46.

V. 1121. δεῦρο βλέπων, i. e. βλέπων εἰς ἐμέ, ut loquitur Aristophanes Eq. 292. Cf. Trach. 402, Eur. Med. 300, Plaut. Most. 835 quaeso huc ad me specta, cf. 1026. Alio sensu Ar. Nub. 323 βλέπε νυν δευρὶ πρὸς τὴν Πάρνηθ'. Cf. Eq. 162.

V. 1123 οἴκοι τραφεῖς, i. e. verna, qui proprio nomine Graece dicitur οἰκότριψ, cf. Dem. XIII 24, sive οἰκογενής, cf. Plat. Men. 82 b. Οἰκοτραφής Atticis ignotum esse sedulo monent Atticistae. Opponitur ἀντιός, i. e. aere paratus (Sall. b. Iug. 31 § 5), qui vulgo audiunt ἀργυρώνητοι. Cf. Eur. Alc. 679,

Isocr. Panath. § 123, Herod. IV 72. Diversum est Latinum *venalis*, de quo vide Heindorf. ad Hor. Sat. I 1, 47. Non sine superbia quadam (magis enim in honore fuisse vernas quam emptos notum est) pastor: *non emptus*, inquit, *servus eram, sed verna*.

V. 1124. *μεριμνῶν*, i. e. *ἐσπουδακῶς περὶ* c. A.

V. 1130. Male Hartungius: ἢ οὐ ξυναλλάξας τί πα.

V. 1131. Dindorfius in praef. ad Teubner. ed. p. XXIX „*μνήμης ὑπο* codex contra usum loquendi, qui *μνήμης ἀπο* „postulat.”

V. 1134 *ἡμος*. Vocabula *ἡμος* et *τῆμος* proprie dici de tempore diei, ut apud Atticos *ἡνίκα* — *τηνίκα*, apparere potest ex II. VII 433 aliisque locis Homericis. Apud Herod. IV 28 *ἡμος* — *τηνικαῦτα*, si lectio sana, sibi respondent. *Κάτοιδεν ἡμος* dictum ut *οἶδ' ὅτε*, (Eur. I. A. 337, I. T. 852) *οἶδ' ἡνίκα* (Tro. 70), *μέμνημαι ὅτε*, similia. Non tamen inde defendi posse opinor quod legitur ap. Eurip. I. T. 813: *ἤκουσα χρυσῆς ἀρνός ἡνίκα' ἦν πέρι*, quia Atræi et Thyestæ dissensio, de qua ibi sermo fit, ante natam Iphigeniam locum habuerat; quare necessarium est, quod iam alii proposuerunt, *οὔνεκα'*, i. e. *ἔτι*.

V. 1135. Recepta elegantissima Heimsoethii coniectura (quam proposuit K. S. p. 82) apparet, quod non apparebat, unde suspensa sint vocabula *τὸν Κιθαριῶνος τόπον*. Τῷδε τᾶνδρὶ ut saepissime in tragoedia positum est pro *ἐμοί*. Quem usum imitati sunt poetae Latini v. c. Horat. Sat. I. 9, 47. Cf. II 3, 31. Violentissime nec satis recte Hartungius: *ἡμος ἀνὰ Κιθαριῶνος νόπος* — *ἐπλησίαζεν*. Vides, quid coniectura a coniectura differat.

V. 1137. *ἐκ μῆνους χρόνους*. Scriptores pedestres substantivum omittere solent.

V. 1138. *χειμῶνα*, quia legitur in codice, nimia religione retinent novissimorum editorum plerique. Antiquiores enim iam ex apographis recte ediderant, quod grammatica postulat, *χειμῶνι*. In huiusmodi rebus nulla omnino est codicum auctoritas, sed certa loquendi norma suprema lex esto. Dindorfius in ed. Ox., quo tueatur *χειμῶνα*, citat Od. λ 190 *ἀλλ' ὅγε χειμῶνα μὲν εὔδει* et Xen. Hell. I 4 § 1 *ἐν Γορδιεῖω ὄντες τὸν χειμῶνα*, quasi ullis opus sit exemplis, ut probetur *χειμῶνα*

significare *per hiemem*. At, nisi quis credere malit *per hiemem* pastorem greges reduxisse ad stabulas, h. l. necessarium est *hieme non hiemem*, itaque χειμῶνι non χειμῶνα. Quod bene intellegentes Bergkii et Hartungii illud reposuerunt.

V. 1145. ὦ τῶν formula est vitae communis, qua nusquam usus est Aeschylus, rarissime reliqui tragici: Sophocles praeter h. l. Phil. 1387, Euripides Heracl. 322 (ni ibi scribendum ὦνξ, quia Iolaum parum videtur decere tam familiariter alloqui regem paene ignotum) et 688, et semel in fabula satyrica: Cycl. 534. A formula ὦ μέλε plane videntur abstinuisse.

V. 1154. οὐ — τις — ἀποστρέψει χεῖρας; Cf. Arist. Lys. 455 ἀποστρέφετε τὰς χεῖρας αὐτῶν, ὦ Σκύθαι. Sic *retorquere manus Latini*. Idem περιάγειν τὴν χεῖρα et ὀπίσω δεῖν τὴν χεῖρα dici solet in vita communi. Χεῖρας δεσμῶς ἀπευθύνοντα Aiacem Minerva dicit Ai. 71.

V. 1155. Quod vulgo scribitur προσχρήζων ex certa lege Grammatica iungi debet cum praegresso subiecto τις (1155). At non servus, credo, cui ibi imperatur ab Oedipo, erat ὁ προσχρήζων, sed ipse rex. Necessaria igitur est Blaydesii correctio προσχρήζεις.

V. 1156. Heimsoethius K. S. p. 115 coniecit: εἰ παῖδ' ἔδωκας. Nihil opus. Immo maior h. l. vis inest quaestioni directae quam indirectae.

V. 1158 ἔνδικον ἀληθές. Hesychius, indicante Brunckio. Cf. δίκαι' ἔλεξας supra v. 280. Δικαίως pro ἀληθῶς poeta dixit infra v. 1283, Aiac. 546.

V. 1160 ὡς ἔοικεν. Haec formula oblitterata videtur ap. Eurip. Phoen. 129 sqq., qui locus Antigoniae continuandus et corrigendus ad hoc exemplum: τίς οὗτος ὁ λευκολόφος, | πρόπαρ ὃς ἀγεῖται στρατοῦ, | πάγχυλλιον ἀσπίδ' ἀμφὶ βραχίονα κουφίζων; | λοχαγός, ὡς ἔοικεν τίς, πόθεν γεγώς; | αὐδάσον, ὦ γεραιέ, τίς ἕνομάζεται; ubi vulgo inepte paedagogum respondere λοχαγός, ὦ δέσποινα, iam non latuit eximium Geelii iudicium. Cf. 145—149 et Eur. Suppl. 395. — Ib. ἐς τριβάς ἐλᾷ. Tempusne futurum sit ἐλᾷ, ut 318, Ai. 504, 756, an praesens, h. l. ambigi possit. Hoc magis suadet sententia, illud dicendi usus: etenim solus tragicorum Euripides subinde in Imperativo usus est forma ἔλα pro ἔλαυνε: H. F. 819 et bis in Phaethontis fragm. V.

V. 1161. εἶπον — πάλαι hyperbolice dictum, ut El. 676 θανόντ' Ὀρέστην νῦν τε καὶ πάλαι λέγω (cf. 673) et alibi, praesertim in comoedia, saepissime.

V. 1165. πλέον interpretamentum esse genuinae lectionis πέρα pulchre intellexit Heimsoethius K. S. p. 187, citans O. C. 211, Philoct. 1275 et Iph. T. 542. Idem vitium e Meinekii coniectura sustulimus supra v. 445. Hesych. πέρα· πλέον.

V. 1167. E quaestione Oedipi ἢ δοῦλος ἢ κείνου τις ἐγγενῆς γεγώς satis apparet servi verba concepissem labem. Hartungius, cui insuper masculinum τις nullo intervallo cum substantivo neutro coniunctum iure displicet, ingeniose coniecit: τῶν Λαΐου τοίνυν τίνος γεννήματ' ἦν. De hac coniectura in Teubn. ed. praefat. sic iudicavit Dindorfius. „Mentem quidem verborum Sophoclis sed non ipsa poetae verba assecutus est. Neque enim verisimile est γεννήματα numero „plurali hoc loco de uno puero dixisse S., quod non defenditur numeri plur. pro singulari positi exemplis, quae „Porsonus ad Eur. Or. 1051 aliique collegerunt. Itaque non „dubitandum, quin hic quoque v. ut tot alii antiquitus „vel corrupti vel defecti, interpolatoris manum sit expertus, „S. autem aliud quid scripserit, quod Oedipi quaestioni „accurate responderet, velut: τῶν Λαΐου δόμων τις ὀνομάζετο.” Vellém vir egregius significasset, quid inter illa exempla numeri pluralis pro singulari usurpati et Hartungii γεννήματα interesset. Suam certe coniecturam nemini facile probabit. Ad Hartungianam quod attinet, ea potius eo nomine minus probabilis est, quod illa simul vocabulum transponitur simul duo alia mutantur. Quidni enim potius credamus solum depravatum esse illud vocabulum, quod solum interpretantibus creat molestiam? Hoc vero quod aliud est quam γεννημάτων? Quid autem aptius respondere possit Oedipi quaestioni, quam haec lectio: τῶν Λαΐου τοίνυν τις ἦν ἐκ δωμάτων? Similiter supra v. 1164 Oedipus quaesierat: τίνος πολιτῶν τῶνδε καὶ ποίας στέγης;

V. 1172. Quid sit καλῶς λέγειν docere potest v. 616 similesque loci. Quid autem h. l. requiratur sententia, aperiet v. c. El. v. 1446 μάλιστα σοι μέλειν! οἴμαι, μάλιστα δ' ἂν κατειδυῖαν φράσαι. Idem coniecisse iam Nauckium video; nec tamen quicquam mutare sum ausus propter v. sq. μάλιστα'

ἀναξ. Ingratior enim et insuavior eiusdem vocabuli tam exiguo intervallo sine causa repetitio.

V. 1174. ὡς πρὸς τί χρείας; i. e. ἵνα τί χρήσαι αὐτῷ;

V. 1182. Cf. v. 1011. Patefacta iam sua origine, Oedipus non potuit exclamare τὰ πάντ' ἂν ἐξήκει σαφῆ, quod est coniiicientis. Vera igitur videtur Nauckii emendatio.

V. 1183. ὦ Φῶς κτῆ. Ambigue: cogitat enim Oedipus vitae lucem, spectatoribus, fabulae haud ignaris, de coecitate mox insecuta cogitantibus. Cf. Schol. Similiter summus recentiorum temporum poeta in Othello act. V. sc. 2 init. ludit in vocabulo *light*, simul de candelae et de vitae luce usurpato: *Put out the light, and then — put out the light?* Alius lusus in eodem vocabulo Φῶς notandus apud Aeschylum Pers. 294 sqq., ubi ad nuntii verba Ξέρξης — βλέπει Φῶς Atossa ἐμοῖς μὲν, inquit, εἶπες δάμασιν Φῶς μέγα. Ceterum cf. Eur Hec. 410 sq. et 435 sq.

V. 1187. Ἴτα καὶ [τὸ] μῆδέν. Cf. Schol. ad h. l., Aiacc. Locr. fr. ap. Stob. XCVIII, 14 et Inc. trag. fr. ib. 1.

V. 1188. Huius versus et antithetici 1197 metrum bene restituit Bergkiius, eiectis articulis. In illo pro ἐκράτησας plerique editoris auctore Hermanno reposuerant ἐκράτησε, quod, me iudice, parum probabile est, quia proxime praecessit: τὸν τὸν δαίμονα τὸν σὸν ᾧ τλαῖμον Οἰδίποδα et statim sequitur: ἐξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλεῖ sec. pers. Iam vero, restituto metro a Bergkio, unica ratio, quae Hermanni coniecturam tueri poterat, viris doctis elapsa est. Acute autem nuper Heimsoethius K. S. p. 187 observavit mire Sophoclem, postquam figurate dixisset κατ' ὑπερβολὰν τοξεύσας, derepente abiecta illa metaphora, usum esse verbo non figurato κρατεῖν, quum elegantissime adhibere potuisset verbum κυρεῖν (i. e. τυγχάνειν τοῦ σκοποῦ), quod ad eandem imaginem pertineat. Cf. Aesch. Agam. 628 ¹). Coniecit igitur ἐκύρησε, in hoc uno falsus, quod fidem habuit correctiunculae Hermannianae. Debuerat epim ἐκύρησας, quod ego reposui. Ceterum cum h. l. comparetur Eur. Troad. 638: ἐγὼ δὲ τοξεύσασα — τῆς τύχης ἡμάρτανον.

V. 1200. Pro χρησμοῶν ut aptius malebam φασιδόν. Non

1) Ibidem 1195 legendum; ἡμαρτον ἢ κρηῶ (pro θηρῶ) τι τοῖσδε τις ὦς;

obstare huic sententiae Ovid. Metam. VII 760 *praecipitata iacebat immemor ambagum vates obscura suarum vix est quod moneam.*

V. 1201. ἀνστᾶς, quod repertum ab Elmsleio orationis concinnitas, in carmine praesertim mentis metricae placidioris, imperiose postulat, cur parum poeticum visum sit Hermannō, haucquaquam intellego. Recte eam emendationem ipsius Hermannī coniecturae ἀνέστῃ praetulisse videtur Hartungius.

V. 1205 sqq. Hic quoque locus plurimis obnoxius est dubitationibus nec facile certa ratione sanabitur. Heimsoethius K. S. p. 316 proposuit eam rationem, quam ut ceterorum coniecturis haud paulo probabiliorem secutus sum. Dindorfius et Nauckii secuti Hermannum ediderunt: τίς ἄταις ἀγρίκις, τίς ἐν πόνοις | ξύνοικος ἀλλαγαῖ βίου et in antistrophe δικάζει τ' ἄγαμον κτέ., quae scribendi ratio mihi propterea suspecta est, quod ita iungendum ξύνοικος ἀλλαγαῖ βίου, quum tamen sententia clamet ἀλλαγαῖ esse dativum instrumenti, et adiectivum ξύνοικος pertinere ad πόνους. Ita certe praetulerim: τίς ἄταις ἀγρίαισι τίς πόνους | ξύνοικος, ἀλλαγαῖ βίου;

V. 1208. Elegantem suam coniecturam πῶς γάμου λιμήν — θαλαμηπόλῳ πέλειν; Heimsoethius protulit K. S. p. 84, afferens Aesch. Prom. 899, ubi similiter γάμῳ abierit in μέγα, et eadem ratione dictum monens ἑταιρίκας λιμήν Aiac. 683 inque apographo Vindobonensi verbo πεσεῖν superscriptum esse interpretamentum γίνεσθαι. 1) Nec tamen memoria non digna est Bergkii coniectura: παῖδὶ καὶ πατρὶ | θαλαμηπόλον πεσεῖν (ἐς εὐνά) et in antistrophico v. 1219 δύρομαι γὰρ ὡς | περιζαλλ' ἰὰν χέουσ' (ἀηδάν). In his quam bene ingenio Sophocleo conveniat quod excidisse suspicatur ἀηδάν apparebit conferenti Trach. 965, Ai. 629, El. 107 et 1077. De reliqua coniectura sic demum recte posset iudicari, si sciretur quam vim poeta tribuerit vocabulo θαλαμηπόλος. Apud Homerum sic dicitur ea ancilla, quae in thalamo servit dominae eodemque sensu hanc vocem usurpavit Aesch. Sept. 341. Praeterea autem apud tragicos ea vox non

1) In Choeph. 482 certissima mihi videtur Schützii emendatio τυχεῖν γάμων pro φυγεῖν μέγαν, quae in φυγεῖν γέλων infelici coniectura mutanda censet Heimsoethius. Documento sunt Electrae verba 486 sq., quae respondere necesse est vs. 481 sq., quemadmodum Orestis oratio 483 sqq. respondet iis, quae prius dixerat v. 479 sq.

occurrit. Apud seriores demum poetas, quales sunt Musaeus et Nonnus, ea fere ratione usurpatur, qua h. l. dictum voluit Bergk. Loco nostro Scholiasta βαλαμηπόλω interpretatur νυμφίω, eaque explicatione fortasse erit acquiescendum. Quod attinet ad *ιαχέων* Erfurd. scripserat *ιακχίων*, idque receptum est ab Hartungio, Dindorfio, aliis, interpretantibus *bacchicum clamorem*, qui quomodo huic loco conveniat videant ipsi. Mihi quidem multo videtur praestare Burgesii coniectura, cui suam superstruxit Bergk., *ιάν χέων*. 1)

V. 1211. πατρῶναι ἄλοκες = ἄλοκες, εἰς ἅς ἔσπειρεν ὁ πατήρ σου, i. e. ἡ μητήρ σου. Notus est Eurip. locus in Phoen.: ἔσπειρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βίη, estque ea metaphora tragicis admodum familiaris. Cf. in hac fab. v. 1256 sq., 1405, 1485, 1497, Ant. 569, Trach. 31 sqq. et Aesch. Sept. 753. Ad eandem pertinent verba Φύειν, Φυτεύειν, Φιτύειν, βλαστάνειν, θάλλος, ἔρνος, ἄρουρα, alia.

V. 1213. ἄκονθ'. Haud satis assequor, quomodo Tempus dici possit *invitum invenisse* Oedipum, qui nihil fecerit ut celaret suam originem, imo omnem moverit lapidem, ut eam exploraret. Potius dicendum fuerat tempus deprehendisse virum *ignotum* tam sibi quam ceteris. Quocirca suspicor: ἐΦῆυρε σ' ἀγνώθ' ὁ πάνθ' ὀρῶν χρόνος.

V. 1216. Metrum alius alio modo sarcire conati sunt viri docti: Schneidewinus scribendo ἰὼ Λαίχγενης τέκνον, Hartungius (quod manifesto falsum est) ἰὼ Λαίου (δισυλλάβως) τέκνον, deleto Οἰδίπου in v. antithetico strophae (1207). Λαίτειον satis tuetur v. 451, quare simplicissima medela visa est, qua Hermannus inseruit ὦ, quod multorum secutus exemplum recepi.

V. 1217. εἶθε σ' εἶθε μὴ | πῶποτε' εἰδόμην bene coniecit Bothius, probante Elmsleio. Hanc emendationem nunc praefero Wunderianae, quam aliorum exemplo admisi in textum.

1) Admonet me haec emendatio alius loci Sophoclei, ubi hoc verbum (χεῖν) obliteratum esse suspicor, Ai. v. 320, ubi Tecmessa dicit de Aiaci: πρὸς γὰρ κακοῦ τε καὶ βιαρῆνχου γόους | τοιοῦθ' αἰεὶ ποτ' ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν. Nempe dura illa locutio γόους — ἔχειν non satis defendi mihi videtur formulis, quas specie similes re diversas attulerunt interpretes. Graecum vero et poeticum est χεῖν γόους, ut h. l. ἰάν, et alibi, φωνήν, αὐθάν, θρηῆνον, φθόγγον, μέλος, similia. Quocirca scripserim ἐξηγεῖτο χεῖν.

V. 1218. Iubente metro δύρομαι, quod de more in δδύρομαι abierat, restituit Seidlerus. Illa forma post longum exilium revocanda videtur in loco Διακίς v. 809, ubi misera Tecmessa, quo consilio Ajax abiisset, suspicata, exclamat: οἶμοι, τί δράσω τέκνον; οὐχ ἰδρυτέον· ἀλλ' εἶμι κἀγὼ κείσ' ἔποιπερ ἂν σθένω. χλωρῶμεν, ἐγνονῶμεν, οὐχ ἔδρας ἀκμή. Quoties haec lego, offendet me in egregio loco tautologia vocabulorum οὐχ ἰδρυτέον et οὐχ ἔδρας ἀκμή. Quanto melius, transposita litera, scriberetur οὐχὶ δρυτέον, ut postquam dolore amens exclamavit: vae mihi quid faciam, mi puer? — reprehendens se ipsam subiungat: non (vanis) indulgendum querelis, sed ibo cett.!

V. 1220. ἐκ στομάτων. Similis abundantiae exemplis, quae ad h. l. congegesserunt interpretes, adde Pindaricum Ol. VI 13: ἀπὸ γλώσσας — Φθέγγατο.

V. 1221. τὸ ὀρθόν, i. e. τάληθές. Cf. ad v. 1158.

V. 1222. καὶ κατεκοίμησα τοῦμόν ὄμμα elegantissime dictum pro ἀνεπαυσάμην, i. e. quietem nactus sum.

V. 1223. Cf. v. 911. Τιμώμενοι in extremo versu me admonet eiusdem participii αρ. Eur. Suppl. 233 sqq., ubi Theseus reprehendit Adrastum, quod infaustum bellum contra Thebanos suscepisset νέοις παρχηθείς, οἵτινες τιμώμενοι χαίρουσι πολέμους τ' αὐξάνουσ' ἄνευ δίκης κτέ. Etiam atque etiam, velim, perpendas an non aptius sit: οἵτινές τι μώμενοι χαίρουσι, i. e. aliquid molientes. Etenim in sqq. demum triplex memoratur causa, cur bella moveant turbulenti isti adolescentes: imperii cupido, superbia, spes lucri. Cf. O. C. 836.

V. 1225. ἐγγενῶς a scholiasta explicatur γνησίως, unde concludi nequit eum legisse εὐγενῶς, quod textui intulit Hartungius. Ita enim potius interpretatus fuisset γενναίως. Non magis persuasit mihi Heimsoethius, K. S. p. 51 εὐμενεῖς reponendum esse contendens. Si quid mutandum, scripserim ἐμπέδως (cl. Antig. 169, Theogn. 1084); nam aptissima h. l. est constantiae notio. Sin minus, acquieverim in Nauckii interpretatione in angestammter Treue. — Ad locutionem ἀρεῖσθε πένθος cf. Eur. H. F. 147.

V. 1227. οὗτ' ἂν Ἰστρον. „Aqua marina vel fluviali „caedes ablui putabantur. Cf. Verg. Aen. II. 718.” BOTHIUS. De aqua marina cf. imprimis Eur. Iph. T. v. 1193 θάλασσα κλύζει

πάντα τὰνθρώπων κκαῖ. Hic autem Oedipi locus in mentem mihi revocat pulcherrimos Shaekespearii versus e Macbeth Act. II sc. 2, ubi miser regicida conscientia sceleris exanimatus exclamat: *Will all great Neptunes Ocean wash this blood | clean from mij hand? No; this mij hand will rather | the multitudinous seas incarnadine, making the green — one red.* Cui multo pravior coniux atroci animi tranquillitate reponit: *retire we to our chamber. A little water clears us of this deed.* Apte iam alii contulerunt Aesch. Choeph. 71 sqq. et Senec. Hipp. 715. Adde verba Catulli LXXXVIII 5 sq.: *suscipit, o Gelli, quantum non ullima Tethys, nec genitor nympharum abluit Oceanus.*

V. 1229. ἐς τὸ Φῶς Φανεῖ. Electr. 640 ἀναπτύξει πρὸς Φῶς, Scyr. VI 5 πρὸς τὸ Φῶς ἄγειν (cf. ib. 7), Philoct. 518 λέγειν ἐς Φῶς.

V. 1234 sq. ὁ μὲν τάχιστα. Similiter is, qui in O. C. v. 1579 sq. narrat Oedipi mortem dicit: *συντομωτάτως μὲν ἂν | τύχοιμι λέξης Οἰδίπου ἐλωλότα, | ἃ δ' ἦν τὰ πραχθέντ' οὐθ' ὁ μῦθος ἐν βραχεῖ | φράσαι πάρεστιν οὔτε τᾶργ' ὅσ' ἦν ἐκεῖ.* Similem oppositionem hoc quoque loco expectes, sed pulchre interrumpitur Nuntii oratio a choro morae impatienti, quo fit, ut in alium cursum deflectatur.

V. 1236. Meinekius pro αἰτίας, quod bene animadvertit ferri non posse, vel ἀθλίως vel αἰτίου scribendum putat in An. Soph. p. 248. Neutrum satis aptum esse iudico. Nisi fallor, αἰτίας de coniectura, eaque infelicissima, suppletum est posteaquam genuinum vocabulum exciderat. Hoc autem quid fuerit, hodie difficile dictu est. S. scribere v. c. potuit: ᾧ δυστάλκινα πρὸς τίνος ποτ' ᾤλετο; Cf. Antig. 1176 sq., Trach. 1131 sq. et ibid. 878, ubi etiamnunc verum puto, quod olim conieci: *τάλκιν' ἐλεύθρου τίνι τρόπῳ θανεῖν σφε Φή;* nam quod vulgatur ἐλεύθρια *miseram*, ut putant interpretes, significare prorsus nequit. Quem in eius rei fidem laudant locum Aiakis: *ἀλλά μ' ἃ Διδε ἀλκίμα θεοε ἐλεύθριον αἰκίζεις*, ibi dudum suadente metro correctum est *ἐλεύθρι' αἰκίζεις*, i. e. *ἐλευθρίως*.

Ad locum nostrum ut redeam, plura praeterea quae recte suppleantur, velut εἰπέ μοι, excogitari possunt, sed quid ipse poeta scriptum reliquerit, in omne fortasse aevum ignorabitur. Quare satis habui indicare lacunam.

Non autem spero fore, ut aliquis in animum inducat codicis scripturam defendere locis, qualis est Eur. Andr. v. 1126, cuius longe diversa est ratio.

V. 1240. κείνης ἀθλίως dictum ut εν δύστηνον Aiac. 122.

V. 1241. ἐργῆ χρωμένη, i. e. irae indulgens. Herod. I 137 οὕτω [τῷ expunge natum dittographia] θυμῷ χράται, ib. 155 σὺ μὴ πάντα θυμῷ χρέω, IV 61 Φθόνῳ καὶ ἄγῃ χρωόμενος, V 83 ἀγνωμοσύνη χρητάμενοι. Apud tragicos praeter h. l. hoc loquendi genus nusquam reperitur.

V. 1242. τὰ συμφικὰ λέχη, i. e. lectum genialem, quem γαμήλια λέκτρα vocat Plutarchus de virt. Rom. c. 17. Schol.: καλῶς δὲ τοῖς λέκτροις ἐπεμπίπτει δι' αὐτὰ γὰρ ἀπόλλυται. Cf. Trachin. 915 sqq. et Eur. Alc. 175 sqq.

V. 1244. ἐπιρράξασ'. Vide Dobraeum in Adv. vol. I p. 475, vol. II p. 34. Cum hoc verbo promiscue usurpatur ἐπαράττειν. Plat. Prot. 314 D. καὶ ἅμα ἀμφοῖν τοῖν χερσῶν τὴν τύραν πάνω προθύμως ὡς οἶός τ' ἦν ἐπήραξε. — Quod in fine vs. legitur ἔσω tum propter idem vocabulum in extremo vs. 1241 tum praesertim, quia idoneo sensu caret, valde mihi suspectum est. Quid autem dederit poeta, difficile dictu est. Venit mihi in mentem: ἐπιρράξαστα, τρις καλεῖ κτέ. Cf. Verg. A. X 873 Aenean magna ter voce vocabat.

V. 1246. παλαιῶν (σπερμάτων) parum eleganter dictum est, postquam proxime praecessit καλεῖ τὸν ἤδη Λαίον πάλαι νεκρῶν. Poeta dignius videtur: μνήμην ματαίων σπερμάτων ἔχουσα, i. e. temerariorum amplexuum (nam σπερμάτων h. l. positum pro ἀσπασμάτων), ut respiciatur oraculum, memoratum ab Euripide in Phoenissis: μὴ σπεῖρε παίδων ἄλοκα δαιμόνων βίη, contra quod Laius peccaverat secundum hunc ἠδοσῆ δούε ἐς τε βακχεῖον πεσῶν, secundum Aeschylum Sept. 750 κρατηθεῖς ἐκ Φίλων ¹⁾ ἀβουλίαις. Πηρώνια autem, ut pulchre subiungit, συναγε συμφίους Φρενάλης. Cf. Trach. 565.

V. 1249. γοᾶτο. Sine causa Hartungius ἐγοᾶτο. Cf. Trach. 904, 914; O. C. 1606, 1617, 1608, 1624. — δύστηνος pro

1) In re, de qua sermo est, verisimilius duco poetam dedisse: κρατηθεῖς δὲ φρενῶν ἀβουλίαις, eoque tum ducit locus Euripideus tum glossa in Par. B. ἡθοναίς. Cf. ib. 802, ubi ipsi, non amici, exprobrantur δισβολίαι.

τάλαινα s. ἀθλία. Prosa scriptores illo adiectivo fere non nisi per contemptum utuntur (= misellus), ut Demosthenes XIX § 25 de Aeschine: λογάρια δούστηνα μελετήτας καὶ Φανακίους οὐκ εἶσι δίκην δέσσειν τηλικούτων — ἀδικημάτων;

V. 1250. Cf. Sept. 930.

V. 1253. εἰσέπαισεν ἰγνυῖ = εἰσπεήδησεν, sive, ut mox v. 1262 dicitur, ἐμπίπτει. Cf. Eur. Rhés. 560 et Xenarchus ap. Ath. II. 63 f: ἀλάστωρ εἰσπέπαικε Πελοπιδῶν. Sic ἐπεισπαίειν ap. Ar. Plut. 804 et comic. Anon. ap. Mein. F. C. IV 696; διεκπαίειν perfringere ap. Dioxippum comicum ap. Mein. IV 541: τὴν στοὰν διεξέπαιεν Ἀμφικλῆς. Παραπαίειν legitur in Philoxeni ΔΕΙΠΝΩΙ v. 26: παρέπαισε δὲ θερμὸν σπλάγχχνον.

V. 1253. ἐκθεάσασθαι, i. e. εἰς τέλος θεάσασθαι. Est ἄπαξ εἰρημένον ex eo genere, qualia pro libitu formabant Graeci omnes.

V. 1254. περιπολοῦν', i. e. περιόντα ὡς περ ἐμκνή. SCHOL. Cf. Eur. I. T. 84. — Pulchre verba βοῶν εἰσέπαισεν — περιπολοῦντα — Φοιτᾶ — λυσσῶντι — αὔσας — ἐνήλατο — ἐμπίπτει Oedipi furorē depingunt.

V. 1256. Cf. Hec. 949 γάμος οὐ γάμος.

V. 1264 gravem corruptelam passum esse dubitare nemo potest, nam tum ἑώρα monstrum vocabuli est tum πλεκταῖς — ἐμπεπλεγμένην non est elegantiae Sophocleae. Illi tantum incommo-
dum succurritur coniectura mea, quam proposui in Ex. Crit. p. 115: πλεκταῖσιν αἰώραισιν ἐμπεπλεγμένην. ὁ δ' ὡς ὄρᾳ νιν κτέ., utriusque Nauckiana: πλεκταῖσιν ἀρτάναισιν αἰωρουμένην. ὅπως δ' ὄρᾳ νιν κτέ.

Elegantissima sane haec coniectura est (Cf. Ant. 54), sed ut veram esse putem nimis a codice discrepantia deterreo. Quare videamus an lenius locus corrigi possit rescribendo: πλεκταῖσιν αἰωραῖσιν ἀποπεπνιγμένην. ὅπως δ' ὄρᾳ νιν κτέ.

Hac lectione simul appareret sero Oedipum χαλάτκι κρεμαστὴν ἀρτάνην, uxore iam suffocata. Nemo autem mirabitur Sophoclem, ne bis eodem vocabulo uteretur, ἀρτάνην (v. 1264) h. l. vocasse πλεκτὰς αἰώρας, qui legerit locum Pollucis IV § 131, ubi agens de instrumentis theatricis dicit: αἰωρὰς δ' ἂν εἴποις τοὺς κάλλως οἱ κατήρηται ἐξ ὕψους ἀνέχειν τοὺς ἐπὶ τοῦ αἵερος φέρεσθαι

δοκοῦντας ἥρωας ἢ θεούς. Qui tamen (nam usum verbi *πνίγειν* apud tragicos nequeo demonstrare) certiore medicinam reperit, nemini fecerit quam mihi gratius. — Ceterum observandum mulieres fere tragicas — si excipias Evadne ap. Eur. Suppl. 1045, quae in mariti Capanei rogam de saxo desilit, et Iocasten Phoen. Eurydicenque Antig. 1283, quae gladio sese confodiunt — despondentes animum *resti* mortem sibi consciscere. Iocastae (Epicastae) mortem similiter narraverat *Necyiae* auctor v. 277: ἡ δ' ἔβη εἰς Αἶδαο πυλάρταο κρατεροῖο, ἀψαμένῃ βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖο μελάρου, ᾧ ἀχεῖ σχομένη. Helenae ap. Eurip. Hel. 299 ἀσχημονες videntur ἀγχιῶναι μετάρσιοι, contra τφαγαὶ ἔχειν εὐγενές τι καὶ καλόν.

V. 1264. „Ex omni parte veram scripturam restituimus *ἢ ἐπὶ δὲ γ' ἢ | τλήμων ἔκειτο, δεινὰ τάνθενδ' ἦν ὄραν.*” BRUNCKIUS. Licet iure improbata sit a recentioribus haec correctio, nihilominus rectissime eruditissimus Gallus observavit, quod praeterquam ab Hartungio neglectum est ab omnibus, linguae proprietati adversari *γῆ* positum pro *χαμαί*. Hartungius autem in editione sua partim recte partim secus edidisse videtur: *ἢ δ' ἐπὶ πέδω*, quale metrum comicis usitatissimum Sophocles sibi nusquam permisit. Hoc tamen bene intellexit, codicis lectionem *ἐπὶ δὲ γῆ* nihil aliud esse nisi genuinae scripturae interpretamentum. Tragicis vero non *ἐπὶ πέδω* sed aut *ἐν πέδω* aut omissa praepositione *πέδω* scribere mos est. Sic v. c. Eur. Phoen. 1687: πεσὼν ὅπου μοι μοῖρα κείσομαι πέδω. Id vero a Grammatico explicatum est *ἐπὶ γῆς*, quod hodie textum occupat. Possis igitur: *χαλᾶ κρεμνοστὴν ἀρτάνην, ἐπεὶ [πέδω] δ' ἔκειτο τλήμων κτῆ.* Cf. 29, 332 h. f. ibique Dind., 485, Phil. 618, O. C. 1347. — In sequentibus offensionem est vocula *δὲ* posita in apodosi post tam brevem proodosin. Non ignoro locos, qualis est Homericus II. Ω 14: ἀλλ' ὄγ' ἐπεὶ ζεύξειεν ὑφ' ἄρμασιν ἰκέας ἵππους | Ἐκτορα δ' ἔλκεσθαι δηάσκετο δίφρου ὅπισθεν, sed vix certum inde nostro petetur praesidium. In eadem re iure haeserunt praeter Brunckium Dindorfius et Heimsoethius, quorum ille *δεινὰ δὴ τάνθενδε*, minus recte omisso *ἦν*, hic (K. S. p. 175) longe feliciter *σχέτλι' ἦν τάνθενδε* scribendum coniecit. Ipse aliquando cogitabam scribi posse: *δεινὰ τάνθεν ἦν ἔραν*, ut Aeschylus dixit: τὰ δ' ἔνθεν οὔτ' εἶδον οὔτ' ἐννέπω,

nunc vero de usu demonstrativo vocabuli *ἔνθεν* (excepta formula *ἔνθεν καὶ ἔνθεν*) in senariis dubito. Comparatis autem verbis Euripidis in *Med.* v. 1167: *τοῦνθένδε μέντοι δεινὸν ἦν θέαμα' ἰδεῖν* apud nostrum posses: *δεινὸν ἦν θέαμα' ὄραυν*, ni et *δεινὸν* post *δεινὰ* (1265) displiceret, et iusto violentior foret ea correctio. Non magis probabile videtur: *δεινὸν ἦν τοῦνθένδ' ὄραυν*, quocirca Heimsoethio obsequendum esse suspicor.

Totum autem locum, a vs. inde 1263, iterum iterumque relegenti duae novae mihi natae sunt dubitationes. Primum enim haud assequor, cur post v. 1263 *οὗ δὴ κρεμαστὴν τὴν γυναικ' ἐσείδομεν* poeta opus duxerit addere illa *πλεκταῖς ἐάραϊς ἐμπεπλεγμένην*, quae quia nihil continent novi, videndum an potius aliena manu addita quam depravata habenda sint. Ita simul facile intellegitur, qui factum sit, ut codex servaverit *ὅπως δ'*. Deinde vero v. 1266 suspicionem movet vocabulum *κρεμαστὴν* in eadem senarii sede repetitum, qua legitur v. 1263. Ergo quaeritur an poetae manus fuerit ferme haec:

*οὗ δὴ κρεμαστὴν τὴν γυναικ' ἐσείδομεν.
ὅπως δ' ὄραυν, δεινὰ βρυχηθεῖς τάλας
χαλᾶ (βίχ?) τὴν ἀρτάνην. ἐπεὶ πέδω δ'
ἔκειτο τλήμων, σχέτλι' ἦν τᾶνθένδ' ὄραυν.*

Τλήμων autem S. haud raro verbo postposuit. Cf. 1175, 1309, O. C. 248, 351, Phil. 923.

V. 1269. *χρυσηλάτους περωναῖας. Fibula*, ubiubi apud tragicos eius mentio fit, *aurea* est. *Trach.* 927 *χρυσήλατος*, Eur. *Phoen.* 812 *χρυσόθετος*, *Bacch.* 98 *χρυσέα*. Eadem in re interdum *πέρπη* memoratur ab Euripide: *Hec.* 1170, *El.* 318, *Phoen.* 62. Inter utramque distinguit Pollux VII 54: *ὁ δὲ σχιστὴς χιτῶν περωναῖς κατὰ τοὺς ὤμους διεῖρτο καὶ πέρπη κατὰ τὰ στέρνα ἐνήπτο.*

V. 1270 sqq. Pulcherrime hanc oculorum effossionem canit Aeschylus in *Septem* v. 777 sqq.: *ἐπεὶ δ' ἀρτίφρων | ἐγένετο μέλεος ἀθλίων | γάμων, ἐπ' ἄλγει δυσφροῦν | μαινομένη κραδίχ | διδυμα κάκ' ἐτέλεσεν' | πατροφόνω χερὶ τῶν | κραιοστέκων (κρυσστέκων Hermannus) ἐπλάγχθη.*

Ib. *ἄρθρα* graviter depravatum videtur Heimsoethio, qui *ἄρθρα* suspicatur corruptum esse ex *βάθρα*, id vero fuisse interpretamentum genuinae vocis *ἡμεθλα*, qua Sophocles h. l. usus fuerit

ad exemplum Homeri Il. Ξ 494: τὸν τῶβ' ὑπ' ὑφρούος οὔτα κατ' ἐφθλαμοῖο θέμεθλα, ἐκ δ' ὥσε γλήγγυ κατέ. Haec coniectura, in cuius fidem citat Hesychii glossam θέμεθλα· βάρβα, longe certe anteponenda alteri, quam idem proposuit, ut ἄρβα ex βλέφαρ corruptum credamus. Ego tamen, ut verum fatear, non intellego, quid causae sit, cur negemus Sophoclem *oculos* appellare potuisse *orbium articulos*. Non enim minus a nostra dicendi consuetudine abhorret, quod Euripides dixit in Cyclope v. 625 συνθέντες ἄρβα στόματος (= στόμα). Ἄρα procul dubio iungendum cum ἄρβα, non ut perverse fit a quibusdam, cum περόνας. Cf. Trach. v. 797.

V. 1271. ἔφαιτο perperam Hermannus mutaverat in ἔφαινο, qualem Aoristi formam Atticis ignotam fuisse vere contendit Dindorfius. Acerrime autem eam παραδύρωσι, qua imponi sibi passi sunt Nauckius, Hartungius, alii, impugnavit Firnhaberus in Philologo VIII p. 738 sqq., qui vir doctus tamen cum in aliis tum in eo fallitur, quod *νιν* ad Iocasten spectare putavit, satis refutatus, credo, vs. sequenti: οὐθ' οἱ' ἔπασχεν οὐθ' ἔποι' ἔδρα κακὰ. Dindorfius in Praef. ad Teubn. ed. p. XXXI „Errorem criticorum „ait” quorundam, qui *θούνεκα*, „quod hic ut alibi non raro pro ὡς dictum est, per *quia* sunt „interpretati et ἔφαιτο in ἔφαινο inauditam Atticis formam „mutare voluerunt, notavi in annotatione (ad ed. Ox.) et „convellitur ἀλλὰ particula in verbis proximis, quae omittenda „fuisset. Non haesissent, ut opinor, si S. tertio quartoque „omisso vs. hoc tantum dixisset, oculos Oedipi effossos non „esse visuros, *quae mala vel passus sit vel commiserit*. His vero „non repugnant, sed apte adiuncta sunt illa ἀλλ' — γνωσίοιαιτο.” Verissime haec disputata sunt: transfer in directam orationem: οὐκ ἔφασθέ με οὐθ' οἱ' ἔπασχον οὐθ' ἔποι' ἔδρων κακὰ ἀλλ' ἐν σκότῳ — ἔφασθε — οὐ γνῶσεσθε et intelleges omnia recte se habere. Non magis igitur probandum quod proposuit Bergkii *ἔσσαιτο*.

Dobraeus Adv. II p. 33 v. 1273 sq. sic interpretatur: *Oculos suos non amplius eos visuros quos videre non debuisset* (matrem scilicet uxoris loco habitam) *neque praetervisuros quos agnoscere voluisset*. Rectius, opinor, in ed. Schneidewiniana verba satis obscura ita explicantur, ut Oedipus dicere putandus sit: *in tenebris* (h. e. *omnino non*, cf. 419 βλέπειν σκότον) *videbitis in posterum*

eos, quos videre numquam debueratis (i. e. liberos ex matre procreatos) *neque agnoscelis quos semper agnoscere desiderabam* (i. e. parentes meos), nempe apud inferos, ubi ex veterum opinione umbris eadem forma ac species erat, quae vivis fuisset. Hinc quoque v. 1371 dixit: ἐγὼ γὰρ οὐκ εἶδ' ὄμμασιν ποίοις βλέπων | πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον εἰς Αἴδου μολῶν, οὐδ' αὐτάλακιν μητέρα κτέ.

V. 1275. ἐφωμῶν, h. e. *imprecans*, ut Antig. 1305. De ὕμνεῖν in malam partem dicto consulatur Blomfieldi glossarium ad Aesch. Septem v. 6. Interdum tamen ut θρυλεῖν simpliciter ponitur, quo sensu Graeci dicunt διὰ στόμα (— τοῦ) ἔχειν, i. e. *celebrare*, v. c. Aiac. 292 et Eur. Phoen. 441. Hoc sensu nescio an verbum ὕμνεῖν interpretando perierit Arist. Av. 599: τοὺς θησαυροὺς τ' αὐτοῖς δεῖξουσ' οὐς οἱ πρότεροι κατέθεντο | τῶν ἀργυρίων· οὗτοι γὰρ ἴσασι· λέγουσι δέ τοι τάδε πάντες· | οὐδεὶς εἶδεν τὸν θησαυρὸν τὸν ἐμὸν πλὴν εἴ τις ἄρ' ὄρνις. Neglectam caesuram corrige scribendo: οὗτοι γὰρ ἴσασι· ὕμνοῦσι κτέ. Nemo certe fidem habebit Meinekio in Vind. Ar. obtrudenti comico epicam formam rarissimam scribendo: εἴρουσι δέ τοι κτέ.

V. 1276. Cf. Antig. 52 διπλᾶς ὄψεις ἀράξας κῦτος αὐτουργῶ χερὶ et ib. v. 975, ubi ἀραχθέντων ex ἀραχθέν ἐγγέων elicuit Lachmannus. Quod ἐπαίρων neque propter sedem quam occupat cum περόνας iungi possit neque iunctum cum βλέφαρα sensum praebet idoneum, Nauckius suspicatur ἤραστε πείρων. Egregie fallitur, non intellecta vi vocis βλέφαρα, sed fallitur cum aliis. Ipse enim aliquando tentabam: ἤρασσ', ἔπαιε βλέφαρα, ut Euripides aliquoties iunxit βάλλων, ἀράσσων (cf. Hec. 1175, And. 1155, Iph. T. 310), vel lenius: ἤρασσε παίων, cl. Hec. 1044. Sed nihil mutandum. Non enim minus recte h. l. ἐπαίρων· βλέφαρα dictum est, quam supra ἄρας — ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων. Sublatos, ait poeta, *ferit oculos*. Qui *palpebras* vertunt, iis locum corruptum videri mirum non est. Sed ipsos oculos sic haud raro dici vel lexica docent.

V. 1277. γλῆναι. Inter γλήνην et κόρην distinguit Pollux Onom. II § 70: ὀμμάτων δὲ τὸ μὲν ἐν μέσῳ μέλαν κόρη, ἧς ἢ αὐγὴ γληνή.

V. 1279. Alii receperunt Heathii coniecturam ὄμβρος χαλάζη: αἱματοῦς, alii Hermanni ὄμβρος χαλάζης αἱμάτων. Miror neminem dum coniecisse: ὄμβρος χαλαζῆς (i. e. χαλαζήεις), quemad-

modum inversa ratione poeta dixit O. C. 1502 ὀμβρία χάλιαζα. Porsoni emendationem, quam recepi cum Dindorfio, hic commendavit in adn. ad ed. Oxoniensem. Locis autem, quos huc attulerunt viri docti, addatur fragmentum poeticum ap. Ciceronem de Orat. lib. III § 157 *grando mista imbri largifluo subito praecipitans cadit.*

Ibidem in fine versus pro ἐτέγγετο scripsi ἐρρήγγυτο ¹⁾, quod proposueram in Exerc. Crit. p. 115, probante Dindorfio in praefat. ad ed. Teubn. Cf. Trach. 815, 919, Eur. Alc. 1071, O. R. 1502 sq. Vulgato ἐτέγγετο originem dedit proxime praegressum ἔτεγγον. Hic vero non solum propter nomina ἔμβρος et χάλιαζα (nec minus propter oppositum ἀνίσταν) gravius postulatur verbum, ut vere ait Dindorfius, *violentiae significationem habens*, sed etiam ἐτέγγετο Graece de imbre dici nequit: τέγγει enim ὁ ἔμβρος, opinor, non τέγγεται. Post haec non necesse est addam, cur Meinekii coniectura ἐδεύετο, quam protulit in An. Soph. p. 242, mihi vehementer displiceat.

V. 1280 sq. Vide Dindorfii adnotationem ad ed. Oxon.

V. 1282. τῆδε θῆμέρῃ. Nauckius auctore Lobeckio, qui ad Ai. 756 de hac crasi dubitavit, rescripsit τῆδ' ἐν ἡμέρῃ. Frustra: nam τῆδε θῆμέρῃ sine iusta offensione legitur praeterea his locis: Ai. 1362, Arist. Av. 1072 et Thesmoph. 756. Idem sed e correctione habet cod. Laur. in Ai. 778.

V. 1287. βοῶ. Schol. πιθανὴ ἢ αἰτία τοῦ ἐξιέναι αὐτὸν, ἵνα δείξῃ τοῖς πολίταις, ὅτι ἀξίως ἐχυτὸν ἐτιμαρήσατο ἐπ' ἀκουσίῳ παθήμασιν κτέ. Conferatur ipsius Oedipi testimonium in O. C. v. 266: ἐπεὶ τά γ' ἔργα μου | πεπονθότ' ἐστὶ μᾶλλον ἢ δεδρακότα similia de se profitentis iis, quae Regem Lear dicentem facit Shakespearus Act. III sc. II: *I am a man, more sinned against than sinning.*

V. 1289. τὸν μητρός. Nauckius, probante Dindorfio, coniecit μητέρ', quod eorum uterque recepit. Ita recte dici posse et pauci ignorant et exemplis (quibus adde, si tanti est, e poetis

1) Male hoc verbum receptum est in choliambis Hipponactis Bergk. p. 515: οὐτ' ἀσκήρησι τοὺς πόδας διασειῆσαι | ἔκρηψας, ὡς μὴ μοι χιμετλα ἐήγγυται. Optime unus cod. habet γίνεσαι, nisi quod scribendum γίνηται. Lectio ἐήγγυται, quo iugulatur metrum, ridiculo vitio natum videtur e λίνηται, superscripto interpretamento γίγει.

Latinis locum Catulli CXIII: *duo — solebant Mucillam*), abunde vir optimus demonstravit, sed codicis lectionem mendosam esse, id vero minime ostendit. Neque enim video, quidni eodem iure obscenum aliquod substantivum, v. c. *αἰσχυντήρα* (Aesch. Cho. 990) aut *μιάστορα* (Schol.) reticeri posse credamus quam verbum.

V. 1296. *ἐποικτίσαι*. Hoc verbum Aeschylo reddatur in Choeph. v. 567: *Μενοῦμεν οὕτως ὥστ' ἐπεικάξειν τινὰ | δόμους παραστείχοντα καὶ τὰδ' ἐνέπειν' | τί δὴ πύλαισι τὸν ἰκέτην ἀπείργετι | Αἴγισθος κτέ.*; quae intellectu facillima erunt, rescripto *ἐποικτίζειν*.

V. 1297. *ὅσα ἐγὼ προσέκυρ'* soloecum est. Emendandi viam praemonstrat Choeph. 13: *πίτερα δόμοισι πτώμα προσκυρεῖ νέον*;

V. 1300 *πῆδῆσας*. Cf. 257, 469, 1311.

V. 1301. *μείζονα* interpretamentum esse videtur rarioris formae *μάσσονα*; prorsus enim inconcinnum est *μείζονα τῶν μακίστων*. Cf. Aesch. Pers. 433, 694, Agam. 584.

V. 1305. Verba *πολλὰ δ' ἀβρῆσαι* ut plane *ἀπροσδιόνυστα* expunxi, monente Heimsoethio K. S. p. 227. Nauckius praeterea suspecta habet verba *πολλὰ πυθέσθαι*, nec fortasse prorsus immerito.

V. 1308 sq. Huius quoque loci scriptura valde incerta est. Alius aliter edunt; Wunderus, expuncto e Dindorfii coniectura *διαπέταται*, scripsit:

*αἰεὶ αἰεὶ,
δύστανος ἐγὼ. ποῖ γὰρ φέρομαι
τλάμων; πᾶ μοι φθογγὰ φοράδην;
ἰὼ δαῖμον ἴν' ἐξήλλου.*

Dindorfius: *αἰεὶ αἰεὶ, δύστανος ἐγὼ
ποῖ — — πᾶ μοι
φθογγὰ διαπέταται φοράδην; κτέ.*

Hartungius: *αἰεὶ αἰεὶ, δύστανος ἐγὼ.
ποῖ γὰρ πέτεται τλάμων, πᾶ μοι
φθογγὰ φοράδην;
ἰὼ δαῖμον ἴν' ἐξηγοῦ.*

His omnibus praestare mihi visa est Nauckii scribendi ratio, quam, licet et ipsa incerta sit, secutus sum, nisi quod

pro ἐνήλου restitui ἐνήλω, quam formam (nam Aoristum II huius verbi Attici ignorant) rectissime in Pers. v. 516 Aeschylo reddidit Blomfieldus.

V. 1309. ποῖ γὰς Φέρομαι; Cf. Electr. 922 οὐκ οἶσθ' ἔποι γῆς οὐδ' ἔποι γνώμης Φέρει, Trach. 984 ποῖ γὰς ἦκω;

V. 1310. Φοράδην (= Φερόμενος), i. e. *magno impetu*.

V. 1311. ἐπόψιμον, i. e. ὄρατὸν s. τλητὸν τῆ ὄψει.

V. 1314 sqq. Hartungius edidit: νέφος ἐμὸν ἄτροπον ἐπιπελούμενον ἄφατον, quod equidem vulgatae lectioni posthabuerim. Pro δυσούριστον Bergkii δυσήριστον (= δυσέριστον?), Nauckius δυσσιωνιστόν coniecit, quod idoneum non habet auctorem nec sententiae satis videtur convenire. Probabilior videtur Bergkii coniectura in v. antithetico metri causa reponendum esse κηδεμῶν pro κηδεύων. Si δυσούριστον sanum est, bene Hermannus inseruit post eam vocem ἔν, quod part. cum Dindorfio et aliis in textum admisimus.

V. 1314. ἄφατον. Hoc vocabulum cum alio scribis notiore permutatum videtur apud Euripidem in Iph. T. v. 842, ubi Iphigenia, agnito fratre, exclamat: ἄτροπον ἠδονὰν ἔλαβον, ἃ φίλι. Verius videtur: ἄφατον ἠδονὰν κτέ. Cf. Ion. 783 et El. 1191. Idem ἄτροπον corruptela natum esse suspicor apud Demosthenem πρὸς Πανταίνετον § 10 ὄρων τὸ πρῶγμα μαι περιεστηκὸς εἰς ἄτροπον, ubi sequentia suadent εἰς ἄπορον.

V. 1315. ἀδάματον, i. e. ἀνήκεστον s. ἀνίατον.

V. 1316. δυσούριστον] ὄρον μὴ ἔχον, ἀλλ' ἀεὶ παραμένον. SCHOL. Valet igitur δυσεξήριστον, quae opinio potior mihi videtur sententia eorum, qui hoc adiectivum derivant ab illo οὐρίζω, de quo egimus ad v. 696.

V. 1317. εἰσέδω, i. e. *subiit animum*, Herod. VI 138 καὶ σφί βουλευομένοισι δεινὸν τι εἰσέδυνε.

V. 1318. εἰστρημα, i. e. ἀλγηδὼν ἢ οἰστρῶσα τὴν ψυχὴν.

V. 1320. Pro Φορεῖν infeliciter Bergkii coniecerat Φρουεῖν. Verum vidit Nauckius, cui assentitur Heimsöthius K. S. p. 44.

V. 1322. Duce varia lectione ἐμοῖς ἐπὶ πόνους Bergkii coniecit: σὺ μὲν ἐμοῖς πόνους, quod, si accuratius responderet metro vs. antithetici νέφος ἐμὸν ἀπότροπον, satis foret probabile. Vix certe dubitandum, quin ἐπίπολος, quod pro πρόσπολος dici posse parum est verisimile, mendosum sit.

V. 1326. Cf. Eur. Hipp. 860: κλύων μὲν αὐδὴν, ἔμμα δ' οὐκ ὄρων τὸ σὸν et I. T. 1447.

V. 1330. Recte dittographias in hoc vs., quae non sunt a m. prima, κακὰ et ἐμὰ expunxit Hartungius, quem Nauckius secutus est. Addita videntur ab eo, qui metrum non convenire cum metro vs. antithetici 1350 intellexerat.

V. 1338. προσηγορον, i. e. προσρητόν, quomodo v. 1311 similiter cogente metro ἐπόψιμον pro ἔποπτον. Cf. O. C. 27 et 28, ubi ἐξοικησίμος et οἰκητός eodem sensu gaudent. Ad rem cf. 352 et 817 sqq.

V. 1339. Inepte vulgo iungitur προσηγορον — ἀκούειν, quare dubium non est, quin recte reposuerim: τί τ' ἐστ' ἀκούειν κτέ. Post ΑΚΟΤΕΙΝ proclivi errore excidit CTN et in antistrophe v. 1351 post ἄν vocula ἄν, quae egregie ex fuga revocavit Heimsoethius K. S. p. 316.

V. 1340. ἐκτόπιον ferri non posse apparebat, quare Dindorfius in ed. Ox. proposuit ἐκ τόπων, quam emendationem perfecit Nauckius, pronomine demonstrativo ita opus esse sentiret, pro με, quod sit interpretamentum, πάνδ' substituendum acute suspicatus. Aliam tamen rationem suadet locus huic gemellus Antigon. 1321: ἰὼ πρόπολοι | ἄγετε μ' ὅτι τάχος, ἄγετέ μ' ἐκποδῶν | τὸν οὐκ ἔντα μᾶλλον ἢ μηδένα. Quapropter ἐκ τόποιν mutavi in ἐκποδῶν, quod idem vocabulum restitutum velim Trach. 955 pro ἐκ τόπων. Ut autem metrum prorsus conveniat cum v. antithetico, pro με malim τόνδ' (= με).

V. 1341. Erfurdcius non male coniecit τὸν μέγ' ἐλεύθριον, idque recepit Nauckius. Lenior tamen Turnebi correctio, quam cum Dindorfio aliisque admisi. Immerito offensus adiectivo μέγαν Bergkiius ceteroquin ingeniose reposuit: τὸν ἐλεύθρον με γᾶς.

V. 1345. θεοῖς ἐχθρότατον. Iam evenerant ea, quae ne acciderent metuens rex miser v. 815 exclamaverat: τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνὴρ;

V. 1348. Prava sententia, Elmsleius coniecit: ᾧς σ' ἠβέλησ' ἂν μηδ' ἀνγκυῶνάι ποτ' ἄν. Haud paulo melius Dobraeus: ᾧς σ' ἠβέλησα μηδαμὰ γυνῶνάι ποτ' ἄν. Verum tandem vidit Neuius, quem secutus sum cum Wundero, Dindorfio, aliis.

V. 1349. ὄλοιθ' ὅστις ἦν κτέ. Non pastorem sospitatorem suum sed ipsum Cithaeronem Oedipum eadem de causa ex-

secrantes fecit Euripides Phoen. 1604: Ταρτάρου γὰρ ὤφελεν |
 ἐλθεῖν Κιθαιρῶν εἰς ἄβυσσον χάσματτα, | ὅς μ' οὐ διώλεσ' ἀλλὰ κτέ.
 Cf. infra v. 1391.

V. 1350 sqq. Verba mendosissima, quae vix unquam certa
 ratione restituentur in integrum. Satis igitur habui textum
 edere, ut hodie vulgatur a Dindorfio, atque Nauckio, nisi quod
 cum aliis νομάς praetuli Eimsleii coniecturae νομάδ' (cod. νομάδος).
 Bergkii edidit: ἔλοιθ' ὅστις ἦν [ὅς] ἀπ' ἀγρίας πέδας νομάς
 ἐπιποδίας [ἔλαβε] (ὅς ἔμ') ἀπό τε Φόνου κτέ.

Quod ἔλαβε deletit, fecit fortasse recte (cf. var. lect.). Reli-
 qua nimium incerta sunt.

Hartungius: ἔλοιθ' ὅστις ἦν ὅς μ' ἀγρίας πέδας
 νομάς ἐπιποδίας, ἀπό Φόνου
 ἔρυτο κἀνέσωσεν.

Nauckius in addendis ad ed. Scheidew. coniecit:

ἔλοιθ' ὅστις ἦν, ἔλοιθ' ἀγρίας
 ὅς ἀπό πέδας μ' ἀπό τε Φόνου
 ἔρυτο κτέ.

vel: ὅς ἀπό πέδας μ' ἐπιποδίας κτέ. Non est admodum difficile
 similia quaedam comminisci, sed ariolationes meas de loco
 desperato silentio premere malui. Laudanda potius bona
 Fortuna, quod de verborum sententia satis constat.

V. 1355. ἄχος, i. e. λύπη. Hoc vocabulo antiquiorum scrip-
 torum pedestrium solus ut videtur Xenophon usu sest Cyrop. V
 5 § 3 et VI 1 § 20. In sequiorum scriptis est admodum frequens.

V. 1357. ἤλθον, nempe Thebas. Male interpretantur ἐγενόμεν,
 afferentes v. 1519 θεοῖς ἐχθιστος ἦκω, ubi οἰκῶ verum esse vix
 dubito.

V. 1361. ὁμολεχῆς. Cf. ὁμοσπόρος supra v. 460.

V. 1365. πρεσβύτερον — κακοῦ κακόν] κακοῦ κάκιον. SCHOL.
 Vide Plut. v. Cleomen. cap. X. med. τρυφᾶς καὶ πολυτελείας καὶ
 χρέα καὶ δανεισμούς καὶ τὰ πρεσβύτερα τούτων κακὰ
 πενίαν καὶ πλοῦτον κτέ. Aesch. Choeph. 631 κακῶν δὲ πρεσ-
 βεύεται τὸ Λήμνιον λόγῳ.

V. 1368. Hartungius edidit ἦσθ' ἂν κτέ. haud sciam an non
 recte, quia κρεῖσσων ἦσθκ μηκέτ' ὧν dictum est pro κρεῖσσου ἦν
 σε μηκέτ' εἶναι. Cf. Aiac. 634. Constat autem in κρεῖττον ἦν
 similibusque formulis particulam ἂν recte omitti.

V. 1370 ἐκδίδασκε. Hoc compositum, tragicis usitatissimum, obliteratum esse suspicor O. C. 480 τοῦ τόνδε πλήτας θῶ; δίδασκε καὶ τόδε. Corrige: τοῦ τόνδε πλήτας; (nempe χέω; cf. v. 478) ἐκδίδασκε καὶ τόδε.

V. 1371. ἔμμασι ποίσις κτέ. Herod. I, 37: νῦν τε τέρισί με χρῆ ἔμμασι ἕς τε ἀγορῆν καὶ ἐξ ἀγορῆς Φοιτέοντα Φίνεσθαι. Cf. Dem. de Cor. § 201. Philoct. 110 πῶς βλέπων; Adde Hippol. 662.

V. 1373. οἶν — δυσίν. Eadem rarissima constructione (pro Accusativo) poeta usus est infra, postulante metro, v. 1402 οἶ' ἔργα δράσας ὑμῖν et Aiac. 1282: ἄρ' ὑμῖν οὔτος ταῦτ' ἔδρασεν ἔνδικα. Quod in tragico ferendum, idem non concedendum videtur comico, quapropter Vesp. 1350 πολλοῖς γὰρ ἤδη χιτέροις αὐτ' εἰργάσω corrigendum puto: πολλοῖς — χιτέρους.

V. 1376 βλαστοῦσ' ἔπως ἔβλασταν, i. e. ἔπωσοῦν βλαστοῦσα. Oedipi animus horret meminisse incesti unde natae sunt matrimonii. Med. 889: ἀλλ' ἐσμὲν οἶόν ἐσμεν, οὐκ ἐρῶ κακόν, γυναικες. Ad idem loquendi genus pertinet locus Herod. IV 68 λέγοντες τῶν ἀστῶν τὸν ἄν δὴ λέγωσι, ubi egregie fallitur, qui coniecit θέλωσι. Cf. 70 init. Melius ib. in extremo capite corrigas: ἄλλοι πάρεσι μάντιες καὶ μάλα πολλοὶ pro ἄλλοι, quod si retines, non intellegitur, qui sit iudiciorum, de quibus ibi mentio fit, finis. — βλαστοῦσα, ubi expectes βλαστόντων, inde habet excusationem, quod ὄψις τέκνων, unde hoc participium pendet, est periphrasis pro τέκνα. Dicit enim S. hoc: ἀλλὰ τὰ τέκνα δῆτα, ἔπωσοῦν βλαστόντων, πθεινά μοι προσβλέπειν. Hartungius de sua coniectura edidit βλαστόντ'.

V. 1378. ἀγάμακτα h. l. *templa* sunt, non *signa*. Cf. Eur. H. F. 1281.

V. 1380. Exrunxi versum inficetum, cuius auctorem satis prodit vocula γε posita eo loco, ubi si quid significabit, sententiam absurdam reddat necesse est. Sensit id Hartungius, qui frustra coniecit ἐν ἱεραις Θήβαις, quod vel ob proxime praegressum ἱερὰ improbandum est. Ceterum quicumque hunc vs. proculdit eum στραφεῖς scripsisse bene intellexisse videtur idem vir doctus. Explicat enim scholiasta per διατρίψας.

V. 1383. Pro monstruosis illis καὶ γένους τοῦ Λαῖου ariolatus sum: καὶ γένους ἀλάστορα vel καὶ παλαμναίου γένους. Ingeniose Badhamius v. 1382 τὸν ἔκθεον scribendum

putat, expuncto versu sequenti. Fidem haberem, si ἔκθεος Graecum esse constaret.

V. 1385. ὀρθοῖς ἔμμασι h. l. non ut supra v. 528 opponuntur ἔμματι διάστροφα sed ἀπεστραμμένα. Vide, quae ibi annotavimus et Bentleium ad Hor. Carm. I 3, 18. Theocr. Idyll. V 36: εἰ τὸ με τολμῆς ἔμματι τοῖς (an τῶς?) ὀρθοῖσι ποτιβλέπεν κτέ.

V. 1386 τῆς ἀκουούσης πηγῆς, i. e. τῆς πηγῆς τῆς ἀκοῆς.

V. 1387. Cf. quae Dindorfius disputat hic et ad Antig. 334, 985 et ad Ajac. 909.

V. 1388. οὐκ ἂν ἐσχόμεν τὸ μᾶποκλήσαι. Severior grammatica, praegressa negatione, postulat τὸ μὴ οὐ ἀποκλήσαι. Xen. Cyrop. I 6 § 32: οὐκ ἀπέχοντο ἀπὸ τῶν Φίλων τὸ μὴ οὐχὶ πλεονεκτεῖν παρ' αὐτῶν. Eur. Hipp. 658: οὐκ ἂν ποτ' ἐσχεν μὴ οὐ τᾶδ' ἐξειπεῖν πατρί. Sed haud raro poetae, ubi μὴ οὐ metro excluditur, utuntur nudo μὴ. Saepe vero a librariis, utriusque voculae synizesin ignorantibus, peccatum esse probabile est. Ita v. c. in Herc. Fur. v. 326: οὐ γὰρ ἀλκὴν ἐχόμεν ὥστε μὴ θανεῖν. Euripides scripsisse videtur: ὥστε μὴ οὐ θανεῖν.

V. 1390. τὴν Φροντῖδ' (i. e. τὸν νοῦν) ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν, i. e. mala non animalvertere. Verba οἰκεῖν et ναίειν cum compositis συνοικεῖν et συνναίειν a tragicis subinde usurpantur pro εἶναι et συνεῖναι. Hic autem ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν idem est quod alibi dicitur τοῖς κακοῖς μὴ συνοικεῖν. Similiter tragici dicere solent ἐχεῖν πόδα ἔξω πημάτων, συμφορῶν, κακῶν.

V. 1391. Vide Meinekium An. Soph. p. 242.

V. 1395. ἄρα, ut docuit experientia. Cf. v. c. El. 935.

V. 1397. Talia Oedipus, qui modo nobili se genere prognatum comperisset, dicere omnino non poterat. Debetur hic versus, quem iam Hartungius habuit suspectum, sciolo interpretanti κάλλος κακῶν ὕπουλον in vs. praecedenti; quae eleganter Brunckius vertit: pulchritudinis speciem malorum obductam ulceri.

V. 1400. τοῦμόν αἶμα interpretantur de sanguinis communi patrem inter et filium. At ita poeta potius dedisset: κοινὸν αἶμα. Melius alii sic dictum esse volunt pro αἶμα τοῦμοῦ πατρός, quam tamen interpretationem dubito an satis tueantur loci, qualis est El. 1382 τοῦμόν Φρενῶν ἐνειρον. Ibi enim τοῦμόν ὄνειρον satis proprie dictum est. Neque inter

plurimos locos, quos huc pertinentes conguessit Lobeckii diligentia ad Aiæc. v. 7 pag. 61 sq. ed. III unum reperiō, qui plane certam reddat huius loci scripturam. Ad coniecturam meam *θερμὸν* compara O. C. 622, Il. A 477 et Quint. Smyrn. Posth. I, 387, ad *ἐπίετε* præterea Aesch. Sept. 717, 804, Eum. 935, Choeph. 66, 980, Eum. 647.

V. 1401. *ἔτι* commendatur a Dindorfio in præf. ad ed. Teubn. et post hunc ab Heimsoethio K. S. p. 212.

V. 1402. Cf. Electr. 751.

V. 1406. Pro *αἶμα' ἐμφύλιον* Hartungius causis partim falsis (v. e. quod *ἐμφύλιον* creticum esse opinatur) partim haud idoneis adductus in ed. sua rescripsit *αἶμά τ' ἐμφυτον*.

V. 1412. *κλύψατ' — ἢ θλάσσειν*. Hunc versum spurium esse persuasit mihi Meinekii disputatio in An. Soph. p. 243, ad quam lectorem relego. Quod vero dixit subridiculum esse hominem mediterraneum optare ut in mare abiiciatur inde fortasse potest excusari, quod haec fabula docebatur Athenis apud *πραθηλασσίους*.

V. 1414. Locis, quibus haec illustrantur ab interpretibus, adde verba Herculis apud Euripidem H. F. 1233 *Φεῦγ' ὦ τλαλίπωρ' ἀνόσιον μίσησμά' ἐμόν, cui Theseus: οὐδέεις ἀλάστωρ* respondet *τοῖς φίλοις ἐκ τῶν φίλων*.

V. 1416. *ἐς δέον*. Cf. *ἐς κκλὸν* supra v. 78.

V. 1418. *μοῦνος*. Vide Porson. præf. ad Hec. p. IX.

V. 1420. *πίστις*. Vergit hoc substantivum hic in eam significandi potestatem, quam subinde habent verba *πιστεύειν*, et *ἀπιστεῖν*, nempe *τοῦ πηθεῖσθαι* et *ἀπειθεῖν*. Cf. ad v. 625. Nam postulat contextus ut Oedipus hoc dicat: *τί Κρέων ἐν δίκη μὲ πείσεται*; i. e. *qua in re merito morem mihi geret Creon?* Deinde expertus leviri benevolentiam v. 1434 dicit *πιθοῦ τί μοι*.

V. 1422. *γελαστής*, i. e. *derisor*. Eodem sensu *ἐγγελαστής* dixit Eurip. Hipp. 1000.

V. 1423. *τῶν πάρος κακῶν*. Engerus *τῶν πάρος λόγων*, Nauckius *τῶν πεπραγμένων* coniecit. In vulgata lectione quid vituperandum sit, non video.

V. 1425. Pro *βόσκουσαν* Blaydesius mavult *λεύσουσαν*. Recte alii iam provocarunt ad Aesch. Ag. 633 *ὁ τρέφων Ἥλιας χθονὸς φύσιν*.

V. 1427. τοῖόνδ' ἄγος ἀκάλυπτον οὕτω λεικνύναι. Sic Hercules ap. Eurip. in H. F. 1231 Theseo: τί δῆτα κράτ' ἀνεκάλυψας ἠλίφ, cui ille: τί δ' οὐ; μιλίνεις θνητὸς ὦν τὰ τῶν θεῶν; Cf. Med. 1327 sq.

V. 1424. θνητῶν. Hoc vocabulum medela indiget ap. Theogn. 143 sq.: Οὐδέεις πῶ ξεῖνον Πόλυπαῖδῃ ἐξαπατήσας | οὐδ' ἰκέτην θνητῶν ἀθανάτους ἔλαθεν. Lego ἀλιτῶν. Noto usu ἀλιταίνειν τινα est peccare contra aliquem. Cf. v. c. Theogn. 1170.

V. 1424—1431. Nauckius cum Oedipi oratione coniunctos transposuit, quam sententiam Meinekios in An. Soph. p. 244 ita corrigit, ut vss. 1428—1431, Oedipo (cui hoc unum sit in votis, ut quam celerrime patriam relinquat) male conuenientes, seruentur Creonti, ceteri, quippe ab huius persona alieni, tribuantur Oedipo. Quod ut commode fieri posset pro ἐσκομίζετε coniecit ἐσκόμιζέ σε, quasi vero hoc Graecum sit pro ἐσκομίζου aut ἐσκόμιζε στυτόν, ut poeta dixit Antig. 440 σὺ μὲν κομίζοις ἂν στυτόν οἱ θέλεις. Et ἐσκομίζετε quin de caeco Oedipo ad servos dictum optime habeat, non erat dubitandum. Κομιδῆς sane indigebat ὁ τυφλῶ στείχων παραφῶρος ποδὶ, ut utar verbis Euripideis (Hec. 1056). Cf. supra v. 444 et 1292.

Mihi autem finis orationis Oedipodeae v. 1414 sq.: τὰμὰ γὰρ κακὰ — βροτῶν ita comparatus esse videtur, ut nihil commode addi possit. Si posset, melius certe sequerentur vss. 1224—1231, quod Nauckio placuit, quam pars eorum: nam hoc quidem dubium non est hos vss. divelli omnino non posse, siquidem vss. 1424—1428 causam continent cur imperentur cetera vss. 1428—1431. Aequae tamen certum videtur, hos vss. sequi non potuisse statim post v. 1423. Hinc suspicor inter vs. 1423 et 1424 excidisse quaedam, quibus Creon increpauerit chorum, quod Oedipum foras progredi passus sit; non enim fas esse eiusmodi piaculum a mortalium genere conspici. Sic demum recte sequi poterant haec: ἀλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ καταχύνεσθ' ἔτι γένεθλιν κτέ. Posui igitur signa lacunae.

V. 1430. τοῖς ἐν γένει γὰρ κτέ. Cf. O. C. 1135 τοῖς γὰρ ἐμπείροις βροτῶν | μόνοις οἷόν τε συνταλαιπωρεῖν τάδε.

V. 1432. ἐλπιδος, i. e. δέους, ut saepe, v. c. Aesch. Agam. 1434: οὐ μοι φόβου (f. Φόνου) μέλαθρ' ἂν ἐλπίς ἐμπατεῖν.

V. 1437. *θανοῦμαι* pro *Φανοῦμαι* ¹⁾ *gratus accipio* a Meinekio, qui comparatis Oedipi verbis 1440 sq. et 1452 sqq. sic scribendum esse docuit in An. Soph. p. 245. Contrarium errorem idem (post Bothium) sustulit Aiace 110: *Φανῆ* pro *θάνῃ*. Utramque emendationem recepit in ed. Teubn. Dindorfius. Argutius quam verius nuper *θάνῃ* defendit M. Seyffertus in sua Aiace editione, afferens locutiones proverbiales, qualis legitur Antig. 307 sqq. — Ib. *μηδεὺς προσήγορος* sensu Passivo, ut Phil. 1353, ubi iungitur cum Dativo. Activum est idem vocabulum Antig. 1170 *Παλλὰδος θεῶς ὅπως ἰκοίμην εὐγμάτων προσήγορος*, i. e. *δι' εὐχῶν προσαγορεύουσα*, interprete Scholiasta.

V. 1438. Nauckius suspicatur: *ἔδραστ' ἂν, εὔ τοῦτ' ἴσθι νυν, εἰ μὴ θεοῦ*. Mire sane post *ἴσθι* repetitur particula conditionalis. Invitus tamen carerem articulo ad *θεοῦ*. Cf. 1445. Quare, si quid mutandum, malim *ἔδραστ' ἂν εὔ τοῦτ' ἴσθι γ'*.

V. 1446. Dindorfius in utraque editione non monito lectore pro *προστρέφομαι* reposuit *προτρέφομαι*, quo sensu non satis intellego. Futurum post Praesens tempus illatum interpretes tuentur loco Thucydidis II c. 44 et Trach. 216, quae tamen exempla an huic similia sint valde dubito. Vere aliquid hic turbatum esse et aliquot vs. excidisse contendit Wunderus. Ceterum eadem abundantia ad augendam precium vim saepius scriptores utuntur. Cf. O. C. 1011.

V. 1451. De *ἔα* monosyllabo vide Dindorfium ad Aesch. Prometh. 566. Eandem contractionem patitur verbum *θεῖσθαι*.

V. 1452. *οὐμὸς Κιθαιρῶν οἶκος* edidit Hartungius, coniectura pessima tentans sanissimum locum. Melius fortasse quaeras utrum in vs. sequenti *κύριον* recte scribatur, an poeta dederit *κυρίω*, referendum ad matrem patremque, quibus erat in Oedipum ius vitae ac necis. Sed nihil novandum.

V. 1455. *πέρσαι* figurate pro *ἀπολέσαι*, ut saepius *πὸρβεῖν*, v. c. Aesch. Cho. 680 *οἱ γὰρ κατ' ἄκρας ἐνθάδ' ὧς πορθοῦμεθα*. Praesagit Oedipus vitae suae finem, qualis describitur O. C. 1666

1) Confusio literarum *Φ* et *Θ* corrumpit Aeschyli quoque locum Suppl. 336: *τίς θ' ἂν φίλους ἄνοῦτο τοὺς κεκτημένους;* ubi male Hermanus dedit *φίλων*. Sententia postulat: *τίς θ' ἂν θίλοισ' ἄνοῦτο κτέ.* i. e. *quae mulier sponte emat sibi dominum?* (dote sc. vel forma, dum alias domini emunt sibi servos.)

sqq. Similiter v. 1461 vocabula ἐνθ' ἂν ᾧσι innui Polynicis apud Argivos exilium recte monuerunt interpretes.

V. 1457. ἐσώθη. Hoc verbum cum συβῆναι confusum est ap. Eurip. I. T. 593: σώθητι καὶ σὺ μισθὸν — λαβὼν — σωτηρίαν. Lego: σύθητ' ἐκεῖσε κτέ.

V. 1458. ἡ — ἡμῶν μοῖρα. Ad insolitam pronominis constructionem cf. Ar. Av. 1170. Saepius ita Herodotus, v. c. I 165 ἡ δὲ αὐτῶν νῆσος.

V. 1462. Emendavi haec ex probabili praecepto Cobeti in Var. Lect. p. 70 sqq. Docte de ea re egit Dindorfius in annotatione ad O. C. v. 1113 (in ed. Oxoniensi) ubi vel contra metrum in codice correctum est ἐμφύσσι pro ἐμφύντες. Quod autem in inscriptione Attica Ol. 95, 3 ap. Boeckhium C. I. p. 282 legitur καὶ δύο σφραγιδε λίθινω χρυσοῦν ἐχούσα τὸν δακτύλιον, inde hoc quidem constat iam ineunte seculo quarto exstitisse in sermone plebeio formas femininas dualis numeri Participiorum, sed neutiquam apparet easdem admissas fuisse multis ante annis in sermonem cultiorem idque promiscue cum formis masculinis. Felici casu factum, ut librarii non animadverterint v. 1475 φίλον esse femininum; sin minus procul dubio scripsissent τῶν μοι φίλιν δακρυρροούσαιν. Ob eandem causam intactum reliquerunt locum Electrae v. 977 sqq: ἰδέσθε τῶδε τὴν κασιγνήτω — ᾧ — ᾧ — ἀφειδήσαντε, sed mox vocula νὼ recordati sermonem esse de mulieribus antiquum obtinent corriguntque scilicet ζώσαιν θανούσαιν θ'.

V. 1463. Hunc versum corruptum esse nemo criticorum iam dubitat, sed de emendatione minime constat, neque hucusque repertum est quod ab omni parte satisfaciat. Vox ἡμῆ vitii sedes visa est omnibus, qui locum tentarunt. Ea Hartungio in ἡδη, Nauckio in ἡμῶν (sed simul rescripto ἐπλήσθη pro ἐστάθη), Heimsoethio (K. S. p. 312) in ἀμῆς mutanda esse videbatur. E verbis ἄνευ τοῦδ' fere apparet, sensum versus praecedentis nullam admittere ipsius Oedipi mentionem; id quod unus Hartungius videtur intellexisse. Recte vero Nauckium verbum implendi, unde suspensus sit genitivus βορᾶς, requirere arbitror. Quare videndum an, coniuncta utriusque viri docti coniectura, scribendum sit: εἶν εὔποτ' ἡδη χωρὶς

ἐπλήσθη βερῶν τράπεζ' ἄνευ τοῦδ' ἀνδρός; i. e. *quibus numquam adhuc separatim mensa cibis impleta est sine hoc viro* (= sine me). Vox χωρίς per se obscurior indigebat explicatione ἄνευ τοῦδ' ἀνδρός.

V. 1466. Pro αἶν scripsi τοῖν, nam opus est demonstrativo, si locum, ut recte fecit Dindorfius, sic interpretamur, ut cohaereant verba τοῖν δ' ἀθλίειν — παρθένοι — μέλεσθαι, nec Genetivus τοῖν — παρθένοι suspensus sit a praegresso προθῆ μέριμναν, ut minus recte statuerat Elmsleius. Sensit hoc Brunckius, qui ex apographo recepit τᾶν.

V. 1467. ἀποκλάυστασθαι κακά. Cf. Trach. 153, Philoct. 939. Verbo medio similiter usus est comicus Vesp. 564 εἰ μὲν γ' ἀποκλάονται πέναν αὐτῶν καὶ προστιθέασιν | κακὰ πρὸς τοῖς οὔσι κακοῖσιν ἕως ἂν ἰσώσῃ τοῖσιν ἑμοῖσιν, ut scite hos vss. correxit Meinekius in *Vindiciis Aristophaneis*. Comparetur δακρύεσθαι Aesch. Sept. 796.

V. 1468 ἦ' ὄναξ, ut mox τί Φημί; et λέγω τι; extra versum positum. Cf. O. C. 315, 318, 1271, Philoct. 750, Trach. 865, 1081 sqq.

V. 1472. οὐ δὴ κτέ. „Ita qui loquitur indicat; opinor, non „modo praeter expectationem sed invito se animo audire „gemitum filiarum. Cf. Phil. 1233, Antig. 381. Adde Soph. „ap. Stob. Flor. 77, 9. Atque sic, ut puto, constanter. „Vide locos a Cobeto Mnem. XI p. 228 congestos. Quare „vereor, ne S. scripserit ἤδη κλύω κτέ.” MEINEKIUS An. Soph. p. 245 sq.

V. 1473. δακρυρροεῖν. Notandum est, constanter veteres scripsisse τριχορροεῖν et πτερορροεῖν, non τριχορροεῖν et πτερορροεῖν, quae apud sequiores demum reperiuntur. Euphonia in causa fuisse videtur.

V. 1477. Vitiosa esse vocabula ἦ σ' εἶχεν πάλαι dudum agnovere critici. Neque enim probabile est verba τέρψιν — πάλαι breviloquentia quadam dicta esse pro τέρψιν τοῦ πόθου, ὅς σ' εἶχεν πάλαι. Cf. Eurip. Phoen. 194, 316. Nihil autem proficitur Hartungii mutatione, qui edidit ἦν εἶχες πάλαι. Sententiam bene assecutus est Nauckius coniciens ἦς εἶχες πόθου, sed paulo et lenius et elegantius possis ἦς σ' εἶχεν πόθος. Cf. v. c. Philoct. 646. Πάλαι, postquam

πόθος exciderat, suppletum esse suspicor, nisi forte litera π sola olim superfuit. ¹⁾

V. 1481. Elmsleio solus, quod sciam, sed merito obtemperavit Hartungius pro ὡς reponenti ἐς. Eodem modo corrigatur Trach. 365.

V. 1482 Φυτουργοῦ πατρός, pleonastice, ut saepe ὁ Φιτύσας πατήρ, ἢ τεκῶσα μητήρ, Φθίμενοι νέκυες, similia multa. Cf. Aesch. Suppl. 586, Soph. Trach. 359.

V. 1483. Verbum προξενεῖν saepius tam ligata quam pedestri oratione translate usurpatur pro παρέχειν s. περιποιεῖν τί τινι. Cf. Trach. 728, O. C. 465.

V. 1485. Quaeri possit, an eadem servata metaphora poeta dederit: ἀροτήρ ἐφάνθη ἔνθεν αὐτὸς ἠρόθην. Sic Euripides in Troad. v. 135 Priamum appellavit τὸν πεντήκοντ' ἀροτήρα τέκνων.

V. 1490. κεκλυμένοι. Cf. Aesch. Cho. 457 et 731. Nota sunt HomERICA illa δεδάκρυνται δέ μοι ὄσσε et δεδάκρυνται δέ παρειά. Cf. ad v. 1467.

V. 1493. τίς παραρρίψει; i. e. *quis aleam inibit?* Soph. in Scyriarum fr. ap. Stob. LIX, 3 de mercatoribus: λεπταῖς ἐπὶ ῥοπαῖσιν ἐμπολὰς μακρὰς, | αἰεὶ παραρρίπτουντες οἱ πολύφθοροι, | ἢ ὄσωσαν ἢ κέρδαναν ἢ διώλεσαν. Ceterum hoc loco malim: Τίς αὐτὸς ἐστίν, ὃς παραρρίψει vel τίς ἐστι, τίς ποθ', ὃς παρ. Cf. Philoct. 990, 1241. Ibid. 1242: τί Φῆς; τίς ἔσται μ' οὐπικωλύσων τάδε; Legendum aut τίς ἐστι κτέ., aut οὐπικωλύων, nam utrumque Graecum est. Cf. Eur. Ion. 1019.

V. 1494 sq. Absurdam codicis scripturam alius alio modo emendare conati sunt viri docti. Brunckius: ἀ τοῖς ἐμοῖς | ἐστίν, γονεῦσι σφῶν θ' ὁμοῦ κτέ. Hartungius: ἀ τοῖς γάμοις. Schneidewinus: τοῖσδε τοῖς | γονεῦσι vel cum Arndtio: τοῖς ἐμοῖς γαμβροῖσιν, quod propter v. 1502 ferri non posse recte observat Nauckius. Non magis verum est, quod nuper Heimsoethius (K. S. p. 231) legendum contendit: ἀ 'κ τῆς ἴσης | γονεῦσι τ' ἔσται, nam post hanc formulam male deinde

¹⁾ Ita quoque explicari potest corruptela, quae invasit Eurip. Hel. 1287 κοῦκ ἂν δέναιτο ζῆν ὁ καεθανὼν πύσις, ubi πάλιν procul dubio verum est.

abundarent vocabula ὅ' ἴμοῦ. Eadem falsam esse clamant coniecturam M. Schmidtii in Philologo a. 1861 ἃ τοῖς ἐμοῖ συνοῦσιν ἔσται κτέ., siquidem filiae ipsae locum occupabant inter τοὺς Oedipo συνόντας. Hoc vero satis constare mihi videtur recte Hartungium et Heimsoethium vitii sedem quaesivisse in vocabulis τοῖς ἐμοῖς. Idem fecit Meinekius, qui in An. Soph. p. 246 tentat: ἃ τοῖς τέ τοι | γονεῦσιν κτέ., in qua coniectura quod ipsi placet τοι, mihi vehementer displicet. Huius igitur vestigiis insistens suspicor Sophoclem scripsisse: ἃ τοῖσι τε | γονεῦσιν, supervenisse autem sciolum, qui verbis male intellectis superscripserit interpretamentum ἐμοῖς, quod inde textui se insinuaverit.

V. 1496. τί γὰρ κακῶν ἄπεστι; Eur. Hel. 217 τί γὰρ ἄπεστί σοι κακῶν;

V. 1496 sqq. Similiter eadem de re Aeschylus Sept. v. 753 sq.: ὅστις μὴ πρὸς ἄγνων σπείρας ἄρουρον ἴν' ἐτράφη, ρίζην αἱματόεσσαν ἔτλα. Nauckius hunc locum sic in brevius contrahendum coniecit, ut legamus: τὸν πατέρα πατήρ | ὑμῶν ἔπεφν' ὄθενπερ αὐτὸς ἐσπάρη | κἀκτῆσθ' ὑμᾶς, ὥνπερ αὐτὸς ἐξέφυ. Recte quidem Meinekius A. S. p. 247 explosit Nauckius scrupulum ἡρόθη parum honeste dictum videri, sed an ipse locum persanaverit scribendo aut ὄπου aut ἡρόθη pro ἐσπάρη, valde dubito. Nempe ἐκ τῶν ἴσων pro ἐκ τῶν αὐτῶν dictum vehementer mihi suspectum est, neque igitur scio an hoc nomine Nauckii audacia felix praedicanda sit. Sin minus malim, ut ap. Aesch. l. l., ὄθεν — ἐτράφη.

V. 1502. χερσοῦς. Hoc vocabulum, quod proprie de tellure dictum significat *sterilis*, hoc unico loco ponitur pro ἄπαις.

V. 1505. Huius quoque loci certa emendatio nondum est reperta. Dawesii coniecturam περιδῆς impugnavit Porsonus ad Medae vs. 284 tragicos ab hoc verbo abstinuisse vere monens, Non enim hic usus excusari potest Horatiano illo *tragicus plerumque dolet sermone pedestri*, quod sensu dictum est longe diverso. Ipse igitur coniecit: μὴ παρά σφ' ἴδης. At verbum παρρᾶν iuxta cum illo tragicis fuit incognitum, quare non verior videtur Bergkii coniectura παρ' οὖν ἴδης. Denique parum probabilis est Erfurdii sententia μὴ σφ' ἀτιμάσης iusto audacius nec satis apte coniiicientis.

Quo vero sensu in vita communi ponitur verbum περιωρᾶν, verbo simplici usus est Euripides in Oreste v. 746, ubi hic Menelao supplicat: μή μ' ἰδεῖν θανάθ' ὑπ' ἀστῶν καὶ κασιγνήτην ἐμήν (quem locum male tentat Gentius Mnem. VI p. 441), cf. v. 1329 et Med. 712 et Aesch. Suppl. 427. Hinc mihi venit in mentem, an manus poetae fuerit: μή σφ' ἴδῃς (ποτὲ) κτέ., ut παρίδῃς fluxisse putandum sit ex interpretatione.

V. 1506. ἐγγενεῖς scripsit Dindorfius, ut sit *cognatorum praesidio destitutae*, sed hoc vocabulum nullum habet fideiussorem; quod idem valet de alia coniectura ἐκστεγεῖς. Nec prorsus eadem ratio est vocabulorum ἐκδικος, ἐκτιμος, ἐκδημος. Utrique praestare videtur Heimsoethii suspicio ἀξένους. Ipse conieci πτωχὰς ἀνάνδρους γῆν πρὸ γῆς ἀλωμένας. Ad tuendam codicis lectionem frustra comparatur Heracl. 223 σοὶ γὰρ τὸδ' αἰσχρὸν, χωρὶς ἐν (graviter corrupta) πόλει κακῶν, ἰκέτας ἀλητάς συγγενεῖς, αἶμοι κακῶν, βλέψον πρὸς αὐτοὺς βλέψον, ἔλκεσθαι βίβη, cuius loci longe diversa est ratio. Vide tamen an ἐγγενεῖς retineri possit, sed addita particula γε, cl. Iph. A. v. 84: καὶ με στρατηγεῖν, κάρτα Μενέλεω χάριν, εἴλοντο, σύγγονόν γε, et Soph. O. C. 1278, ut sensus sit *noli pati eas, tuas quippe consanguineas, mendicatas vagari*. Ad πτωχὰς — ἀλωμένας cf. Heracl. 318 πτωχοὺς ἀλητάς.

V. 1510. ξύννευσον. Hoc unico loco pro κατάνευσον.

V. 1512. Pro εὐχθεῖ μοι Meinekios An. S. p. 247 corrigit εὐρεθεῖ μοι. Dindorfius autem violenta mutatione rescripserat ηὐχθω μόνον. Si quid mutandum sit, scribam: νῦν δὲ τοῦτ' εὐχῆ 'στί μοι, cl. Dem. XIX 82. Sed codicis scriptura nihil habet absurdi, modo intellegas μοι esse Dativum ethicum, quae res non observata fraudi fuit criticis. Auctor est Oedipus filibus, *ut ipsae precentur, ut faustior sibi vita quam patri contingat*. Ad Dat. cf. Eur. Med. 1204, Hec. 605 (l. μοι pro μου), 739, 979. Meinekio tamen morem gessi pro ἀεὶ optime rescribenti ἤ (non εἶ cum Dindorfio), unde, ut ipse ait, veteri literatura EI scripto facillime ἀεὶ nasci potuit.

V. 1515. Post ἄλις fere constanter omittitur verbum εἶναι. Cf. 1061, O. C. 194, Trach. 332, Philoct. 892.

V. 1516. Ad stichomythiam cf. Philoct. 1402 sqq. Nus-

quam autem alibi tetrametris in exitu dramatis Sophocles usus est, Euripides in solo Ione, Aeschylus in uno Agamemnone.

V. 1517. λέξεις, καὶ τότε εἶσομαι. Locis, quos similes attulerunt interpretes adde Eur. Iph. 523: ὅν τὸ μὴ φράζεις, πῶς ὑπολάβοιμ' ἂν λόγον; Hecub. 999 sq. et Aesch. Agam. 521.

V. 1518. Pro ὅπως malim ἐφ' ᾧ, ut apte haec respondeant praegressis.

Vss. 1524—1530 sepsi uncinis, secutus verissimam Alexandrinorum sententiam, cuius haud obscura vestigia exstant in vetusto scholio ad vs. 1523: καὶ αὐτάρκως ἔχει τὸ δράμα, τὰ γὰρ ἐξῆς ἀνοίκεια, γνωμολογούντος Οἰδίποδος. Neque enim, opinor, huiusmodi sententiae morales in Sophoclearum fabularum exitu usquam recitantur a protagonista, sed ubiubi occurrunt, paucis verbis hoc fit a choro. Praeterea hos vss. suspectos reddit simillimus exitus *Phoenissarum*, unde profecisse videtur interpolator. Apparet autem e scholio, quod modo laudavi, Oedipo hos vss. tribuisse Alexandrinos non choro, quod hodie perperam faciunt omnes editores excepto uno Hartungio, qui recte sic scribit. „Es wäre wahrhaft lächerlich, wenn der „Chor, nachdem Oedipos entweder bereits hineingegangen „ist, oder doch den Zuschauern den Rücken zgedreht hat, „den Zuschauern zuriefe: Seht da, das ist der berühmte „Oedipos u. s. w. Ausserdem ist zu bedenken, das die Anrede ὁ πατήρ κτέ. nur auf dem Chor selbst im Munde des „Oedipos passt, welcher nach v. 144 das versammelte Volk „von Theben vorstellt. — und das die Zuschauerschaft des „Athenischen Theaters doch wohl unmöglich vom Chor als „Einwohner Thebens angeredet werden könnte.“ De eadem re monuit Cobetus in *Mnemos.* V p. 267.

Satis autem callide interpolator arripuit vetus dictum Solonis, quod memorat Herod. I c. 32: ἐκεῖνο δὲ τὸ εἶρέ με οὐ κώ σε ἐγὼ λέγω, πρὶν ἂν τελευτήσαντα καλῶς τὸν αἰῶνα πύθωμαι, de qua voce cf. Cic. de Fin. II § 87. Ea enim vehementer cum alios tragicos delectatos esse tum ipsum Sophoclem probe noverat. Conferunt vv. dd. Eur. Andr. 100, Troad. 513, Suppl. 270, Iph. A. 161, H. F. 103, Aesch. Ag. 937 et Soph. Trach. v. 1. Quibus locis adde egregium fragmentum Sopho-

cleum apud Stob. Flor. CV 3 et Ovid. Metam. III 135 sqq.

V. 1526. Veterem lacunam τοῖς ἐπιτυχούσιν ὀνόμασιν expletam esse suspicatur Cobetus Mnemos. V. p. 267. Spurious totum vs. habuit Jacobsius probantibus Wundero et Dindorfio, neque ego dissentio, quippe qui totam hanc gnomologiam alienam putem a Sophocle. Non tamen ita ut hodie legitur scripsisse puto interpolatorem, sed potius qualem Hartungius edidit ex Martinii, Ellendtii et Musgravii coniecturis: τίς οὐ ζήλω πολιτῶν ταῖς τύχαις ἐπέβλεπεν; Cf. O. C. 1133.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

- V. 293. ὄρᾱ. Loci Antig. 239 alia ratio est.
- V. 464. Quamvis οἶδε ferri possit, εἶπε non est sollicitandum.
- V. 923. An forte poeta dedit: ὡς κυβερνήτην λεῶς, h. e. ὡς
 (ὁ ναυτικός) λεῶς ὀκνεῖ ἐκπεπληγμένον βλέπων τὸν κυβερνήτην?
 Propter viciniam vocabuli κυβερνήτης non opus fuit addere
 ναυτικός.
- V. 1280 sq. Si quid in his vss. genuinum, fuerit forsitan:
 τὰδ' ἐκ δυοῖν ἔρωγε συμμιγῆ κακὰ. Nescio tamen an melius
 (quod feci) cum Dindorfio utrumque deleveris.
- V. 1405. ANEITETATTON et ANEITEATAHTON vix dignoscas.
- P. 77 v. 20. Pro § 17 lege § 217.
- P. 78 not. 1. Laetus video in Seyfferti editione Supplicum,
 quae mihi his diebus affertur, v. 646 fere eodem modo
 emendari.
- P. 79 not. 1. Reputes, velim, v. 38 H. F. esse manifesto
 spurium. Nihilominus ibi quoque καινὸς dedisse videtur
 interpolator.
- P. 100 adn. ad v. 214. sq. SCHOENIUS in *Musaeo Rhenano* a. 1848
 p. 305 suspicatur: πλασθῆναι (debuerat
 saltem πλαθῆναι) Φλέγοντ' | ἀγλαῶπι
 σὺν (vel τᾶ) | πεύκῃ κτέ. et in vss.
 strophicis, deletis vocabulis ᾧ Ζεῦ,
 : τὸν ᾧ πυρφόρων | ἀστραπᾶν κράτη |
 νέμων πάτερ κτέ. Et verba ᾧ Ζεῦ glos-
 satori deberi satis videtur probabile.

- P. 102 adn. ad v. 28. Cf. Gellius N. A. II 6.
- P. 106 et 175. Pro prodosi(n) lege: protasi(n).
- P. 112 adn. ad v. 370. Cf. etiam Ion. 825.
- " " " " " 371. Insuper dubito an Graece recte dicatur τυφλὸς τὰ ὄτα, et displicet νοῦς interpositum vocabulis ὄτα et ὄμματα. Cf. Theogn. 1163.
- P. 123 " " " 579. Scrupulum tamen mihi iniiciunt verba Creontis: ἰσοῦμαι σφῶν — τρίτος.
- P. 126 " " " 603. His tamen exemplis non defenditur Eur. H. F. 59, ubi necessarium est ἔλεγχος — ἀψευδέστατος.
- P. 137 " " " 740 sq. In Antig. 70 emendatione, calami an typorum errore incertum, legitur ἡνεσχόμην. Volebam ἀνεσχόμην νέκυν κτέ. Cf. O. R. 417.
- P. 136 not. 1. Hanc coniecturam occupatam esse video a MUSGRAVIO.
- P. 138 adn. ad vss. 760. mentem L: mentum (vel genua).
- P. 173 " " " 1244. Addo Theocr. Idyll. XIII 58 sq. et Herod. I 86 e locis bene multis.
- P. 178 not. 1. Cod. habet ῥήγνυται, non ῥήγνυται. Vide Bergk. Lyric. ed. III p. 758.
- P. 194 adn. ad v. 1524—1530. Eadem de re video monuisse virum doctum in Philologo a. 1861.

INDEX SCRIPTORUM,
QUI IN ADNOTATIONE TENTANTUR.

	pag.		pag.
AESCHYLUS			
Prom. 248	129.	Thesm. 794	132.
Pers. 656	149.	Ran. 1396	112.
Sept. 670	132.	Plut. 258	164.
" 750	173.	DEMOSTHENES πρὸς Παναιλίετον	
Suppl. 336	188.	§ 10	181.
" 355	185.	EURIPIDES	
" 513	89.	Androm. 28	100.
" 636 et 646.	78.	" 224	90.
" 718	149.	Bacch. 359	114.
Agam. 534	87.	Cycl. 299	136.
" 744	133.	" 349	126.
" 1145	149.	Hel. 320	108.
" 1434	187.	" 448	119.
" 1623	86.	" 815	152.
Choëph. 576	180.	" 855 et 560.	143.
" 845	140.	" 1287	190.
Eumen. 115 sq	85.	Hec. 605	193.
ANAXIPPI fragm	132.	Heracl. 65	113.
ARISTOPHANES			
Nub. 320	132.	" 223	193.
" 1119	115.	Herc. F. 326	185.
Vesp. 183	107.	Hipp. 478 sq. et 980.	141.
" 334	105.	" 670	152.
" 1261	99.	" 988	124.
" 1350	184.	Ion. 18 sq. et 1117 sq.	89.
Pac. 720	94.	" 295, 368 et 967.	129.
Av. 599	178.	" 1406 et 1481	152.
Lys. 589	156.	" 1456	133.
		Iph. A. 789	134.

		pag.			pag.
Iph. T.	813	<u>165.</u>	Ai.	646	<u>92.</u>
"	842	<u>181.</u>	"	809	<u>171.</u>
"	593	<u>189.</u>	"	869	<u>139.</u>
Med.	846	<u>132.</u>	El.	<u>82.</u>	<u>79.</u>
Or.	<u>136.</u>	<u>186.</u>	Oed. Col.	<u>47</u> sq	<u>79.</u>
Or.	292	<u>129.</u>	"	<u>155.</u>	<u>120.</u>
"	512	<u>142.</u>	"	252	87.
"	1054	<u>105.</u>	"	383	<u>150.</u>
Phoen.	853	<u>157.</u>	"	415	<u>129.</u>
Suppl.	<u>51</u> sqq.	<u>124.</u>	"	436	<u>93.</u>
"	<u>144.</u>	<u>138.</u>	"	480	<u>183.</u>
"	233 sqq.	<u>171.</u>	"	946	<u>150.</u>
"	242 sqq.	<u>121.</u>	"	1043	<u>85.</u>
"	1066	<u>89.</u>	Ant.	465 sqq.	<u>137.</u>
Tro.	<u>71.</u>	<u>129.</u>	Trach.	<u>145.</u>	<u>96.</u>
HERODOTUS			"	419	<u>107.</u>
I	<u>137.</u>	<u>173.</u>	"	878	<u>172.</u>
IV	<u>68.</u>	<u>184.</u>	"	988	<u>79.</u>
"	<u>144.</u>	<u>101.</u>	Phil.	<u>42.</u>	<u>137.</u>
V	<u>63.</u>	<u>141.</u>	"	<u>55.</u>	<u>152.</u>
HIPPONACTIS fragm.	<u>179.</u>	"	<u>121.</u>	<u>79.</u>
MENANDRI fragm.	<u>95.</u>	"	223	<u>143.</u>
PLUTARCHUS			"	509	<u>157.</u>
Phoc. XII.	<u>78.</u>	"	520	<u>140.</u>
Cleom. II.	<u>125.</u>	"	763	<u>117.</u>
SCHOLIASTA Sophoclis	<u>68.</u>	"	1242	<u>121.</u>
"	<u>164.</u>	THEOGNIS	<u>143</u> sq.	<u>187.</u>
SOPHOCLES			"	1133	<u>153.</u>
Ai.	<u>138</u> et <u>146.</u>	<u>124.</u>	THUCYDIDES II	<u>37.</u>	<u>160.</u>
"	<u>220.</u>	<u>170.</u>			

ANALECTA TRAGICA.

SOPHOCLES ΔΙΑΚ. 669. ΤΙΜΑΙΟ corruptum suspicor e ΠΟΛΛΑΙΚΙΣ, i. e. πολλάκις. Ὑπείκει absolute positum, ut v. c. O. R. 625.

ELECT. 215. Pro οἰκείας l. οἴας. Ceterorum emendatio incerta. Ib. 780 ὡστ' οὔτε νυκτὸς ὕπνου οὔτ' ἐξ ἡμέρας | ἐμὲ στεγάζειν ἠδύν. Conieci ψεκάζειν, seu potius ψακάζειν, quemadmodum apud poetas Latinos frequenter somnus dicitur irriguus et rigare homines. Verg. A. v. 824. *Ecce deus (Somnus) ramum Lethaeo rore madentem celt.* Verbo καταψεκάζειν usus est Aesch. Ag. 547.

907. Pro μολεῖν nescio an verum sit πέλον vel πέλειν. Quod coniecit Reiskius μ'ελεῖν pro με λαβεῖν Graecum non est.

1148 suspectus.

1458. κἀναδεικνύουσι πύλας — ὄρᾶν. Graecum est ἀναπιτυνάουσι πύλας. Totum locum sic correxerim: σιγᾶν ἀνωγα κἀναπιτυνάουσι πύλας, | ὡς εἴ τις ἀστῶν (pro αὐτῶν) ἐλπίσιν κεναῖς πάρος | ἐξήρετ' ἀνδρὸς τοῦδε, νῦν ὄρᾶν νεκρὸν | στόμια δέχεται τὰ μὲν κτέ., delete v. 1459, in quo inepte iunguntur tanquam diversi Argivi et Mycenaei, quos eisdem esse sermone tragico satis constat. Fieri autem potest, ut iam olim exstiterit haec varia lectio: κἀναδεικνύουσι κύτας s. σπόδον, i. e. urnam, s. cineres Orestis.

OED. COL. In vss. Epimenidis ap. Schol. ad v. 42 post irrita multorum conamina conicio Ἐρίνυες αἰολέθειροι (pro αἰολόδαροι), i. e. vipereis crinibus, siquidem αἰολος proprium est anguium epitheton, itaque hoc adi. significat δρακοντόμαλλος = δρακον τοῖθειρα.

663. An πλώιμον?

665. γνώμης corruptum. Sententia requirit λόγῃς vel αἰχμῆς vel, quod Meinekius coniecit, ῥώμης.

954—959 non una de causa habeo suspectos.

1231. Intellegam: τίς πλαγὰ (pro πλάγχθη) πολύμοχθος ἔξω, τίς | οὐ καμάτων ἔνι; Cff. Aesch. Eum. 893, Ag. 358, 461.

1358. Suspisor: ἄς νῦν δακρύεις δῆθεν (scilicet) εἰσορῶν, ὅτ' ἐν | ταύτῳ βεβηκῶς τυγχάνεις κακῶν ἐμοί, delete interpretamento πόνω, quod sequitur post ἐν. Particula δῆθεν necessaria est, quia cum ironia respicitur ad vss. 1254 sqq. Similiter Cobetus correxit Helenae v. 21: δῖωγμα Φεύγων (δῆθεν), εἰ σαφῆς λόγος, eiecto αὐτος ante λόγος.

1543. ἐγὼ γὰρ ἠγεμῶν | σφῶν αὖ πέφασμαι κινός, ὥσπερ σφῶ πατρί. Malim: ὡς πρὶν σφῶ κτέ.

1583. Possis: ὡς λειοπότῃ | τὸν (ἐν Φ)άει βίον νιν ἐξεπίστασο. Cf. Hec. 169, Phoen. 1287.

ΑΝΤΙΓ. 203 spurius. Verba sqq. pendent a λέγω v. 198, nec τὰ Φω — κωκῦσαι recte dictum videtur.

289. Πόλεως ἄνδρες non addito pronomine mire dictum. Suspisor: οὐκ ἔστιν, (οὐκ ἔστ')· ἀλλὰ ταῦτα καὶ πάλαι | ἄνδρες κτέ., eiecto πόλεως.

721. Qui diligenter cum h. l. comparaverit Hesiod. Op. et D. 291 ac Cic. p. Cluent. c. 31, non dubitabit mecum repone: Φῦν' αὐτὸν ἄνδρα pro Φῦναι τὸν ἄνδρα κτέ.

888. Τυμβεύειν nove dictum pro τυμβεύεσθαι nec satis aptum sententiae, quae fere postulat, ut Creon cum acerba ironia dicat: εἴτε χρῆ θανεῖν, εἴτ' ἐν τοιαύτῃ ζῶσα νυμφεύειν στέγη, i. e. sive vult mori sive in huiusmodi aedibus nupta vivere. Cf. 654 et imprimis 1204 sq. Praeterea his verbis Creon quamvis inconscius praedicit, quae filio suo Haemoni accidunt v. 1240: τὰ νυμφικὰ τέλη λαχὼν δαίμων εἶν' Ἄιδου δέμοις.

906. ἐτήκετο pro ἐσήπετο, quod hac in re proprium est, non videtur sollicitandum. De industria poeta ad minuendam rei atrocitatem utitur leniore vocabulo.

TRACH. 327. τύχη. Corrige δύη. Cf. Ai. 918.

Ib. 781. Suspisor: κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκράινει, μέσσω κρατὸς διασπαρέντες, αἶμά τ' ὄμβριον pro αἶματός θ' ὄμοῦ. Cf. O. T. 1276 sqq. Non ignoro locum Athen. II p. 65 F. Praeterea malim κρατὸς διαρραγέντες.

1178. νόμον κάλλιστον ἐξευρόντα. Lege εὖ τηροῦντα. Prorsus similiter Reiskius Electr. 278 pro εὐροῦσα restituit τηροῦσα.

1209. Vocabula τῶν ἐμῶν delenda ut interpretamentum olim adscriptum ad ὧν ἔχω.

PHIL. 782. Suspisor: μή μ' ἀφέλη τυχή scil. τὸν πλοῦν pro μή μ' ἀτελής εὐχή.

AESCHYLI AGAM. 499. Pro ἀποστέρῳ malim ἀποστρυῶ.

637. Fort. χωρίς (sc. ἔστω), εἴ τι μὴ Φίλον pro ἡ τιμὴ θεῶν.

641. Pro ἐξαγισθέντας — μάστιγι suspisor ἐκραπισθέντας.

723. L. εἴχετ' ἀγκάλαις.

735. Conieci ἐκθυμος, *tabidus*, pro ἐκ θεοῦ, quod tam metro quam sententiae repugnat. ΕΚΘΥμος corruptum in ΕΚΘΤ, i. e. ἐκ θεοῦ. Cf. ad O. R. 894.

913. L. θήσει — σὺν θεοῖσιν ἄρμενα pro θεοῖς εἰμυκρμένα.

1289. ἰούσα πράξω τλήσομαι τὸ καθυνεῖν. Requiritur vocabulum e regione oppositum praegresso κάτοκνος; quare conieci ἰοῦσ' ἄθρακτος (= ἀτάρακτος).

1310. Pro τὸ δ' ὄζει l. προσόζει. Cf. Philem. ap. Ath. IV. 133 A.

1388. Suspisor: οὕτω τὸν αὐτοῦ θυμὸν ἀσθμαίνει ἔκπνεων pro ὀρμαίνει πεσῶν. Cf. v. c. II. I 367.

1401. An ἀπόδικος ἀπόθεμις τ' ἀπόπολις τ' ἔσει? Cod. ἀπέδικες ἀπέτεμεες ἀπολις δ' ἔσει. Cf. Homericum illud: ἀφρήτωρ ἀθέμιστος ἀνέστιος κτέ.

1638. L. ἐχθρὸς ὧν pro ἤ. Deinde conieci ἔχων δὲ τοῦδε σκῆπτρα νῦν πειράτομαι | ἄρχειν πολιτῶν. Codd. ἐκ τῶνδε τοῦδε χρημάτων κτέ.

EURIPIDIS MED. 94. (Kirchh.) Necessario legendum κατασκῆψαι (σ) τινα. Cf. v. c. Hipp. 1418.

254. σοὶ μὲν γὰρ πόλις ἢ δ' ἐστὶ καὶ πατὴρ δόμοι. Ita Vaticanus (B Kirchh.) Ceteri om. γὰρ, eaque lectio male recepta est. Cl. 1008 sq. corrigatur: σοὶ μὲν πόλις γὰρ ἐστὶ κτέ.

270. ὄρῳ δὲ καὶ Κρέοντα L. δέ σοι. Vs. praecedens Μήδεια — τύχας mihi suspectus.

280. εὐπρόσοιστος ἐκβασις. An εὐπρόριστος?

451. Usus suadet: λέγουσ' Ἰάσον' ὡς κτέ. pro Ἰάσων.

762 spurius, fictus e. v. 797.

925. Pro ἀπαίρομεν malim ἀπαροῦμεν.

1096 sqq. Sic videntur corrigendi: καὶ δὴ γὰρ ἄλις βλοτόν θ' εὔρον χρηστοί τ' ἐγένοντ'· εἰ κυρώσαι δαίμων οὔτως, Φροῦδος ἐς Αἴδην θάνατος προφέρειν σώματα τέκνων.

Libri post εὔρον inserunt σῶμά τ' ἐς ἦβην ἤλυθε τέκνων et deinde exhibent εἰ δὲ κυρήσας δαίμων οὔτως. Sensus: si deus ita decreverit.

1170. Suspicio ἦδη δ' ἐλίσσω (pro ἀνέλκω) τερμόνων ἂν ἦπτετο (pro ἀνθήπτετο cum Porsono). Cf. I. A. 215, Or. 172. *Velociter currentes* Gr. dicuntur ἐλίσσειν et ἐρέσσειν πῶδα s. κῶλον: qui aegra genua trahunt, ἔλκειν. Cf. Phoen. 302. ΕΛΙCCEIN autem et ΕΛΙCΕΙΝ sunt simillima.

PHOEN. 734. Pro κἀκεῖ requiro κάρτ' εὔ.

874. Melius intellegam θεῶν σωφρόνισμα κτέ. quam σόφισμα. *Poena divinitus inflicta et documentum Graiis.* Cf. Aesch. Suppl. 970.

OREST. 284 sq. Bis leviter peccatum. L. εἰ μήτ' ἐκεῖνός (γ') — ἐγώ θ' (pro δ') ὁ τλήμων κτέ.

551. Pro ἰδίοισιν ὑμενεῖσις suspicio ἀδίκοισιν, i. e. *illegitimis*, ut Suppl. 1027 δίκαιοι ὑμενεῖοι vocantur *legitimae nuptiae*.

ALC. 165. ἐκ δ' ἐλοῦσα κεδρίνων δόμων | ἐσθήτα. *Arcam* δόμου dici posse quis credat? Cll. El. 828 et Plat. Tim. 71 C, lege δοκῶν s. potius δοκῶν, i. e. *receptaculo*. Cf. Hesych. δοκὴν. — δοχὴν.

187. σῶφρων — ἴσως. Imitatur h. vs. Ovidius Trist. I 6.

392. Moribunda Alcestis ad maritum insolabilem: χρόνος κηλάξει σ' οὐδὲν ἐσθ' ὁ κατθανών. Mirum sane solatium! Lacuna, ni fallor, olim stolidè expleta, Eur. autem aliquid scripserat in hanc sententiam: οὐδὲν ἠπιώτερον s. εὐμαρέστερον (χρόνου scil.). Cf. Soph. El. 179.

ANDR. 169 sq. Fort. οὐ Πρίαμος ὁ πολύχρυσος pro οὐδὲ χρυσός. Habet tamen quo se commendet Valckenaerii conjectura οὐδὲ Τρωες.

195. In corruptissimis verbis τύχη δ' ὑπερθεῖ nescio an lateat αὐτῇ δ' ἐπράθη, quibus aptissime opponerentur sqq. κἄμ' ἐλευθέρην ὄρξας. Deinde scribatur: ἡ που (pro τῷ) νέω κτέ.

433. Pro μή ποθ' lege μηκέθ' et mox κἄν pro καί, cli. 434 et 359.

466. Pro ἀνδρὸς vide an scribendum sit ἀμός, quod iungatur cum πόσις.

544. Ambigas, utrum cum Piersono pro ἐκδήσαντες corrigas ἐνδήσαντες, an ἐγκλήσαντες. Cf. 492.

541. ῥώμην μ' ἐπαινώ λαμβάνειν. Immo vero μενοιῶ, i. e. curio. Cf. Cycl. 447.

583. ἄδουλα δώματα non probabile est reliquisse Menelaum, sed ἄφρουρα. Uxoris custodiam nemini domo proficiscens commiserat.

628. Post pulcherrimam imaginem πολλάκις — σπορᾷ vehementer friget eius explicatio: νόθοι — ἀμείνονες. Hic saltem νόθος non videtur γνησίων ἀμείνων.

859. In δωμάτων latet aut, quod Brunckio auctore repositum est, βημάτων, aut γουνάτων.

1035. σοῦ — παιδὸς παιδί. Tragicorum consuetudo suadet σῶ κτέ.

1170. Pro κύρσας, quod vitio natum est e sq. συνέκυσας, satisfaciatur tum πληγείς tum καμφθείς. Similiter

TROAD. 86 σέβειν natum ex εὔσεβειν v. sup. Possis τίειν.

227. Forsitan: τάν τ' ἀγχιστεύουσαν γᾶν | Ἴονίου λαίτματι (Vatic. ναύτα) πόντου.

274. Pro καὶ τήνδ', nam καὶ sensu vacuum, requiro ταύτην.

610. Ἄν μοῦσά θ' ἦ λύπας στένει pro ἔχει?

676. ξυνέσει parum eleganter repetitum e v. 674. Suspicio γνώμη.

911. Fort. ἀντιθεῖσ' ἀμείφομαι | τοῖς σοῖσι τὰ μὰ πάνδικ' (pro καὶ τὰ σ') αἰτιάματα.

956. δικαίως. Ἄν δικασθεῖσ'?

1132. Suspicio: ὅπη σοι δυνάμεώς ἔχει τὰ σά, i. e. prout res tua permittat. Cf. 1190.

1172. Pro ἀπάξω l. ἐπάξω.

RHES. 284. ἀνακτος προὔξερευνητᾶς ὁδοῦ. Ἄν ἀνακτα προὔξερευνητῶν i. e. ducem exploratorum? Cf. Suppl. 690, Cycl.

86. Insuper pro στείχων vide an verum sit στίχων, i. e. ordinum.

673. Supplendum videtur: *θανεῖ τᾶρ* (,δστις εἶ,) *δράσας κακῶς.*

751. Pro *θχνόνντι* lege *φθίνοντι*. Cf. *Danäes* fr. ap. Stob. *Ecl. Ph. I* p. 216.

950. Duo hemistichia exciderunt post *ἀφείλων*. Sententia: *etsi statim venire debuerat, non venit nisi sero.*

SUPPL. 244. Aut *ἀφιᾶσιν*, quod supra conieci (p. 121), mutandum in *ἀφιέναι*, suspensum ut sit a *δείνοι*, aut, quod vel lenius, pro *ΔΕΙΝΟΙ* corrigendum *ΑΕΙ*, i. e. *αἰεῖ*.

310. L. *μοῖραχ* (pro *μοίρας*) *λαχεῖν*, i. e. *μεταλαχεῖν*. Cf. *Suppl. 1078*, *Antig. 917*.

409. Pro *ἔχων ἴσον* possis *ἐ(λκ)χευ ἴσον*. Cf. *I. T. 1015*. Nescio tamen an praestet *ἴσον* (*σθένει*), cl. *Andr. 672*, ut *ἔχων* debeatur correctorum acumini. Similiter nemo ferat quod legitur infra

574. *πολλοὺς ἐτλην δὴ χᾶτέρους* [*ἄλλους*] *πόνους*. *Supplendum ἐγώ.*

752. Pro *καθαιρεῖσθ'* expectabam *διαιρεῖτ'*, i. e. *deciditis*.

820. Pro *χέρας* l. *χέρων*. Cf. *Ion. 762*.

841. Pro *ἀφῆτω* l. *ἀφῆκκ*, expunctis duobus hemistichiis, quae praegressorum continent interpretationem: *τοὺς ἐκεῖ μὲν ἐκλιπῶν εἶσα μύθους.*

885. *ἔχαιρε* — *ἵπποις τε χείρων*. Cf. *Ar. Vesp. 443*, *suspiciabar ἵππους τε χειρῶν*. Magis tamen cothurnum spiraret: *ἵππους τ' ὀχμάζων*. Cf. *El. 817*.

890. [*παῖς*] *Παρθενοπαῖος*. Cf. *Aesch. Sept. 529*, *deleverim παῖς*, aut metri causa aut ad interpretandum subst. *γόνος* male insertum.

916. *διδακτόν* bene servavit *Stobaeus*.

947. Certa emendatione repono: *πικρὰ γὰρ ὄψις α(ι)ματῶφ'* *ἐλ(κ)η νεκρῶ(ν)*. Optimi libri: *πικραὶ γὰρ ὄψεις καμάτω πέλει νεκρῶ*. Litera *κ* in *καμάτω* errore adhaesit ex *ἐλκη*, unde sic factum *ελει*, literaeque *π* originem repeto e perversa scriptura *αἰματῶπ'* *ἐλκη* vel e neglecta elisione.

1073. Pro *φίλον* l. *φίλως*.

1106. *Fort.: κατεῖχε χερσίν· οὐδὲν ἤδιον πατρὶ* et v. sq. *μὲν pro δέ.*

Ion. 39. *κύτος* male repetitum e v. 37. *Suspicio πλέκος.*

168. *αἰμάξεις, εἰ μὴ πείσει, τὰς καλλιφθόγγους ὠδάς.* *Kirchh.*

αἰμάξω σ' — παύσεις, quod verum non esse apparet. Non enim cantu delinquebant aves, sed eo quod templo appropinquabant. Corrigatur unum ΑΙΜΑΞΕΙC in ΑΛΛΑΞΕΙC, i. e. *mulabis — puleros tuos cantus* (in flebiles eiulatus scil.)

185. Suspisor: οὐκ ἄρ' ἐν ζαθέαις Ἀθάναις — ἦσαν κτέ., ut insertus articulus expulerit necessariam particulam.

372. Iure K. damnat καί. Suppleo: (μή,) μήγ' ἐπ' οἴκτον μ' ἔξαγ'.

590. Suspectum πατρός. Conieci χθονός. Cf. 672.

610. Verum puto: ὅσοι δὲ χρηστοὶ δυνάμενοι τ, ὄντες (pro εἶναι) σοφοί, σιγῶσι κτέ. Opponuntur in praegr. οἱ ἀδύνατοι. Sciolus sanissimum locum, quem non intellegebat, ultro corripisse videtur.

613. Intellegam φόγου pro φόβου; et ita Musgravius.

855. Badh. εἰ γὰρ σὺ φείσει τοῦδ'. Debuerat simul τῶνδ'. Cf. 853 sq. Aut hoc verum est, aut εἰ γὰρ παρήρεις τοῦτ'. Codd. εἰ γὰρ γ' ὑφήσεις τοῦδ'.

IPH. TAUR. 280. ἡ δ' ἐκ' χιτώνων. Fort. ἡ δ' ἄγχι νώτων κτέ., ut haec dicat miser, respiciens post tergum.

335. Suspisor: τὰ δ' ἐνθαδ' ἡμεῖς φροντιοῦμεν, οἷς μέλει.

341. Spurius, nec magis Euripideos puto vss. 576 sq. (cf. 628 et 521 sq.), 724, 775 (cf. 748), 1441 sq. (cf. 1414 sqq.) et 1447 sq. (cf. 1421 sq). In ultimis falsarium prodit forma Macedonica ἴτωσαν.

465. An: κούδεν οἶδ' οὐδεὶς πάρος? Κακὸν est interpretamentum.

486. Deleto commate post κασιγνήτω, pro γύναι l. γονῆ vel γένοι.

514. Necessarium: ὡς (γ') ἐν κτέ. Cf. p. 129 adnotationis.

663. Fort. κοινῆ με δεῖ πλεῦσαντα καὶ κοινῆ θανεῖν. Ni forte post v. 662 alius excidit.

747. An πολλὰ γὰρ πολλῶν ἄκη pro κυρεῖ?

821. L. ὡς δ' αὐτως.

873. τοῖν μόνοιιν Ἀτρεΐδαιιν. At in vivis erant insuper Electra et Chrysothemis. Fortasse legendum δυσμόροιν.

941. In absurdo ὠλένη latet εὐμενής. Cf. 1061.

1094. Conieci: σύντροφος ὦν θυμαλγεῖ (pro μεταβάλλει) δυσδαιμονίᾳ. Pro εὐτυχίας in sqq. iam alii correxerunt εὐτυχίαν.

1188. Verba Iphigeniae quae exciderunt, videntur fuisse εὖ λέγεις, i. e. *vere dicis*.

IPH. A. v. 351. τίνα πόρον εὔρω πόθεν; Glossema esse εὔρω mihi convenit cum Kirchhoffio, cui tamen τέμω reponenti non assentior. Verbum enim εὐρίσκω constans est verbi κυχάνειν interpretamentum; quare suspicor κίχω. Cf. Hesych. in κυχάνειν et κιχεῖν.

487. ἰούσης τῆς τύχης. An δούσης?

662. An ἐς ταῦτόν, θύγατερ, εἴθ' ἴκοιο σῶ πατρί? sensu ambiguo, ut omnia quae in hoc colloquio dicit Agamemnon.

682. Pro διώκει suspicor διακίνει, *humectat*.

876. L. τοῦτ' οὐκ εὖ φρονεῖ. Cf. 875, 893.

931. L. σὲ — οἶτον περιβαλὼν καταπτελῶ, *calamitatem, in quam te conieci, compressam*.

1164 et 1209 sq. spurii videntur.

1175. Pro πάντας suspicor παιδός. Cf. Alc. 945.

1347. Conieci: ὡς χρεῶν σφάξαι νεῶνιν (pro νιν cum Fixio). — κοῦτις εἶπ' ἐναντία; Vulgo κοῦδεῖς ἐναντία λέγεις;

1448. Pro τὸ θνήσκειν conieci θανοῦσιν.

ΒΑCCH. 279. καταγελαῖς cum Accusativo ferri nequit. L. διαγελαῖς, cl. 265, 315.

327. L. παρὰ σοῦ pro σοὶ, a te, non apud te, ut apparet e sqq.

357. γέροντε δ' αἰσχρὸν δύο πεσεῖν. L. γέροντι — δῆ.

446. An ἐκ παρασκευῆς, i. e. *de industria*, pro εἰς παρασκευήν?

605. Pro χεῖρα requiro χεῖρε.

728. ἐν χερσὶν δίχα. Non magis ferendum δίχα, nam vacca iam *discerpta* non amplius *mugit*. Suspicor ἀκμαῖς, cl. v. 1196.

793. Fort. δουλεύοντά (που) δούλαις ἐμαῖς; vulgo δουλείαις, ut correctum scil., posteaquam ΠΟΥ ante ΔΟΥ exciderat.

827. αἷμα θήσεις nimis ambigue dictum. Orta haec lectio videtur ex αἱματῶσει, i. e. *vulneraberis*.

1045. ποικίλα ζυγὰ quid sint ignoro. Intellegam κάμπυλα.

1145. νάρθηκά τε πιστὸν αἶδαν. Collato HORATHI loco *Carm.* II 19, 20, suspicor: νάρθηκα τε Βιστρονίδων, i. e. *Baccharum*. Metrum est, quale v. c. Androm. 795: κλεινὰν ἐπὶ ναυστολίαν.

HERACL. 236. συμφορᾶς errore repetitum e v. 232. Fort. συννοίας. Cf. 381. Vide me ad O. R. 311.

332. Pro ὄρω praefero ὄρῃ.

345. ἐξόμεσθα male correctum in ἐζώμεσθα. Latet εὐξόμεσθα, ut corrigere occupavit Cobetus.

355. L. ἐλθῶν pro ἐπελθῶν et in v. antith. 364 expunge θεῶν. Cf. Suppl. 280.

426. Pro χρήζουσαν praetulerim χρήζουσιν.

594. An κακούμενοι, i. e. male habiti, legendum pro θανούμενοι?

686 et 682 sedes inter se permutanto. Fons erroris fuit simillimum utriusque vs. initium.

815. An (οὐκ) ἦλθε λόγῃς ἐγγύς κτέ. pro ἐλθεῖν ἐτόλμησ' ἐγγύς? Cf. H. F. 160, Soph. Trach. 853.

891. L. ἡδὺ χῆ pro ἡδύς, εἰ.

923. ἔσωσε κείνας. An ἀμύνας?

950. ἐξαπολλύναι pendet ab ἔπεμπες. Quare exulato λέγων, pro quo substituerim χθονός. Cf. H. F. 857.

HEL. 26 additus a sciolo, qui aut ipse non satis assequebatur aut aliis explicare volebat, quid esset ἦλθεν κάλλους περί in v. 23. Cf. Tro. 975.

38. Pro χθονὶ ob sequens χθόνα malim γένει.

62. Cobetum Mnem. V. p. 234 σκοτώ mutantem in κάτω redarguunt hi loci: Hec. 208, Hipp. 837, Meleagr. fr. XVII, 1.

91. τλήμων ἂν εἴης. L. ἄρ' εἶ τις.

129. Pro ἐν l. ἐπί. Cf. 774 et 154, ubi idem vitium sustulit Badhamus.

219. οὐκ εὐδαιμονεῖ. Vss. 138 sqq. docent poetam fere scripsisse οὐκ ἔστ' ἐν Φάει. Verba tamen non praesto.

279. καὶ Φουεὺς αὐτῆς ἐγώ. Badh. ἐγὼ κλύω. Lenius corrigas αὐδῶμ' ἐγώ. Cf. Phoen. 126.

311. τὸ δεῖμα. An τὰ δεινά? Timor facit, ut pessima quaeque augurer. Cf. vs. superior.

324. Spurius. Non magis genuinos arbitrator vss. 327, 487 (v. 486 pro ἄγων l. ἄγω), 505 (arguit ἄγνωστος dictum de persona), 953—957 (quorum penultimus petitus est e Medea), 726, 741 sqq. (740 l. εἰ), 1026 (scribe εὔνοιον v. 1025, cl. 880 sq.) et 1398.

325. Pro τοῖσδε l. τήνδε.

405. ἐπιδρομάς. An ἐπιστροφάς, i. e. *loca quo quis devertit?*

Vide Hesychium i. v. Cf. infra 768.

420. ἀηθίαν Portus mutat in ἀηδίαν. Malim ἀθυμίαν. Cf. I. T. 1094 sqq.

454. Pro οὐκοῦν malim εἴ γ' οὖν.

531. Pro ζῶντα l. τῶδε. Cf. Bacch. 425.

532. L. πεπλευκότα. Πλώειν Ionum est.

539. Pro νίν που l. νῦν που. Causa vitii est in vs. praegresso.

593. λαβοῦσά σ' οὐχ ἔξω πόνειν. Immo λαβοῦσ' ἄρ' κτέ.

673. Post κατεδάκρυστα offendo in δάκρυσιν, quo interpretamento (ad ὑγραίνω) expulso, scribam: (ἅ Διδὸς) ἅ Διδὸς μ' ἄλοχος ἄλεσεν, ut supra 669 ὁ Διδὸς ὁ Διδὸς κτέ.

675. ὦμοι ἐγὼ δίνων egregie Badh., sed praeterea dele interpretamentum λουτρῶν καὶ κρηνῶν.

698. Ex usu formulae εἰ καὶ in v. praegr. constat poetam h. l. dedisse: οὐκ ἂν ἀρκέσαι, non ἀρκέσειεν ἄν.

703. οὐχ ἦδε, perperam repetitum e v. praegr., in hoc responso vehementer friget. Suspicio οὐ δῆτα, non sane. Cf. Hec. 756.

772. Pro πάντῃ l. τᾶλλα. Illud est interpretis.

784. ἦν ἔτλην ἐγώ. Pugnans haec cum v. 794. Coniicio ᾧ τλήμων ἐγώ. Cf. 1222.

865. An θείου δὲ σέμνον οἶμον (pro θεσμὸν) αἰθέρος, μυχοῖς ὡς κτέ.? Cf. Aesch. Prom. 394.

876. Suspicio: οὐδ' οἶδα (pro οἶσθα) νόστον οἰκαδ' εἴ σ' (pro εἴτ') αὐτοῦ μένει (pro μενεῖς).

922. Fort. τὰ τ' ὄντα καὶ μέλλοντα, τὰ δὲ δίκαια μὴ, expuncto a fine εἰδέναι, quod repetitum e v. sup. Cf. v. 14, et Ion. 7. Similem errorem Dind. sustulit Ant. 263.

1045. πεδίων ἄπειροι. Immo ἰδῶν. Suspicio, duabus primis literis vs. praegressi errore adiectis, πεδῶν male correctum esse in πεδίων.

1095—1095. Tribuerim Menelao. Cf. 1023 et El. 671 sqq.

1253. παρούσης οὐσίας. An πατρώας? Fons erroris est in aprico.

1422. L. ἔστιν τι (sunt aliquid, i. e. multum valent) κακεί

τὰνθάδ', ὡς ἐγὼ λέγω. *Tangunt mortuos, quae in terris fiunt* (in honorem ipsorum). Vulgo καὶ κεῖ κἀνθάδ' ὦν κτέ.

1448—1451. Si genuini sunt, tribuerim Helenae.

1598. λοιπὸν ἀρεῖται δόρυ. At erant inermes. Fort. κόντον ἀρεῖται δόρυ i. e. ut hastam, pro hasta. Cf. H. F. 481 sq. Vide Alc. 254 et I. T. 1350. Cf. Senec. H. F. 773.

1659. L. κἄν pro καί.

HERC. FUR. 38. Spurius videtur. Suspecti praeterea vss. 183, 154 sq., 345, 347, 493 sq., 575, 1344, (qui male explet ellipsin).

72. Unice verum ὑφειμένῃ, quod male in ὑφειμένους mutant Kirchh. et Nauck. Cf. Phoen. 30.

168. Pro δίκην conieci πικρούς.

171. Pro παιδός si scripseris αὐτός, nil erit hoc loco planius.

202. ὠρμισμένους. Immo ὠρμισμένον.

272. χαίρεις corruptum. An γαῦρος (sc. εἶ), i. e. inso-
lenter te geris?

282. Pro τρόπῳ suspicor πότμῳ.

290. εὐκλεῆς errore repetitum e. vs. 288. Sententia postulat οὐκ ἔστιν.

313. Supple ῥαδίως (σφ') ἔπαυσα γ' ἄν.

486. συνενέγκαιμ' labem suscepit ex ἐνεγκοῦσ' (vs. sq.). L. συλλέξαιμ', quod apibus mel colligentibus proprium.

492. κἄν (pro καί) σκια Φάνηθι μοι rectissime Heimsoethius K. S. p. 339.

579 graviter corruptus. An: τῶν δ' ἐμῶν ὑπερ | οὐκ ἐκπονεῖν τόδ' ἄθλον;

582. L. δικάιᾳ τοι τεκόντα σ' (pro τοὺς τεκόντας). Sin minus, expungendus v. 583.

936. Pro πόλιν malim μολὼν quam πάλιν cum Scaligero.

992. Suspicio: ἀλλ' ἦλθεν, ἔλκων νεῦρον ὡς (pro εἰκῶν ὡς ὀρᾶν) ἐφαίνετο (sc. Hercules), Πάλλας κραδαίνουσ' ἔγχος.

1056. ἀπόκρυφον — κρύψω mire dictum. Dubitanter propono ὑψόροφον, quod iungatur cum μέλαθρον.

1102. εἰ πάθοι. Immo vero εἰ μάθοι. Cf. 1098.

1145. Sententia suadet: Φέρ' ἐγκαλύψας κρατὶ κτέ. Cf. 1185, 1189, 1213.

1284. Post ποταμῶν duo hemistichia excidisse arbitror in

hunc sensum: *μὴ ἀπολούσασθαι δέμας | βεῖθροισιν ἀγνοῖς*. Deinde aliquis malit: *καῖτα τὸν τροχήλατον κτέ.*

1355. Pro *χῶ* l. *καὶ*. Cf. Suppl. 1092.

ELECT. 61. *χάριτα* in senariis non ferendum. Transpone: *τιθεμένη χάριν πόσει*.

108. Pro *ἐν* requiro *ἐπί*. Cf. 55.

110 sq. *abesse malim*. Non minus suspectum habeo vs. 308.

161. *οὐ μίτραϊς γυνή σε δέξατ' οὐδ' ἐπὶ στεφάνοις*. Aut ego fallor, aut poetae manus fuit: *οὐ μύρρισι κτέ.*

169. Conieci; *ἔμολε τις ἔμολε παρ' ἐκτοπίους* (pro *γαλακτοπότας*) *ἀνὴρ | Μυκηναῖος οὐριβάτας*, in quibus ultimum vocabulum est Acc. Pluralis. Ad *ἐκτοπίους* cf. 96, 246, 299.

276. *πατήρ*. L. *πάρος*.

335. *ὄ τ' ἐκείνου τεκῶν*. Immo vero: *ὄ τε πῖνος πέπλων*. Cf. 184 et 305.

370. Pro *ἄνδρα* unusquisque scripserit *παῖδα*.

372. Pro *λιμόν* suspicor *λήρον*, i. e. *puḡas*. Verbo *ληρεῖν* usus est Soph. Trach. 435.

458. L. *Φρυξὶ τετύχθαι* (pro *Φρύγια*). In antistrophe bene Nauckius: *ὄμμασι τάρβος* (pro *τροπαῖοι*).

621. *προσηκάμην τὸ ξηθέν*. Suspecta forma Aoristi pro *προσείμην*. Nec *προσιεμαι* valde arridet. Proprium in ea re est *ἔδεξάμην*. Cf. Soph. El. 688.

841. *ἤσπαιρεν ἠλάλαξε*. An *ἐσφάδαζε*? Cf. Eur. Fr. Inc. 167, 3 et 201, Soph. Fr. Inc. 63, 1, Aesch. Pers. 189. Nauck. coniecit *ἔσκάριζε*.

907. *δι' ὄρθρων*. Immo *δι' ὄρφνῶν*, i. e. *ἐν μακρῶ χρόνῳ νυκτός*. Cf. Hipp. 376, Rhés. 697.

1019. Pro *οὐδ'*, una mutata litera, l., *οἶδ'*, i. e. *sat scio*. Cf. v. c. Med. 935. Sententiam non verba restituit Kirchh. corrigens *τέκν'*.

1110. *ὡς μᾶλλον ἢ χρῆν ἤλασ' εἰς ὄργην πόσιν*. Manifesto haec pugnans cum v. 27. L. *πόσις*, nam *ἤλασ'* est 3 pers. et intransitivum. Cf. Heracl. 904 et Bacch. 853.

1300. Pro *ἔδωσαν* l. *ἔθεσαν*. Cf. Hec. 358, Rhés. 915, Heracl. 990.

ANECDOTA.

Quum ante hos septem annos degebam Mediolani, diligenter usus sum codice Ambrosiano C. 222, qui a scheda 43 ad 108 continet Aristophanis fabulas tres, Plutum, Nubes et Ranas, cum prolegomenis et scholiis JOANNIS TZETZAE. Quicquid autem in immensa ineptiarum et quisquiliarum farragine non plane inutile et indictum ab aliis videbatur, enotabam; paucasque revera e stercore margaritas colligere improbo labore mihi licuit. Sed nesciebam iam anno 1848 Henricum Keilium eundem codicem, quem primus indicaverat A. Maius Spicil. Rom. V. p. 247, inspexisse, indeque edidisse et illustrasse Tzetzae prolegomena in Musaei Rhenani tom. VI p. 108—134 et 234—257. Nec tamen operam me prorsus perdidisse mox intellexi. Etenim quae Keilius ibidem p. 616—618 communicat e scholiis Tzetzae veterum auctorum fragmenta, ea opera mea augere possum tum aliis quibusdam tum egregio fragmento HIPPOACTIS, quod aliunde notum non esse video e Bergkii editione III Lyricorum Graecorum, cuius pars nuperime prodiiit. Legitur autem in scholio ad Pluti v. 90 hocce: Τυφλὸν δὲ τὸν Πλοῦτόν Φησιν ἔξ Ἰππῶνακτος, τοῦτο σφετεριστάμενος· Φησὶ γὰρ οὕτως Ἰππῶναξ·

ἔμοι δὲ πλοῦτος, ἔστι γὰρ λίην τυφλός,
 ἔς τῶκί' ἔλθων οὐδ' ἄμ' εἶπεν Ἰππῶναξ,
 δίδωμί τοι μνᾶς ἀργυρίου τριήκοντα
 καὶ πόλλ' ἔτ' ἄλλα· δείλαιος γὰρ τὰς Φρένας.

Vss. mixtos esse vides ex iambis et choliambis. Cff. ap. Bergk. fr. 5, 7 et 8.

Iam ex Erotiano notum est fragmentum eiusdem poetae, quod exstat in scholio ad v. 535 Pluti: Φώδων — λέγονται δὲ (οὕτω) καὶ τὰ ἐκ ψύχους ἐκκαύματα, ὡς καὶ Ἴππῶναξ Φησι· Πρὸς τὴν μαρίλλαν τὰς (sic) Φωΐδας θερμαίνων. Est ap. Bergkium fr. 59, quo auctore Erotiani codd. exhibent: πρὸς τὴν μαρίλην τοὺς παῖδας θερμαίνων οὐ παύεται. E Tzetzae autem lectione nunc apparet acu rem tetigisse unum Brinckium perite corrigentem: Πρὸς τὴν μαρίλην Φωΐδας τε θερμαίνων | οὐ παύεται.

Minus utilis est annotatio ad v. 435: κάπηλις] ἡ κακύνουσα τὸν πηλόν, ἤτοι τὸν οἶνον, ὡς καὶ ἄμπελος ἢ ἔμπηλος οὔσα καὶ ἔνοιος· ὅτι δὲ ὁ οἶνος χάλις τε καὶ ἔρπις λέγεται καὶ πηλός, Ἴππῶναξ μὲν Φησι ὁ λέγων·

Φρονοῦσιν οἱ χάλιν πεπωκότες.
καὶ ἀλλεχοῦ·

ἴκου τὸν ἔρπιν ὁ σκότος καπηλεύει.
Τρυφιδῶρος δ' ἐν τῇ Ἀλώσει γράφει·
γαῖαν ἀνεκνίσσωσε χυτὴν εὐώδει πηλῶ.

Prius fragm. Hipponactium plenius legitur ap. Bergk. 73, posterius facit v. 2 fragm. 51. Versus Tryphiodori est 349. Alibi in iisdem scholiis citatur v. 28.

Ex epico recentiore sumtus est vs., quem affert Monachus ad Nub. 91: Δεῦρό νυν. Τὸ δεῦρο παρ' Ὀμήρῳ καὶ πᾶσι τοῖς παλαιοῖς ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα λαμβάνεται — οἱ δὲ νεώτεροι ἀντὶ τοῦ ἐλθὲ τοῦτο δέχονται·

Δεῦρό μοι ἐς Φιλότητα· τί δὴ ῥοθίων ἀλεγιζεις;

MUSAEI autem hunc versum esse vix dubitabis, lecto Tzetzae scholio ad Nub. 690: τὸ δεῦρο [ἴθι] ὡς παρ' Ὀμηρον καὶ πᾶσι τοῖς παλαιοῖς καὶ τῷ Ἀριστοφάνει ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα λαμβάνεται (cod. λαμβάνονται), παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις ἀντὶ τοῦ ἐλθὲ, ὡς παρὰ τῶν νεωτέρων Μουσαίου κτέ.

Eiusdem Musaei ἐκ τῶν ἘΦημερίδων fragm. e scholio ad Nub. 1132 petivit Keilius l. l. p. 617, sed tertium ego repperi in scholio ad Plut. 538: Καὶ ἡ Φθεῖρ καὶ ἡ κώνωψ καὶ ἡ κόρις εἰ βουληθείη τις καὶ θηλυκὰ Ἀττικῶς εἰπεῖν, κἄν καὶ ὁ μέγας Ὀρφεὺς ἐν ταῖς δωδεκαετηρίσιν ἀρσενικῶς κόριας λέγῃ·

καὶ κόριες μιαρὶ καὶ ἔσχατοι ἀμφαφάμεθα (sic).

Legendum videtur ἀμφαφάσθαι (cf. Orphei Λιθικῶν v. 188),
sed ne ἔσχατοι quidem sanum esse arbitror.

Schol. ad Nub. 919. οἶον πτωχὸν Εὐριπίδης τυτκευάζει τὸν
Τήλεφον στρατηγὸν ὄντα Μυσίας μετὰ πηρίου ἐλθόντα προσαίτην
εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τῆς Ἀγαμέμνονος αὐλῆς μόλις
πυλωρὸν γεγονότα.

ad Nub. 1068. Fabulae de Achille servato a Peleo haec sub-
iunguntur: Ἀχιλλέα δὲ οὕτω συνέβη παῖδα καταλειφθῆναι Πηλεΐ
ἀφ' ἑπτὰ παίδων Φεψάλλῃ σποδομένων
μοῦνον φλέγουσαν ἐξαλύξαντα σποδόν.

Primo obtutu Sophoclis me e Peleo aliave fabula fragmen-
tum eruisse putabam; mox vero tum propter σποδομένων (a
σποδοῦν. Cf. Lycophr. Al. 178) usurpatum, quo sensu antiquum
est σποδιζομένων, tum propter novum usum vocabuli Φεψαλλος
eam opinionem falsam esse intellexi. 1) Videndum igitur,
ne ludificetur nos lusu suo Tzetzes, etsi fatendum est, reliqua
eius παίγνια esse ἐκτὸν σταδίοισι peiora.

ad Ran. 142. Hoc scholium eadem continet quae cod. Regius
(in adnotatione ad schol. Arist. ed. Didot. p. 517 A), nisi
quod a fine additur: ὡς Εὐριπίδης διδάσκει τοῖς δράμασιν
αὐτοῦ. Euripidis igitur *Pirithoum*, quae in eo scholio memo-
rantur, fontem habere paene certum est.

ad Plut. 11 et 116. Sine fabulae ac poetae nomine affertur
notissimum Aeschyli fragmentum e Niobe (180): Ἴστρος τοιαύτας
παρθένους λοχεύεται.

ad Plut. 90: τυφλὸν ἀπρόορατον, ἀπροσκόπητον ὡς καὶ
Ἡφαιστίων. Cf. Schol. ad Nub. 563 et ad Ran. 1164.

ad Plut. 253: — ἐντεῦθεν δὲ (εἰσὶν) τετράμετροι, οὓς οἱ διδάξαντες
περὶ Κωμφῆδος ὁ ἐξ Ἀλικαρνασσοῦ τε Διόνυσος Εὐκλείδης τε
καὶ ὁ Κράτης ἀναπαίστους Φασίν, ἐγὼ δὲ ἀντισπαστικούς τε καὶ
παιωνικούς. Luculento hoc testimonio dirimitur quaestio, quam

1) Ne quis forte contendat formam μοῦνον pro μόνον pugnare pro illa sententia,
moneo Sophoclem huius vocabuli paenultimam non producere nisi ubi metro
postuletur. Praeterea σποδομένων — σποδόν non est elegantiae Sophoclae.

movit Keilius l. l. p. 130 sq. Eosdem grammaticos impugnat Tzetzes ad Nub. 563.

ad Plut. 436: — οὐκ ἔστι κυρίως ταῦτα λεγόμενα παραχρηστικῶς δέ ἢ τε κοτύλη καὶ τὸ τρύβλιον καὶ τὸ κεράμιον καὶ περὶ ὧν ἡ βασιλις Κλεοπάτρα διδάσκει Ἄφρικανός τε καὶ Διοσκουρίδης ὁ Ναζαρβεύς (sic pro Ἄναζαρβεύς) κτέ. Similiter ad Nub. 1238: ὁ δὲ χοῦς εἶδος μέτρου ἐστίν, ὡς Διοσκουρίδης ὁ Ναζαρβεύς καὶ μυριοί ἕτεροι γράφουσιν, et ad Ran. 972: — ἡ βασιλις δὲ Κλεοπάτρα καὶ Διοσκουρίδης ὁ Ναζαρεύς (sic) Ἄφρικανός τε, ὅσοι περὶ μέτρων συνέγραψαν καὶ σταθμῶν, τὸν ὀξύβαφον, τὸν ξέστην, τὸ τρύβλιον, τὸ κεράμιον καὶ ἕτερα εἶδη μυρία σταθμῶν ὑγρῶν πόσα ταῦτα λέγουσιν, ἃ εἰς σπουδαίου τινὸς καὶ ἀξιοζήλου συγγραμματος ἔδει μὲν γράφειν οὐκ εἰς θυμελικὴν δ' ἐπεξήγησιν.

ad Nub. 71: — καὶ περὶ τὸν Διόνυσον ἦν τις ἑορτὴ Φελλῆς (sic) καλουμένη, ἣτις ἀρχομένων τῶν Διονυσίων ἐγίγνετο. An homo stupidissimus voluit Φαλῆς?

ad Nub. 109. Hunc Leogoram distinguendum monet a patre Andocidis.

ad Nub. 788. βολβοὶ δὲ εἰσιν εἶδος τι κρομμυωδὲς παρεμφερὲς πάνυ κρομμύσις σμικροῖς, τινὲς δ' οὐκ ὀρθῶς ἐνόμισαν βολβοὺς τὰ οἶδνα (= ὕδνα) καλεῖσθαι — τῷ Δημοκρίτῳ δὲ κεφαλοβαρῆ ταῦτα καλεῖται. Difficile dictu est, ad quodnam e Democriti operibus *rhysicis*, quorum πίνακα confectum a Thrasylo vide ap. Diog. Laertium, hoc fragmentum referendum sit. E libro περὶ χυμῶν petitum est procul dubio quod legitur in DAMOXENI comici Συντρόφων fr. (ap. Mein. IV. p. 531) v. 31: χυμός, λέγει Δημοκρίτος, οὐδὲν πρᾶγμα γὰρ | ποιεῖ γενόμενον τὸν φαγόντ' ἀθρητικόν, ut haec verba correxi in *Addendis criticis ad Meinekii opus, Fr. Com. Gr. Lugd. Bat. 1864.*

ad Ran. 86. Vulgo Φαύλου, Tzetzes recte Φαῦλλον.

ad Ran. 541: — πίνων δὲ (Theramenes) τὴν κύλικα τοῦ Φαρμάκου — βραχύ τι ἐκ τούτου ἀπεκοττάβισε τῷ καλῷ Κριτίᾳ εἰπών, omissis vocabulis τοῦτ' ἔστω, quae interpolantur librarii Xenophontis Hell. II 3 § 56. Vide Cobetum in Mnem. VI p. 48, quem male nuper refellere aggressus est Holwerda in *Annotatione critica ad Hell.* p. 49.

ad Ran. 840: Εὐριπίδης υἱὸς ἦν Μνησάρχου καπήλου καὶ Κλειτοῦς

λαχανοπώλιδος· παιδίον ἔτι δὲ ὦν Εὐριπίδης ἐν σάκκῳ ταῦτα (τὰ λάχανα) νατοφορῶν εἰς τῆν ἀγορὰν τῆ μητρὶ ἀπεκδόμενε κτῆ. Ultima a Tzetzae auctore e veterum comicorum in Euripidem dicitur petita videri possint. Fortasse tamen est ipsius Tzetzae αὐτοσχεδίασμα.

ad Ran. 1339: κάλπισί τ' ἐκ ποταμῶν πρὸς τὰ ἐν Ἴππολύτῳ (123) βαπτὰν κάλπισιν.

ad Ran. 1340: ὡς — ἐπικλύσω· ἐστὶ τοῦτο μεταποιηθὲν ἐξ Ἑκάβης. Laudat autem Hecubae vss. 84—86 sine varietate.

ad Ran. 1341 ἰὼ πόντιε δαίμων· „καὶ πόντιε ἴπποισι διφρεύων „ἄλιον πέλαγος” Τρωάδων Εὐριπίδου. Haec verba non in Troadibus leguntur sed in Andromeda vs. 990.

Sed chartae et otio lectoris parcere satius duco quam plura e copiis scilicet Tzetzae proferre.

WIDENER LIBRARY

HX 5WF7 N

